

Bạn gái cuối cùng của triệu phú

Contents

Bạn gái cuối cùng của triệu phú	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	24
8. Chương 08	28
9. Chương 09	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	74
21. Chương 21	77
22. Chương 22	81
23. Chương 23	85
24. Chương 24	89
25. Chương 25	93
26. Chương 26	97
27. Chương 27	101
28. Chương 28	105
29. Chương 29	108
30. Chương 30	112
31. Chương 31	116
32. Chương 32	120
33. Chương 33	124
34. Chương 34	127
35. Chương 35	131
36. Chương 36	135
37. Chương 37	139
38. Chương 38+ 39 End	143

Bạn gái cuối cùng của triệu phú

Giới thiệu

Nguồn : [https://linhmaroon.wordpress.com/ban-gai-cuoi-cung-cua-trieu-phu/Giới thiệu](https://linhmaroon.wordpress.com/ban-gai-cuoi-cung-cua-trieu-phu/Giới-thiệu) Muốn trở th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-cuoi-cung-cua-trieu-phu>

1. Chương 01

Chương 1: Khi tiểu tam gặp phải vợ cả

- Thê không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm

Ngoại tình năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều -

Cánh cửa khép hờ nhẹ nhàng được đẩy ra, một cô gái chỉ mặc một bộ áo mỏng tang xỏ dép chậm rãi bước tới, đi về phía chiếc giường đôi. Đường như bị ánh đèn làm cho chói mắt, cô gái khẽ giơ tay phải lên, lơ đãng gãi vài sợi tóc buông trước trán, khẽ mỉm cười với người đàn ông cao to để nửa thân trần đang nằm trên giường.

Người đàn ông kia thấy vậy, dùng một cánh tay hơi chống người dậy, mặt tràn đầy ý cười nhìn cô gái kia, một cánh tay khác đã vươn ra vòng quanh hông cô gái, ôm lấy cả người cô ta vào trong lòng mình.

Cô gái kia thuận thế ngã vào trong ngực anh ta, tay trái khoác lên vai, tay phải từ từ du ngoạn trên lồng ngực, cuối cùng dừng lại trên những đường nét cơ bụng hoàn mỹ của người đàn ông.

Hai người cứ vậy nhìn nhau, ẩn tình đưa tình, thời gian phẳng phất như đã đứng hình. Mùi vị ngọt ngào trong không khí càng ngày càng đậm, dần dần lan ra xa.

“Dừng lại!” Nhiếp ảnh gia Lưu Dục mặt đầy bất mãn, quát to một tiếng, sắc mặt của hai người mẫu đều ngẩn ra, không tự chủ được tách khỏi đối phương, mặt đầy khó hiểu nhìn anh ta.

Trợ lý nhiếp ảnh đã sớm bước lên, đón lấy chiếc máy ảnh trong tay Lưu Dục, thuận tiện đưa lên một cốc nước. Lưu Dục chỉ uống một hớp đã trả lại cho trợ lý, hai tay ấn hai bên huyệt Thái Dương, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại.

Hai người mẫu trẻ thấy nhiếp ảnh gia phát giận cũng có chút lúng túng, ngồi trên giường nằm cũng không được, ngồi cũng không xong, muốn đứng lên nhưng lại không dám.

Lưu Dục hít sâu mấy cái, nặn ra một tia cười, bước tới trước mặt mẫu nam, hai tay không tự chủ được siết thành nắm đấm, cắn răng mà nói, “Chris, tôi bảo lúc cậu nhìn cô ấy, trong mắt cậu phải tràn ngập tình yêu, mà không phải là háo sắc, cậu có hiểu không hả?”

Mẫu nam Chris thấy bị nói trúng tâm sự, có chút ngượng ngùng, lại không kìm được nhìn cô gái kia một cái, khóe miệng không tự chủ được nở một nụ cười.

“Còn cười à!” Lưu Dục rốt cuộc không kìm chế nổi nữa, hoàn toàn bùng phát.

“Được rồi Lưu Dục, bớt giận đi mà, cậu Chris sẽ chú ý hơn.” Phùng Sở Sở đứng một bên xem xem diễn lâu ngày, thường xuyên gặp những màn thế này, biết vào lúc mấu chốt nào thì cần đến mình đứng ra giảng hòa.

Quan hệ của Lưu Dục và Phùng Sở Sở coi như không tệ, mặc dù anh ta là người kiêu ngạo nhưng chút thể diện này thì vẫn còn nể nang cô. Nói cho cùng, tất cả đều vì công việc cả mà thôi.

Có điều những tế bào nghệ thuật li ti từ trong xương cốt của anh ta vẫn còn đang rục rịch, nhìn cô nàng người mẫu kia vẫn cứ mang cái vẻ mặt gió xuân nhộn nhạo, Lưu Dục dù người đã bị Phùng Sở Sở kéo đi vài bước, vẫn không kìm được quay đầu lại, nhìn cô người mẫu kia nói: “Cindy, cô phải tưởng tượng cậu ta là chồng của cô, chứ không phải là tình nhân hiểu chưa.”

Mấy nhân viên làm việc đứng đó đều che miệng nín cười, chỉ có mẫu nữ Cindy mặt đỏ ửng lên, không biết là do xấu hổ hay là bị đèn hơi nóng.

“Cô ta vốn là cái thứ ti tiện không biết xấu hổ, dụ dỗ đàn ông chính là sở trường của cô ta.” Một giọng nói xa lạ vang lên trong phòng chụp, thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người theo bản năng nhìn ra cửa, chỉ thấy một phụ nữ trung niên, quần áo tử tế, trang điểm tinh xảo, chỉ có điều dáng người hơi phát tướng, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng khó mà che lấp đi được. Trên gương mặt chị ta lộ ra vẻ dữ tợn, cả người giống như bị bao bọc trong một quả cầu lửa, căn bản không thêm để ý đến những nhân viên công tác đang chặn đường mình, mạnh mẽ đẩy bọn họ ra, giống như một nữ lực sĩ Kim Cang lao thẳng về cô người mẫu Cindy kia. Phùng Sở Sở gần như cảm thấy mình có thể nghe rõ được tiếng bước chân nặng nề của chị ta, nhất thời cảm thấy bây giờ hình tượng phụ nữ trong đầu trở nên hoàn hảo hơn nhiều.

Mất thấy người phụ nữ trung niên kia cách mình ngày càng gần, Cindy mặc dù vẫn kiên cường ngồi trên giường, thân thể đã không tự chủ được mà run lên, cả người lại không kìm được mà xích lại gần Chris.

Người phụ nữ trung niên chẳng hề để ý tới sự yếu đuối yếu ớt của Cindy, tiến lên nhanh chóng túm lấy tóc của cô ta, giơ tay phải lên, “Bốp” “Bốp” đã vung hai cái tát, tát cho Cindy nổ đom đóm mắt, khóe miệng ứa máu. Người phụ nữ kia cũng chưa chịu dừng tay, thừa dịp Cindy ngẩn ra trong phút chốc, lại tiếp tục tiến công, tát cho cô ta mấy cái liên.

Bộ dạng kia, khí thế kia, đừng nói là những người khác, ngay cả Lưu Dục luôn tự cho mình rất cao ngạo, mất đề trên đỉnh đầu nhìn mà cũng thấy choáng váng, cơn tức nho nhỏ lúc này đã bị tràng pháo tay chất chúa kia đánh cho tan thành tro bụi, lấy thái độ bo bo giữ mình của anh ta, đương nhiên sẽ không xông lên làm kẻ chết oan.

Trước mặt bao nhiêu người như vậy, Cindy lại bị một người phụ nữ trung niên tát liên cho mấy cái, đúng là vừa tức vừa xấu hổ, hận không thể đập đầu vào tường, tự diệt với nhân dân. Nhưng lửa giận của người phụ nữ kia vẫn hừng hực, lại càng dùng sức túm lấy tóc Cindy.

Cindy buồn giận đan xen, cũng bất chấp hết cả hình tượng thực nữ gì đó, dùng hết sức lực, kéo bàn tay của người phụ nữ kia từ trên tóc mình xuống, cô ta thấy da đầu ần ần đau, nhìn lại trong tay người đàn bà kia đã thấy lơ thơ vài sợi tóc.

Người phụ nữ kia không ngờ Cindy đã bị đánh cho ngẩn ra rồi mà vẫn còn biết đánh trả, giống hệt như một con mèo bị đập phải đuôi, lông tơ toàn thân dựng hết cả lên, mắt trợn to, giống như một mẹ đàn bà chanh chua, hai tay giơ loạn về phía Cindy. Vừa túm vừa dùng miệng mắng chửi: “Đồ lăng lơ không biết xấu hổ, cả ngày chỉ biết đi dụ dỗ chồng người khác, tao cho mày biết, đừng có nằm mơ, muốn làm phu nhân chính cống, nằm mơ đi.”

Cindy thì chỉ thủ chứ không công, càng không ngừng dùng tay đẩy cặp ma trảo của người phụ nữ kia ra, đồng thời không quên bảo vệ mặt mình, đây là tiền vốn kiếm cơm của cô ta, há có thể để người ta phá hủy.

Người đàn bà kia thấy Cindy không nói lại, mắng chửi càng thêm hăng say, những lời khó nghe dồn dập tuôn ra, giống như một cái máy ghi âm đã được nhấn nút “play”, không khép miệng lại được, chỉ biết thao thao bất tuyệt mắng tiếp.

Cindy vốn thân làm tiểu tam, trong lòng ít nhiều cũng chột dạ, mới thấy vợ cả tìm đến cửa cả người đã không tự chủ mà phát run. Bây giờ đã đến nước đập bình thì đập cho nát, không kịp nghĩ nhiều như vậy,

bắn lên từ trên giường, lạnh lạnh giọng mắng: “Chị không tự xem lại mình đi, sao phải tranh với tôi. Về hỏi chồng chị xem anh ta còn yêu chị không!”

Vợ cả không ngờ tới tiểu tam lại có thể phách lối đến trình độ này, càng giật ùng ùng như sấm: “Đồ thói tha, Trung Tắc đã nói, đều là do con hồ ly tinh như mày chủ động quyến rũ anh ấy. Đồ không biết xấu hổ, xem hôm nay bà có cào nát mặt mày ra không.”

“Được thôi, ra vánh ra vẻ cho ai xem. Chồng chị ấy, anh ta đã sớm không có tình cảm với chị rồi, người anh ấy yêu là tôi, anh ấy cần bản chẳng muốn nhìn một mụn già như chị.” Cindy chẳng biết chừng mực, đổ thêm dầu vào lửa, hai người chằm chọc xía xói nhau, không ai chịu thua.

Phùng Sở Sở hai tay bắt chéo đặt trước ngực, yên lặng theo dõi sự việc biến hóa. Hôm nay vốn là buổi chụp hình cho chuyên mục mà cô phụ trách, ai ngờ cô người mẫu trẻ Cindy mới đến này lại chọc đúng phải cái tổ ong vô vể. Cô và Lưu Dục có thể coi là hai người phụ trách cao nhất ở đây, nhưng cô nhìn anh chàng kia, hình như đang xem đến vui quên cả trời đất, không có một chút ý định khuyên can nào, mình thân là con gái, cũng có chút do dự.

Đúng lúc này, bà vợ cả không biết bị câu nào của Cindy chọc cho vỡ mạch máu, cả gương mặt đỏ bừng lên, đột nhiên mím chặt môi, mặt mày dữ tợn. Một tay chị ta kéo khóa chiếc ví da đeo bên tay trái, thò vào trong, đảo mắt đã rút một con dao từ bên trong ra. Con dao kia không lớn, chắc là dao gọt hoa quả ở nhà, vợ cả thuận tay cầm đi. Bây giờ thấy tiểu tam không hề có ý hối cải liền trở nên mù quáng, lấy ra quơ quơ trước mặt Cindy hai cái.

Cindy vốn còn đang mạnh miệng, vừa nhìn thấy con dao kia lập tức mềm nhũn cả chân, liền tiếp lùi lại phía sau, càng không ngừng quay đầu lại, muốn tìm anh chàng mẫu nam Chris giúp một tay. Ai ngờ tên Chris kia cũng chỉ là một con tôm vỏ cứng thân mềm, ngay từ lúc bà vợ cả bước vào anh ta đã chạy đến giữa đám nhân viên công tác, núp đằng sau xem kịch vui. Bây giờ Cindy muốn tìm anh ta giúp một tay, làm sao mà tìm được.

Phùng Sở Sở vừa thấy bà vợ cả rút dao ra, trong lòng thầm kêu không ổn, nếu lần này mà liên can đến mạng người thì không phải trò đùa nữa. Lưu Dục vốn ôm tâm trạng phốt lờ, nghênh ngang đứng xem, bây giờ cũng đã nhìn ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Anh ta và Phùng Sở Sở liếc mắt nhìn nhau, hai người ra hiệu thêm cho mấy người nữa, đồng thời tiến lên, chia làm hai phe, một trái một phải, kéo vợ cả và tiểu tam ra, bắt đầu khuyên can.

Cindy giờ phút này chỉ ước chi có người đến giúp một tay, bị người khác kéo ra cũng nghe lời, chẳng qua là miệng thì vẫn còn không phục, thấy bà vợ cả kia chưa thể động dậy được trong chốc lát, miệng lại bắt đầu chanh chua lên, “Chị tưởng rút dao ra thì tôi sợ chị chắc? Tôi nói chị hay, biết điều thì sớm về nhà ký đơn ly hôn đi, còn lằng nhằng cần thận lại bị đuổi ra khỏi cửa, ngay cả phí nuôi dưỡng cũng không kiếm được.”

Phùng Sở Sở nghe vậy, vừa vươn tay kéo bà vợ cả, vừa trợn mắt nhìn Cindy một cái, mắng: “Lúc nào rồi còn nói mấy thứ vô dụng đấy, mau im đi.”

Cindy bị mắng, đành phải ngoan ngoãn câm miệng. Mà bà vợ cả kia lại bị mấy câu không biết sống chết kia của Cindy làm cho tức giận không nhẹ, điệu bộ như muốn liều mạng, vừa đẩy vừa đánh những người đang lôi kéo chị ta, con dao gọt hoa quả trong tay thỉnh thoảng lại khua qua khua lại, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong lúc giằng co, con dao không có mắt cứ vậy vung lên, tạo thành một vết thương thật dài trên mu bàn tay không tính là non mịn của Phùng Sở Sở.

Máu lập tức chảy ra, Phùng Sở Sở chỉ thấy một cơn đau buốt, thần kinh đại não phản ứng quá chậm, còn chưa kêu ra tiếng đã bị một tràng tiếng kêu lạnh lạnh bên tai dọa cho thót cả tim.

Quay đầu nhìn lại, Cindy trông y như sắp chết đến nơi, cả người từ từ co rút lại, mặc cho Lưu Dục có dùng sức để nào cũng không đỡ nổi đồng bần nhào kia dậy.

Phùng Sở Sở vốn muốn kêu đau, lại nhìn bộ dạng kia của Cindy, thực sự là vừa bức mình vừa buồn cười, người khác bị thương do chuyện xấu của cô ta, cô ta thì ngược lại, nhìn thấy máu thì ngất đi, cuối cùng lại có thể mượn cớ tránh được một kiếp.

Bà vợ cả thấy con dao trong tay làm người không liên can bị thương, đầu óc lập tức cũng trở nên mê man, phản ứng chậm dần, cơn tức giận thấu trời khi nãy cũng dần dần bình ổn lại. Chị ta nhìn con dao trong tay, phía trên còn dính vài vệt máu mờ mờ, lại nhìn Cindy đã hơi choáng váng, càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng âm ức, cuối cùng đặt móng té ngồi trên đất, cất tiếng khóc rống lên.

Chị ta vừa mới khóc một cái đã khiến cho một đám nhân mã đang luống cuống tay chân tại chỗ rung động. Bên trong phòng chụp vừa nãy còn ồn ào không chịu được giờ đã một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở của người đàn bà.

Phùng Sở Sở nhờ người ta bằng bó qua loa cho bàn tay, nhìn người phụ nữ trung niên kia vẫn không có ý ngừng lại, khóc càng thêm mãnh liệt, nghe mà khiến cô đau cả tay lẫn đầu, phiền lòng không dứt.

Cô đi lên trước, vỗ vai chị ta, không kìm được nói, “Được rồi, đừng khóc nữa, khóc thì có thể khiến chồng quay lại chắc?”

Bà vợ cả kia không ngờ Phùng Sở Sở lại thốt ra một câu như vậy, nhớ tới nỗi đau khổ cất chứa trong lòng mấy ngày nay, càng thấy chua chát, hỏa khí trong bụng lại vọt lên, tay vẫn còn cầm con dao dính máu kia, chỉ vào Cindy đang ngồi sững sờ trên ghế, không ngừng mắng: “Hồ ly tinh, đồ dâm phụ, đồ đàn bà không biết xấu hổ, vì chút tiền của người khác, chuyện xấu xa gì cũng làm được, Trung Tắc nói, mày chỉ là loại hàng bồi thường.”

Chị ta không ngừng mắng, những người khác cũng không có hứng thú đi can ngăn, đều đứng đó xem chị ta mắng được bao lâu. Chỉ có Phùng Sở Sở tính tình ương bướng, thực sự không thể xem được, nhanh chóng đoạt lấy con dao trong tay người đàn bà kia, ném mạnh xuống đất, hai mắt trợn trừng mắng, “Chị cảm miệng cho tôi. Loại phụ nữ đầu óc không tỉnh táo như chị, bị đàn ông bỏ cũng đáng đời.”

“Cô nói cái gì!” Vợ cả thấy mình là người bị hại mà lại bị người ta mắng như vậy, càng thêm nổi cơn lôi đình, “Cô và đồ lăng lợ kia là cùng một phe, tôi thấy cô cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì...”

“Đã đến lúc nào rồi mà chị vẫn còn khăng khăng như vậy.” Phùng Sở Sở không chờ chị ta nói hết lời đã ngắt lại, “Một gã đàn ông không biết xấu hổ mà cũng đáng để hai người tranh nhau đến chảy máu vỡ đầu, công kích nhau thành như vậy?”

Bà vợ cả bị Phùng Sở Sở nói cho hơi choáng váng, cũng không muốn hiểu là chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy đối phương tiếp tục dạy dỗ, “Một gã đàn ông chỉ biết chối bỏ trách nhiệm cho người khác, một gã đàn ông có gan làm mà không có gan chịu, có gì đáng để tranh cướp, hai người đều là đồ ngu, bị một gã đàn ông lừa bốn trong lòng bàn tay mà vẫn còn ở đây chị tranh tôi đoạt, có xấu hổ không hả?”

“Ai tranh với cô ta, vốn là chồng của tôi!” Vợ cả không phục, há miệng nói.

“Không phải anh ta nói với chị là Cindy chủ động dụ dỗ anh ta sao? Rồi anh ta lại nói với Cindy là chỉ yêu có mình cô ấy, đã sớm không có tình cảm với chị. Từ đầu tới cuối anh ta chỉ trêu đùa hai người, đồ tất cả những chuyện xấu xa dở bần lên người hai người, đáng thương cho hai người, lại còn dùng lời của anh ta để mà công kích đối phương. Chơi có vui không? Sung sướng không? Bị người ta bôi nhọ như vậy, đắc ý lắm phải không?”

Nước mắt trên gương mặt người phụ nữ còn chưa lau, ứa đến mức gò má bốc khói. Cindy cũng cảm thấy có chút mất thể diện, nghe Phùng Sở Sở mắng những lời này, đều là sự thật, lại nghĩ đến việc trước mặt mọi người mà xấu hổ như vậy, chỉ thấy đứng ngồi không yên, hai tay đặt lên tay vịn, đứng cũng không được, ngồi cũng chẳng xong.

Phùng Sở Sở mắng một trận, trong lòng thoải mái không ít, đi lên trước, vỗ vỗ vai chị kia, khuyên nhủ, “Người đàn ông này có gan làm không có gan chịu. Vừa muốn ăn vụng ở ngoài lại không dám gánh chịu trách nhiệm, mới xảy ra chút chuyện đã nghĩ cách phủ sạch, tôi nghĩ người như thế cũng chẳng thể nào cam lòng chịu khổ sống với chị cả đời. Còn Cindy, tôi nghĩ anh ta cũng chỉ ham mê của lạ mà thôi, trong lòng Cindy chắc cũng rõ ràng, anh ta chẳng qua là nhìn trúng tuổi trẻ xinh đẹp của cô ấy. Sau này nếu không còn trẻ nữa, chưa biết chừng cũng sẽ bị người khác câu đi. Tôi khuyên chị, nên cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu cảm thấy không chịu nổi được nữa thì nên ly hôn, còn tốt hơn âm ỉ cả ngày như vậy. Vừa mệt thân lại mất tiền, không cần thiết.”

Những lời này của cô, mặc dù là nói với người vợ cả, kỳ thực cũng là nói cho Cindy nghe, để cho cô ta hiểu rõ, đừng có ngây thơ cho rằng loại đàn ông như vậy sẽ về nhà ly hôn với vợ, đảo mắt đã kết hôn với cô ta. Cho dù có chuyện như vậy, tiểu tam được thăng chức như ý, chỉ cần người đàn ông kia còn có mấy đồng tiền dơ bẩn, một ngày nào đó cũng sẽ bị những tiểu tứ tiểu ngũ khác đoạt đi.

Chẳng phải có câu, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm còn gì.

2. Chương 02

Chương 2: Khi gặp ma biến thành axit sunfuric

- Mỹ nhân yêu kiều nhiều như vậy

Đáng tiếc chỉ là biểu tượng -

Từ Tịch Tịch đã từng nói, buổi đêm ở thành phố này, càng ngày càng có khuynh hướng phục vụ cho những nam nữ thanh niên lớn tuổi.

Phùng Sở Sở bước ra khỏi tòa soạn, đóng cửa kính, thuận tiện khóa lại. Trong phòng làm việc còn để lại mấy ngọn đèn nhỏ, là ý của Tổng biên tập, sợ ban đêm có ai đụng phải trộm, có chút ánh sáng cũng có thể khiến chúng dè chừng.

Giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, tám giờ đúng, Dương Quang chắc giờ đã về nhà, tự mình đi tàu điện ngầm thì hơn. Phùng Sở Sở không muốn làm phiền anh, cô thậm chí rất ít khi mở miệng bảo Dương Quang đến đón mình tan làm, mặc dù anh thường xuyên đi ngang qua đây. Cô không quen mở miệng bảo anh làm gì đó cho mình, mặc dù anh là bạn trai của cô, nhưng trong lòng Phùng Sở Sở, tư tưởng độc lập vẫn bén rễ ăn sâu tận đáy lòng, người đàn ông đó, có thể chung sống với mình, nhưng không thể áp đảo mình.

Khóa chặt cửa xoay người, đi chưa đầy mấy bước nữa là đến thang máy, Phùng Sở Sở bước lên trước, vươn tay ra, chưa chạm vào nút bấm trên tường tay đã rút lại. Cô thực sự không thể nào một thân một mình đi thang máy giữa đêm tối thế này. Mấy cái độc lập này nọ kia của cô, coi như nói cho không khí nghe đi. Suy cho cùng, cô vẫn là một người phụ nữ hay lo sợ những chuyện vặt vãnh, cô sợ lúc thang máy hỏng, một mình bị nhốt trong không gian nhỏ hẹp đó.

Vậy nên cô xoay người, đi về phía cầu thang bộ. Đèn cảm ứng lúc sáng lúc tối, chỗ này bình thường đã ít người đi lại. Người hiện đại mà, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thang máy rồi còn có ai đi thang bộ? Vậy nên đèn ở đây hỏng cũng không có người báo sửa, tay vịn dơ cũng không có ai đến quét dọn, nơi này, cùng với khu phòng làm việc ngăn nắp đẹp đẽ kia, có vẻ cực kỳ không hài hòa.

Phùng Sở Sở cẩn thận bước đi, giày cao gót đập trên bậc thang đầy bụi, phát ra những tiếng động chói tai trong không gian yên tĩnh nơi đây. Từng tiếng từng tiếng, từ từ xô vào tim cô, chỉ cảm thấy tiếng giày cao gót càng ngày càng vang, càng ngày càng dồn dập, mới đi được hai tầng đã thở hổn hển. Cô quả nhiên vẫn là một con quỷ nhỏ nhất gan, cô thực sự rất sợ ma mà.

Tựa vào tay vịn thở mấy hơi, làm cho hơi thở nhịp tim bình ổn một chút, Phùng Sở Sở lại tiếp tục đi xuống lầu. Nhưng lần này lại có chút khác biệt. Trên cầu thang, dường như đang vọng lên tiếng bước chân của... hai người. Một trong số đó dĩ nhiên là cô, còn lại thì... là ai? Trái tim yếu ớt của cô một lần nữa lại thót lên. Mặc dù tốc độ xuống lầu của cô rất nhanh, bước chân lộn xộn, tâm trạng bối rối, nhưng cô vẫn còn phân biệt được, đằng sau thực sự có người đang đi theo cô.

Vất vả lắm mới đi hết cầu thang, bước vào đại sảnh tầng dưới, mặt đá cẩm thạch bị cô dẫm lên, phát ra những tiếng vang giòn tan. Đã sớm qua giờ tan tầm, cho dù là đại sảnh cũng không có lấy một bóng người, may mà ánh đèn so với chỗ cầu thang kia sáng hơn không ít, khiến cho lá gan của Phùng Sở Sở lại to ra mấy phần.

Cô giơ túi lên, vừa đi về phía trước vừa tính toán trong đầu, nếu có người tập kích mình từ đằng sau, cô nên tự vệ thế nào. Trong tay cô trừ một chiếc ví da xinh xinh ra thì không có bất cứ thứ vũ khí nào khác. Mở miệng cầu cứu e là cũng chẳng phải ý hay, trong tòa nhà đã sớm phòng không nhà trống, cho dù có người, chạy tới cứu cô chỉ sợ thời gian cũng không kịp.

Đầu óc cô trở nên bấn loạn, giống như một hũ tương. Cô đột nhiên rất muốn gọi điện cho Dương Quang, nhưng lại căng thẳng đến cùng chờ cả người, chỉ có thể duy trì một tư thế, cố gắng đi về phía cửa. Thậm chí cô còn không có cả sức lực rút điện thoại di động.

Tiếng bước chân chết tiệt kia vẫn không biến mất, thậm chí còn cách cô ngày càng gần, Phùng Sở Sở thậm chí còn cảm thấy được, một bóng người đang đứng phía sau cô, nhanh chóng tiến về phía cô, dường như cô còn có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của hắn.

Rốt cục, một bàn tay nặng nề đặt lên vai Phùng Sở Sở, tiếng thét chói tai của cô gần như sắp xé rách cả cổ họng vọt ra, vang lên trong đại sảnh trống trải. Đúng lúc đó, tiếng một người khác đã chặn trước, nói với Phùng Sở Sở, “Cô Phùng, đã trễ thế này rồi mà còn chưa về nhà sao.”

Phùng Sở Sở quay đầu lại, thấy rõ gương mặt của người kia, thì ra là anh bảo vệ Tiểu Trần của tòa nhà này, anh ta đang trưng một khuôn mặt tươi cười ra hào hứng chào hỏi cô. Trái tim nháy lên nháy xuống của Phùng Sở Sở cuối cùng cũng có thể về chỗ, tiếng thét kia cũng bị cô cố gắng nuốt vào trong bụng.

Cô ráng giả bộ trấn định, đáp lại Tiểu Trần với một gương mặt tươi cười, nói: “Cũng chẳng biết làm sao, làm thêm giờ mà. Đi ngay đây, tạm biệt nhé.”

Tiểu Trần gật đầu một cái, phất phất tay với cô rồi xoay người đi làm việc của mình. Phùng Sở Sở thấy an tâm, tiếp tục đi về phía cửa chính. Người vừa thấy nhẹ nhõm, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng, chiếc túi xách cũng lơ đãng được vung vẩy theo.

Đi tới cửa lớn, cửa tự động mở ra hai bên, chân phải Phùng Sở Sở vừa nhấc lên, định bước ra một bước, thân thể lại không nghe sai sử ngã về phía sau. Một nguồn lực mạnh mẽ kéo giật cô lại, đứng không vững, cô lùi về sau mấy bước, gần như ngã xuống.

Người còn chưa ổn định, Phùng Sở Sở đã không kiềm chế được, há mồm định kêu to, cô biết, Tiểu Trần nhất định còn chưa đi xa. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, đã bị một thứ giống như nước hắt lên mặt, cô còn nghe thấy tiếng rống giận dữ của một người đàn ông: “Bà tám thói tha, chết đi, ông đây phải hủy mặt mày.”

“A!” Cùng với lúc cái thứ giống như nước kia hắt lên mặt, tiếng kêu đã bị đè nén bao lâu kia của Phùng Sở Sở cuối cùng cũng vang lên trong đại sảnh. Cô bị lời nói của gã kia làm cho sợ ngây người, theo bản năng sờ lên mặt mình. Ấm ướt, cả gương mặt đều ướt, cô nghĩ tới axit sunfuric, nghĩ tới hủy dung, nghĩ tới những gương mặt đáng sợ sau khi bị hủy dung. Nhưng cô không cảm thấy đau đớn, không biết là do quá sợ hay là vì thứ gì khác, cô đã không còn tri giác, cả người hoang mang không biết làm sao. Cô sợ loạn lên gương mặt mình, muốn xác định tình trạng của nó. Mặc dù cô lúc nào cũng chê cái mặt tròn trịa thừa thệ của mình, nhưng mà cô chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng biện pháp ăn mòn để cho nó nhỏ đi cả.

Gã hành hung kia thấy Phùng Sở Sở chỉ sờ mặt mình, không hề phản kháng, càng thêm không chút kiêng dè, vươn tay tóm tóc cô lại, miệng còn không ngừng mắng chửi: “Đồ phụ nữ không biết xấu hổ, làm cái gì mà tranh tài tìm bạn trăm năm, làm bạn gái ông chia tay với ông. Thế giới này vì có những loại người chuyên đi gieo họa như mày nên mới không yên ổn.”

Phùng Sở Sở bị hắn ta tóm tóc, cả người không ngừng lắc trước lắc sau, cô tóm tay hắn, muốn kéo nó ra khỏi tóc mình nhưng bất lực. Cái tay bị thương lúc sáng giờ đã chẳng còn mấy sức lực, lại còn càng ngày càng đau đến lợi hại, cô cảm thấy cả người mình cũng sắp rã rời hết cả.

Tiểu Trần đã đi được khá xa sau khi nghe được tiếng thét của Phùng Sở Sở xong, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm bảo vệ, cảm thấy chuyện bất thường liền vòng trở lại, đúng lúc thấy gã đàn ông kia đang tóm tóc Phùng Sở Sở hùng hùng hổ hổ. Anh ta không kịp nghĩ nhiều, xông lên trước, nhanh chóng bẻ tay gã đàn ông kia, dùng sức vặn lại ấn ra sau lưng.

Tên kia không ngờ lại có người nhảy ra, tay bị vặn đau, không tự chủ mà buông tóc của Phùng Sở Sở ra, cánh tay cũng không ngoan ngoãn, ra sức giãy dụa, định chạy trốn.

Phùng Sở Sở bây giờ đã cực kỳ thê thảm, mặt thì đầy nước, tóc thì loạn thành một đoàn, còn bị gã kia bứt ra không ít, rơi xuống trên đất. Cô muốn khóc, lại khóc không ra, thân thể như mềm nhũn, đặt móng ngồi phịch xuống đất.

Tiểu Trần vừa khóa chặt gã đàn ông kia, vừa lo lắng hỏi, “Sao rồi, cô ổn chứ?”

Phùng Sở Sở thở hổn hển cố gắng đứng dậy, nhưng vẫn có chút loạng choạng, vịn vào tấm thủy tinh bên cạnh mới thăng bằng được chút ít.

Những bảo vệ khác cũng nghe thấy tiếng động, rồi rít chạy tới. Phùng Sở Sở chỉ thấy mặt nóng bừng, xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ mà chui xuống. Sáng sớm mai, cả tòa nhà này sẽ biết, chủ biên Phùng Sở Sở của tạp chí Định nghĩa phụ nữ tầng bảy bị một gã đàn ông tạt axit sunfuric.

Tiểu Trần giao gã hành hung kia cho đồng nghiệp, tiến lên trước, quan tâm hỏi: “Cô không đáng ngại chứ?”

Phùng Sở Sở bây giờ đã hồi hồn, rút khăn giấy từ trong túi xách ra lau mặt, thứ hắt lên mặt cô cũng không phải axit sunfuric, chỉ là một tí nước thôi. Có điều cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, cô vốn là người ham mạnh háo thắng, không ngờ lại xấu mặt như vậy ở ngay địa bàn của mình.

Cô khoát tay, cảm ơn cự tuyệt ý tốt của Tiểu Trần, nhẹ nhàng nói: “Tôi không sao, hôm nay cảm ơn anh nhé, người kia đành phiền anh.”

“Cô không biết hắn à?” Tiểu Trần có chút nghi ngờ.

Phùng Sở Sở nhìn gã kia một cái, lắc đầu nói: “Không biết.” Dứt lời, chẳng hề muốn nhiều lời thêm một chữ, bước ra khỏi tòa nhà. Chỗ này, một phút cô cũng không đứng lại nổi nữa. Cô muốn rời khỏi đây, ngay lập tức.

Ra khỏi tòa nhà, gió đêm ulla vào người lạnh buốt, Phùng Sở Sở đi một mình trên đường, cảm thấy có chút thê lương. Cô lau khô nước trên mặt, gảy tóc mấy cái, để bọn chúng nhìn có vẻ chỉnh tề một chút, nhưng vẫn khó mà che giấu cảm giác thất bại trong lòng. Hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì mà chuyện xui xẻo nào cũng ulla tới hết vậy?

Cô ngửa đầu nhìn mảnh trăng sáng, mảnh mai vắt vẻo trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Lại nhìn bộ dạng mình bây giờ, cô không dám về nhà, về rồi, lại phải đối mặt với hai cái miệng kia của ba mẹ, mà cô thì giải thích không được rõ ràng lắm, cũng lười giải thích. Vậy nên cô vươn tay, duỗi một cái, đi thẳng đến nhà Nguyễn Trữ Khanh.

Trữ Khanh là bạn cùng phòng hồi đại học của cô, sau khi tốt nghiệp vẫn còn liên lạc, có thể nói là một người bạn không tồi. Cô ấy một mình thuê một phòng ở, bạn bè gặp nạn đều thích tới chỗ Trữ Khanh lánh nạn.

Phùng Sở Sở nghĩ đến Nguyễn Trữ Khanh, lại không tìm được mà nhớ tới chuyện hồi đại học, nhớ tới các bạn cùng phòng, cô lại nhớ tới La Giai Cẩm. Cho dù cô ấy đã ly hôn được hơn một năm, bình thường bạn bè, cơ hội gặp mặt cũng không nhiều. Nhiều nhất là nói chuyện qua điện thoại, cô vẫn không dám hỏi về đời sống tình cảm của cô ấy, người đã từng tổn thương, có lẽ rất khó để bắt đầu lại một cuộc tình mới.

Taxi đi rất nhanh, giờ này, đường xá không tẻ, đại ca lái xe cũng chạy thẳng một đường. Phùng Sở Sở mới trang điểm lại xong, xe đã dừng dưới nhà của Nguyễn Trữ Khanh.

Trả tiền xuống xe, Phùng Sở Sở theo bản năng kéo vạt áo, nhấn chuông cửa.

Bên trong bộ đàm truyền đến một giọng nói lười biếng: “Ai vậy hả?”

“Tớ!” Phùng Sở Sở nghe thấy giọng nói lằng đằng kia của cô nàng đã thấy bực, cao giọng mở to âm lượng, quát.

Nguyễn Trữ Khanh đang đắp mặt nạ, nghe thấy giọng của Phùng đại tiểu thư, hơi thấy ngoài ý muốn, nhưng vẫn nhanh chóng bấm nút mở cửa. Quả nhiên không lâu sau, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Cô còn chưa kịp đi rửa mặt nạ đã tự giác mở cửa ra.

Phùng Sở Sở vừa mở cửa đã thấy một cô nàng bộ dạng như nữ quỷ đứng trước cửa, thân là phụ nữ, cô sớm đã quen với cảnh tượng này, chỉ hơi kinh ngạc một chút, cũng không nói gì cả, hùng hổ bước vào nhà Nguyễn Trữ Khanh. Hôm nay đã trải qua lắm chuyện dở hơi như vậy rồi, một người phụ nữ đang đắp mặt nạ đã không thể tạo thành nỗi kinh ngạc trí mạng gì với tâm hồn của cô nữa.

Vào phòng, đóng cửa lại, Phùng Sở Sở đã yên vị ngồi trên ghế sa lon. Cô nhìn Nguyễn Trữ Khanh một cái, nặn ra một gương mặt tươi cười, dịu dàng nói: “Em yêu à, đi rửa mặt đi.”

“Không được, tớ mới đắp lên đấy.” Nguyễn Trữ Khanh bộ dạng vừa xinh đẹp, giọng nói lại mềm mại, nếu như Phùng Sở Sở mà là đàn ông, chắc đã sớm bị cô nàng hạ gục.

Đáng tiếc, cô đã sớm nhìn thấu bản chất của con nhóc này, nhất quyết không tha nói: “Ngoan, nghe lời. Cậu đắp mặt nạ thì nói chuyện với tớ thế nào được? Sẽ có nếp nhăn đấy.”

Chiều này cực kỳ có hiệu quả với phụ nữ thích xinh đẹp, chỉ một nếp nhăn nhỏ thôi cũng sẽ lấy mạng của họ. Nguyễn Trữ Khanh nghe lời đi vào phòng rửa tay. Phùng Sở Sở vẫn ngồi ở tại chỗ mà nghĩ, cùng là mỹ nữ, Nguyễn Trữ Khanh và Từ Tịch Tịch lại hoàn toàn khác nhau, một là nước hoa Bách Hợp, một là hoa hồng có gai. Từ Tịch Tịch kiêu sa hướng ngoại, nói chuyện thẳng thắn, giọng điệu kiên định, đàn ông với cô ấy, trời sinh đã có dục vọng muốn chinh phục. Nguyễn Trữ Khanh thì lại mềm mại như nước, giống như cung nữ trong bức tranh thủy mặc, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng sẽ bị vẻ dịu dàng của cô ấy chinh phục, không tự chủ mà muốn bảo vệ.

Chẳng qua là Phùng Sở Sở đã học đại học bốn năm với Nguyễn Trữ Khanh, sớm đã miễn dịch với cô nàng, lúc gặp cô ấy, nói chuyện không tự chủ sẽ hạ thấp giọng, cô rất rõ, làm sao mới có thể dễ dàng khiến cô ấy nghe lời.

Mười phút sau, Nguyễn Trữ Khanh bước ra từ trong phòng, gương mặt xinh đẹp vừa trắng vừa mịn, Phùng Sở Sở không kìm được mà sờ cái mặt tròn của mình, xúc cảm mặc dù không tệ, đáng tiếc, quá nhiều thịt. Cô nhớ Dương Quang lần nào nhìn thấy cô cũng không tự chủ vươn tay ra, véo hai nhúm thịt bên má kia của cô. Như lời anh hay nói thì là, nếu không có hai nhúm thịt này, chắc trước kia anh cũng chẳng nhắm trúng cô.

Nguyễn Trữ Khanh ngồi xuống bên cạnh Phùng Sở Sở, thấy cô ngẩn người ở đó, không tự chủ được mà chui vào ngực cô cọ cọ, thở thê nói: “Sở Sở, hôm nay sao cậu lại tới đây thế?”

Phùng Sở Sở giống hệt như nuốt phải ruồi, cả người run run, vội vàng xích sang bên cạnh, giữ vững khoảng cách với cô nàng, liếc một cái mới nói, “Nửa đêm khuya khoắt rồi, lẳng lơ làm cái gì, hả.”

“Người ta nhìn thấy cậu nên mới vui mà. Cậu không biết đâu, mình ngày nào cũng ở trong cái nhà bé tí này, buồn không thể tả.”

Phùng Sở Sở nhìn cô nàng làm bộ làm tịch ở đằng kia, không khỏi cười nói: “Có ai ép cậu ở đây đâu, về tìm ba mẹ cậu đi, bảo đảm ngày nào cũng sẽ rất náo nhiệt.”

“Còn lâu tớ mới thêm.” Nguyễn Trữ Khanh bĩu môi, oán giận nói, “Tớ bây giờ cả nhà cũng không dám về, lần nào gặp cũng toàn thúc giục tớ nhanh chóng kết hôn. Chẳng lẽ không nói cái khác được sao?”

Nói đến đây, Nguyễn Trữ Khanh đột nhiên ngậm miệng, nhìn cô từ trên xuống dưới, cẩn thận quan sát một lượt, đột nhiên bắn người lên, cả kinh kêu: “Sở Sở, cậu bị làm sao vậy? Gặp cướp à?”

“Không.” Phùng Sở Sở tức giận nói, “Là bị người ta tạt axit.”

3. Chương 03

Chương 3: Thời gian của chị gái tri âm

- Lên được phòng khách xuống được nhà bếp.

Đáng tiếc là đã ly dị -

Nguyễn Trữ Khanh vừa nghe thấy hai chữ axit đã thấy choáng váng, vội vàng ngồi xuống, có điều nhìn bộ dạng của Phùng Sở Sở bây giờ không giống lời cô nói. Lập tức nổi lên nghi ngờ, neho mắt, nhỏ giọng nói: “Nhìn cậu đâu có giống bị hủy dung. Có phải bị Dương Quang đánh không hả?”

“Nói nhăng nói cuội gì đấy.” Phùng Sở Sở đẩy cô bạn một cái, mắng, “Mình gặp phải đồ dở hơi, thật là, đang yên đang lành, không biết là phạm phải Thái Tuế gì. Nói vết thương trên tay này đi, vợ cả với tiểu tam tranh chấp, kết quả người vô can như mình lại bị dính một dao, cứ như là mình cướp chồng nhà người ta vậy.”

Nguyễn Trữ Khanh nhìn vết thương trên tay Phùng Sở Sở, băng gạc đã bị thấp ướt, trông bẩn bẩn, liền đứng dậy, lấy hòm thuốc ra, bắt đầu băng bó lại vết thương lại cho cô.

“Cậu ấy, đừng có tùy tiện như thế chứ, cứ như là đàn ông. Vết thương này mà không xử lý tốt sẽ nhiễm trùng, đến lúc ấy, tay cậu gay to đấy.” Nguyễn Trữ Khanh giống như đang nói chuyện với con mình vậy, “Đúng rồi, mai vẫn nên xin nghỉ phép một ngày đến bệnh viện xem thế nào đi, tiêm thuốc chống viêm.”

“Không cần đi, đâu phải vết thương gì nghiêm trọng.”

“Đừng có xem thường mấy vết thương nhỏ như vậy, có câu: sai một li đi một dặm. Vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Nguyễn Trữ Khanh nói cả tục ngữ ra, thực sự khiến cho Phùng Sở Sở sợ hết hồn, không ngờ trong đầu mỹ nữ cũng không phải chỉ có bao cỏ.

Xử lý xong vết thương, Nguyễn Trữ Khanh lại cầm một bộ quần áo sạch sẽ ra bảo Phùng Sở Sở thay, bây giờ trông mới có vẻ thư thái một chút.

“Mình bảo này, nước trên người cậu là thế nào, sao tóc cậu cũng ướt thế?”

Phùng Sở Sở nhớ đến mấy câu mà gã kia gào thét, cũng đoán ra được vài phần, bất đắc dĩ nói: “Còn không phải là nhờ có cái vụ tranh tài tìm bạn trăm năm kia.”

“Tớ biết, “Bạn gái cuối cùng của triệu phú”, tạp chí các cậu tổ chức đúng không.” Nói đến đây, Nguyễn Trữ Khanh có vẻ rất kích động.

“Bạn gái của gã đó, vì tham gia tranh tài nên đá hấn, hấn liền trút cơn tức xuống đầu tớ. Đúng rồi, sao cậu cũng biết vụ này hả? Quảng cáo còn chưa phát cơ mà?” Phùng Sở Sở nói đến đây, liếc một cái đã thấy tờ Định nghĩa phụ nữ trên bàn trà. Cô vươn tay với lấy, hoài nghi nhìn Nguyễn Trữ Khanh, tiến lại gần cô bạn mình hỏi: “Nói mau, cậu mua nó làm gì? Từ trước tới giờ có bao giờ cậu xem tạp chí của bọn tớ đâu, có phải cậu cũng định đá Khương Nghị, đi treo cổ ở cái tên Tô Thiên Thanh kia không hả?”

Về mặt Nguyễn Trữ Khanh có chút lúng túng, vươn tay đoạt lại tờ tạp chí kia, lại nhét xuống dưới khay trà: “Rảnh rồi nhàm chán thì mua về xem thôi, tớ đâu phải loại người như vậy, cậu nghĩ Tô Thiên Thanh kia dễ theo đuổi đến thế ư.”

“Xem như cậu còn biết thân biết phận.” Phùng Sở Sở vỗ vỗ đầu cô, khuyên nhủ, “Cậu nên thực tế một chút thì hơn, chọn ngày kết hôn với Khương Nghị đi, cậu trời sinh đã nên ở nhà làm phụ nhân rồi, đừng lãng phí nữa.”

Nguyễn Trữ Khanh chu miệng lên, có vẻ hơi mất hứng, không phục nói: “Ai bảo thế, tớ cũng là phụ nữ yêu sự nghiệp thời đại mới. Cậu còn khuyên tớ à, không tự xem lại cậu ấy, còn chưa làm việc với Dương Quang đi? Chắc anh ấy cũng nóng lòng muốn chết rồi.”

Nhắc đến Dương Quang, Phùng Sở Sở có hơi chột dạ, một thanh niên tử tế, lại treo cổ ở chỗ cô, chỉ yêu đương mà không kết hôn, người ngoài nhìn vào nhất định sẽ thấy cô là một người phụ nữ tham lam. Nhưng trong lòng cô vẫn có chút chùn bước với hôn nhân, nhất là sau khi La Giai Cầm ly hôn, cô lại càng thêm cẩn trọng với việc đó. Cô hy vọng, mình có thể chắc chắn hơn chút nữa rồi mới thực sự bước vào lễ đường kết hôn.

“Bọn mình không vội, anh ấy còn bận làm việc mà.” Phùng Sở Sở nói qua loa, muốn chuyển đề tài.

Nguyễn Trữ Khanh lại không có ý định bỏ qua cho cô, tiếp tục nói: “Cậu toàn như vậy, cứ nói đến kết hôn là né tránh. Hai người tình cảm ổn định, tiền cũng không thiếu, tuổi cũng chẳng còn ít, không kết hôn thì định làm gì? Nói tới nói lui, cũng là vì cậu quá độc lập, chẳng giống phụ nữ tí nào. Nói luôn chuyện hôm nay đi, cậu bị người ta bắt nạt, không muốn về nhà, không tìm anh ta giúp mà lại chạy tới chỗ tớ, hai người các cậu rốt cuộc có phải đang yêu nhau không đấy?”

“Đương nhiên là phải.” Phùng Sở Sở cảm thấy miệng hơi khô, đứng dậy rót cho mình một chén nước, lại lùi lại ghế sa lon, bắt đầu giáo dục Nguyễn Trữ Khanh, “Ai bảo làm bạn gái thì nhất định chuyện gì cũng phải dựa vào bạn trai. Anh ấy là anh ấy, tớ là tớ, tớ gặp phiền phức, có thể tự mình giải quyết, sao phải dựa vào anh ấy chứ?”

“Cậu ấy, toàn ngụ ý biện.” Nguyễn Trữ Khanh ấn vào trán bạn mình một cái, không đồng ý nói, “Phụ nữ thì vẫn là phụ nữ, vẫn khác với đàn ông, bằng không, sao Thượng Đế lại sáng tạo ra hai loại người làm gì. Nếu phụ nữ mà cũng giống đàn ông, không cần được chăm sóc, được bảo vệ thì còn cần đến đàn ông làm gì nữa? Có phải cậu với anh ta đi ra ngoài ăn cơm, từ trước đến giờ đều ai trả tiền đấy phải không?”

“Đúng vậy, đâu phải tớ không kiếm ra tiền, sao phải tiêu của anh ấy?” Phùng Sở Sở gạt đầu, trả lời rất hùng hồn, cô không thấy như vậy có gì không ổn, đây là chuyện mà cô luôn giữ vững quan điểm. Trước khi kết hôn không tiêu tiền của đàn ông, là quy định mà cô đề ra cho bản thân mình.

“Tớ bảo cậu tiêu tiền của anh ta, không có nghĩa là tỏ ra yếu thế hơn anh ta, chỉ là thấp hơn một chút thôi, đây là một loại sách lược, một sách lược để cột vững trái tim của đàn ông bên người mình.”

Phùng Sở Sở cảm thấy những lời cô bạn mình nói giống như đang thuyết thư*, lập tức nghiêng đầu, tựa vào ghế sa lon, đầu hơi ngêch lên, ý bảo cô nàng tiếp tục nói. Dù sao ngụ ý biện có nói rách cả trời ra thì cũng vẫn là ngụ ý biện.

* Một loại hình biểu diễn các loại kí khúc như bình thư, bình thoại, đàn từ

Nguyễn Trữ Khanh nhìn dáng vẻ kia của Phùng Sở Sở cũng biết là trong lòng cô ấy không tin, không hiểu sao, bỗng dưng máu nóng dâng lên, ngồi thẳng người, từ từ nói: “Cậu nên nhớ là, đàn ông trời sinh ra đã đề tiện rồi, cậu càng đối xử tốt với anh ta, càng buông lỏng thì anh ta càng được voi đòi tiên, càng ngày càng quá đáng. Nếu như lúc mới yêu đương, cậu không thể khiến anh ta nuôi thói quen yêu chiều phụ nữ, sau này muốn anh ta thay đổi thì còn khó hơn lên trời. Lấy ví dụ như cậu đi, lúc hai người vừa mới yêu đương, có phải anh ta thường xuyên muốn mời cậu ăn cơm đúng không? Nhưng rồi lâu dần, lần nào cũng 50 – 50, bây giờ các cậu đi ăn cơm, có phải anh ta sẽ tự động tự giác trả mỗi phần của mình, ngay cả câu mời cậu ăn cơm cũng không nhắc đến nữa?”

Phùng Sở Sở nghe mà có chút ngẩn người, đỡ đầu gạt đầu, nhíu mày nói: “Hình như là vậy, nhưng mà, thế thì có gì không tốt. Anh ấy kiếm tiền cũng đâu dễ dàng, không trộm không cướp được, tại sao phải mời tớ ăn cơm mãi. Chẳng lẽ cứ yêu đương thì đàn ông kiểu gì cũng phải tốn tiền sao? Chẳng trách đàn ông hay nói, không có tiền thì không yêu đương gì nổi. Yêu cầu của phụ nữ cũng cao quá.”

Nguyễn Trữ Khanh cầm lấy tay cô, dùng sức lắc lắc, hét lớn: “Chị gái ơi, chị có bị ngu không đấy, chẳng lẽ tiền anh ta kiếm được không đủ để mời cậu vài bữa cơm sao? Hơn nữa, cậu để anh ta mời, không có nghĩa là tham tiền, là vụ lợi, chẳng qua cậu chỉ cho anh ta tập thành một loại thói quen, để anh ta ý thức được, đó chính là, đàn ông trời sinh ra là phải gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng phụ nữ. Một người đàn ông mà ngay cả vợ con cũng không nuôi nổi thì còn lấy làm gì? Nếu như lúc yêu đương, anh ta còn không muốn tốn tiền vì cậu thì cậu còn trông chờ sau khi kết hôn anh ta sẽ ngoan ngoãn móc tiền ra chắc? Rồi cậu xem, ngay cả mua bánh xà phòng thôi anh ta cũng sẽ tính rõ ràng với cậu.”

Phùng Sở Sở tránh khỏi tay của Nguyễn Trữ Khanh, nhìn cô nàng giống như nhìn một con quái vật, khó tin nổi cô ấy lại nói ra những câu này được, lắc đầu nói: “Cậu đừng ở đó mà hù dọa người ta, Dương Quang không phải loại người như cậu nói, anh ấy không so đo chuyện tiền bạc, chẳng qua là tớ cứ khăng khăng như vậy, anh ấy mới chịu 50 – 50 thôi. Tớ không muốn tiêu tiền của anh ấy, không muốn để anh ấy coi thường, phụ nữ đứng trước mặt đàn ông, chẳng lẽ không được có tôn nghiêm của chính mình sao?”

“Ông trời của tôi ơi, tư tưởng này của cậu rốt cuộc là học được ở đâu hử.” Nguyễn Trữ Khanh có chút không chịu nổi, đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng khách, cô chợt phát hiện ra, cô và Phùng Sở Sở dường như đến

từ hai tình cầu khác nhau, từ suy nghĩ đến hành động, thực sự là khác một trời một vực. Vậy mà cả hai có thể bình yên làm bạn cùng phòng bốn năm đại học liền, còn rất thân thiết nữa, đến hôm nay cô mới phát hiện ra, cô nàng Phùng Sở Sở này, thực khó mà gọi là phụ nữ được.

Hai người đột nhiên đều im bật, không nói câu nào, không khí có chút cứng ngắc, đúng lúc này, điện thoại vang lên. Phùng Sở Sở vừa nghe đã biết là di động của mình, vội vàng lục túi, nhấn nút nghe, giọng của mẫu thân đại nhân truyền tới: “Con gái ơi, sao còn chưa về thế. Có phải lại đi với Dương Quang không, nếu thế thì cứ chơi muộn một tí cũng được, không phải vội đâu.”

“Không phải, mẹ, con không ở cùng với Dương Quang.” Phùng Sở Sở lập tức nghe thấu ngụ ý của mẹ mình, ngắt lời bà, “Hôm nay con có chút việc, không về nhà, tối con ngủ ở nhà Trữ Khanh.”

Nghe con gái nói vậy, bà Phùng có hơi thất vọng, đành dặn dò mấy câu sau đó cúp điện thoại.

Phùng Sở Sở đóng di động lại, ngẩng đầu lên, đã thấy Nguyễn Trữ Khanh đang nhìn mình cười, có chút ngượng ngập.

“Sao hả, mẫu thân đại nhân lại giục cưới?” Ghé sát vào Phùng Sở Sở, Nguyễn Trữ Khanh cười đến là gian xảo, chính cô cũng vô cùng thấm thía nỗi khổ này. Nghĩ đến đây, không khỏi lại sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên với cô bạn.

“Thực ra thì Sở Sở này, nếu như cậu không muốn tiêu tiền của Dương Quang, có thể ra ngoài ăn cơm với anh ấy thì để anh ấy tính tiền, sau đó bất ngờ mua cho anh ấy vài món quà nhỏ, vừa săn sóc lại vừa có thể khiến anh ấy vui mừng, chứ như các cậu bây giờ, giống như khách hàng đi nói chuyện làm ăn ấy, mỗi lần ăn cơm đều chẳng có dáng vẻ gì của người yêu cả. Chẳng lẽ cậu không hy vọng người đàn ông mình yêu bỏ ra chút gì đó vì mình sao? Nên nhớ là đối với đàn ông mà nói, trả tiền đã là cái giá nhỏ nhất rồi, một người đàn ông ngay cả tiền cũng không chịu bỏ ra, thì còn có thể vì cậu mà đánh đổi thứ gì được đây?”

Phùng Sở Sở nhìn gương mặt xinh đẹp kia của Nguyễn Trữ Khanh, đột nhiên cảm thấy, cô nàng này, không đi làm chuyên gia hôn nhân thực sự là lãng phí nhân tài.

Tối đó, hai cô gái chen chúc trên cái giường đôi của Nguyễn Trữ Khanh cả đêm, mỗi người chiếm một đầu, ai có tâm sự của người đó, lại chẳng ai thuyết phục được người còn lại.

Phùng Sở Sở ngủ không được sâu, nhưng ngày hôm sau vẫn dậy rất sớm. Hôm nay là cuối tuần, cô gọi điện, hẹn La Giai Cầm ra ngoài rồi rời khỏi nhà Trữ Khanh. Nguyễn Trữ Khanh nhìn cô ra khỏi cửa, tầm mắt lại quay trở lại tờ Định nghĩa phụ nữ trên bàn. Tối qua thật là nguy hiểm, thiếu chút nữa thì bị con bé phát hiện ra âm mưu nhỏ của mình.

Giờ phút này Phùng Sở Sở chẳng có lòng dạ mà để ý đến tính toán nhỏ của Nguyễn Trữ Khanh, cô có tính toán của riêng mình, cô hẹn La Giai Cầm đi uống trà, thuận tiện đẩy một tờ đơn tới trước mặt cô ấy.

La Giai Cầm đã ly hôn được một năm, tổn thương trong tâm hồn đã từ từ khép lại, có điều với đàn ông, với hôn nhân lại có chứng sợ hãi. Mỗi khi nhìn những chàng trai hay những người đàn ông qua lại trên đường đều cảm thấy bọn họ đều không đơn giản giống như vẻ ngoài, dưới cái túi da kia, nhất định sẽ ẩn giấu những thứ không muốn người khác biết. Cô luôn cảm thấy mình đã không thể nào thực sự tin tưởng vào một người đàn ông nữa.

Cô và Phùng Sở Sở ngồi đối diện nhau, mỗi người cầm trong tay một chén trà lạnh, tờ giấy kia cứ chình ịch trước mặt như vậy, nhìn những câu hỏi lẽ tẻ phía trên, La Giai Cầm có chút khó hiểu.

“Dùng để làm gì?”

“Tranh tài, cuộc thi do tòa soạn bọn mình tổ chức, đến tham gia đi.” Phùng Sở Sở cố hết sức nói một cách uyển chuyển nhất, một cuộc tranh tài với mấy nghìn cô gái tranh đoạt một anh chàng lắm tiền, thực ra thì cô cũng đâu có nói láo.

“Thi gì vậy?” La Giai Cầm cầm bảng đăng kí lên, có chút buồn cười, nội dung bên trên đúng là lộn xộn, cái gì cũng có.

Phùng Sở Sở bị cô ấy hỏi vậy, cũng có chút ngẩn ra, nheo mắt suy nghĩ một lát, miễn cưỡng mở miệng, “Ừ thì đại khái là thi nấu cơm, làm việc nhà, đối nhân xử thế gì đó.”

La Giai Cầm vươn tay đánh một cái lên bàn tay đang đặt trên chén trà của Phùng Sở Sở, cười nói: “Đừng đùa nữa, còn định gạt mình nữa hả, nói mau, đây rốt cuộc là thứ gì hả?”

Phùng Sở Sở thấy không phỉnh phờ được nữa, hai tay chống cằm, nâng khuôn mặt núng nính lên, thở dài nói: “Aiz, đúng là không gạt được cậu. Nhưng mà, đây thực sự là một cuộc thi mà, thi giành ông xã với những người phụ nữ khác.”

Vừa nghe thấy hai chữ “ông xã”, sắc mặt La Giai Cầm chợt trầm xuống, lập tức đẩy tờ đăng kí lại: “Thế thì thôi đi, mình không tham gia đâu, cái trò tìm bạn trăm năm này không hợp với mình.”

Phùng Sở Sở còn lâu mới để ý tới, không thèm lấy lại tờ đơn kia, còn nghiêm túc nói: “Sao cậu không tham gia, cậu lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, đồ ăn làm thì miễn chê, vẻ ngoài cũng đâu tệ, muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, tại sao cậu không thể tham gia? Mấy cái cô chẳng có gì kia còn chẳng thấy bản thân không ổn, cậu kém bọn họ ở điểm nào chứ?”

La Giai Cầm nghe những lời này, trong lòng đã rõ ràng, Phùng Sở Sở nói đúng, nhưng, trên gương mặt của cô vẫn dâng lên vài tia u buồn, vuốt chén trà lạnh toát kia, trái tim của cô cũng giống như bị đóng băng lại.

“Sở Sở, mình và họ khác nhau, mình không thể bằng bọn họ. Bởi vì, mình là một người đàn bà đã ly dị.” Lúc La Giai Cầm nói những câu này, Phùng Sở Sở nhìn gương mặt của cô ấy, ngơ ngẩn xuất thần, trên gương mặt kia, phảng phất như có thể thấy được những giọt nước mắt.

4. Chương 04

Chương 4: Đại hội tuyển mỹ thân cận

- Nam thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình, gặp nữ đối tượng hẹn hò.

Chỉ có thể nhìn, không thể ăn -

Ngồi trong phòng làm việc, Phùng Sở Sở kinh ngạc nhìn tờ giấy trước mặt, bên cạnh có hai tấm ảnh. Người trong ảnh, cười rất ngọt ngào, trang điểm nhẹ, quần áo vừa người lại không sắc sỡ. Nhưng một người phụ nữ như vậy lại đã ly hôn một lần.

Tờ đơn này, cuối cùng La Giai Cầm vẫn khai, Phùng Sở Sở không đoán nổi suy nghĩ trong lòng của cô ấy, là bị sự tận tình lời nhai của mình thuyết phục, hay chỉ đơn giản là làm cho có lệ với cô, hoặc là, cô ấy cũng muốn cho bản thân thêm một cơ hội?

Cô nhớ lại vẻ mặt khi La Giai Cầm đưa tờ đơn cho cô, giống như một phu nhân thành thực, rồi lại có vẻ không chút câu nệ, mặt mang nụ cười nói: “Sở Sở, cậu đừng ngạc nhiên quá, một người đàn ông như Tô Thiên Thanh, nếu tìm một nửa mà cũng phải đao to búa lớn khiến người khác chú ý như vậy, cậu nghĩ là anh ta sẽ thật lòng trao trái tim cho cô gái kia ư? Cuối cùng cho dù là ai thắng cũng chỉ có thể làm một bức họa xinh đẹp, treo ở cửa nhà anh ta thôi, dùng để trang trí chứ không phải để yêu. Một người đàn ông khi tìm một người vợ, có thể dùng các loại công thức điều kiện để ràng buộc, giống như là đang đo ni để đóng giày vậy, thế thì cậu nên hiểu, người mà anh ta thích nhất, chỉ có chính anh ta mà thôi.”

Phùng Sở Sở nghĩ đến đoạn đối thoại kia, nghĩ đến nhập thần. Lưu Dục đứng ở cửa gõ mấy cái liền cô mới hồi hồn lại.

Anh ta tới để mang ảnh chụp đến cho cô. Hôm đó sau khi Cindy gặp phải chuyện lớn như vậy, đương nhiên đã bị thay thế, tìm một người mẫu khác, lại chụp lại một bộ ảnh mới. Chủ đề của ảnh thực ra rất đơn giản: Cuộc sống hài hòa sau khi cưới. Đây là nội dung chuyên mục của kỳ tiếp theo mà Phùng Sở Sở phụ trách, một đề tài đơn giản cỡ nào, nhưng cũng là một đề tài khó thực hiện biết bao.

Hài hòa? Phùng Sở Sở cười lạnh, nam nữ trên thế gian này, gặp được nhau, có mấy ai có thể sống hòa hợp từ đầu đến cuối cho đến già? Trừ phi bọn họ không có tình cảm thực sự.

Ảnh chọn rất thuận lợi, đồ Lưu Dục làm ra, luôn rất hợp với khẩu vị của Phùng Sở Sở, từ khi cô vừa mới vào tòa soạn này, hai người đã bắt đầu hợp tác, nhiều lần như vậy, ý tưởng gần như đã nhất trí với nhau.

Chọn xong ảnh, tán gẫu mấy câu, Phùng Sở Sở thấy Lưu Dục hình như không có ý định rời đi, bèn tiện tay cầm một phần tài liệu lên, vừa giả bộ như có chuyện phải làm, vừa cười nheo mắt nhìn anh ta: “Còn có chuyện gì nữa không?”

Lưu Dục bị hỏi nên có chút ngượng ngập, bình thường anh ta luôn mang vẻ chủ nghĩa đàn ông, nhưng trước mặt Phùng Sở Sở, anh ta đều thử mềm mỏng hơn một chút. Lưu Dục do dự một lát, chỉ vào bàn tay được băng bó của cô, từ tốn nói: “Này, vết thương của cô, có đỡ hơn chút nào chưa?”

Phùng Sở Sở thấy anh ta hỏi đến, giơ tay lên nhìn một chút, gật đầu nói: “À, đỡ hơn nhiều rồi, đã hết đau.”

“Chỗ tôi có một loại thuốc cao, chữa da rất linh nghiệm, tôi lấy cho cô nhé.” Lưu Dục giống như đã tìm được đề tài, vô cùng hưng phấn, đứng dậy định chạy ra ngoài.

“Không cần đâu.” Phùng Sở Sở cũng cự tuyệt dứt khoát, cô nhìn Lưu Dục quay mặt lại, nghiêm túc nói, “Thật đấy, không cần đâu, cảm ơn anh.”

Sự hưng phấn trên mặt Lưu Dục phút chốc hóa thành một chén nước lã, trên mặt giống như đóng một tầng băng, giọng nói trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều: “Được rồi, hai giờ chiều sơ tuyển, đừng quên đấy.”

Phùng Sở Sở nhìn bóng lưng xa dần của anh ta, thở dài một tiếng, ngoảnh mặt lại đã nở nụ cười, vắn vẹo đầu, công việc vẫn quan trọng hơn cả. Bạn bè và bạn trai, mặc dù chỉ kém nhau có một chữ, nhưng lại cách nhau một khoảng cách, hao hết tâm lực cũng chưa chắc đã biết làm sao vượt qua được.

Hai giờ chiều, đúng giờ tiến vào phòng họp, Phùng Sở Sở thực sự kinh hãi tại chỗ. Bình thường, cho dù có tổng biên tập đích thân đi họp, mấy ông tướng trong tòa soạn kia cũng chưa đến đúng giờ như thế này. Hôm nay không biết uống nhầm phải thuốc gì, từng anh một ngồi rất chi là chỉnh tề, mặt đầy ý cười, còn xen lẫn mấy phần hồi hộp, đồng loạt nhìn về phía Phùng Sở Sở ở cửa lớn.

“Hôm nay làm sao thế, phát tiền thưởng à? Tới sớm vậy.”

“Mặc dù không được hưởng thụ về mặt tiền bạc, nhưng mà có hưởng thụ về mặt tinh thần cũng tốt lắm rồi.” Đại Chí của phòng quảng cáo, mặt cũng toàn là chí (*nốt ruồi), mang cái vẻ nam thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình khi nhìn thấy nữ đối tượng xem mặt, nhìn thấy Phùng Sở Sở, cũng không tự giác vươn tay ra, thúc giục: “Phùng chủ biên, làm ơn nộp ảnh ra đi.”

“Anh tưởng rằng có được mấy cô là mỹ nữ mà ngắm, đừng có để đến lúc ấy, nhìn thấy một đồng khủng long lại bị dọa cho tối không ngủ được đấy.” Nhân viên của Phùng Sở Sở, biên tập Yến Tử dẩu miệng đứng trước cửa phòng họp, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ vô cùng không phục. Bên cạnh cô nàng, một đám nữ đồng minh vây quanh, chuyện tốt trong phòng họp hôm nay, bọn họ lại chẳng có tí sơ mui gì, còn bị vô tình chặn ngoài cửa lớn.

Quan hệ của Yến Tử với Phùng Sở Sở thường ngày cũng không tệ, giờ phút này lại càng thấy âm ỉ xông lên tận não, kéo tay cô bắt đầu ì xèo: “Chị Sở Sở ơi, tại sao chỉ có mấy lão này được đi chọn người, phải biết hôm nay là buổi tuyển chọn, có bao nhiêu trò hay để xem, đưa vẹo táo nết đều tập trung một chỗ, đều là nhân viên của tòa soạn, tại sao lại chỉ để họ chọn?”

“Bởi vì mấy cô đều là nữ, hơn nữa, các cô đều tham gia cuộc thi lần này còn gì.” Một giọng nói từ tốn vang lên từ phía sau. Cả đám sợ hết hồn, vội vàng quay đầu lại nhìn, thấy người vừa nói là tổng biên tập, không dám ho he gì nữa, mấy cô nàng đứng ở cửa không tự giác đều lùi lại phía sau.

Tổng biên tập là một ông bác rất hiền hòa, bình thường tuy không hay nhiều lời nhưng rất sâu sắc, ánh mắt phía sau tròng kính thủy tinh kia có thể nhìn thấu lòng dạ của từng người. Chỉ tiếc là lại có bệnh chung của phái nam, đó chính là thiếu tóc, chưa đến tuổi trung niên đã bắt đầu thưa thớt. Giờ tuổi đã hơn năm mươi, khu vực trung ương giữa đỉnh đầu đã không có lấy một ngọn cỏ. Ông ấy cũng tốt tính, căn bản không để trong lòng, cứ để mặc chỗ đó hoang tàn như vậy, thế nên, bị người ta đặt cho cái ngoại hiệu: Đỉnh Quang Minh.

* Đỉnh Quang Minh: tên một địa danh trong truyện Ý Thiên Đồ Long ký, là một đỉnh thuộc dãy Hoàng Sơn – Trung Quốc, ở đây chơi chữ, Quang nghĩa là sạch trơn, Minh là sáng bóng.

Tổng biên tập đỉnh Quang Minh lúc nói chuyện luôn mang theo vài phần ý cười, nhìn mấy cô cậu nhân viên này cũng giống như đang nhìn con cái nhà mình. Thấy sắc mặt mấy cô gái có chút bất mãn, bèn tiến lên vỗ vỗ vai của một trong số đó, cười nói: “Chọn phụ nữ, không phải nên nhường cho mấy cậu ấy làm sao. Đây là nghề của mấy cậu ấy còn gì, mấy cậu này còn sống không phải là để không ngừng soi mói các loại phụ nữ hay sao.”

“Tổng biên tập quá anh minh.” Hơn mười anh chàng trong phòng họp đồng loạt vỗ tay reo hò như sấm. Tổng biên tập đỉnh Quang Minh cực kỳ hài lòng, cười cười phát tay với mọi người, giống hệt như là lãnh đạo vậy, có mấy phần khí phái chừng chạc.

Yến Tử còn định nói gì đó, lại bị Phùng Sở Sở ngăn lại, cô vừa đi vào phòng họp, vừa cười nói: “Thôi được rồi, đừng dài dòng nữa, dù đây có xấu hay đẹp thì các anh cũng phải tập trung vào, nếu mà chọn phải người không hợp lệ, đập vỡ bát cơm của chúng ta, hậu quả là do các anh toàn quyền phụ trách đấy.”

“Phùng chủ biên cứ tâm, bao nhiêu con mắt như vậy, sao mà chọn nhầm hàng kém được, bảo đảm sẽ giữ hết lại hàng xịn, rác rưởi sẽ bị quét không còn một mống.” Có người bắt đầu ầm ĩ lên, vỗ bàn kêu lên quái dị, “Ảnh đâu, ảnh đâu?”

Phùng Sở Sở cũng cảm thấy buồn cười, quay ra cửa dặn dò mấy tiếng, đã thấy vài người mang theo vào thùng các tông đi vào, đổ hết những phong thư bên trong xuống mặt bàn phòng họp.

Cái bàn bình thường trông to như thế mà loáng cái đã bị những phong thư này chất đầy, thậm chí còn có cảm giác sắp tràn ra ngoài. Nhìn mà khiến cho các vị nam đồng bào lắc đầu nguây nguây, không nhịn được vỗ ngực liên tục than: “Aizz, đúng là mỹ nữ mạnh như hổ mà. Cậu nói xem, bao nhiêu phụ nữ như vậy, chỉ cần có một phần mười số đó chịu dời ánh mắt từ đại gia sang chúng ta, có phải cậu, tôi, mấy anh ở đây, đến bây giờ đã chẳng còn độc thân nữa rồi, đúng không?”

Cảm thán thì cảm thán, việc thì vẫn phải làm. Cuộc thi “Bạn gái cuối cùng của triệu phú này” chính là ý tưởng của Phùng Sở Sở, chính là để thúc đẩy danh tiếng và lượng tiêu thụ của tạp chí. Từ những phong thư giống như đại hồng thủy này có thể thấy, kỳ này tạp chí nhất định sẽ buôn bán rất khấm khá.

Có điều, cô là một người nhìn xa trông rộng, cô tuyệt sẽ không ngồi đây mà đắc ý với một thành tích nhỏ nhoi này, thứ cô suy tính, so với những thứ này nhiều hơn rất nhiều, sâu hơn rất nhiều. Cô ngồi trên ghế, nhìn mấy anh chàng đối khát kia không ngừng xé bìa thư ra xem bên trong, nhìn những tấm hình kia mà soi mói, trong lòng đã vòng quanh mười bảy mười tám khúc.

Vụ lần này, là một sách lược vẹn cả đôi đường, rất nhiều người cho rằng, một chiêu này của cô chẳng qua chỉ có thể thu hút những đối tượng tiêu thụ trung thành là phái nữ, không ai nghĩ, dã tâm của cô không chỉ có vậy. Cô hy vọng có thể đạt được một hiệu ứng liên hoàn, khiến cho một anh chàng rùa vàng đã động đến tất cả những cô gái chưa chồng, rồi lại khiến cho tất cả những cô gái chưa chồng này đã động đến tất cả những anh chàng chưa vợ. Cô muốn tất cả những thanh niên chưa lập gia đình, thậm chí là cả đã kết hôn rồi đều hướng ánh mắt đến số báo này, số tiếp theo, mười số tiếp theo nữa, thậm chí là cả mỗi một số Định nghĩa phụ nữ trong tương lai mười năm tới.

Ai nói một mẻ này không thể ăn cả đời? Một người thông minh, sẽ biết dùng một mẻ mà biến ra mười mẻ, chỉ có những kẻ đầu óc ngu muội kia mới ôm núi vàng mà còn phải đi xin cơm ăn.

Phùng Sở Sở nghĩ đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy vài tiếng kêu kỳ dị, lộ ra mấy phần hạ lưu: “Hú hú, em gái này không tệ nha, thuần khiết đến mức bấm ra nước này. Thực không nỡ để em ấy trúng cử, nếu giữ lại được cho mình thì sướng.”

Anh ta vừa nói vậy, mấy tên dê già bên cạnh đã “ầm” một tiếng xông tới, đua nhau xem ảnh của mỹ nữ.

Đại Chí nhìn lướt qua, liền khen nức nở: “Đây mới là phụ nữ chứ, mấy tấm vừa này, tấm nào tấm nấy đều dọa người, không phải xấu tự nhiên thì cũng là xấu nhân tạo, lớp trang điểm trên mặt ấy, dày đến mấy centimet. Aiz, Sở Sở, không phải trong thông báo đăng kí chúng ta có ghi, không chấp nhận ảnh nghệ thuật và trang điểm đậm rồi cơ mà?”

Phùng Sở Sở nhìn anh ta cười nói: “Anh tưởng mấy cô ấy sẽ nghe chắc, yên tâm, mấy cô ấy sẽ tự động loại bỏ. Giống như rõ ràng chúng ta đã quy định nhân viên tòa soạn và người nhà không được tham gia hoạt động lần này. Nhưng mà gần như tất cả các nữ đồng bào chưa lập gia đình trong tòa soạn đều tham gia đấy thôi.” Nói xong, liếc ra cửa một cái.

Đám Yến Tử biết là nói mình, tự thấy đuối lý, đành phải lục tục bỏ đi từng người một, ai đi làm việc ấy. Mấy anh chàng kia vẫn còn đang tranh đoạt tấm ảnh của mỹ nữ, Phùng Sở Sở cũng thấy hiếu kỳ, đứng dậy, thành công “cướp được” tấm ảnh giữa một đám hỗn loạn, cầm trong tay tỉ mỉ thưởng thức.

Vừa mới nhìn một cái, thiếu chút nữa đã khiến cô phát bệnh tim. Cô gái thanh thuần như nước trên tấm hình này là ai? Còn không phải chính là con nhóc Nguyễn Trữ Khanh vài ngày trước mới ngủ cùng một chăn với cô, là con nhóc Nguyễn Trữ Khanh đã lải nhải một đồng lý thuyết ở chung với đàn ông với cô, là con nhóc đã có bạn trai rồi còn không biết liêm sỉ đi móc ngoáy với đại gia kia.

Phùng Sở Sở càng nghĩ càng tức giận, chẳng trách đêm hôm đó, con bé kia lại căng thẳng với quyển tạp chí như vậy, biểu hiện của cô tật giật mình đây mà... Không ngờ tới, một cuộc tranh tài nho nhỏ thế này lại khiến cho nhiều cô gái lộ ra bản chất, bắt đầu đứng núi này trông núi nọ.

Đại Chí thấy Phùng Sở Sở cầm ảnh của mỹ nữ mà suy nghĩ đến thất thần, còn tưởng là cô đang ghen tị, thừa dịp cô sững sờ, vội vàng đoạt lại tấm ảnh, nói với những người khác: “Cô này nhất định phải giữ lại, chất lượng cao nha.”

Những người khác còn chưa trả lời, Phùng Sở Sở đã hét rầm lên: “Không được!”

“Tại sao?” Chúng nam đồng bào hết sức khó hiểu, dù bọn họ vô cùng không tình nguyện đẩy con cừu non như vậy vào miệng hổ của Tô Thiên Thanh, nhưng nếu nói bằng lương tâm, cô em này mà không trúng cử, thì những người khác cũng khỏi phải xét nữa.

Phùng Sở Sở vẫn giữ vẻ mặt kiên định, liếc bọn họ một cái, lạnh lùng nói: “Tôi nói không được là không được.”

Tiểu Ngũ ngồi bên cạnh Đại Chí nóng máu, cô gái này là người đầu tiên được tuệ nhãn của anh ta chọn trúng, giờ sao chỉ với một câu nói của Phùng Sở Sở đã chặn người ta ngoài cửa được.

“Tại sao lại không được, phải có lý do chứ.” Tiểu Ngũ bình thường tuy có hơi sợ Phùng Sở Sở, nhưng đến lúc quan trọng đầu óc cũng rất tỉnh táo.

“Bởi vì cô ấy có bạn trai rồi.” Phùng Sở Sở bị bọn họ dồn ép đến phát bực, đành nói thẳng.

“Vậy thì có làm sao.” Đại Chí mang vẻ bất cần: “Tô Thiên Thanh người ta cũng đâu nói là phải độc thân, huống chi, có bạn trai thì chia tay, không được sao, nếu có thể bám được vào Tô Thiên Thanh, còn ai muốn xài đến mấy anh chàng rách nát đó nữa.” Nói đến đây, Đại Chí mới thấy chột dạ, che miệng lại, nhìn các nam đồng bào bên cạnh đang dùng ánh mắt giết người để trừng mình. Vừa nãy chỉ tại nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện chẳng tính lợi hại, đã kích quá thẳng thừng. Ngẫm lại, mình cũng là đàn ông, nếu mà có một người bạn gái như vậy thì cũng thực là đủ xui xẻo. Trong lòng không khỏi lại thấy ảm ức thay cho bạn trai của Nguyễn Trữ Khanh. Nhưng cặp mắt kia của anh ta vừa mới nhìn qua nụ cười ngọt ngào của Nguyễn Trữ Khanh, chút cảm giác tội lỗi nho nhỏ trong lòng lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Phùng Sở Sở bị mấy câu của Đại Chí làm cho giận sôi, rõ ràng cô đang bảo vệ quyền lợi cho đám đàn ông bọn họ, nhưng nhìn bộ dạng kia của bọn họ, thực sự giống như chỉ cần có gái đẹp trước mặt, quyền lợi gì cũng có thể quăng như quăng phân chó. “Mấy người các anh, vậy là vô nguyên tắc.”

“Nhưng mà chị Phùng ơi, quyền lực hôm nay nằm trong tay bọn tôi mà, phải nghe bọn tôi chứ, chị không thể quyết định được.” Tiểu Ngũ thành linh lại nhoi lên một câu, thực sự muốn làm cho Phùng Sở Sở tức chết tươi.

Cô hung dữ trừng mấy anh chàng ở đó, loáng cái đã đoạt lấy tấm hình trong tay của Đại Chí, bỏ lại một câu “Tùy mấy người”, sau đó đã bước khỏi phòng họp, chỉ để lại tiếng kêu ai oán của Đại Chí ở phía sau: “Ôi, cô phải để ảnh lại chứ.”

*** Sao cái hồ này “héo” thế nhỉ ~~ lẽ nào tại soái ca chưa xuất hiện nên....***

5. Chương 05

Chương 5: Quy tắc huấn luyện đàn ông

- Dung túng cho đàn ông chính là tự hại bản thân mình -

Phùng Sở Sở vốn định cầm ảnh của Nguyễn Trữ Khanh, tan làm sẽ lập tức đến nhà cô nàng hỏi rõ mọi chuyện, ai ngờ một cú điện thoại của bạn trai Dương Quang gọi tới, hẹn cô buổi tối ăn cơm. Kết quả, chuyện tìm Nguyễn mỹ nhân tính sổ, chỉ đành phải lùi lại phía sau.

Tính sơ ra thì cô và Dương Quang đã ba bốn ngày rồi không gặp mặt, mỗi ngày tối đến đều gọi một cuộc điện thoại, nói chưa được mấy câu đã cúp máy. Yêu đương lâu ngày, có phải đều có cảm giác thế này, giống như tiến vào thời kỳ uế oải, lại giống như đã quen với quan hệ như vậy, cô thậm chí còn có chút giậm chân tại chỗ, chỉ muốn duy trì khoảng cách như bây giờ giữa hai người, không muốn lùi về phía sau, mà cũng không dám bước thêm một bước.

Cô nhớ lại những gì Nguyễn Trữ Khanh đã nói, có lẽ thực sự cần một cơ hội, cần suy tính lại quan hệ giữa cô và Dương Quang. Là bước đến bước quan trọng kia, hay là lùi lại phía sau mấy bước? Tuổi cô không còn ít, 28 tuổi, đã không còn thời gian để lãng phí vào trò yêu đương này nữa.

Sau khi tan làm, Dương Quang lái xe tới đón Phùng Sở Sở, đến một nhà hàng bọn họ vẫn hay ăn. Gọi vài món, không có rượu, hai người giống như bình thường, vừa ăn vừa nói chuyện. Dương Quang là nhân viên công vụ, dựa vào quan hệ trong nhà và chút thông minh của mình mà kiếm được một công ăn việc làm ổn định, công việc bình thường vừa nhẹ nhàng lại không có gánh nặng gì, không vất vả như Phùng Sở Sở. Mặc dù đã hơn ba mươi, vẻ ngoài giống như một sinh viên đại học mới ra trường, bảo dưỡng cực tốt.

Phùng Sở Sở thấy anh cười đến không tìm không phổi, tâm trạng cũng có chút khá hơn. Ở bên anh, cái cô cần chính là cảm giác thế này, nhẹ nhõm thanh thản, bình thường, cô đều phải khiến bản thân quá căng thẳng. Chỉ có nhìn thấy anh mới khiến bản thân cô hoàn toàn thanh tĩnh lại.

Cơm ăn được một nửa, Phùng Sở Sở gấp một miếng sườn lên, bỏ vào trong bát của Dương Quang, cười nói: “Bữa này anh mời.”

Dương Quang vốn đã gờ đũa định gấp miếng sườn kia, nghe thấy những lời này, đôi đũa gờ lên trong không trung cứ thế mà khựng lại, ngay cả nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc. Hình như anh rất không quen khi nghe thấy câu này, còn không biết tâm lý mà mở miệng hỏi: “Tại sao?”

Trái tim của Phùng Sở Sở “lách tách” một tiếng, trong đầu tràn ngập những lời Nguyễn Trữ Khanh đã nói. Chẳng lẽ cô ấy đúng, đàn ông đúng là không thể cưng chiều. Nếu như bạn không biết dạy dỗ họ một vài chuyện, một vài đạo lý, lâu dần, bọn họ sẽ coi những việc bạn làm cho bọn họ là chuyện đương nhiên. Bọn họ sẽ quên, bạn là một người phụ nữ, cần được cưng chiều và che chở, bọn họ sẽ cảm thấy, bạn chẳng khác gì bọn họ, vừa độc lập lại có năng lực.

Nét mặt Phùng Sở Sở rõ ràng có chút lúng túng, phản ứng của Dương Quang quá thẳng thừng, thậm chí ngay cả vòng vèo cũng không có. Cô không thể vác mặt dày mà nổi giận được, lại không nói ra lý do, chỉ đành phải tỏ vẻ hơi làm nũng, định lãng qua chuyện khác.

“Không có gì, chỉ là muốn anh mời em ăn bữa cơm. Sao hả, không được à?”

“Không phải, dĩ nhiên là được chứ, em để anh mời sao anh lại không chịu được.” Dương Quang vừa nói, trong lòng vừa đánh trống thùm thụp. Anh đương nhiên không phải tiếc mấy trăm đồng tiền này, cũng không phải là không muốn mời bạn gái mình ăn cơm. Trái lại, lúc vừa mới yêu đương, lần nào anh cũng đều tranh trả tiền, thỉnh thoảng còn mua quà cho Phùng Sở Sở để cô vui lòng. Kết quả, lại chộc cho chủ nghĩa phụ nữ vĩ đại của cô phát tác, mỗi lần ăn cơm, nhất định phải thực hiện chế độ 50 – 50, mỗi lần anh tặng quà, ngày hôm sau cô nhất định sẽ tặng lại một món tương đương.

Vì mấy chuyện này, bọn họ đã cãi nhau mấy lần, cả hai đều thấy bức. Dương Quang cảm thấy, cô quá khách khí với mình. Trước kia mỗi lần anh yêu đương đều theo đạo lý nhà trai trả tiền tuần hoàn, Phùng Sở Sở

làm vậy, khiến anh cảm thấy, mình không giống như đang yêu đương với cô, mà giống như đang nói chuyện làm ăn với khách hàng hơn. Hai người yêu nhau, mặc dù chưa thành vợ thành chồng nhưng cũng không cần thiết phải phân chia rõ ràng như thế, ngay cả một li một tí cũng không bỏ qua.

Thời gian sau, anh cũng có chút uể oải, lười phải tranh cãi với cô, ngoan ngoãn chấp thuận tâm ý của cô. Không ngờ, hôm nay cô giống như đổi tính, lại chủ động mở miệng bảo anh mời. Dương Quang lại cảm thấy có chút không thích ứng, nhưng mà, sai ở đâu, anh nhất thời vẫn chưa nghĩ ra.

Phùng Sở Sở nhìn sắc mặt của Dương Quang, giống như có chút mất tự nhiên, trong lòng hơi mất hứng. Nhưng ngoài mặt vẫn phải làm bộ một chút, cười nói: “Được rồi, lần này anh mời, cùng lắm thì lần sau em mời.”

“Không cần không cần, anh là bạn trai của em, mời cơm là chuyện đương nhiên, em tranh với anh làm gì chứ.” Dương Quang vội vàng tiếp lời.

Hai người tiếp tục ăn cơm, có điều nói chuyện ít hơn khi nãy rất nhiều. Ăn được một lát, không biết là dây thần kinh nào của Dương Quang bị chập, ghé sát vào Phùng Sở Sở, nhỏ giọng hỏi: “Em, không phải hôm nay xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

“Hả? Sao anh lại hỏi thế?” Phùng Sở Sở bị hành động của anh ta làm cho sợ hết hồn.

“Bởi vì, bởi vì từ xưa đến nay em chẳng bao giờ mở miệng bảo anh mời cả.” Dương Quang nhắm mắt nói xong câu này, cảm giác trên trán đã toát cả mồ hôi.

Phùng Sở Sở “bộp” một tiếng đặt đũa xuống bàn, tiếng động không nhỏ, khiến cho những thực khách bên cạnh đều quay ra nhìn họ. Ở nơi công cộng, cô vẫn không thể vứt mặt mũi đi được, đành không nói tiếng nào, tiếp tục ăn cơm.

Dương Quang biết mình nhiều lời, âm thầm hối hận, không dám nói lung tung nữa, chỉ cầm đũa chọc tới chọc lui trong bát. Bữa cơm này, ăn mà khiến cả hai đều cảm thấy đau dạ dày, trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Phùng Sở Sở về đến nhà, càng nghĩ càng cảm thấy Nguyễn Trữ Khanh hôm đó nói có lý, giờ chưa được bao lâu, Dương Quang đã đem truyền thống mời bạn gái ăn cơm tốt đẹp quảng ra ngoài vũ trụ rồi.

Đêm đó, Phùng Sở Sở khó ngủ cả đêm, không sao yên giấc. Nhớ đến bố mẹ đang nằm ở phòng bên cạnh, cả ngày cứ thúc giục cái đứa gái lờ thì như cô nhanh chóng đi lấy chồng. Xoay người một cái, lại thấy tấm ảnh của Nguyễn Trữ Khanh đặt ở tủ đầu giường, hai nỗi tâm sự cùng xông lên óc, cô quyết định, nhất định phải tìm con bé kia, tán gẫu triệt để một phen.

Đợi mấy ngày, cuối cùng cũng đến cuối tuần, bình thường không được rảnh rang, chỉ có cuối tuần mới có chút thời gian riêng tư. Sáng sớm cô đã gọi điện cho Nguyễn Trữ Khanh bảo cô nàng chờ ở nhà, bèn chạy sang chỗ ở của cô nàng.

Một tuần ngắn ngủi mà gặp Phùng Sở Sở những hai lần, Nguyễn Trữ Khanh có chút không quen, cho dù là Dương Quang cũng chưa chắc đã được gặp cô ấy hai lần một tuần. Nguyễn Trữ Khanh chỉ thấy được sủng mà kinh, trong lòng lại có chút bất an nho nhỏ. Làm chuyện xấu, kiểu gì cũng sẽ bất an, việc này chứng minh cô vẫn còn có lương tâm.

Phùng Sở Sở dù ôm cả một bụng tức, nhưng vẫn cố gắng áp chế. Nói cho cùng, chuyện này cũng chẳng can hệ gì đến cô, cô chỉ đơn thuần là đang xen vào việc của người khác mà thôi. Nhưng mà, nhìn thấy bạn thân của mình một chân dấm hai thuyền, cô vẫn không sao ngồi yên mặc kệ được. Bất hạnh của La Giai Cẩm là do người khác tạo thành, cô không muốn, có một ngày thấy Nguyễn Trữ Khanh bất hạnh, lại là do chính cô ấy tạo thành.

Trầm mặt bước vào nhà, Phùng Sở Sở đứng bên cạnh sà lon, nhìn Nguyễn Trữ Khanh đang định đi rót nước nói: “Cậu ngồi xuống.”

Nguyễn Trữ Khanh biết né không nổi, đành phải ngoan ngoãn quay lại, chọn một vị trí cách Phùng Sở Sở hơi xa một chút, nghiêng người ngồi xuống.

Phùng Sở Sở cười lạnh một tiếng, thuận tay rút tờ Định nghĩa phụ nữ từ dưới khay trà kia lên, ném lên mặt bàn, giả bộ vô tình lật giở mấy cái. Nguyễn Trữ Khanh ngồi một bên nhìn động tác của cô, mồ hôi lạnh từ từ rịn ra. Không hiểu tại sao, cô luôn có cảm giác như bị bắt gian tại giường. Mặc dù cô vẫn cảm thấy mình chẳng làm gì sai, nhưng khi đối mặt với ánh mắt của Phùng Sở Sở, cô vẫn chột dạ.

Lật quyển tạp chí mấy cái, Phùng Sở Sở xoay một tiếng khép lại, lấy từ trong túi xách kia một tấm hình, quảng lên bàn. Tiếng “Bộp” chói tai kia, dọa cho Nguyễn Trữ Khanh giật cả mình, gần như sắp nhảy lên từ trên sa lon.

Tấm ảnh kia, chính là tấm mà Phùng Sở Sở đã cướp được từ tay Đại Chí, trên đó, Nguyễn Trữ Khanh thanh thuần động lòng người, vừa thấy đã yêu, nhìn kiểu gì cũng là một gương mặt thiên sứ.

“Nói đi, đây là sao hả?” Giọng nói của Phùng Sở Sở bình ổn, không hề có sự phẫn nộ như trong tưởng tượng. Cô cũng biết mình cũng chỉ đơn giản là chẳng có việc gì tự nhiên gây sự, nhưng nếu giả vờ như không biết thì trong lòng lại không nuốt trôi cơn tức này.

Nguyễn Trữ Khanh cắn cắn môi, có chút khó xử, chỉ khiếp đảm nhìn Phùng Sở Sở, nửa ngày không hé miệng.

“Sao hả, sao không nói gì cả?” Phùng Sở Sở cầm tấm ảnh kia lên, ném về phía Nguyễn Trữ Khanh, ngắt đầu hất hàm nói: “Đây chính là tấm ảnh cậu gửi đến cuộc thi đúng không?”

“Ừ.” Nguyễn Trữ Khanh trả lời như muỗi kêu, cơ hồ không nghe được.

“Tại sao, tại sao cậu phải làm thế?” Phùng Sở Sở giận đến thở hắt ra, “Cậu là người đã có bạn trai rồi, hơn nữa, Khương Nghị lúc nào cũng đối xử tốt với cậu như vậy, sao cậu còn phải bội anh ấy? Mình đã sớm nói với cậu rồi, sáng ba chiều bốn, bắt cả hai tay, sẽ chẳng có kết quả gì tốt, sao cậu không hiểu chứ?”

Cả gương mặt của Nguyễn Trữ Khanh đều nhả lại, mặt đầy đáng thương, mím môi kêu lên: “Sở Sở...”

“Thôi đi thôi đi.” Phùng Sở Sở bắt dắc dĩ khoát khoát tay, “Coi như mình chưa nói gì, chuyện này xem như chưa từng xảy ra. Mình sẽ không nói gì với Khương Nghị cả, hồ sơ của cậu, mình sẽ âm thầm rút ra, cậu coi như chưa từng xảy ra chuyện gì đi.”

Phùng Sở Sở nói xong, đứng dậy muốn đi, lại nghe thấy giọng nói kiên quyết của Nguyễn Trữ Khanh, “Không được, cậu không thể rút hồ sơ của mình được.”

Phùng Sở Sở không ngờ cô ấy lại cứng đầu như vậy, còn định đã sai là sai cho trót, giận đến đỏ bừng cả mặt, kêu lên, “Tại sao?”

Nguyễn Trữ Khanh cũng đứng lên, gương mặt không còn vẻ sợ sệt, thay vào đó, là nét kiên định: “Mình nhất định phải lấy Tô Thiên Thanh.”

“Cậu...” Phùng Sở Sở bị cô ấy làm cho tức đến mức không nói ra lời, đứng sững ra ở đó, khó tin nói: “Cậu, cậu thực sự định phản bội Khương Nghị?”

“Mình không phản bội anh ta, mình cần bản chẳng nợ nần gì anh ta.”

“Cậu là bạn gái của anh ấy, như vậy còn nói là không phản bội? Cậu...”

Nguyễn Trữ Khanh không nhận được ngắt lời Phùng Sở Sở: “Mình không còn là bạn gái của anh ta nữa, bọn mình chia tay rồi.”

Phùng Sở Sở nghe thấy hai chữ “chia tay”, chẳng hề giật mình như người bình thường, trái lại, thấy vừa bực mình vừa buồn cười: “Chia tay? Chắc lại giống lần trước chứ gì, hai người mới âm ỉ mấy câu đã đòi chia tay, mấy ngày sau lại làm hòa. Trò này hai người đã chơi bao nhiêu lần rồi, chia tay như cơm bữa. Mình bảo này, không phải cậu cố ý muốn chọc tức Khương Nghị nên mới tham gia cuộc thi kia đấy chứ?”

Nguyễn Trữ Khanh lắc đầu nói: “Không phải thế, lần này mình thực sự quyết định, phải chia tay với anh ta, mình sẽ không bao giờ làm hòa với anh ta nữa, mình chịu đủ rồi.”

Phùng Sở Sở nhìn dáng vẻ của Nguyễn Trữ Khanh, cảm thấy hình như có chút không đúng. Không giống cô ấy lúc bình thường, nhìn bộ dạng này, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Lập tức thu hồi cơn

tức, không chỉ trích nữa mà kéo cô nàng ngồi xuống, mềm giọng hỏi: “Trữ Khanh, cậu và Khương Nghị, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Nguyễn Trữ Khanh đột nhiên cảm thấy mình rất ảm ức, sống mũi cay cay, nước mắt liền rơi xuống. Lần này, Phùng Sở Sở đáng sợ cũng bị dọa cho sợ, vội vàng cầm khăn giấy lên lau cho cô ấy, vừa vuốt lưng cô ấy, hỏi: “Sao vậy? Tên kia bắt nạt cậu?”

Nguyễn Trữ Khanh cầm khăn giấy trong tay, buồn bã nhìn Phùng Sở Sở, nức nở nói: “Không phải, anh ta không bắt nạt mình. Nhưng mà, anh ta căn bản không phải đàn ông, mình không thể ở bên anh ta thêm được nữa.”

“Không phải đàn ông?” Phùng Sở Sở bị dọa cho sợ đến mức rụt đầu, cẩn thận hỏi, “Cậu nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ, anh ta là thái giám chắc?”

“Không phải thế, anh ta mặc dù là một người đàn ông bình thường, nhưng mà biểu hiện của anh ta đến giờ chẳng hề giống một người đàn ông chân chính. Sở Sở, một người con gái như mình, cần có một người đàn ông có thể gánh vác trời đất, có thể bảo vệ che chở cho mình cả đời. Mình không muốn tìm một đứa em trai để yêu đương, cả ngày đều coi mình như chị gái mà yêu thương.”

Nghe đến đây, Phùng Sở Sở cuối cùng cũng hiểu ra một chút. Nguyễn Trữ Khanh nói quả thực không sai, mỹ nữ nhu nhược giống như cô ấy, đích thực cần một bờ vai rộng lớn vững chắc để tựa vào. Trong đầu Phùng Sở Sở hiện lên dáng vẻ của Khương Nghị, vóc người dù cũng cao, nhưng mà thân thể quả thực có hơi mảnh khảnh, hình như rất khó khiến người ta liên tưởng đến dáng vẻ nường tựa, lại còn có chút mùi son phấn.

“Nhưng anh ta đối xử với cậu đâu có tệ, vừa nghe lời, lại chịu khó, còn suốt ngày tặng quà cho cậu, đàn ông như thế, không phải loại cậu thích sao?” Phùng Sở Sở có chút khó hiểu, rốt cuộc Nguyễn Trữ Khanh chán ghét Khương Nghị ở điểm nào chứ?

Nguyễn Trữ Khanh ngừng khóc, hơi tức giận nói: “Hừ, mấy thứ anh ta mua, có thứ nào là không tiêu tiền của chị anh ta, thậm chí cả công việc thoải mái đó của anh ta cũng là cho chị anh ta bảo người tìm cho. Từ nhỏ đến lớn, có việc nào của anh ta là không dựa vào chị gái, bản thân anh ta thì có bản lĩnh gì?”

“Cậu không thích anh ta chuyện gì cũng dựa dẫm vào chị gái?”

“Sở Sở, đổi lại là cậu, cậu có thích một người đàn ông như vậy không?”

Phùng Sở Sở suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu. Quả thực, đàn ông như thế, mặc dù không có khuyết điểm trí mạng, lại khó mà khiến người ta chấp nhận được.

“Mình không phải đứa ham tiền, nhất định phải đòi hỏi anh ta làm được gì to tát, hay kiếm được nhiều tiền. Nhưng mà mình không thể lấy một người mà cả ngày cứ mang “chị gái” ra giết bên miệng, làm chuyện gì cũng phải xin phép “chị gái”. Nếu mà kết hôn với anh ta, sau này có phải một tuần mình lên giường với anh ta mấy lần, bao giờ sinh con, thậm chí là đứa bé tên gì cũng phải nghe chị gái anh ta không?” Nguyễn Trữ Khanh càng nói càng căm phẫn, hận không thể mở miệng mắng to. Chẳng qua là trời sinh tính tình cô đã mềm dịu, những lời ác độc quá, nói không ra, cũng không bật ra khỏi mồm được.

Phùng Sở Sở hiểu cảm nhận trong lòng Nguyễn Trữ Khanh, một người đàn ông như vậy, quả thực không đáng để phó thác cả đời. Chị gái của Khương Nghị, giống như một kẻ thứ ba vô hình, luôn chắn ngang giữa bọn họ. Nếu như vậy, cho dù có kết hôn, hai người cũng không thể tiếp tục lâu dài, còn không bằng chia tay sớm thì tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Phùng Sở Sở không khỏi ôm lấy bờ vai Nguyễn Trữ Khanh, cũng chẳng đành lòng nói thêm gì nữa.

Cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa rầm rầm, tiếng của Khương Nghị vọng vào: “Trữ Khanh, em mở cửa đi, mau mở cửa đi.”

6. Chương 06

Chương 6: Nhẫn, vứt nó đi

- Đàn ông chưa cai sữa so với đàn bà chưa dứt sữa, đáng sợ hơn nhiều -

Khương Nghị đột nhiên đến chơi, dọa cho Nguyễn Trữ Khanh giật mình. Cô nàng nhìn Phùng Sở Sở, thấy cô cố ý đứng dậy đi mở cửa, bèn kéo cô lại nói: “Đừng mở cửa, để anh ta đi đi, mình không muốn gặp anh ta.”

Phùng Sở Sở cười vỗ vỗ tay cô bạn, khuyên nhủ: “Cậu cứ trốn tránh anh ta mãi như vậy cũng chẳng phải cách, chẳng bằng để anh ta vào, mọi người ngồi xuống, bình tĩnh nói cho rõ ràng, có lẽ anh ta sẽ hiểu.”

Nguyễn Trữ Khanh nghe cô nói có lý, liền buông lỏng tay. Phùng Sở Sở bước lên trước, mở cửa ra. Chỉ thấy Khương Nghị đứng ngoài cửa, tay cầm một bó hoa hồng đỏ to, mặt đầy lo lắng. Vừa thấy Phùng Sở Sở, anh ta có chút giật mình, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, lên tiếng chào hỏi rồi bước vào nhà, mặt đầy nụ cười, chạy về phía Nguyễn Trữ Khanh.

“Anh tới làm gì?” Nguyễn Trữ Khanh đứng dậy, lạnh lùng nhìn Khương Nghị, “Tôi đã nói rồi, chúng ta chia tay, sau này anh đừng đến tìm tôi nữa.”

Khương Nghị nôn nóng, thoát cái đã nhét hoa vào trong tay Nguyễn Trữ Khanh, quỳ một chân xuống, móc từ trong túi ra một chiếc hộp bằng nhung xinh đẹp, mở ra, giơ đến trước mặt Nguyễn Trữ Khanh nói: “Anh biết, em giận anh cứ chần chừ mãi không kết hôn với em. Trước kia là do chị anh nói, anh còn trẻ, phải lập nghiệp rồi mới thành gia, cho nên anh mới lần lữa như vậy. Anh xin lỗi, Trữ Khanh, anh biết anh sai rồi. Em yên tâm, anh đã thuyết phục chị rồi, chị đồng ý cho bọn mình kết hôn, hôm nay anh tới là để cầu hôn với em đây.”

Nguyễn Trữ Khanh nhìn Khương Nghị quỳ ở đó, người đàn ông này, từ khi tốt nghiệp đại học đến giờ vẫn luôn ở bên cô. Hai người bọn họ, không phải không có những thời gian vui vẻ. Khi ấy cô cũng cảm thấy anh ta là một người đàn ông có thể phó thác chung thân. Nhưng càng tiếp tục cuộc yêu đương này, cô lại càng cảm thấy hy vọng kết hôn thêm mong manh. Không phải là do Khương Nghị không đủ yêu cô, cũng không phải vì cô không yêu Khương Nghị, mà là vì người chị gái vẫn chen giữa bọn họ kia, cô không thể nào có được một Khương Nghị trọn vẹn.

Bất cứ lúc nào, cho dù là kết hôn, có con, địa vị của chị gái trong lòng Khương Nghị vẫn vững chắc không thể lay chuyển. Nguyễn Trữ Khanh cô không thể nào lấy được một trăm phần trăm tình yêu của Khương Nghị. Cô không thể chịu được việc chia sẻ chồng mình với một người phụ nữ khác, hơn nữa còn là một người phụ nữ cô vĩnh viễn không thắng được. Mọi người đều nói, tình yêu tựa như nước hoa, để càng lâu, mùi thơm càng phai nhanh. Mà tình thân, lại giống như rượu lâu năm, chỉ thấy càng ngày càng nồng.

Đã vậy, cô tình nguyện chấp tay xin nhường, không chiếm được Khương Nghị trăm phần trăm, năm mươi phần trăm còn lại cô cũng không cần.

Khương Nghị thấy Nguyễn Trữ Khanh chỉ nhìn mình không nói gì, cũng không nhận lấy chiếc nhẫn, trong lòng có chút hốt hoảng, vừa muốn mở miệng giải thích, lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Nguyễn Trữ Khanh từ đỉnh đầu dội xuống: “Hoa và nhẫn này, anh mang về đi. Tôi sẽ không kết hôn với anh đâu.”

“Tại sao?” Khương Nghị bật dậy từ dưới đất, hét lớn.

Nguyễn Trữ Khanh lại dị thường bình tĩnh, cô vươn tay, cầm lấy chiếc hộp trên tay Khương Nghị, nhìn chiếc nhẫn kim cương to lớn bên trong, cười khổ nói: “Viên kim cương này, chắc cũng hai cara. Tôi nghĩ, lấy tiền lương của anh chắc là không mua nổi. Khỏi cần phải nói, đây cũng là tiêu tiền của chị anh đúng không?”

Khương Nghị bị cô nói cho như vậy, có chút ngượng ngùng, ngập ngừng nói: “Là vì chị anh cứ muốn mua loại to, nói như vậy mới có vẻ có thành ý. Bây giờ anh chưa có nhiều tiền như vậy, cũng chỉ đành hỏi mượn chị ấy thôi. Có điều em yên tâm, sau này anh sẽ trả lại cho chị ấy.” Khương Nghị nói xong, có chút gấp gáp, hận không thể giơ tay lên thề với trời.

“Trả? Anh lấy gì mà trả?” Nguyễn Trữ Khanh khinh miệt nhìn anh ta, “Cả người anh, có thứ gì là không phải tiêu tiền của chị gái anh. Anh mua đồ cho tôi, chỉ cần quá năm trăm ngàn, có thứ nào là không phải

chị ấy bỏ tiền ra? Ngay cả công việc kia của anh, nếu không có chị gái anh, anh tưởng là anh có thể có được công việc đó sao? Cho tới giờ anh chưa từng dựa vào chính bản thân mình kiếm lấy một phân tiền, cho dù sau này anh có trả tiền lại cho chị ấy, cũng vẫn là dùng tiền của chị ấy để trả chị ấy thôi. Có gì khác với việc chị ấy mua cho anh ?”

Khương Nghị càng nghe mặt càng đỏ, mồ hôi trên trán toát ra, anh ta cũng không dám lau, chỉ đứng đó, nghe Nguyễn Trữ Khanh dạy dỗ.

Nguyễn Trữ Khanh nhìn chiếc nhẫn, đột nhiên mặt liền biến sắc, giọng nói trở nên bén nhọn mắng: “Hừ, chị ta nói phải mua loại to mới có vẻ có thành ý? Có phải thế có nghĩa là, trong mắt chị ta, tôi chỉ là một người đàn bà tham tiền, tôi coi trọng anh, chẳng qua là vì coi trọng tiền của chị ta. Tưởng là cầm tiền tới thì cưới được tôi? Khương Nghị, tôi nói cho anh biết, cho dù Nguyễn Trữ Khanh tôi có là một người phụ nữ ham tiền thật đi chăng nữa, tôi cũng có thể dựa vào bản lãnh của chính mình, tìm một người đàn ông giàu có hơn anh gấp trăm, gấp ngàn lần!”

Theo câu nói cuối cùng kia, hộp nhẫn trong tay Nguyễn Trữ Khanh cũng bị quăng ra ngoài như một thứ đồ bỏ đi, đập vào vách tường đối diện, tiếp đó, liền lăn vào trong góc tường.

“Mang theo đồ của anh, lập tức cút khỏi nhà tôi.” Nguyễn Trữ Khanh nhét bó hoa lại vào tay Khương Nghị, hạ lệnh trực khách.

Khương Nghị cầm bó hoa kia, quay đầu nhìn hộp nhẫn nằm trong góc, bị phần dâng trào, không nhịn được gào lên, “Sao em có thể tuyệt tình như vậy, rốt cuộc anh sai sót ở chỗ nào, chị anh đặc tội em ở đâu mà khiến em phải nói năng cay nghiệt như vậy?”

“Tôi cho anh hay, chính là bởi vì anh có chị anh, có một bà chị tốt như vậy nên tôi mới tuyệt đối không lấy anh!”

Phùng Sở Sở đứng một bên xem cuộc chiến, thấy cả hai đều nổi giận, giống như sắp cãi một trận tưng bừng, nhanh chóng đứng lên trước khuyên can: “Hai người đừng xúc động như vậy, có gì thì từ từ nói, cãi cộ cũng đâu giải quyết được vấn đề.”

Khương Nghị nhìn Phùng Sở Sở, mở miệng chỉ trích nói: “Sở Sở, cô cũng thấy đấy, không phải tôi muốn cãi nhau với cô ấy, là cô ấy cố ý gây chuyện với tôi. Tôi có thành ý đến cầu hôn, cô ấy lại nói ra những câu như vậy, tôi có thể không tức giận được sao?”

Nguyễn Trữ Khanh cười lạnh hừ một tiếng: “Tôi cũng đâu có mời anh tới. Một năm qua, tôi đã nói chia tay bao nhiêu lần, tự anh biết lấy, nếu không phải giờ không thể nhịn được nữa, tôi sẽ không làm như vậy. Tôi cho anh hết cơ hội này đến cơ hội khác, nhưng anh vẫn cứ như vậy, đến hôm nay, tự anh tới cửa rước lấy nhục, sao có thể trách tôi?”

“Nguyễn Trữ Khanh, có!” Khương Nghị ức đến không nói lên lời. Anh ta không ngờ, người bạn gái dịu ngoan như con cừ non lại có một ngày trở nên bén nhọn như vậy, khó gần gũi như vậy, giống như đã biến thành một người khác.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, cắt đứt tiếng cãi vã của hai người. Nguyễn Trữ Khanh tiếp điện thoại, là của mẹ cô gọi đến, muốn cô về nhà một chuyến. Cúp máy, cô nhìn Khương Nghị đang mặt đầy tức giận, lạnh nhạt nói: “Giờ tôi phải về nhà, anh đi đi.”

“Không được, em phải nói cho rõ ràng đã!” Tính tình trẻ con của Khương Nghị phát tác, túm lấy tay Nguyễn Trữ Khanh, không cho cô đi.

“Anh buông tôi ra.” Nguyễn Trữ Khanh vừa giãy dụa, vừa giận dữ kêu lên, “Anh kéo tôi lại cũng vô dụng, không còn gì để cứu vãn nữa đâu.”

Khương Nghị vừa tức vừa hận, dù không nói ra lý do thuyết phục để kéo người lại nhưng vẫn không buông tay, chỉ nhìn chằm chằm Nguyễn Trữ Khanh, không chịu để cô bước ra khỏi cửa.

Phùng Sở Sở bước lên, mỗi tay kéo một người, định tách bọn họ ra còn không ngừng khuyên Khương Nghị: “Anh để cô ấy về nhà trước đã, anh làm như vậy, chỉ khiến Trữ Khanh tức giận hơn thôi. Anh muốn khiến cho chuyện không thể vãn hồi nữa sao?”

Khương Nghị nghe Phùng Sở Sở nói vậy, bấy giờ mới buông tay, có điều trong mắt vẫn đầy tức giận, dửng dáp như muốn ăn thịt người.

Nguyễn Trữ Khanh có chút bất an, nhìn Phùng Sở Sở nhíu mày một cái. Phùng Sở Sở hiểu ý cô, vỗ vỗ vai cô, an ủi, “Cậu đi trước đi, để mình khuyên anh ấy, chỗ này giao cho mình đi.”

Nguyễn Trữ Khanh nghe vậy, mới an tâm, ra khỏi cửa, về nhà. Phùng Sở Sở và Khương Nghị ngồi xuống sofa, bắt đầu một cuộc nói chuyện kỳ quái.

Hai người, đều có liên quan đến Nguyễn Trữ Khanh, một là bạn bè, một là bạn trai. Giờ người trong cuộc không có ở đây, hai người lại ngồi tùm lại, muốn đem chuyện của đương sự tử tế bàn một phen.

Phùng Sở Sở nhìn dửng dáp cơn giận chưa tiêu của Khương Nghị, liền đứng dậy rót cho anh ta chén nước, đặt trước mặt anh ta, nói: “Anh uống chén nước đi, ấm ỉ cả nửa ngày như vậy chắc cũng mệt rồi.”

Khương Nghị có chút ngượng ngập, trước mặt người ngoài mà bị xấu mặt như vậy, mặt anh ta vốn mỏng, nói ra, thực sự có chút không chịu được. Uống nửa cốc nước, ngập ngừng một chút, Khương Nghị mới mở miệng nói; “Sở Sở, Trữ Khanh có phải đã xảy ra chuyện gì không, tại sao cô ấy đột nhiên lại thành ra thế này? Trước kia dù cô ấy cũng từng nhắc đến chuyện chia tay, nhưng chỉ cần tôi đi cầu xin cô ấy, cô ấy tuyệt đối sẽ không mặt nặng mày nhẹ như thế với tôi. Cô nói xem, có phải cô ấy...” Khương Nghị nói đến đây, chợt ngậm miệng, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Lời này của anh là có ý gì?” Phùng Sở Sở cũng nghe ra được chút ý tứ của anh ta, nhưng lại không muốn vạch ra, cho dù có khó nghe hơn nữa, cô cũng muốn nghe Khương Nghị chính miệng nói ra.

Khương Nghị ngượng ngừng vò đầu, lắp bắp nói: “Tôi đang nghĩ, có phải cô ấy... có phải cô ấy có người khác rồi đúng không?”

Phùng Sở Sở nghe vậy, không khỏi nở nụ cười: “Nguyễn Trữ Khanh, nói ra, năm ấy ở trường chúng tôi dù không trêu hoa ghẹo nguyệt như Từ Tịch Tịch, nhưng người thích cô ấy cũng không ít. Bốn năm đại học, tôi chưa từng thấy người theo đuổi của cô ấy ngớt bao giờ. Nhưng cô ấy chưa từng yêu đương, giống như bề ngoài của cô ấy, là một cô gái hiền thực bảo thủ. Cho đến khi tốt nghiệp đại học rồi gặp anh.”

“Tôi biết, tôi biết Nguyễn Trữ Khanh không phải cô gái tùy tiện như vậy, chẳng qua là, chẳng qua là lần này thực sự có vài điểm khiến tôi khó hiểu.” Khương Nghị tự biết nói sai, vội vàng giải thích.

“Tôi làm bạn với Trữ Khanh bao nhiêu năm như vậy, cô ấy muốn bắt cá hai tay hay tìm một người đàn ông tốt hơn, đều có cơ hội. Có điều, cô ấy là một người an phận, chẳng thích động não bao giờ. Tôi chỉ có thể nói, tình cảm của hai người không thể đi đến cùng, không phải là do cô ấy có vấn đề, mấu chốt là nằm ở phía anh.”

“Tôi?” Khương Nghị chỉ mình, khó hiểu nói, “Vừa nãy Trữ Khanh cũng nói, là lỗi của tôi, nhưng mà, rốt cuộc tôi sai ở đâu chứ?”

“Anh thực sự không biết sao?” Phùng Sở Sở nghiêng đầu, cười híp mắt hỏi.

Khương Nghị bị nụ cười của cô khiến cho hơi lạnh cả người, đó không phải là nụ cười mang theo thiện ý: “Nói thật, tôi vẫn cảm thấy, mặc dù mình chẳng phải là một người đàn ông xuất sắc gì cho cam, nhưng đối với Trữ Khanh, tôi không hề thẹn với lòng. Không sai, cô ấy rất đẹp, cũng rất ưu tú, nhưng tôi cũng đâu làm gì sai với cô ấy. Chưa từng khiến cô ấy phải chịu ầm ức gì, cô ấy muốn gì tôi đều đáp ứng, cưng chiều như công chúa. Như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

“Phụ nữ, đôi khi không cần những thứ này. Hoặc nên nói là, chỉ có vậy thôi thì chưa đủ.”

“Vậy rốt cuộc tôi đã thiếu sót gì, cô nói cho tôi biết đi, cho dù có chết, cũng phải để tôi được chết rõ ràng chứ.” Khương Nghị nóng vội hỏi dồn.

Phùng Sở Sở than thở, lắc đầu nói: “Thực ra thì Khương Nghị này, anh là người tốt, nhưng đối với Trữ Khanh mà nói, anh không phải là đối tượng kết hôn lý tưởng. Bởi vì, anh chưa đủ yêu cô ấy, anh không yêu cô ấy một trăm phần trăm.”

“Tôi còn chưa đủ yêu cô ấy sao? Tôi đã bằng lòng cầu hôn cô ấy, vậy sao có thể nói là tôi không đủ yêu cô ấy chứ?”

“Được rồi, vậy tôi hỏi anh, nếu như Trữ Khanh và chị anh cùng rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai?” Phùng Sở Sở biết, đây là một câu hỏi rất quen thuộc, hầu như tất cả mọi phụ nữ đều đã hỏi câu này. Rất lâu sau cũng không được đáp án chính xác, nhưng cô vẫn muốn hỏi Khương Nghị, cô muốn nói cho anh ta biết suy nghĩ thực sự trong lòng mình.

Quả nhiên, Khương Nghị bị vấn đề này gây khó dễ, anh ta khó xử nhìn Phùng Sở Sở, nói: “Thế này, rất khó chọn. Sao phụ nữ các cô hay thích hỏi mấy câu như thế này vậy?”

Phùng Sở Sở nhìn bộ dạng này của anh ta, không nhịn được bật cười: “Tôi nghĩ, phần lớn những người phụ nữ khi hỏi vấn đề này, đều đặt mình và mẹ của bạn trai trên cùng một đường thẳng. Mà tôi cũng tin là, phần lớn những người đàn ông trên cõi đời này, nếu gặp phải câu hỏi như vừa nãy của tôi, sẽ không chút do dự buông tha cho chị gái mà chọn bạn gái. Cho dù có chút trái lương tâm, bọn họ cũng sẽ chọn như vậy. Muốn lựa chọn giữa mẹ và vợ, có lẽ có chút khó khăn, nhưng nếu là chị và người yêu thì phần lớn sẽ không cảm thấy khó khăn như anh.”

“Tại sao? Chị gái có thể dễ dàng bị buông tha như vậy sao?” Khương Nghị có chút lẩn lộn, trong lòng anh ta, từ trước tới giờ, chị gái vẫn luôn là một sự tồn tại rất đặc biệt, một sự tồn tại có thể khiến cho anh ta an tâm.

“Đúng vậy, chị gái có thể dễ dàng bị buông tha như vậy đấy.” Phùng Sở Sở gật đầu một cái, gằn từng chữ.” Đàn ông trên đời này, cuối cùng đều phải sống trọn đời với vợ mình, chỉ có vợ mới làm bạn với anh ta đến già, đến khi chết. Mà chị gái thì sao, cho dù là lớn lên từ nhỏ cùng với nhau, cuối cùng cũng sẽ có ngày lập gia đình, rồi sẽ có một người đàn ông khác xuất hiện, coi cô ấy như vật báu, coi cô ấy là người yêu thương nhất trên thế gian này. Khương Nghị, nhân vật của anh bị sai vị trí hết rồi, anh phải là người đàn ông sẽ che chở cho Trữ Khanh kia, chứ không phải là người đàn ông sẽ che chở cho chị gái mình, chị của anh, rồi sẽ có anh rể anh đến che chở, không cần anh phải nhúng tay, anh hiểu không hả?”

Khương Nghị đã hoàn toàn không còn tức giận, anh ta nghe Phùng Sở Sở nói, những lời này, từ nhỏ đến lớn chưa có ai nói với anh ta bao giờ, mà anh ta cũng chưa từng nghĩ đến. Ý nghĩ buông tha cho chị gái, tại sao lại khiến cho anh ta thấy kỳ quái như vậy?

7. Chương 07

Phùng Sở Sở nhìn dáng vẻ của Khương Nghị, dường như có chút tỉnh tỉnh mê mê, đành phải nói cho rạch ròi: “Nói cho cùng, chính là Trữ Khanh nó cảm thấy anh quá lệ thuộc vào chị gái anh, không giống với dáng vẻ một người em trai bình thường nên có. Nó không thể chịu được việc phải chia sẻ anh với chị gái anh, nói vậy anh đã hiểu chưa?”

Khương Nghị lắc đầu, lại nhanh chóng gật đầu một cái: “Vậy nếu sau này tôi không nghe lời chị gái nữa, có phải Trữ Khanh sẽ đồng ý kết hôn với tôi?”

Phùng Sở Sở hữu tâm vô lực, lắc đầu nói: “Tôi nghĩ không thể, sự lệ thuộc của anh vào chị gái không phải mới ngày một ngày hai, cũng chẳng thể nói bỏ là bỏ. Tuổi của Trữ Khanh cũng chẳng còn ít, cô ấy không thể chờ anh mãi được, chờ đến khi anh từ bỏ chị gái mình mới thôi. Tôi nghĩ, anh vẫn nên chấp nhận hiện thực, chia tay với nó đi. Như vậy đều tốt cho cả hai.”

Khương Nghị vừa nghe thấy hai chữ “Chia tay” liền như bị kích thích cực độ, đột nhiên bắn người lên, chỉ vào mũi Phùng Sở Sở mắng: “Nói qua nói lại, căn bản cô chẳng hề muốn giúp tôi, cô vẫn theo phe Nguyễn Trữ Khanh, muốn ép tôi chia tay với cô ấy chứ gì. Tôi cho cô hay, hôm nay tôi sẽ chết cho các người xem, tôi muốn cho các người hối hận cả đời!”

Chuyện phát triển đến mức này, rất ngoài dự kiến của Phùng Sở Sở. Không ngờ Khương Nghị còn ngây thơ hơn cô tưởng, lại còn định tự sát nữa. Cô đứng dậy muốn ngăn cản anh ta, hiềm nỗi cử động vẫn chậm hơn đàn ông, Khương Nghị đẩy cô ra, vọt tới cửa sổ, mở cánh cửa thủy tinh ra, cả người trào qua cửa, mắt thấy sắp nhảy xuống.

“Đừng như thế.” Phùng Sở Sở cả kinh kêu to lên.

Khương Nghị quay đầu lại nhìn cô một cái, mặt đầy thê lương, gần như sắp khóc thành tiếng: “Cô hãy nói với Nguyễn Trữ Khanh, Khương Nghị tôi vì cô ấy mà chết, chỉ cần cô ấy có thể nhớ tôi cả đời, tôi đã mãn nguyện lắm rồi.”

Hiện giờ Phùng Sở Sở cứng đờ cả người, một câu cũng không phun ra được, ngẩn ra tại chỗ, ngay cả hít thở cũng cảm thấy rất khó khăn.

Khương Nghị thấy cô không trả lời, lại nói tiếp: “Cô sao thế, cô mau đồng ý với tôi. Chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ chẳng còn vướng bận gì, có thể yên tâm nhảy xuống.”

“Tôi sẽ không đồng ý với anh đâu.” Phùng Sở Sở cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, hét lớn, “Anh mau xuống đi, anh mà chết như thế thì mọi chuyện coi như chấm dứt. Cùng lắm thì, cùng lắm thì tôi giúp anh khuyên Trữ Khanh quay lại.”

Trên gương mặt Khương Nghị tràn ngập vẻ tuyệt vọng, nức nở nói: “Vô ích thôi, cho dù Trữ Khanh giờ phút này có chịu trở lại bên tôi, nhưng sau này cô ấy vẫn sẽ chia tay với tôi. Tôi không thể nào nhìn cô ấy lấy một người đàn ông khác được, cho nên, tôi chết đi thì tốt hơn. Chết là coi như hết.”

“Không được, cái gì gọi là chết thì coi như hết, sao anh lại có thể ích kỷ như vậy, ném tất cả mọi chuyện cho người khác, mình thì nói đi là đi chứ?” Phùng Sở Sở không ngừng nói chuyện với Khương Nghị, muốn phân tán sự chú ý của anh ta, hy vọng có người đi qua khu nhà, thấy hành vi của Khương Nghị, kịp thời báo cảnh sát.

Khương Nghị cười khổ gật đầu một cái, nói với Phùng Sở Sở: “Đúng vậy, tôi là một kẻ ích kỷ, hơn nữa, tôi còn là một thằng nhát gan, tôi không thể chịu nổi nỗi đau khi mất đi Trữ Khanh, cho nên tôi chỉ có thể đi trước một bước?”

“Anh đến chết còn không sợ thì còn sợ gì nữa chứ? Trên đời này có rất nhiều cô gái tốt hơn Trữ Khanh, sao anh lại muốn chết một cách mất lý trí như vậy?”

“Đối với tôi mà nói, Trữ Khanh chính là người tốt nhất. Không chiếm được thứ tốt nhất, tôi thà rằng không cần gì cả.” Khương Nghị nói xong, liền không để ý đến Phùng Sở Sở, xoay người qua chỗ khác, mặt quay ra ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi, từ từ nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại gương mặt của Trữ Khanh lần cuối, tiếp đó định tung người nhảy xuống.

“Này, tôi bảo này, anh ngồi trên đấy có mệt không vậy?” Dưới lầu chợt vang lên giọng nói của một người đàn ông. Tiếng nói của anh ta đột nhiên vang lên, khiến cho Khương Nghị giật cả mình, cũng tạm thời quên mất ý định nhảy lầu. Chỉ ngẩn ra nhìn người kia, hỏi: “Anh đang nói chuyện với tôi sao?”

Người đàn ông kia khẽ mỉm cười, chỉ chỉ cả khu nhà nói: “Đúng vậy, anh xem đi, trừ anh ra, có ai ngồi trên cửa sổ nữa không?”

“Tôi muốn chết, anh đừng để ý đến tôi. Anh tránh ra đi, nếu tôi mà nhảy xuống đe phải anh thì không hay đâu.”

Người đàn ông kia vỗ vỗ tay, tán dương: “Không ngờ anh còn là một người có tâm địa lương thiện như vậy. Thế này đi, trước khi anh chết, coi như để tôi làm thánh giả của anh một lần, nói tôi nghe coi, sao anh lại muốn chết. Ít nhất trên đời này, còn có người biết được nỗi oan ức của anh.”

Phùng Sở Sở đứng bên trong đã sớm nghe thấy tiếng nói của người đàn ông dưới lầu, xem ra hình như người kia cũng biết ăn nói, cũng có ý giúp đỡ. Trái tim của cô cuối cùng cũng ổn định lại một chút. Nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ hy vọng người kia có thể thuyết phục Khương Nghị, khiến anh ta bỏ qua suy nghĩ tự sát thì tốt.

Khương Nghị đột nhiên lại nghe có người chịu lắng nghe âm ức của mình, không khỏi có chút cảm kích, vịn vào cửa sổ bi thương nói: “Bạn gái tôi không cần tôi nữa, muốn chia tay với tôi.”

“Thì ra là đau khổ vì tình.” Người đàn ông dưới lầu lại vỗ tay tiếp, “Anh quả nhiên là một người tốt bụng, lại nguyện ý hy sinh nhiều như vậy, tự mình biến mất khỏi thế giới này, cho bạn gái có thể tự do đi tìm bạn trai mới. Tôi nghĩ trên đời này, người giống anh chắc chẳng còn mấy đâu.”

Khương Nghị nghe anh ta nói vậy, cảm thấy hình như có điểm không đúng, vội vàng giải thích: “Không phải thế, ý tôi không phải vậy. Tôi là muốn sau khi tôi chết rồi, bạn gái tôi sẽ lương tâm bất an cả đời, có thế, cô ấy mới vĩnh viễn nhớ về tôi, mới không thể nào đi tìm một người đàn ông khác.”

“Anh đừng có ngu.” Người đàn ông kia cười cười, “Tôi xin cam đoan, hôm nay anh chết, một tuần sau bạn gái anh sẽ quên anh ngay, lập tức sẽ lao vào vòng tay của người đàn ông khác. Sau khi anh chết, tôi nghĩ trừ cha mẹ hàng năm đốt vàng mã cho anh vào Thanh minh ra thì bạn gái anh tuyệt đối sẽ không nhớ đến anh đâu.”

“Không thể nào, tôi vì cô ấy mà chết, nhất định cô ấy sẽ nhớ đến tôi.” Khương Nghị vẫn không phục.

“Vì cô ta mà chết? Cô ấy cũng đâu phải sắp chết, đâu cần anh dùng mạng mình để đổi lấy mạng cô ấy. Nếu nói vậy, anh cần bản chẳng phải chết vì cô ấy, anh chết vì chính bản thân anh thôi. Anh chết rồi, cô ấy là người được lợi nhất, chẳng phải lo lắng gì nữa mà lại còn có thể không chút kiêng dè đi tìm người đàn ông khác. Hơn nữa, mặc dù anh có vì cô ta mà chết thật thì cô ta sẽ nhớ đến anh sao? Tôi hỏi anh, hỏi nhỏ, cái bút mà anh thích nhất ấy, bây giờ anh còn nhớ nó ở đâu không?”

“Chuyện này...” Khương Nghị mờ mịt nhìn thẳng, cau mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu.

Người đàn ông dưới lầu hài lòng gật đầu nói: “Anh xem, thứ anh thích nhất cũng có thể dễ dàng quên mất như vậy. Huống chi bạn gái anh đã chẳng còn thích anh nữa, cô ấy lại càng không thể nhớ đến anh. Tôi mà là anh thì sẽ chẳng rộng lượng như vậy đâu, tôi nhất định sẽ đứng một bên xem kịch vui, xem cô ta đi tìm người đàn ông khác, xem những người kia bắt nạt cô ta thế nào, đến lúc đó, cô ta sẽ hiểu ra, trên đời này chỉ có tôi mới là người đối xử tốt nhất với cô ta.”

“Thật sự có thể như vậy sao?” Khương Nghị bán tin bán nghi. Những gì người kia nói có tuy có chút vô căn cứ, nhưng nghe vào cũng rất xuôi tai, khiến anh ta không tự chủ được mà muốn tin tưởng. Hơn nữa xem phong độ và mặt mũi của anh ta cũng là người khá xuất sắc, chắc cũng không nói láo.

“Dĩ nhiên có thể, phải cân nhắc thì mới rút ra được phán đoán tốt nhất.” Người đàn ông ưu nhã gật đầu một cái, Khương Nghị cười nói, “Sao hả, anh vẫn còn muốn chết sao?”

“Hừ, tôi mới không thèm chết đâu, tôi cũng muốn xem xem, cô ấy có thể tìm được một gã thế nào.” Khương Nghị giận dữ nói xong, xoay người lại, khó khăn lắm mới định đứng lên, dẫm trên bệ cửa sổ định quay vào phòng.

Có lẽ là do thời gian ngồi quá dài, hơn nữa tức giận trong lòng đã lâu, dùng hết sức lực, Khương Nghị chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, gần như đứng không nổi, thân thể hơi lung lay, chân đạp hụt một cái, cả người nhất thời ngã ra ngoài cửa sổ.

Phùng Sở Sở thất kinh vội vàng vọt tới cửa sổ, hai tay túm lấy tay trái của Khương Nghị, dùng sức kéo vào trong nhà. Chỉ tiếc, nói cho cùng thì cô vẫn là phụ nữ, sức lực sao mà đủ, lại còn bị Khương Nghị kéo theo ra phía ngoài cửa sổ.

Người đàn ông dưới lầu thấy vậy, cũng có chút giật mình, vất vả mãi mới khuyên được giờ lại gặp phải chuyện thế này. Lập tức hô về phía Phùng Sở Sở: “Này, cô giữ anh ta đấy.”

Phùng Sở Sở túm chặt lấy tay Khương Nghị, khó khăn hô vọng xuống dưới lầu: “Anh mau đến giúp một tay, gọi cảnh sát đi, đây là nhà số 503, mau lên.”

Người đàn ông kia rút di động ra, vừa định gọi điện thoại, lại thấy thời gian quá gấp, sợ Phùng Sở Sở cầm cự không nổi, đành chạy về phía cầu thang.

Phùng Sở Sở thấy anh ta chạy đi, cho là anh ta đã chuồn mất rồi, nhất thời cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, một chút sức lực cũng không có, gần như đã bị Khương Nghị kéo ra ngoài cửa sổ.

Khương Nghị bây giờ mới thấy, mình vốn không có gan tự tử, anh ta treo lủng lẳng bên cửa sổ, sợ đến phát khóc: “Sở Sở, cô mau cứu tôi với.”

“Tôi, tôi hết sức rồi.” Sở Sở thở hổn hển, khó khăn nói, “Anh, anh mau dùng sức, thử tự treo lên đi, tôi sẽ giữ anh.”

“Tôi, tôi cũng hết sức rồi.”

“Anh rốt cuộc có phải đàn ông không thế, tí sức thế mà cũng không có.” Phùng Sở Sở giận đến mức quát to. Hôm nay sao mà hay ho thế? Cô rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thật may là người đàn ông kia kịp thời vọt tới, nhoáng cái đã đập tung cánh cửa, lao vào trong nhà, giúp Phùng Sở Sở kéo Khương Nghị lên.

Phùng Sở Sở mệt đến mức hai mắt biến thành màu đen, cả người ngã ngối trên đất, không ngừng thở hổn hển. Khương Nghị cũng bị dọa cho sợ đến không nói nên lời, cả người chao đảo, gần như sắp té xỉu.

Chỉ có người đàn ông kia vẫn giữ vẻ trấn định, nhìn hai người đang ngồi sững sờ trên mặt đất, quan tâm hỏi: “Thế nào rồi, không sao chứ?”

Phùng Sở Sở khoát tay, trả lời: “Không sao, cảm ơn anh nhé, tôi còn tưởng anh chạy mất rồi. Đúng rồi, anh lên bằng cách nào vậy?”

“Tôi nhón bừa một nhà, nói 503 có người nhảy lầu, người ta liền mở cửa cho tôi vào.” Người đàn ông nhìn Phùng Sở Sở một cái, nghiêm túc nói, “Cô à, mặc dù cô có quyền nói chia tay với anh ta, nhưng xin cô chú ý phương thức một tí, đừng có bức người ta đến đường cùng.”

“Tôi?” Phùng Sở Sở có chút khó hiểu, nhìn người đàn ông kia một cái, lại nhìn qua Khương Nghị, vội vã phủ nhận nói, “Anh hiểu lầm rồi, tôi không phải bạn gái anh ta.”

Khương Nghị cũng đã hồi hồn, đứng lên từ trên đất, nói: “Cô ta là bạn tốt của bạn gái tôi, vì cô ta vẫn khuyên tôi chia tay với bạn gái nên tôi nhất thời mới tức quá, nghĩ không thông. Thực sự là cảm ơn anh nhiều lắm.”

Người đàn ông kia vỗ vai Khương Nghị, cười nói: “Không có gì, đừng khách khí.” Nói xong, lại quay đầu nói với Phùng Sở Sở, “Cô là người ngoài, xen vào chuyện tình yêu của người ta làm gì? Cô xem, gây ra họa lớn như vậy.”

Phùng Sở Sở vốn thấy đáng dấp anh ta cũng đường đường một đấng nhân tài, tâm địa cũng lương thiện, lại cứu mình và Khương Nghị, trong lòng vô cùng cảm kích anh ta. Nhưng giờ nghe anh ta nói thế, chẳng hề phân biệt đúng sai đen trắng gì cả, lập tức tức đến hộc máu: “Này, anh kia, sao anh nói thế hả? Tôi tốt bụng nên mới khuyên bọn họ thôi, sao lại là lỗi của tôi hết?”

“Thân quan khó xử việc nhà, cô lấy đâu ra tự tin là có thể thuyết phục được bọn họ? Chuyện thành ra thế này, đương nhiên là cô phải chịu trách nhiệm. Lại đi khuyên người ta chia tay mà không khuyên hòa giải, phụ nữ như cô, đúng là hiếm thấy.”

Người đàn ông kia nói xong, cũng lười phải dông dài với Phùng Sở Sở, cười cười với Khương Nghị rồi xoay người ra khỏi cửa. Làm cho Phùng Sở Sở ức chế đến mức răng nghiến kèn kẹt, hận không thể xông lên ẩu đả một trận mới có thể giải mối hận trong lòng.

Nhưng mà tên kia đi rất nhanh, cô cũng tự biết chẳng phải đối thủ của anh ta, chỉ có thể trút cơn giận lên Khương Nghị đang đứng bên cạnh: “Đều tại anh gây chuyện cả, anh xem anh như cái dạng này, Trữ Khanh còn có thể kết hôn với anh sao?”

Khương Nghị chưa tỉnh hồn, lằm bằm nói: “Hừ, mình sẽ không quán lấy cô ấy nữa, rồi một ngày nào đó cô ấy sẽ hiểu ra, mình mới là người đàn ông đối xử tốt nhất với cô ấy.” Khương Nghị vừa nói, vừa nhặt lại hộp nhẫn trong góc, đi ra ngoài.

Trong phòng giờ chỉ còn lại mình Phùng Sở Sở. Càng nghĩ càng uất, liền gọi điện ngay cho Nguyễn Trữ Khanh, triệu cô nàng về.

Nguyễn Trữ Khanh nghe thấy Khương Nghị tự sát, bị dọa cho thiếu chút nữa té xỉu, vội vàng quay lại, chỉ thấy cánh cửa nhà đã bị đập tung, trong phòng chỉ có mình Phùng Sở Sở, cuống đến mức lao vào, hét lớn: “Khương Nghị đâu, không phải anh ấy chết rồi chứ?”

“Chưa.” Phùng Sở Sở tức giận trả lời, “Được người ta cứu, xong đi rồi, còn nói sau này sẽ không làm phiền cậu nữa.”

Nguyễn Trữ Khanh nghe vậy, nhất thời vui sướng đến nở hoa trong lòng, cuối cùng cũng gỡ được miếng cao dính này ra rồi.

Phùng Sở Sở thấy cô nàng cười tươi như hoa, cơn tức trong lòng càng thêm mãnh liệt, “Xoạt” một tiếng, đứng dậy từ trên ghế sa lon, hô lớn: “Tên đó là cái thá gì chứ, dám mắng mình.”

“Hả, Khương Nghị mắng cậu?” Lúc Nguyễn Trữ Khanh hỏi câu này, trên mặt vẫn không che giấu vẻ vui sướng. Xem ra cô nàng đã hoàn toàn hết hứng thú với Khương Nghị.

“Không phải anh ta, là một gã cứ thích tự cho là đúng.” Phùng Sở Sở xách túi lên, quay người định ra khỏi cửa, đột nhiên lại quay đầu nói với Nguyễn Trữ Khanh, “Cậu ấy, sau này mở to mắt ra một chút, trên đời này, đàn ông không ra gì, nhiều vô cùng.”

8. Chương 08

Chương 8: Kẻ thù gặp mặt, vô cùng đồ mắt

- Đàn ông quý ở chất, chứ không phải ở lượng -

Ba giờ chiều, chính là thời điểm dễ cảm thấy mệt mỏi nhất trong ngày. Cả đám người của ban biên tập, cho dù là phụ nữ hay đàn ông đều thế, giống như bị phơi khô dưới ánh mặt trời chói chang vậy, nửa gục xuống bàn, không còn sức lực để đánh gõ gì hết. Tay mặc dù vẫn làm việc, hiệu suất cũng vô cùng thấp, một giờ cũng lắm viết được một trăm chữ.

Phùng Sở Sở cất tập báo cáo đi, ngáp một cái, hơi có chút mỏi mệt. Giờ đã là cuối xuân đầu hạ, mặc dù trong phòng làm việc điều hòa bị điều hòa nhưng cơ thể vẫn cảm thấy vô lực, một ngày thế này, ngay cả kẻ cường công việc như cô cũng cảm thấy cả người như nhũn ra, uể oải không phấn chấn.

Ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, giày cao gót nện trên mặt đất, phát ra những tiếng động chất chúa, trong cái nơi yên tĩnh sau buổi trưa này, có vẻ đặc biệt rõ ràng. Yến Tử đẩy cửa vào, cũng lười phải ăn nói khách sáo, giọng nói sang sảng: “Sở Sở, Tô Thiên Thanh đến rồi, tổng biên tập bảo chị qua đây.”

Mấy anh chàng cô nàng bên ngoài phòng làm việc, từ một khắc khi Yến Tử nhận điện thoại rồi chạy thẳng đến phòng làm việc của Sở Sở đã vênh hết tai lên, ai có suy nghĩ riêng của người ấy, bắt đầu nghe lén cuộc đối thoại của Yến Tử và Phùng Sở Sở.

“Ừ, chị biết rồi.” Phùng Sở Sở cũng lên tinh thần, bây giờ, đại tài chủ Tô Thiên Thanh tự động chạy đến cửa, không thể nghi ngờ gì chính là sự khích lệ tốt nhất cho tinh thần suy sụp của bọn họ.

Cô bước ra khỏi phòng làm việc, nhìn lướt qua mọi người, chỉ khẽ mỉm cười, xoay người đi về phía phòng làm việc của tổng biên tập. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, thậm chí còn chưa đợi cô đi xa, bên trong đã nổ tung, không thể kìm được mà thảo luận ầm ĩ.

Phùng Sở Sở gõ cửa bước vào phòng, khẽ mỉm cười với tổng biên tập Đinh Quang Minh, bước tới trước sofa, khách khí nói: “Tổng biên tập tìm tôi có chuyện gì không?”

Đinh Quang Minh chỉ chỉ người trẻ tuổi bên cạnh, hòa ái cười nói: “Lại đây, cô cũng làm quen đi, tiên sinh Tô Thiên Thanh, sau này cô còn phải bận bịu nhiều đấy.”

Thực ra ngay từ khi bước vào Phùng Sở Sở đã chú ý đến người đàn ông mặc đồ âu thủy thơm kia. Nhưng cô lại vờ như không thèm để ý chút nào, thậm chí còn không thèm liếc nhìn mặt người ta một cái, chẳng qua cũng chỉ là bận làm ăn, ngay cả câu nịnh nọt cũng không thèm nói.

Tô Thiên Thanh mặc dù cũng có chút kiêu ngạo, nhưng đối với lần hợp tác cùng Định nghĩa phụ nữ này cũng cực kỳ coi trọng, vừa nghe thấy người chỉ đạo hạng mục lần này là Phùng Sở Sở đã đến, đương nhiên là đứng dậy, vươn tay ra, định khách sáo mấy câu.

Cối đời này, có lẽ thực sự có chuyện trùng hợp như vậy, giống như trong sách đã nói, không phải oan gia không đụng đầu. Tô Thiên Thanh mới vươn tay ra một nửa, bỗng nhìn thấy mặt của Phùng Sở Sở, giống như là kẻ chết đói gặp phải thùng nước gạo vậy, tiến thối lưỡng nan, do dự. Bàn tay kia, đến cùng là nên đưa ra tiếp hay là rút lại, trong thời gian ngắn, anh ta cũng có chút hoang mang.

Phùng Sở Sở thì ngược lại, có vẻ rất phong độ, mặc dù trong lòng đã không ngừng mắng cha chửi mẹ, nét mặt vẫn không lộ vẻ gì, chủ động vươn tay bắt tay Tô Thiên Thanh, sau đó lập tức rút tay lại, tươi cười đầy mặt nói: “Tô tiên sinh, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.” Trước mặt ông chủ, Phùng Sở Sở vẫn công tư rõ ràng, tạm thời cất ân oán cá nhân đi.

Tô Thiên Thanh đã phục hồi lại tinh thần, cũng trưng ra một vẻ hiền hòa dễ gần, mở miệng nói: “Nhìn cô Phùng đây rất quen, không phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi chứ?”

Phùng Sở Sở thầm mắng anh ta cố làm bộ làm tịch trong lòng, ngoài miệng lại đáp: “Con người tôi vốn có cái mặt khá đại chúng, Tô tiên sinh thấy tôi quen quen cũng là chuyện bình thường. Có điều tôi cũng thực không ngờ tới, vẻ ngoài của Tô tiên sinh cùng với những gì tôi tưởng tượng, gần như là hai người khác nhau.”

Đỉnh Quang Minh đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, âm thầm ngửi thấy mùi khói thuốc, nhanh chóng đứng dậy làm dịu không khí: “Thôi đừng đứng nữa, ngồi đi ngồi đi, về chi tiết của hoạt động lần này, chúng ta phải bàn bạc kỹ lưỡng một chút.” Nói xong liền nháy mắt với Phùng Sở Sở, rồi lại quay ra cười nói với Tô Thiên Thanh: “Tô tiên sinh đừng để ý, Sở Sở từ xưa đến nay rất hay thích nói đùa.”

“Tôi nhớ lúc trước tôi có bảo trợ lý gửi ảnh đến, chẳng lẽ cô Phùng không xem?”

Phùng Sở Sở ngồi xuống bên cạnh tổng biên, từ từ đáp: “Ảnh thì tôi thấy rồi, tôi chỉ kinh dị ở chỗ, bề ngoài của Tô tiên sinh rất khác với trong ảnh. Cho nên mới nói, mấy thứ kiểu như ảnh chụp này, quả nhiên không chuẩn xác.”

Tô Thiên Thanh nghe vậy, đột nhiên vỗ tay nói: “Cô Phùng nói không sai, đây cũng chính là điều tôi muốn nói. Hôm nay tôi đến đây cũng chính là muốn thảo luận với mọi người về chuyện ảnh.”

Phùng Sở Sở không ngờ anh ta sẽ nói lái theo lời của mình, cũng không hiểu ý tứ trong câu nói của anh ta, lập tức im lặng, mặc tổng biên tập đầu với anh ta.

“Chẳng lẽ Tô tiên sinh cảm thấy không hài lòng với xấp hình chúng tôi đã gửi đến hôm trước?” Đỉnh Quang Minh có chút hoảng hốt, chẳng lẽ mỹ nữ trong mắt đại gia, với mỹ nữ trong mắt đám nhân viên tạp chí của bọn họ, tổ chất lại kém xa đến thế sao? Theo lý thuyết, đàn ông trên thiên hạ, cho dù bộ dạng trông thế nào, lúc nhìn phụ nữ, ánh mắt đều không khác nhau mấy mới phải.

“Không phải không hài lòng, chẳng qua là, đúng như những gì cô Phùng vừa nói, ảnh và người thật có khi chênh lệch rất lớn, thậm chí còn giống như hai người. Cho nên, tôi hy vọng có thể gặp những người trong ảnh đó một lần, sau đó mới tính đến bước tiếp theo.”

“Anh nói là, anh muốn gặp từng người một?” Phùng Sở Sở vừa nghe vậy, liền bùng nổ, “Tô tiên sinh, anh định biến cuộc tranh tài xem mắt thành đại hội tuyển người đẹp à?”

“Đẹp cũng là một phần rất quan trọng, thậm chí là là phần quan trọng nhất khi lựa chọn bạn đời. Thử hỏi cả đời sẽ phải đối diện với một người có vẻ ngoài thực xin lỗi, đó thực sự là một chuyện làm người ta rất chán nản. Cho nên tôi nghĩ yêu cầu của mình cũng không đến mức quá đáng chứ?” Khi Tô Thiên Thanh nói câu này, không hề nhìn Phùng Sở Sở mà trực tiếp nói với tổng biên tập đỉnh Quang Minh. Anh ta không ngu, biết mượn dao giết người, thuyết phục vị tổng biên tập nhìn qua có vẻ đang do dự kia, so với trực tiếp giao thủ với Phùng Sở Sở dễ dàng hơn nhiều.

“Điểm này cũng đúng, yêu cầu của Tô tiên sinh, nghe cũng hợp tình hợp lý.” Tổng biên tập vừa nói, vừa quay đầu nhìn qua Phùng Sở Sở, “Hay là, cô cứ sắp xếp một buổi đi, để họ đến tòa soạn chúng ta cho Tô tiên sinh nhìn kỹ một lần.”

Phùng Sở Sở có chút bực mình, khó xử nói: “Nhưng đây đâu phải chỉ có mười mấy người, tổng biên tập, không phải chú không biết, lần này chúng ta có bao nhiêu người ghi danh, cho dù đã chọn lựa kỹ càng rồi, nhưng những người được đề cử cũng không dưới mấy trăm, nhiều người như vậy, tòa soạn làm gì có chỗ nào để chứa được?”

“Nếu như cô Phùng cảm thấy hạn chế về địa điểm, tôi có thể cho mượn chỗ tư nhân. Tôi tin là mấy trăm cô gái đồng thời đến dự tuyển, khi ấy, chắc sẽ dẫn tới làn sóng nghị luận không nhỏ. Chuyện này, đối với tôi và cô mà nói, đều là việc tốt, không phải sao?”

Phùng Sở Sở nhìn Tô Thiên Thanh bày ra cái vẻ người làm ăn, trong lòng chán ghét không nói thành lời, nhưng xem ý tứ của tổng biên tập coi như đã đồng ý. Cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành nhắm mắt đáp ứng.

Tô Thiên Thanh hiển nhiên rất hài lòng với kết quả này, đứng dậy nói: “Nếu vậy tôi xin đi trước, chờ cô Phùng sắp xếp xong hết thủ tục thì hãy báo cho tôi biết. Đúng rồi, nhớ dặn mấy cô gái kia, đừng có trang điểm đậm, Tô Thiên Thanh tôi không thích thể loại đấy.”

Tô Thiên Thanh vừa nói vừa bước ra khỏi phòng làm việc, tổng biên tập tự mình sai người tiễn anh ta đi, mình thì quay trở lại, trừng mắt với Phùng Sở Sở: “Cô làm sao vậy, nói linh ta linh tinh, cái gì mà ảnh với người thật không giống, cô làm biên tập bao nhiêu năm rồi, chút bản lĩnh nhận người này cũng không có sao?”

Phùng Sở Sở vừa bực mình vừa buồn cười, mở miệng giải thích: “Tấm ảnh anh ta gửi tới, chỉ có hơn nửa gương mặt, ánh sáng lại tối, còn bị chỉnh sửa qua rồi, thành thực mà nói, chú có nhận ra không?”

Tổng biên tập bị hỏi cho hơi ngượng ngập, lắc đầu nói: “Nói thật, tôi cũng không nhận ra được. Nhưng mà cô không thể nói thẳng toẹt ra thể trước mặt người ta được, cô xem, bị cậu ta túm được cái để vin vào, bỗng dưng lại thêm lắm chuyện vớ vẩn như vậy.”

Phùng Sở Sở lại tự tin cười nói: “Thực ra thì anh ta nói không sai, làm vậy chưa chắc đã xấu. Nếu có thể khiến những phương tiện truyền thông khác chú ý, đối với tạp chí của chúng ta mà nói, chính là một kiểu quảng cáo miễn phí. Đối với anh ta cũng có nghĩa lý như vậy. Nếu anh ta đã thích lăng nhăng như vậy thì cứ mặc anh ta đi, dù sao anh ta chẳng qua cũng chỉ vì danh lợi mà thôi.”

“Vậy cũng đúng, có thể công khai mở một cuộc xem mặt có một không hai như vậy, ngấm lại cậu ta cũng là một nhân vật không đơn giản. Có điều tôi cũng hơi tò mò, cô chỉ nhìn mỗi tấm ảnh kia của cậu ta thật, đến giờ chưa từng đi tìm những tư liệu khác về cậu ta sao?” Tổng biên tập quay lại bàn làm việc, nâng chén trà lên, từ từ uống.

“Đâu cần thiết. Tư liệu anh ta đưa tới nói thế nào, chúng ta cứ quảng cáo thế ấy. Về phần vẻ ngoài của anh ta, căn bản không phải trọng điểm. Mấy cô gái nhiệt tình kia cũng đâu phải vì cái mặt đẹp trai của anh ta mà lao tới. Phụ nữ bây giờ, cô nào cô nấy đều thực tế, chỉ có tiền thật vàng thật mới có thể thực sự đả động bọn họ.”

Phùng Sở Sở nói không sai, Tô Thiên Thanh chính xác là muốn có hiệu quả như vậy. Dù sao cuối cùng anh ta cũng phải kết hôn với một người phụ nữ có lợi cho sự nghiệp của mình nhất, vậy sao không lợi dụng cơ hội này, kiểm soát một lần, vì công ty Thanh Nhã của mình làm một mẻ quảng cáo. Tiền cũng đã chi, không có lý gì mà không thu lại món tiền vốn này.

Tô Thiên Thanh nói “Tạm biệt” với người của tòa soạn, sau đó đi về phía thang máy. Mắt thấy cửa thang máy vừa hay đang mở ra, di động cũng đúng lúc này vang lên. Anh ta vừa nghe điện thoại, vừa nhanh chóng bước vào trong thang máy. Không cần thận, đụng trúng phải Nguyễn Trữ Khanh đang bước ra từ bên trong.

Nguyễn Trữ Khanh đến tìm Phùng Sở Sở, không ngờ tới đã đi đến cửa rồi còn gặp họa trên trời rơi xuống. Bị người ta đụng phải là chuyện nhỏ, nhưng gót giày lại bị mắc trong khe trượt của cửa thang máy mới là

đại sự chết người.

Cô lúng túng mỉm cười với Tô Thiên Thiên, cố gắng rút gót giày ra khỏi cái khe trượt. Có điều hôm nay cô đang ăn mặc rất tề chỉnh, dáng vẻ thực nữ đầy phong phạm, giờ thực không thích hợp để ngồi chồm hổ xuống, đổ cả mặt để đối phó với chiếc giày cao gót kia. Huống chi trước mặt trai đẹp, cô lại càng không thể tự hủy hoại hình tượng được. Mặc dù nguyên nhân của chuyện này, tất cả đều do vị đẹp trai này gây ra.

Tô Thiên Thanh thấy mình gây phiền phức cho người khác, cũng hơi ngượng ngập, lập tức cúp điện thoại, nói với Nguyễn Trữ Khanh: “Tiểu thư, ngại quá, để tôi giúp cho.” Nói xong, định cúi người xuống giúp Nguyễn Trữ Khanh rút gót giày ra.

Nguyễn Trữ Khanh thấy trai đẹp tự mình động thủ, mặc dù tâm hồn nhộn nhạo, nhưng lý trí thì vẫn còn, cửa thang máy mặc dù chỉ có hai bọn họ, nhưng bên ngoài thang máy có không ít người đi qua đi lại, để người ta thấy, khó tránh khỏi lại buồn ba nói bốn, đồn đại bốn phía.

“Không cần đâu, anh giúp tôi giữ cửa thang máy, tôi tự rút nó ra được.” Nguyễn Trữ Khanh cười có vẻ khó khăn, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ. Trước mặt người ngoài, lúc nào cô cũng am hiểu, ổn trọng, nhìn qua dịu dàng nhu thuận. Cõi đời này, e là ngoài cha mẹ ra, chỉ có Phùng Sở Sở và Khương Nghị mới biết bản tính của cô.

Tô Thiên Thanh gạt đầu một cái, lấy tay chặn cửa thang máy, nhìn Nguyễn Trữ Khanh đứng đó nghĩ cách, bản thân cũng hơi khẩn trương. Mấy phút sau, gót giày cuối cùng cũng được rút ra, hai người nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thiên Thanh hơi ngượng ngập, khách khí nói với Nguyễn Trữ Khanh: “Thật là ngại quá, gây phiền phức cho cô như vậy. Giày cô hỏng rồi, để tôi đền cho cô đôi khác.”

“Không cần, cũng không phải chuyện gì to tát. Đời này chúng ta ai mà chẳng có lúc mang phiền toái đến cho người bên cạnh.” Nguyễn Trữ Khanh từ xưa đến giờ đều bị Phùng Sở Sở coi là người đẹp bao cổ, nếu mà nghe thấy những lời đầy triết lý này của cô nàng, chỉ e sẽ ngất xỉu tại chỗ, định nghĩa cô nàng lại từ đầu.

Chuyện giải quyết xong, cả hai mỗi người một ngả, một vào thang máy, một ra thang máy, cánh cửa kia, khi nó chậm rãi khép lại, giống như đã ngăn cách thứ gì đó, lại giống như đang liên kết điều gì.

Thời gian qua rất mau, bị Tô Thiên Thanh quấy rối như vậy, cũng sắp đến giờ tan tầm. Phùng Sở Sở nhìn đồng hồ một chút, nghĩ Nguyễn Trữ Khanh chắc cũng sắp đến liền bắt đầu dọn dẹp đồ đạc trên bàn, thuận tiện chờ mỹ nhân giá lâm.

Nguyễn Trữ Khanh lần đầu tiên đến tòa soạn, lúc đi ngang qua phòng làm việc lớn, mấy anh chàng Tiểu Chí nhìn đến dẹt cả mắt. Chuyện khiến bọn họ giật mình hơn chính là, Nguyễn Trữ Khanh chính là con cừ non mà bọn họ tranh đến người chết ta sống với Phùng Sở Sở nhất quyết muốn giữ lại để nhét vào miệng con cọp Tô Thiên Thanh.

Sau khi thấy người thực, mấy anh chàng càng hối hận đến tái cả lòng. Sớm biết thế đã không tận tình như vậy, cứ chọn hết dưa vẹo táo nứt nứt cho Tô Thiên Thanh, còn đem mỹ nhân thể kia để lại cho mình mới đúng. Dù sao đàn ông có tiền sợ gì không tìm được phụ nữ đẹp, đâu như bọn họ, có đứng trước mặt mỹ nhân cũng khó có cơ hội lọt vào mắt xanh của nàng.

Yến Tử chỉ đường cho Nguyễn Trữ Khanh, xong lại biết được thân phận thật của cô từ người bên cạnh, không khỏi có chút nổi giận. Mấy cô nhân viên nữ trong tòa soạn như bọn cô, mặc dù dáng dấp có khá khảm hơn, đều bị mấy lão kia quan báo tư thù, đẩy hết ra ngoài. Không ngờ tới bạn của chủ biên rõ ràng có bạn trai rồi lại có thể công khai trúng tuyển. Lòng nghĩ vậy, một luồng ghen tức dâng lên tận tim.

Nguyễn Trữ Khanh thì không biết được tâm lý hoạt động của đám người trong cái văn phòng nho nhỏ kia, một lòng muốn tìm Phùng Sở Sở, tìm một phương án thích đáng cho... đôi giày của mình.

Phùng Sở Sở nhìn xong lại thấy chỉ là việc cón con, căn bản chẳng để trong lòng, lại kéo Nguyễn Trữ Khanh, phun ra một bụng tức: “Mình thật không ngờ tới, Tô Thiên Thanh kia lại chính là cái tên đó.”

“Tên nào?”

Phùng Sở Sở bĩu môi, khinh thường nói: “Chính là cái tên đã cứu Khương Nghị ấy. Đúng là oan gia ngõ hẹp, chỉ sợ hoạt động này sau này không biết còn thu hút bao nhiêu con thiêu thân nữa. Mình khuyên cậu, sớm dứt ra thì tốt hơn, không cần thiết cứ phải treo cổ trên cành cây kia của anh ta. Người như cậu, cho dù muốn cả cánh rừng cũng đâu phải việc khó.”

Nguyễn Trữ Khanh căn bản chẳng nghe lọt tai, vừa suy nghĩ cho đôi giày của mình, vừa như suy tư nói: “Nếu cả cánh rừng đều là một đám cành khô gỗ mục, vậy mình tình nguyện lấy gốc cây đại thụ vụn vặt năm không đổ như Tô Thiên Thanh. Đàn ông quý ở chất, chứ không phải ở lượng.”

*** Sao chương nào của cái tr này nó cũng dài lê thê thế TT___TT đọc cv thấy ngắn mà... Bây giờ cả mắt mình nảo mình cũng lừa mình, quá bi thảm~ ***

9. Chương 09

Chương 9: Đấu võ mồm

- Thứ mà phụ nữ có thể khoe khoang cả đời, đơn giản chính là đàn ông và con cái -

Dương Quang lái xe đến đón Phùng Sở Sở tan làm, tiện đường đưa Nguyễn Trữ Khanh về nhà đổi giày. Hôm nay với phần lớn mọi người mà nói chỉ là một ngày bình thường, nhưng đối với Phùng Sở Sở và Nguyễn Trữ Khanh thì đây lại là một ngày khiến cho người ta cảm thấy vô cùng phiền toái. Tối nay hai người có một buổi họp mặt bạn bè thời đại học, ngoài mặt thì nói là vì mọi người đã lâu không gặp, cần phải liên lạc tình cảm, trên thực tế là ẩn chứa âm mưu, nguy hiểm trùng trùng.

Phùng Sở Sở là người thông minh, đã sớm nhìn thấu ý đồ của người chủ trì, vậy nên đành phải mời Dương Quang đi theo cô để giữ thể diện. Về phần Nguyễn Trữ Khanh, cô nàng chẳng mấy may lo lắng. Dù sao trời sinh cô ấy đã có một gương mặt vô hại từ người đến vật, năm đó số con trai trong lớp xiêu lòng vì cô nàng không thiếu, đến nay vẫn có không ít người vẫn còn nhện nhạo. Chỉ e là mấy cô nàng mang theo bạn trai phải lo lắng nhiều hơn thôi, quản lý ánh mắt người đàn ông của mình cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Quả nhiên, khi Phùng Sở Sở dẫn Dương Quang, đi theo sau Nguyễn Trữ Khanh vào phòng bao riêng của nhà hàng, đứa của tất cả những anh chàng đang ngồi ở đó không tự giác mà đều ngừng lại. Sắc mặt của mấy cô bạn gái bên cạnh họ dường như cũng tâm ý tương thông với mấy cái đứa kia, trong nháy mắt đều hạ thấp xuống. Quả nhiên, gái đẹp là kẻ thù của mọi phụ nữ.

Phùng Sở Sở vừa chào hỏi với mọi người, vừa kéo Dương Quang vào ngồi, ánh mắt liếc qua những người đàn ông ở đây, so sánh một lượt, xác định Dương Quang tư chất xuất chúng cao hơn một bậc xong mới yên lòng. Mặc dù cô không có tỷ hứng thú nào với việc so bì này, nhưng một khi đã đụng phải rồi thì vẫn sẽ toàn lực ứng phó, không cam lòng rút lui phía sau.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ đã bắt đầu tán gẫu. Ngồi bên cạnh Nguyễn Trữ Khanh là một cô nàng cắt tóc ngắn thời thượng, còn có một đứa bé tròn một tuổi ngồi trên đùi, hoạt bát hiểu động.

Nguyễn Trữ Khanh mặc dù vẫn không thích cô bạn Hà Phương Mai đã lên chức mẹ này cho lắm, có điều thấy cậu nhóc kia cũng đáng yêu, liền tùy ý ăn mấy miếng, thuận tiện chọc nó chơi.

Hà Phương Mai liếc nhìn Nguyễn Trữ Khanh trông vẫn trẻ trung như thiếu nữ một cái, trong lòng khó chịu không nói thành lời. Hồi còn đi học, mặc dù cô ta vẫn tự cho mình là mỹ nữ, có điều trong lớp lại có một Từ Tịch Tịch và một Nguyễn Trữ Khanh, một thì xinh đẹp như hoa, một lại thanh thuần như nước, một mỹ nữ phải dùng đồ trang điểm để vẽ ra như cô ta, đứng trước mặt bọn họ, rõ ràng chẳng đáng xem.

Không ngờ mấy năm rồi, hôm nay gặp lại, cô ta lập tức lại bị hạ xuống, càng nghĩ càng không phục, chỉ có tỏ ra vẻ khen ngợi nói: “Trữ Khanh này, tốt nghiệp đại học được mấy năm rồi, sao cậu vẫn xinh đẹp như trước thế? Năm ấy cậu với Từ Tịch Tịch là hai bông hoa của lớp mình đấy.”

Nguyễn Trữ Khanh không quen nghe cái giọng dở dở ương ương đó của cô ta, nhưng lại không muốn bắt lịch sự trước mặt mọi người, đành phải khách khí hòa theo nói: “Tôi nào có lợi hại như cậu, con trai cũng đã nhớn từng này rồi, thật là khiến cho người ta phải hâm mộ.”

Nói đến con trai, Hà Phương Mai cuối cùng cũng nở một nụ cười thật lòng, vừa nghịch tay cậu con trai vừa nói: “Nó ấy à, búng bình lăm ấy, một chết đi được. Lại nói, tôi nghe đầu Từ Tịch Tịch cũng đã mang thai rồi nên hôm nay mới không đến được. Đúng là không ngờ nổi, năm ấy cậu ta có bao nhiêu người theo đuổi như vậy mà cuối cùng lại lấy anh chàng Tô Bách kia.”

Phùng Sở Sở đang nói chuyện với người khác, nghe thấy Hà Phương Mai nói vậy, liền ngừng lại, làm bộ gấp thức ăn cho Dương Quang, cười cười tiếp lời: “Cái anh chàng Tô Bách này, nói ra thì đúng là một kẻ si tình đệ nhất từ trước đến nay. Thời buổi này, có thể tìm được một người đàn ông yêu mình mười năm, hai mươi năm, đúng là còn khó hơn cả trúng xổ số. Tịch Tịch đúng là tốt số, có vài người ấy, muốn tìm một người đàn ông yêu mình một hai năm thôi cũng đã là hy vọng xa vời rồi.”

Hà Phương Mai chỉ cảm thấy những lời Phùng Sở Sở nói ra tựa như kim châm, từng câu chữ đâm vào tim cô ta. Hôm nay cô ta chỉ đưa con trai tới, chồng không đi cùng, rất nhiều người đã thấy rõ, nhưng để nói huych toẹt ra được như Phùng Sở Sở thì không ai dám.

Ngồi đối diện Phùng Sở Sở là một cô nàng béo ú, từ lúc vừa đặt mông xuống đã bắt đầu ăn không ngừng, món nào ngon là không chịu bỏ sót. Mọi người đã sớm quen với thói ham ăn của cô ta, chỉ coi như không thấy.

Cô ta nghe thấy Phùng Sở Sở chế nhạo Hà Phương Mai, có chút mất hứng, cũng chẳng bởi vì Hà Phương Mai, chỉ đơn giản là vì không ưa kiểu cách của Phùng Sở Sở mà thôi. Cô ta liếc Dương Quang một cái, thấy bề ngoài anh ta không tệ, trong lòng càng thêm không phùng, cười giả lả nói với Phùng Sở Sở: “Sở Sở này, giới thiệu bạn trai của cậu với bọn này đi.”

Phùng Sở Sở nhìn Dương Quang một cái, cười nói: “Anh ấy tên là Dương Quang.”

Cô béo hình như chưa hài lòng với đáp án này, tiếp tục hỏi dồn: “Làm việc ở đâu vậy?”

Lần này, ngay cả Dương Quang cũng có chút ngượng ngập, anh chưa từng bị bạn của bạn gái tra hỏi bao giờ, tình cảnh này cũng chỉ mới gặp lần đầu. Anh ho nhẹ một tiếng, khiêm tốn nói: “Cũng chỉ là đi làm công cho người ta thôi.”

Cô béo vừa nghe thế, hiển nhiên rất sung sướng, hảo sảng cười nói: “Tôi thấy anh Dương đây trông cũng ra vẻ nhân tài, còn tưởng là làm ăn lớn kiếm tiền nhiều chứ. Không biết anh Dương có hứng thú với đầu tư không, tôi có thể giới thiệu ông xã nhà tôi cho anh, anh ấy là quản lý đầu tư đấy.”

Khi nói đến hai chữ “Quản lý”, cô béo cố ý nhấn mạnh, có vẻ rất kiêu ngạo. Phùng Sở Sở không nhịn được khinh bỉ một phát, quả nhiên cô không có lăm, mục đích của mấy người này khi đến đây, chẳng qua là để khoe khoang mà thôi.

“Không cần, anh ấy không hứng thú gì với đầu tư đâu, kiếm tiền đằng hoàng vẫn tốt hơn.” Phùng Sở Sở cự tuyệt rất kiên quyết, “Bây giờ không phải đang khủng hoảng kinh tế sao, có thể giữ chặt tiền không tiêu loạn đã là kiếm được tiền rồi. Tôi nghe nói, dạo này kinh tế khủng hoảng, mấy trò cổ vẩn đầu tư linh tinh gì đó kia, chỉ e cơm ăn của mình còn khó kiếm, làm gì còn bản lĩnh mà thay người khác kiếm tiền.”

Sắc mặt của cô béo tối sầm, nhưng vẫn còn muốn mạnh miệng: “Anh ấy là quản lý, rất có bản lĩnh. Công ty anh ấy dạo này rất bận rộn.”

“Tôi từng nghe qua một câu truyện cười, nói bây giờ trên trời rơi xuống mười cục gạch, đập vào mười người thì có chín người là quản lý, còn lại một người thì cũng là phó quản lý. Trần Song Nghiên, cậu cũng phải cẩn thận chồng cậu đó, coi chừng anh ta tự tăng bốc mình, khoác lác trước mặt cậu.” Người nói những câu này không phải là Phùng Sở Sở mà là Nguyễn Trữ Khanh. Ai cũng nghe ra ý tứ châm chọc trong đó. Nhưng câu này lại từ miệng của Nguyễn Trữ Khanh dịu dàng như nước thốt ra, mấy anh chàng ngồi đó đều cười rộ lên, còn có người nhân cơ hội nịnh hót, nói cô nàng có khiếu hài hước.

Trong tiếng cười của mọi người, Trần Song Nghiên càng ngày càng ngượng ngập, mặt trưởng đến đỏ bừng, giận đến mức siết chặt cốc bia trên bàn, uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt mạnh xuống bàn.

Phùng Sở Sở thấy cô ta như vậy, trong lòng âm thầm cười trộm, ngoài miệng còn không chịu buông tha cho người ta, nói: “Tôi bảo này, Trần Song Nghiên, thực ra tôi rất giật mình đấy, bao nhiêu năm như vậy mà cậu chẳng thay đổi tí nào cả, bảo dưỡng còn tốt hơn cả Nguyễn Trữ Khanh nữa.”

Trần Song Nghiên vốn đang giận đến tức cả ngực, nghe thấy Phùng Sở Sở khen ngợi mình, có chút không kịp phản ứng, đen mặt cười đến cứng đờ, ngượng ngùng nói: “Nào có, thực ra tôi cũng giống các cậu thôi mà, cũng thay đổi, già hơn nhiều rồi.”

“Tôi đâu có nói mặt của cậu.” Phùng Sở Sở giả vờ có chút say, nín lưỡi nói, “Tôi nói là đáng người của cậu ấy, vẫn như năm đó, chẳng thay đổi tí nào. Chỉ sợ là sinh con xong còn có khuynh hướng tiếp tục phát triển ấy.”

Lần này, không riêng gì cánh đàn ông, ngay cả các nữ đồng bào cũng không nhịn được cười rộ lên. Nhìn cái tướng kia của Trần Song Nghiên một cái, ngẫm lại lời của Phùng Sở Sở, đúng là sinh động hoạt bát, vô cùng sống động, làm cho người ta không khỏi tưởng tượng không dứt.

Trần Song Nghiên tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn Nguyễn Trữ Khanh và Phùng Sở Sở một cái, biết các cô đều không phải người dễ đối phó, trong đầu bỗng nhớ đến La Giai Cầm. Mặc dù hôm nay cô ta không tới, nhưng Trần Song Nghiên biết, La Giai Cầm và Phùng Sở Sở là bạn tốt, chỉ đông đánh tây, có lẽ mới là cách tốt nhất.

Cô ta đè nén sự tức giận, giả vờ giả vịt nhìn quanh phòng bao, sau đó ra vẻ kinh ngạc nói: “Sở Sở này, sao La Giai Cầm không đến thế? Không phải cô ấy cũng giống Từ Tịch Tịch, mang thai nên không đến được chứ. À mà không đúng, tôi nghe nói cô ấy ly hôn rồi, có phải vì thế nên mới không đến không? Thực ra bọn mình đều là bạn cũ, tuyệt đối sẽ không chê cười cậu ấy đâu mà, cậu này đúng là lo lắng nhiều quá. Nhưng mà cô ấy cũng thực đáng thương, mới kết hôn có mấy tháng, aizz...”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, vừa nhắc đến La Giai Cầm, nhắc đến cuộc hôn nhân không thể chịu nổi kia của cô ấy, sắc mặt của Phùng Sở Sở liền trở nên khó coi. Trần Song Nghiên này đúng là tìm đường chết rồi, đừng có đụng vào miệng súng của cô, Phùng Sở Sở hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói: “Kết hôn rồi, hưởng qua mùi vị đàn ông rồi là được. Thịt có ngon đến mấy, ăn mấy chục năm rồi cũng thấy ngán. Huống chi đàn ông ấy mà, cho dù hôm nay không thay lòng, ai biết ngày mai có hay không. Chờ đến khi hoa tàn ít bướm, eo to hơn cả thùng phuy mới bị người ta bỏ, đó mới là thảm kịch nhân gian. Giai Cầm là người thông minh, đương nhiên sẽ không để cho bản thân rơi vào cảnh như vậy rồi. Cô ấy vừa trẻ vừa đẹp, còn sợ không có đàn ông chắc? Hàng tốt thì vĩnh viễn không sợ không bán được, chỉ có hàng lởm mới phải vội vàng tiêu thụ trước khi hết hạn thôi, tránh ế cả đời.”

Phùng Sở Sở càng nói càng cay nghiệt, từng câu đều nhắm thẳng vào Trần Song Nghiên, đã đến cấp độ chỉ mặt đặt tên. Nguyễn Trữ Khanh nhìn cảnh này, biết cô đã tức lên, vội vàng chen miệng vào giảng hòa: “Ai da, hàng tốt hàng lởm cái gì chứ, nói mà người ta mất hết bụng dạ để ăn cơm, cậu định hại mình bị khó tiêu chắc.”

Phùng Sở Sở cười cười chọc chọc mặt cô nàng, đáp: “Được rồi, biết rồi, ăn đi, nhưng mà ăn nữa ấy, chỉ sợ cậu cũng sẽ biến thành bà béo cho xem.”

Đến lúc này mới cười cười nói nói, bỏ qua bầu không khí căng thẳng khi nãy. Bàn ăn lại quay lại vẻ hòa bình giả dối.

Trải qua hai lần tay đôi này, mấy kẻ không có đầu óc lại đang rục rịch muốn thử kia đều trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều, không dám tùy tiện nói lung tung nữa. Có hai ví dụ thê thảm trước mặt, sao có thể khinh thường mà nếm thử nữa?

Một bữa cơm ăn đến hữu kinh vô hiểm, mọi người ngoài cười nhưng trong không cười, nịnh nọt tung hô nhau, có người thâm ghen tỵ trong lòng, có người âm thầm cảm thấy may mắn, đến lúc chia tay, mặc dù đều nói hẹn gặp lại, miệng thì không ngừng nói vậy, trong lòng lại nghĩ, sau này tốt nhất đừng bao giờ gặp nữa.

Dương Quang lái xe, đưa hai nàng mỹ nữ về, chở Nguyễn Trữ Khanh về nhà trước, sau đó lại đưa Phùng Sở Sở về tận cửa. Sau khi xe dừng hẳn, anh nhìn Phùng Sở Sở một cái, đột nhiên vươn tay bắt lấy cánh tay cô.

“Sao vậy?” Phùng Sở Sở có chút kỳ quái, “Có muốn lên ngồi một chút không?”

Dương Quang cười, cốc cô một cái, nói: “Em ấy, sau này đừng có kích động như thế nữa, hễ lần nào người khác nhắc đến La Giai Cầm là em chẳng khác nào con nhím cả, chỉ hận không thể nhảy ra ghim cho mỗi người một phát.”

Phùng Sở Sở không phục trừng mắt nhìn anh một cái, bĩu môi nói: “Con người em vốn như thế rồi, người không phạm em em không phạm người, nếu mà lần lượt lên đầu em, thì cũng đừng trách em không khách khí. Anh không nghe thấy Trần Song Nghiên kia nói những gì sao? Em không đánh cô ta đã là nể mặt cô ta lắm rồi.”

Dương Quang nhớ đến dáng vẻ tức đến mức thịt mỡ trên người rung lên, căng ra của Trần Song Nghiên, lại không nhịn được cười phá lên. Anh vừa cười, vừa đưa tay vào trong túi, lấy ra một tấm ảnh, đưa cho Phùng Sở Sở.

Trong tấm ảnh là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn qua mặt mày đứng đắn, con người cũng có vẻ thật thà.

“Đây là cái gì?”

“Anh chàng xem mắt.”

“Xem mắt?” Phùng Sở Sở vầy vầy tấm hình trong tay, khó hiểu nói, “Để em đi xem mắt với anh ta sao?”

“Em nằm mơ đi.” Dương Quang liếc cô một cái, tiếp tục nói, “Đời này em còn thoát khỏi ma chướng của anh được nữa hay sao? Đây là đối tượng xem mắt anh tìm giúp La Giai Cầm, em trai của bạn anh, con người ổn, gia cảnh cũng được. Anh nghĩ, chắc cậu ta sẽ không xử tệ với La Giai Cầm.”

Phùng Sở Sở tràn ngập vẻ vui mừng, vỗ vỗ vai Dương Quang, tán dương: “Không tệ đấy, ra tay còn nhanh hơn cả em. Nếu lần này Giai Cầm lấy được một người đàn ông tốt, em nhất định sẽ cảm ơn anh tử tế.”

Dương Quang quỷ dị cười một tiếng, từ từ ghé sát vào mặt Phùng Sở Sở, thấp giọng nhỏ nhẹ bên tai cô: “Thật không? Vậy anh có quyền chọn quà không đấy?”

Phùng Sở Sở bị hành động của anh làm cho có chút lúng túng, hai người yêu đương đã nhiều năm, dường như đã lâu lắm rồi không kề sát nhau như hôm nay, có vẻ thân mật như vậy. Bây giờ Dương Quang đột nhiên đòi hỏi cô ở trong xe, làm cho cô có chút ngượng ngùng, giống như là hai người bạn nhỏ, đang giấu diếm cha mẹ yêu đương vậy.

Mắt thấy Dương Quang ngày càng đến gần, gương mặt đã phóng đại trước mặt mình rất nhiều, Phùng Sở Sở không còn cách nào khác, đành phải nhanh chóng chọt một cái lên má anh, thuận tay đẩy cửa xe ra, gần như nhảy ra khỏi xe, cười nói, “Xong việc rồi nói sau”, lập tức xoay người đi về phía cầu thang.

Dương Quang nhìn bóng dáng của cô, nét mặt không biết là đang cười hay không. Đối với quan hệ giữa hai người, anh luôn cảm thấy như thiếu thiếu điều gì đó, tựa như một con lắc đồng hồ, mỗi khi thấy nó dao động đến điểm thấp nhất, bạn luôn cảm thấy nó sẽ dừng lại. Nhưng không ngờ, nó lại tiếp tục dao động, cách bạn ngày càng xa.

Cảm giác lúc gần lúc xa này, khiến cho trong lòng Dương Quang như có một cái đồng hồ, tâm trạng cứ dao động theo quả lắc đồng hồ kia, không ngừng chuyển động, lúc thì vui mừng, khi lại bất an.

10. Chương 10

Chương 10: Chồng trước, nhân vật phiến toái

- Đàn ông bao giờ cũng thích cưới những cô gái trẻ tuổi chưa lập gia đình -

Ngay vào cuối tuần đó, La Giai Cầm đi cùng với Phùng Sở Sở đến gặp mặt đối tượng hẹn hò mà Dương Quang giới thiệu, Mã tiên sinh.

Đúng như lời giới thiệu của Dương Quang, Mã tiên sinh là một người trẻ tuổi mà chừng chạc, vô luận là về ngoài hay cử chỉ nói năng, đều khiến người ta sinh ra cảm giác đáng tin cậy.

Phùng Sở Sở thừa dịp đối phương không chú ý, lặng lẽ nhéo La Giai Cầm một cái, ghé vào tay cô ấy thấp giọng nói; “Xem ra lần này người Dương Quang giới thiệu không tệ. Mình thấy Mã tiên sinh người ta hình như cũng có ý với cậu đấy.”

La Giai Cầm nghe vậy mặt đỏ lên, hồi hộp không nói nên lời, chỉ biết không ngừng uống nước, cho đến khi cái ly đã trống rỗng mới thôi. Mã tiên sinh quan tâm nói: “Tôi gọi giúp cô ly nữa nhé.”

“Không cần không cần.” La Giai Cầm cuống đến mức khua tay lia lịa.

Phùng Sở Sở nhìn vẻ khẩn trương của cô ấy, cuối cùng cũng đứng ra làm dịu không khí: “Mã tiên sinh không phải khách khí với bọn tôi đâu, chúng ta cứ coi như bạn bè gặp mặt là được, không cần phải câu nệ quá.”

Mã tiên sinh thực ra cũng có chút hồi hộp, nghe Phùng Sở Sở nói vậy, trong lòng cũng thả lỏng không ít, nói cũng nhiều hơn, lại kể một vài chuyện buồn cười nghe được trong cuộc sống bình thường, chọc cho hai tiểu thư cười không ngừng.

Một người đàn ông từ xa bước tới, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía bàn của Phùng Sở Sở, cuối cùng dừng lại trước mặt bọn họ. Gã vươn tay, gõ lên mặt bàn một cái, nhìn La Giai Cầm cười nói: “A Cầm, lâu lắm rồi không gặp.”

La Giai Cầm vừa nhìn thấy gã đàn ông kia, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu hồi, còn khựng lại ở đó, chẳng qua là trong lòng cô lại giống như ngày mùa nóng mà liên tiếp bị dội cho mấy chậu nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân.

Cô run rẩy đôi môi, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng tay chân căng thẳng không nghe sai sử, trong lúc hốt hoảng lại khiến cốc nước trái cây của Phùng Sở Sở bị đổ trên bàn. Lần này, ba người trên bàn đều bối rối, tìm đồ lau nước trái cây, tiếng động quá lớn khiến cho khách ở những bàn khác cũng không ngừng nhìn qua phía này.

“Sao hả, thấy anh nên sợ thành như vậy à.” Gã kia vừa thấy tình cảnh này, cười lại càng thêm đắc ý.

Phùng Sở Sở tức giận ném chiếc khăn giấy trong tay lên bàn, mắng gã kia: “Ngô Phong Hoa, chúng tôi giờ đang bận, không rảnh để tiếp anh, tốt nhất anh hãy biến ra xa một chút.”

Gã đàn ông tên Ngô Phong Hoa kia vẫn dím lấy không đi, nhìn La Giai Cầm vẫn cúi gằm đầu, mặt cười như không cười: “Tôi thấy rồi, hai người rất là bận, nhưng mà tôi với A Cầm dù sao cũng từng có một đoạn tình, chào hỏi cũng không tính là quá đáng chứ.”

“Chào xong rồi, đi được chưa.”

Ngô Phong Hoa hừ lạnh một tiếng, lại nói với La Giai Cầm: “A Cầm, em cũng nghĩ thế à? Em cứ vô tình như vậy sao, ngay cả nói một câu với anh cũng không được?”

Mã tiên sinh không đứng xem được nữa, ấn tượng của anh ta đối với La Giai Cầm không tệ, một lòng muốn tiếp tục phát triển. Giờ đột nhiên nhảy ra một gã từ đâu tới, nghe ra, hình như từng có gì đó với Giai Cầm. Nhìn cô gái mình thích lúng túng như vậy ngay trước mặt mình, chủ nghĩa anh hùng trong lòng anh ta đột nhiên bộc phát, sừng mặt lên, nói với Ngô Phong Hoa: “Vị tiên sinh này, mặc dù anh và La Giai Cầm đã từng yêu đương trong quá khứ, nhưng giờ nếu cô ấy không muốn gặp anh nữa, anh cũng nên giữ chút phong độ, đừng có quẩn lấy cô ấy nữa mới phải.”

Ngô Phong Hoa nhìn Mã tiên sinh một cái, làm bộ giật mình kêu lên: “Sao chứ, anh không biết sao? Cô ta chưa nói với anh, chuyện tôi và cô ta đã kết hôn. Hai người chúng tôi, không phải chỉ nắm tay hôn môi đơn giản như vậy, chúng tôi đã đi lính chứng, bày tiệc rượu, ngủ chung một giường, làm tất cả những chuyện nên làm.”

Sắc mặt của Mã tiên sinh ngày càng tệ, đến cuối cùng có chút hơn cả phần nộ. Anh ta căm tức nhìn La Giai Cầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh ta nói thật sao?”

La Giai Cầm bị hai người bọn họ dồn ép đến sắp bật khóc, cô nghẹn ngào, lặng lẽ gật đầu một cái, không dám nhìn Mã tiên sinh cái nào.

Phùng Sở Sở ôm La Giai Cầm, kéo cô tựa vào trên ghế, nghi hoặc hỏi Mã tiên sinh: “Sao vậy, chuyện Giai Cầm đã ly dị, anh không biết?”

“Tôi nên biết sao?” Mã tiên sinh lấy di động ra, nhìn giờ một chút, tự giễu nói, “Thôi cho qua đi, chúng ta nên tạm biệt đi thì hơn. Tôi sẽ tìm Dương Quang hỏi cho rõ ràng, có điều, tôi sẽ trả tiền, các cô không phải lo.”

Mã tiên sinh nói xong liền nghênh ngang bỏ đi. Ngô Phong Hoa hài lòng đứng xem tất cả, cúi người xuống dịu dàng nói với La Giai Cầm: “A Cầm, anh đối với em là thật lòng, em có thể tha thứ cho anh được không. Anh vẫn, vẫn rất hy vọng, có thể ở bên em vĩnh viễn.”

La Giai Cầm mặt đầy nước mắt ngẩng đầu lên, cắn cắn môi, đáp lại: “Anh yên tâm đi, dù cho không ai thêm lấy tôi, tôi cũng sẽ tuyệt đối không ở bên cạnh anh.”

“Em việc gì phải như thế, tình trạng như em, không tìm được thằng đàn ông tốt đẹp nào đâu. Chỉ có anh mới không e ngại quá khứ của em, mới có thể sống tử tế với em.”

Phùng Sở Sở không thể nghe tiếp được nữa, cô nhần nhịn mãi, nhưng giờ thực không thể ức chế lửa giận trong lòng, rốt cục gờ tay lên, tát cho Ngô Phong Hoa một cái thật mạnh. Sau khi đánh xong liền kéo La Giai Cầm ra khỏi nhà hàng, không thêm để ý đến Ngô Phong Hoa đang ngây người như phỗng đằng sau.

Tất cả đúng là tệ hết chỗ nói, vốn là khởi đầu vui vẻ, không ngờ kết thúc lại là bi kịch. Cảm xúc của La Giai Cầm có chút kích động, Phùng Sở Sở sợ cô ấy có chuyện, giúp cô ấy đón taxi, muốn đi cùng cô ấy về nhà. Nhưng La Giai Cầm lại cự tuyệt ý tốt của cô, một mình lên xe. Cũng liên tục bảo đảm sẽ về thẳng nhà, không suy nghĩ nhiều, Phùng Sở Sở chẳng có cách nào khác, không ép cô ấy được, cũng đành đồng ý, nhưng vẫn dặn dò cô ấy về đến nhà là phải gọi điện thoại cho mình luôn, bấy giờ mới đưa mắt nhìn taxi rời đi.

Phùng Sở Sở bây giờ vừa tức vừa vội, hận không thể móc di động ra mắng cho Dương Quang một trận. Có điều nhìn trên đường người qua người lại có chút ồn ào, suy tính trong đầu đành phải thôi, nghĩ ngày mai nhất định phải gặp anh, làm rõ mọi chuyện.

Vừa nghĩ vậy, Phùng Sở Sở vừa đi về trạm tàu điện ngầm phía trước. Khi sắp đến cửa vào, sau lưng đột nhiên có người nhảy ra, túm lấy tay cô, kéo cô qua một bên.

Phùng Sở Sở sợ đến hết hồn, theo bản năng định hô to, lại nghe thấy người kia trầm giọng quát: “Là tôi, đừng kêu.”

Là giọng của Ngô Phong Hoa, cô nhận ra, trái tim mới hơi thả lỏng, nhưng lại không muốn để anh ta lôi kéo như vậy, vùng vằng tránh ra, tức giận nói: “Anh còn định nói gì nữa? Hôm nay biến thành như vậy, chắc anh vui vẻ lắm nhỉ?”

Ngô Phong Hoa sờ bên mặt bị Phùng Sở Sở đánh cho đau rất khi này, giống như đang hạ quyết tâm, cúi thấp người, thái độ ôn hòa nói: “Sở Sở, em nên khuyên nhủ Giai Cầm đi, đừng để cô ấy đi xem mặt nữa, anh vẫn muốn phục hôn với cô ấy. Anh biết, lời em nói, cô ấy nhất định sẽ nghe.”

Phùng Sở Sở khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Ngô Phong Hoa đáp: “Đúng thế, lời tôi nói, Giai Cầm quả thật sẽ nghe. Nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng có ý định để hai người hòa hợp lại, cho nên, anh cũng đừng mơ tôi sẽ nói nửa câu hay ho cho anh.” Trong lòng của Phùng Sở Sở, Ngô Phong Hoa và Khương Nghị là hai tình huống hoàn toàn khác nhau. Cô vì hạnh phúc của Nguyễn Trữ Khanh, mặc dù Khương Nghị có không được như ý muốn, nhưng cũng không dễ nói ra những lời bảo họ chia tay. Nhưng đối với người đàn ông trước mặt này, cô có một trăm phần trăm kiên định, cho dù cả đời này La Giai Cầm có không lấy ai nữa, cô cũng sẽ không đẩy bạn bè vào trong hố lửa.

Ngô Phong Hoa có chút nóng nảy, đã đến nước cầu khẩn nói: “Sở Sở, coi như anh xin em đấy. Anh đối với Giai Cầm là thật lòng thật dạ, anh thực sự rất yêu cô ấy mà, lúc trước ly hôn cũng chỉ do bất đắc dĩ thôi, là cô ấy với ba mẹ cô ấy cứ nhất quyết đòi vậy, anh mới ký đơn ly hôn. Lâu vậy rồi mà lòng anh vẫn không thể nào quên được cô ấy, anh bảo đảm, nhất định anh sẽ đối xử tốt với cô ấy mà.”

“Lúc trước khi kết hôn, anh cũng nói thế, kết quả thì sao? Anh coi Giai Cầm là gì hả? Từ trước đến giờ anh chưa từng coi cô ấy là vợ mình, anh cưới cô ấy là để tìm một bảo mẫu cho bà mẹ tinh thần có vấn đề của anh thôi. Để cho bà ta có cái thùng để xả giận, có đối tượng để ngược đãi. Trước kia mọi người vẫn nói, tính tình của quả phụ rất cổ quái, tôi còn không tin. Qua chuyện của Giai Cầm tôi mới hiểu, thì ra ngàn ngừ đều có đạo lý cả. Nhà anh ấy, chỉ cần ngày nào mẹ anh còn ở đó, tôi tuyệt đối sẽ không để cho Giai Cầm bước vào đó nửa bước.”

Mấy câu cuối cùng Phùng Sở Sở nói hơi lớn, mấy hành khách vội vàng đáp tàu điện ngầm đi ngang qua cũng không nhìn được liếc nhìn bọn họ. Một buổi tối, một nam một nữ đứng ở ven đường cái vĩa, cảnh tượng có thể tưởng tượng được, thật sự rất nhiều.

“Cô nói ai là quả phụ.” Ngô Phong Hoa hoàn toàn bị lời nói của Phùng Sở Sở chọc giận, đến vợ lấy về nhà gã còn có thể để cho mẹ tùy ý sai bảo, huống chi là một người đứng, dám gọi mẹ mình như vậy, cơn tức của gã, dĩ nhiên là khó có thể khắc chế.

“Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi, ba anh mất sớm, mẹ anh vì anh mà không hề tái giá, nuôi anh lớn khôn. Đối với bà ta mà nói, anh chính là tất cả, bất kỳ một người phụ nữ nào, cho dù là vợ anh cũng không thể cướp anh khỏi tay bà ta. Cho nên, bà ta mới đối đãi với Giai Cầm như thế, soi mói đủ đường, cái gì cũng bắt măn. Chẳng lẽ bà ta thực sự không tự mình rót được cốc nước sao? Hay là, nhà anh thực sự đã nghèo đến thế, trừ cơm cho mẹ anh ăn ra, ngay cả một miếng thịt thừa cũng không sẻ vào bát của Giai Cầm được? Anh cưới vợ hay tìm con dâu nuôi từ bé, tìm người giúp việc hả. Nếu anh đến nhà của Giai Cầm, ba mẹ cô ấy cũng dùng những trò mà mẹ anh dùng để đối đãi với Giai Cầm mà tiếp đãi anh, mẹ anh không nhảy dựng lên cầm dao chém người thì tôi sẽ không mang họ Phùng.”

Ngô Phong Hoa bị cô mắng đến ngượng cả mặt, nhưng vẫn đứng đó mạnh miệng: “Mẹ tôi là bề trên, người dưới hiếu kính bề trên là chuyện đương nhiên, mẹ tôi có lỗi gì chứ?”

“Người dưới hiếu kính bề trên đương nhiên là không sai, nhưng làm bậc bề trên chẳng lẽ không nên quý trọng người dưới sao? Cùng là phận con cháu, tại sao chỉ có Giai Cầm phải phục dịch mẹ anh, còn anh thì sao? Anh gãy tay gãy chân à? Tại sao anh không làm gì, để La Giai Cầm đến cơm ăn cũng chẳng đủ no? Chẳng lẽ mẹ chồng của mẹ anh năm đó cũng sai bảo mẹ anh như thế sao? Anh tưởng bây giờ vẫn là thời phong kiến chắc, bà mẹ chồng dữ dằn như mẹ anh ấy, cho dù có đặt ở một ngàn năm trước cũng sẽ bị người ta nhổ nước miếng đến chết. Già mà không nghiêm, không biết xấu hổ.”

“Cô câm miệng cho tôi!” Ngô Phong Hoa thẹn quá thành giận, xông lên trước, giơ tay định tát vào mồm Phùng Sở Sở.

Phùng Sở Sở thấy gã xông tới, bèn né qua bên cạnh, Ngô Phong Hoa vồ hụt, nhưng cơn tức vẫn còn, gã lại xoay người, nhoáng cái đã kéo Phùng Sở Sở đến trước mặt, lại vung tay muốn đánh cô lần nữa.

Vào đúng thời khắc nguy cấp này, một cánh tay đột nhiên vươn ra, tóm lấy cổ tay của Ngô Phong Hoa, đẩy qua một bên.

“Mày làm gì thế hả?” Ngô Phong Hoa tức đến hồng người, đẩy đẩy người kia.

Tô Thiên Thanh nhìn Ngô Phong Hoa một chút, lại quay ra nhìn cô gái đứng bên cạnh, không ngờ lại là Phùng Sở Sở. Hiếm khi anh nổi hứng lương thiện dây vào hai chuyện vợ vãn, vậy mà đều liên quan đến cô nàng này. Suy nghĩ một chút, không khỏi thấy buồn cười, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Chẳng làm gì cả, không quen nhìn anh đánh phụ nữ thôi.”

“Tao đánh cô ta, mắc mớ gì đến mày?”

“Tôi không cho anh đánh cô ấy thì mắc mớ gì đến anh.” Tô Thiên Thanh nhại theo đáp lại.

Ngô Phong Hoa bị anh nói vòng vèo đến váng cả đầu, lại không nghĩ ra lời để phản bác lại. Nhìn Tô Thiên Thanh một cái, vóc người cao to hơn mình, dáng dấp nhìn có vẻ như thân thủ không tệ. Bên cạnh lại có không ít người đi đường đã đứng lại xem, bấy giờ có chút nhụt chí, tức giận trộn mắt nhìn Phùng Sở Sở một cái, quay đầu bỏ đi.

Chuyện coi như được giải quyết, nhưng Phùng Sở Sở lại vui không nổi, không ngờ lại đụng phải cái gã Tô Thiên Thanh tính tình cổ quái này. Cô thậm chí còn có dự cảm, kế tiếp, miệng của tên này, nhất định chẳng

phun ra được gì hay ho.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tô Thiên Thanh bước đến bên cạnh cô, nhíu mày nói: “Sao cô lúc nào cũng lằng nhằng với đàn ông thế, lần này, chắc lại do xen vào chuyện của người khác nên gây ra họa nữa đúng không?”

Phùng Sở Sở chẳng ngờ tới anh ta liệu sự như thần, có chút giật mình nhìn anh ta. Tô Thiên Thanh nhìn vẻ mặt của cô, biết mình đã đoán trúng, lắc đầu thở dài nói: “Cô Phùng, tôi mong cô có thể dồn tinh lực cho hạng mục hợp tác của chúng ta nhiều hơn, những việc linh tinh khác, đừng nên quan tâm.”

“Đây là việc riêng của tôi, hình như chẳng liên quan gì đến Tô tiên sinh cả thì phải.”

Tô Thiên Thanh vuốt vuốt cằm, gật đầu nói: “Đúng là không liên quan, có điều, vừa nãy tôi cũng vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người, hình như chuyện của anh chàng này với bạn cô cũng đâu có liên quan đến cô. Tại sao cô cứ phải chia rẽ bọn họ mới chịu được? À đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, lần trước cô cũng như vậy, khuyên anh chàng kia chia tay với một người bạn khác của cô. Có phải cô không thể chịu được khi thấy người khác hạnh phúc, phải chăng là vì mình một đồng tuổi rồi mà không ai thêm lấy, cho nên cũng muốn phá hoại hết tất cả những mối tình của bạn bè, để bọn họ cũng thành bà cô già cùng với cô?”

“Anh không biết chân tướng thì đừng có đứng đấy mà đoán mò. Gã kia chẳng phải thứ gì hay ho, thiếu chút nữa anh ta đã làm hỏng cả đời bạn tôi, tôi sao có thể để bọn họ ở bên nhau?” Phùng Sở Sở càng nghĩ càng tức, hận không thể mắng cho Ngô Phong Hoa một trận té tát.

“Sao cô biết được đoạn tình cảm kia của bạn cô, tất cả lỗi lầm đều là của đối phương?”

“Chính miệng cô ấy nói với tôi, chẳng lẽ vậy còn chưa đủ sao?”

“Dĩ nhiên là không.” Tô Thiên Thanh lắc đầu nói, “Cô mới chỉ nghe có một phía mà thôi, quá chủ quan, hơn nữa cô ấy lại là bạn cô, đều là phụ nữ, cô đương nhiên sẽ càng nghiêng về phía cô ấy, mà coi người đàn ông kia là một kẻ tội ác tày trời.”

“Tô tiên sinh, phụ nữ chúng tôi khác với đàn ông các anh. Các người thay đàn bà như thay áo, mà chúng tôi khi rời khỏi một người đàn ông, chẳng khác nào cắt mất một miếng thịt từ trên người. Dù người đàn ông kia có chẳng ra gì thì lúc chia tay cũng sẽ chảy máu không ngừng. Tôi nghĩ đạo lý này, chắc anh không hiểu được đâu.”

Phùng Sở Sở nói xong, nhấc chân định đi, được mấy bước, nghĩ một chút lại thấy không cam lòng, lại xoay đầu lại, nói với Tô Thiên Thanh: “Còn chuyện này nữa, tôi mong anh biết. Tôi có bạn trai rồi, sắp kết hôn, cho nên, tôi không cần phải phá hoại tình cảm của tất cả bạn bè mình để đạt được cái mục đích như miệng anh vừa thốt ra. Người có lòng dạ xấu xa, nhìn ai cũng thấy bẩn.”

11. Chương 11

Chương 11: Tất cả vì tiền

- Mẹ kế trẻ tuổi, vĩnh viễn là một cái gai trong lòng con riêng -

Tô Thiên Thanh quẹo xe vào trong nhà, trong đầu vẫn vang lên những lời Phùng Sở Sở nói với anh, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười. Cô nàng này, đúng là vừa ham mạnh lại hiếu thắng, cho dù anh có nói gì cũng không chịu thua một nước, nhất quyết phải bóp chết lại mấy câu trong lòng mới thoải mái. May mà lần này cô ta chỉ là người tổ chức hoạt động thôi chứ không phải người dự thi. Với một nửa tiêu chuẩn mà Tô Thiên Thanh anh đặt ra, cô Phùng Sở Sở này, căn bản không đạt tiêu chuẩn, thậm chí có thể nói là, không điểm. Loại phụ nữ thế này là kiểu Tô Thiên Thanh anh ghét nhất.

Tô Thiên Thanh vừa lái xe vừa suy nghĩ vấn đề, không lâu sau xe đã dừng lại trước cửa nhà. Đây là một ngôi biệt thự nằm giữa trung tâm thành phố, không tính là quá lớn, nhưng hơn ở chỗ có ưu thế về vị trí, cho nên vài năm liền vẫn không ngừng tăng giá. Chỗ này đương nhiên không phải bất động sản duy nhất

của anh, nhưng lại là nơi anh thích nhất. Ở đây có hồi ức tốt đẹp của anh, mặc dù sau này, những ký ức kia có xen lẫn những hồi ức đau đớn, nhưng dù sao, anh vẫn rất thích ngôi nhà này.

Những ngày tháng làm bạn với mẹ đó đối với anh mà nói, vô cùng quý giá, lúc ấy anh còn trẻ con, thậm chí còn luôn mong chờ là cha đừng có về nhà nữa, ông ta cứ đi cùng với đám hồng phần tri kỷ đêm không hết kia đi. Anh thích khung cảnh yên bình trong nhà, mà cảnh tượng ấy, lúc nào cũng bị phá vỡ khi cha quay về.

Cho đến giờ anh mới hiểu được tại sao lúc ấy mẹ luôn kiếm cớ gây sự với cha. Bởi vì, chỉ có quan tâm, mới có thể tức giận, chỉ có chỉ trích, mới có thể gây sự chú ý với đối phương.

Tô Thiên Thanh lắc đầu một cái, đỗ xe vào trong gara, đi vào nhà. Đèn trong phòng khách còn sáng, Tô Thiên Thanh từ xa đã nhìn thấy. Vậy có nghĩa là trong nhà có khách. Bình thường khi anh không ở nhà, giờ này chú Lý quản gia đã sớm về phòng nghỉ rồi.

Chú Lý nghe thấy tiếng Tô Thiên Thanh lái xe vào gara đã biết ngay là anh về, sớm đứng ngoài đón, chỉ chỉ người phụ nữ ngồi trên sa lon phòng khách, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, bà hai đến.”

Tô Thiên Thanh nhìn vẻ mặt nặng nề của chú Lý, biết ngay là người đến bất thiện. Có điều, những chuyện thế này anh đã gặp nhiều lắm rồi, sớm không còn bỏ vào trong mắt nữa, lập tức phát tay một cái, bảo chú Lý về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại đối phó với người đàn bà rắc rối.

Người phụ nữ ngồi trên sofa kia tên là Tịch Mộc, trông khá trẻ, không lớn hơn Tô Thiên Thanh được mấy tuổi. Nhưng cô ta lại là mẹ kế trên danh nghĩa của Tô Thiên Thanh. Cha của Tô Thiên Thanh, Tô Thừa Quang mặc dù trắng hoa thành tính nhưng không ly hôn với vợ. Mấy năm trước vợ chính thức qua đời xong mới cưới cái cô Tịch Mộc trẻ tuổi này vào cửa. Ai biết ngày vui chưa được mấy, Tô Thừa Quang đột nhiên qua đời vì bệnh tim phát tác, để lại một đống cục diện rối rắm cùng với một người đàn bà rắc rối cho Tô Thiên Thanh.

“Cô tới đây làm gì?” Tô Thiên Thanh bước lên trước, không xưng hô gì cả, cũng chẳng khách sáo, nói chuyện rất thẳng thừng.

Sắc mặt của Tịch Mộc rất khó coi, nhưng nghĩ đến cảnh quần bách của mình bây giờ, chỉ đành phải giả bộ hiền lành, cười cười nói với anh: “Không có gì, chỉ tới thăm cậu một chút thôi mà. Nói thế nào đi nữa thì tôi cũng là mẹ cậu.”

Tô Thiên Thanh cực kỳ khinh bỉ độ mặt dày của người đàn bà này, châm một điếu thuốc, vừa hút vừa nói: “Mượn thế này rồi còn đến nhà tôi, chỉ để nhìn cậu con trai là tôi đây thôi ư, cô có lòng quá đấy.”

“Thiên Thanh, tôi...” Tịch Mộc có chút ngập ngừng.

Tô Thiên Thanh lại cười nhạt một tiếng, tiếp lời nói: “Nói đi, cô đến tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Tôi nghĩ, chắc không thoát khỏi liên quan đến tiền đâu.”

Tịch Mộc thấy tâm sự bị anh nói trúng, có chút lúng túng, nhưng lại thầm cảm thấy may, không cần phải vòng vo nữa, định nói huych toẹt ra: “Đúng vậy, tôi đến tìm cậu, là mong cậu có thể cho tôi mượn ít tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Ách, một ngàn vạn. À, không, không, năm trăm vạn thôi.” Tịch Mộc thấy sắc mặt của Tô Thiên Thanh không tốt lắm, lời đã ra khỏi miệng lại vội vàng sửa lại. Mặc dù cô ta biết, một ngàn vạn với Tô Thiên Thanh mà nói chẳng phải chuyện gì khó, nhưng mà thân phận của cô ta đặc thù, nếu cậu ta có trở mặt, cho dù một ngàn đồng cũng chẳng dễ mà đưa cho cô ta.

Tô Thiên Thanh nheo mắt lại, giả bộ như vô tình hỏi: “Sao tôi phải đưa cho cô năm trăm vạn?”

“Tôi nói thế nào thì cũng là mẹ cậu đúng không. Lúc cha cậu còn sống, tôi cư xử với cậu cũng đâu có tệ, hôm nay tôi gặp nạn, mở miệng cầu xin cậu, cậu không thấy chết mà không cứu chứ?” Tịch Mộc có chút căng thẳng, trên gương mặt trẻ trung xinh đẹp, biểu cảm có chút vặn vẹo.

“Tôi nhớ, sau khi cha chết, có chia năm trăm ngàn di sản cho cô, lại thêm ba nơi bất động sản, số tiền đó đã đủ để cô sống đến hai trăm tuổi. Giờ cô lại chạy tới mượn tiền tôi, có phải có chút nực cười không?”

“Phải, đúng là tôi đã cầm năm trăm ngàn, nhưng còn cậu, cậu lấy được đâu chỉ tàn ấy? Chỉ sợ là gấp trăm lần của tôi, hôm nay chẳng qua chỉ mượn cậu có năm trăm vạn mà thôi, cậu có cần phải hẹp hòi như vậy không?”

Tô Thiên Thanh dụi tắt điếu thuốc, mặt đã đỏ sẫm, lập tức trở nên âm trầm: “Tôi chỉ lấy thứ tôi đáng được nhận thôi, về phần cô, tôi chẳng nợ nần gì cô cả. Cha tôi nói cho cô những thứ này, là vì cô đã hầu hạ ông ta mấy năm, coi như tiền công trả cho cô cũng được. Còn những số tiền khác, không hề liên quan đến cô, cô không cần có ý đồ gì với chúng.”

“Cậu nói vậy là có ý gì!” Tịch Mộc giận đến mức nhảy lên từ trên ghế, chỉ vào mũi Tô Thiên Thanh mắng, “Cậu cho tôi là kỹ nữ chắc?”

“Chẳng lẽ cô không phải à?” Tô Thiên Thanh hỏi ngược lại, “Cô lấy cha tôi là vì cái gì? Chẳng lẽ vì con người ông ta sao? Đơn giản chính là vì tiền. Cô đừng tưởng tôi không biết, sau khi cha tôi chết, chưa được vài ngày cô đã loằng ngoằng với một thằng trai bao, vừa bao người lại còn chi tiền, giờ tiền bị hấn lừa sạch, còn thiếu nợ, mới chạy đến chỗ tôi diễn vở mẹ con tình thâm. Tiếc là, đầu óc của cô bây giờ đúng là quá đần, tự nhiên lại chạy đến trước mặt tôi rước lấy nhục.”

“Thiên Thanh, tôi xin cậu đấy, cậu nể mặt cha cậu, giúp tôi một lần thôi.” Tịch Mộc hiểu, Tô Thiên Thanh là người duy nhất có khả năng giúp cô ta, giờ không phải là lúc mang nghĩa khí ra dùng, có tức giận hơn nữa, bày vẽ kèn kiệu hơn cũng không thể bắt cậu ta phun tiền ra. Cho nên, giọng nói của cô ta bắt đầu biến đổi, giọng bài đáng thương, hy vọng chiếm được sự đồng tình của Tô Thiên Thanh.

Đáng tiếc, Tô Thiên Thanh từ xưa đến nay vẫn là kẻ không có cái gọi là đồng tình, nhất là đối với người mình hận, chỉ có càng lãnh khốc và vô tình mà thôi. Anh căn bản chẳng thèm nhìn vài giọt nước mắt Tịch Mộc vừa nặn ra, túm tay cô ta, kéo ra đến cửa, mở cửa, nhìn cũng chẳng thèm nhìn đã đẩy cô ta ra ngoài.

Tịch Mộc đứng không vững, thiếu chút nữa ngã xuống, thấy cửa sắt đã bị đóng sập lại, cô ta thực sự cuống cuồng. Chẳng màng đến hình tượng, xông lên đập cửa, kêu gào: “Tô Thiên Thanh, cậu mở cửa đi, cậu nhất định phải giúp tôi lần này, nếu không, tôi thực sự sẽ...”

“Nếu cô muốn ăn Tết trong tù thì cứ đập tiếp đi.” Giọng nói lạnh lùng của Tô Thiên Thanh vọng ra từ bên trong, cắt đứt tiếng khóc lóc than thở của Tịch Mộc. Tô Thiên Thanh xưa nay nói được làm được, Tịch Mộc trong lòng có hơi sợ. Cô ta đứng trước cửa một lát, thấy đèn bên trong đã tắt, cũng chẳng có ai đến mở cửa cho mình, biết đòi tiền vô vọng, đành phải xoay người, rời khỏi nhà họ Tô.

Bên kia, Phùng Sở Sở cũng đã về đến nhà, cô vốn nghĩ tha cho Dương Quang một buổi, mai sẽ tìm anh ta nói chuyện của La Giai Cẩm. Nhưng lại bị gã Ngô Phong Hoa kia gây sự, sau đó lại còn bị Tô Thiên Thanh chỉ trích, cơn tức trong lòng để càng lâu lại càng tăng, giờ nhịn không nổi, lập tức gọi điện cho Dương Quang.

Dương Quang vừa tắm rửa xong, đang định lên mạng, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc, biết là Phùng Sở Sở gọi tới, trong lòng vui vô cùng. Anh cũng rất tò mò muốn biết cuộc hẹn hò tiến triển thế nào.

Ai ngờ, vừa mới nghe điện, đầu bên kia đã truyền đến tiếng chất vấn nổi trận lôi đình của Phùng đại tiểu thư: “Em hỏi anh chuyện này là thế nào hả, anh làm mai kiểu gì thế?”

Dương Quang nghe mà chẳng hiểu ra làm sao, hỏi: “Sao vậy, con người của Tiểu Mã không được sao? Giai Cẩm không hài lòng à?”

“Không phải là người ta không tốt, mà là anh không tốt. Trước khi làm mai mối, tại sao anh không nói cho rõ ràng trước hả?”

“Anh không nói sao?” Dương Quang càng thêm mờ mịt, “Tài sản rồi lai lịch của Tiểu Mã, anh đã nói cho em hết sạch sành sanh rồi, em còn muốn biết gì nữa chứ? Chẳng lẽ em thấy điều kiện của cậu ta không tốt? Không phải vậy chứ, mặc dù cậu ta không được ưu tú như người đàn ông của em là anh đây, nhưng mà cũng là người tốt, xứng với Giai Cẩm, sẽ không để cô ấy chịu thiệt.”

Phùng Sở Sở nghe thấy đầu dây bên kia, Dương Quang bắt đầu tự tung tự hứng, không nhịn được mà cười ra tiếng, nhưng nghĩ đến những giọt nước mắt của Giai Cẩm, trong lòng lại mất hứng, tức giận ngắt lời anh,

nói: “Anh đừng có đứng đó mà bốc phét nữa. Em hỏi anh, chuyện Giai Cầm đã ly dị, tại sao anh không nói với Tiểu Mã hả? Kết quả làm cho người ta ghét bỏ Giai Cầm, rốt cuộc là anh nghĩ thế nào vậy?”

Dương Quang nghe chuyện đã bại lộ, có chút giật mình: “Sao cậu ta biết nhanh thế?”

“Nói thế là anh cố ý không nói cho anh ta biết hả?”

Dương Quang có chút ngượng ngập: “Anh định để bọn họ tiếp xúc trước, bồi dưỡng tình cảm đã, đến khi đó dù cậu ta có biết chuyện Giai Cầm đã ly dị thì cũng không để ý nữa.”

“Anh, anh là lợn à. Anh tưởng là mình đánh bàn tính kêu lắm sao?” Phùng Sở Sở hừ hừ nói, “Lần này thì hay rồi, trước mặt người ta bị vạch trần, anh chàng Tiểu Mã kia giận đến mức muốn giết người.”

“Sao bọn em lại bị phát hiện chứ? Không phải tự mình chủ động nói ra đấy chứ?”

“Không phải, đúng là xui xẻo, tự dưng lại đụng phải gã chồng trước của Giai Cầm, tên đó sỉ nhục cô ấy trước mặt mọi người, anh không thấy đâu, lúc ấy không khí ở đó ngượng ngập thế nào.” Nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, Sở Sở thực sự tức đến phát điên.

Dương Quang thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Aiz, thật đúng là hết cách, anh đã mạo hiểm nguy cơ bị chửi, giúp cô ấy giấu diếm, ai ngờ vẫn bị lộ. Mấy chuyện kiểu này, sau này anh không làm thì hơn.”

“Hừ, anh tưởng anh thông minh lắm chắc. Tiểu Mã không gọi điện cho anh sao?”

“Không.” Dương Quang cảm thấy có chút không ổn, vỗ trán, nhúc nhích nói, “Toi rồi, xem ra ngày mai cậu ta nhất định sẽ tìm anh tính sổ. Chắc đêm nay đang nằm nghĩ cách xem dạy bảo anh thế nào đây.”

Phùng Sở Sở cuối cùng cũng bị anh chọc cười, bật cười. Có điều, hôm sau khi cô đến tòa soạn, nhìn một đồng ảnh chụp của các cô gái bị trả về thì không tài nào cười nổi nữa.

Xấp ảnh này, tất cả đều do bọn họ đã chọn lựa ra, là những cô gái đẹp sẽ tiến vào vòng tuyển chọn tiếp theo. Phùng Sở Sở đếm một lượt, cũng phải gần hai trăm tấm. Số này, chiếm hơn một nửa số bọn họ đã gửi đi lần trước. Tô Thiên Thanh này đang làm trò quái gì vậy? Phùng Sở Sở cảm thấy, mình càng ngày càng không hiểu nổi anh ta.

Gọi Yến Tử vào, chỉ vào xấp hình kia, sắc mặt của Phùng Sở Sở thật sự không đẹp mắt tí nào: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Yến Tử nhìn bộ dạng này của cô, cũng có chút sợ, khó xử nói: “Buổi sáng, trợ lý của Tô tiên sinh đưa tới, nói là những người này bị Tô tiên sinh bác bỏ, không cần tham gia lượt tiếp theo nữa.”

“Sao anh ta không nói sớm!” Phùng Sở Sở giận đến vỗ bàn, không riêng gì Yến Tử, ngay cả bản thân cô cũng sợ hết hồn. Cảm giác ran rát ở tay kia, mãi cho đến giờ ăn chưa mà vẫn chưa dịu bớt.

“Cái này, trợ lý nói, tối hôm qua Tô tiên sinh xem hình, cảm thấy không hài lòng với mấy người này, chê vẻ ngoài của các cô ấy chưa đủ thuận mắt, có vài cô còn khiến người ta nhìn mà ghét, cho nên, mới bảo là không cần.” Yến Tử vừa nói, vừa xem sắc mặt Phùng Sở Sở. Mặc dù bình thường vẫn nói giỡn quen rồi, nhưng cấp trên một khi đã lên cơn tức rồi thì cô vẫn thấy có chút bất an trong lòng.

Phùng Sở Sở tiện tay cầm một tấm hình lên, ném đến trước mặt Yến Tử, cá giận: “Phụ nữ đẹp thế này, còn chê chưa đủ thuận mắt? Mắt anh ta có phải bị cái gì đập phải rồi không?”

Yến Tử cầm tấm ảnh kia lên, nhìn kỹ, rồi lại nhìn mấy tấm ảnh khác, có chút toát mồ hôi: “Chị Phùng, chị có thấy không, mấy tấm ảnh Tô Thiên Thanh trả lại lần này, rất nhiều người đều có chung một điểm.”

“Cái gì?” Phùng Sở Sở thò cổ ra xem.

“Mặc dù một số người trong số đó bề ngoài không tính là đẹp, nhưng phần lớn cũng coi như được, chẳng qua là mấy cô này, nhìn có vẻ không được đứng đắn, trông bộ dạng hết như hồ ly tinh.”

“Em nói thế, cũng có vẻ như vậy.” Phùng Sở Sở lại xem mấy tấm ảnh kia một lần nữa. Có vài người trang điểm quá đậm, nhìn qua trông như gái phong trần, còn có mấy cô, mặc dù trang điểm nhẹ, nhưng dực vọng thể tục trong mắt mãnh liệt đến cô là phụ nữ còn nhìn ra. Làm sao thoát khỏi pháp nhãn của một lão tướng đã trải qua sa trường như Tô Thiên Thanh?

Phùng Sở Sở phát tay một cái, bảo Yến Tử mang xấp hình kia ra ngoài, thông báo cho từng người trong số đó, không cần đến tham gia tranh tài nữa. Bản thân cô thì tựa vào ghế, dờ khóc dờ cười nghĩ, may mà lần này đến là Nguyễn Trữ Khanh, bộ dạng cả người lẫn vật đều vô hại. Nếu đổi lại là Từ Tịch Tịch, chỉ sợ còn chưa gặp được người thật của Tô Thiên Thanh đã bị loại rồi.

Một cô gái giống như Từ Tịch Tịch, cũng chỉ có Tô Bách lớn lên từ nhỏ cùng với cô ấy mới có thể hiểu rõ bản tính của cô nàng. Trong mắt những người ngoài cuộc kia, thoạt nhìn đều là xem hoa trong sương, chỉ thấy hình dáng, không thấy đường cong.

12. Chương 12

Chương 12: Châm chọc tay đôi

- Diễn kịch mà lại diễn hồng, chẳng bằng đừng diễn ngay từ đầu -

Hơn hai trăm cô gái, ăn mặc khác nhau, giống như ong vàng bay tới, trong vòng nửa tiếng đồng hồ, lục tục ủa vào khu nhà riêng biệt ở ngoại ô của Tô Thiên Thanh.

Đây là một câu lạc bộ tư nhân, thuộc về tập đoàn Thời trang Thanh Nhã, cũng là chỗ tư nhân của Tô Thiên Thanh, thường ngày dùng để tiếp đãi bạn làm ăn và bạn bè thân thiết. Hôm nay hiếm khi được một lần hào phóng, cho tạp chí Định nghĩa phụ nữ mượn để tổ chức đại hội “Tuyển mỹ”.

Tất cả mọi người dự thi đều biết, hôm nay Tô Thiên Thanh sẽ không xuất hiện ở hiện trường, bọn họ đến đây coi như để vui chơi, ăn chút gì đó, nói chuyện phiếm với người khác, trong câu lạc bộ toàn là phụ nữ.

Rất nhiều đàn ông đều nghĩ, phụ nữ chỉ khi nào thấy đàn ông, mới xù lông lên, dùng tất cả chiêu số của bản thân mà thi triển sức quyến rũ. Thực ra thì bọn họ không biết, phụ nữ khi đứng giữa nhiều phụ nữ, nhất là nhiều mỹ nữ, mới là cuộc chiến đáng sợ nhất, đơn giản có thể dùng từ chết thảm để hình dung. Không ai muốn thấp kém hơn người khác, chỉ e không có người khác phải thường thức thì cũng phải tranh cao thấp trước mặt người cùng giới. Có thể đường hoàng đứng trước mặt những người phụ nữ khác mới có thể coi như là thắng lợi thực sự.

Nguyễn Trữ Khanh tới không tính là quá sớm, ăn mặc cũng không quá xuất chúng. Mặc dù từ nhỏ cô đã có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng cô không phải kiểu phụ nữ lợi dụng ưu thế của thân mình để hấp dẫn đàn ông. Vẻ đẹp của cô rất thâm kín, rất khó để người ta nhìn một cái mà có thể phát hiện ra ngay giữa đám đông, nhưng cũng rất khó để bỏ qua. Cho nên, bên cạnh cô từ trước tới giờ chưa từng thiếu đàn ông, chẳng qua những người đó có mấy phần thật lòng, cũng rất khó nói.

Bước vào trong đại sảnh, trong gian phòng bình thường luôn tỏa đèn mờ, hôm nay lại rất sáng sủa. Không ai biết rằng, Tô Thiên Thanh thực ra đang ở cách đó một mặt tường, mượn ánh đèn sáng lòa kia để tỉ mỉ quan sát bọn họ, dường như muốn soi rõ từng lỗ chân lông trên mặt bọn họ vậy.

Mặc dù trước đây rất lâu anh đã biết, hôn nhân của mình sẽ khác hẳn với người khác, những thứ như trước hoa dưới trăng, phong hoa tuyết nguyệt, không hề liên quan đến anh. Nhưng anh thực không ngờ tới, có một ngày, chuyện cưới vợ của mình cũng có thể biến thành một màn quảng cáo cho công ty, thu hút không ít con mắt.

Nghĩ đến đây, Tô Thiên Thanh có chút mê man, đây là việc anh muốn làm đúng không. Nhưng vì sao nhìn thấy những cô gái kia tính toán lẫn nhau, những gương mặt giả tạo, lại cảm thấy có chút đáng ghét. Thực ra thì chính bản thân anh chẳng phải cũng đang diễn hay sao, cần gì phải để ý đến màn kịch của người khác?

Phùng Sở Sở hiếm khi mặc váy, trang điểm nhẹ một chút, làm bộ làm tịch bưng một ly rượu đỏ, bước vào phòng nghỉ tư nhân của Tô Thiên Thanh. Cô thực ra trăm vạn lần không muốn đến đây, chỉ là vì hạng mục hợp tác của đôi bên nên không thể không vào ứng phó một lần.

Tô Thiên Thanh nhìn ly rượu trong tay, nhìn đến hơi xuất thần, thậm chí có người đi vào anh cũng không biết.

Phùng Sở Sở nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, không nhịn được mở miệng chế nhạo nói: “Tô tiên sinh có phải đã chắm được mỹ nữ nào rồi không, mắt cũng không mở rồi đi?”

Tô Thiên Thanh nghe thấy có tiếng nói, phục hồi lại tinh thần, nhìn Phùng Sở Sở một cái, mỉm cười nói: “Không ngờ cô Phùng cũng có một ngày làm mỹ nữ.”

“Tôi có đẹp nữa cũng vô ích, mắt của Tô tiên sinh phải đặt trên mấy mỹ nữ kia kìa.” Phùng Sở Sở nhìn lên màn ảnh trên tường chếp miệng, vừa nói chuyện, vừa tìm kiếm bóng dáng của Nguyễn Trữ Khanh và La Giai Cầm. Mặc dù ánh mắt của Tô Thiên Thanh kén chọn, thoáng cái đã loại gần một nửa số người được đề cử, nhưng vẫn giữ lại hai cô bạn của mình.

Tô Thiên Thanh uống một hớp rượu, gạt đầu một cái, cười lạnh nói: “Đúng vậy, tôi nên xem cho kỹ, xem trong số các cô gái này, kỹ thuật diễn của ai khá hơn thì tôi sẽ giữ người đó lại.”

“Lời này của anh là có ý gì?”

“Không phải sao? Vậy cô nghĩ bọn họ đến đây để làm gì, kết giao bạn bè tâm sự sao? Cho dù hôm nay tôi không lộ diện, nhưng bọn họ cũng đều hiểu rõ, tôi nhất định sẽ xem biểu hiện của bọn họ. Cho nên mới nói, phụ nữ trời sinh đã là diễn viên xuất sắc, biết trong trường hợp nào thì nên diễn vai gì. Tôi nghĩ cô Phùng chắc cũng không ngoại lệ.”

Phùng Sở Sở siết chén rượu đỏ trong tay, có một nỗi xúc động ức chế không kìm được muốn hất lên mặt Tô Thiên Thanh. Có điều, anh ta nói không sai, cô quả thật cũng là một diễn viên giỏi, mặc dù có ghét anh ta hơn nữa cũng có thể bình tĩnh ngồi xuống, thương lượng công việc với anh ta.

“Tô tiên sinh đã xem lâu như vậy rồi, không biết đã tính sẽ lưu lại bao nhiêu vị mỹ nữ để chọn lựa tiếp chưa?”

Tô Thiên Thanh nhìn những mỹ nữ trong màn hình, nhấp một ngụm rượu, vươn bàn tay còn lại ra, ra hiệu cho Phùng Sở Sở.

“Năm mươi?” Phùng Sở Sở nhìn anh ta ra dấu tay, hiếm khi nhất trí, “Năm mươi không sai biệt lắm, nhiều quá thì không tiện tổ chức, cuộc tranh tài kéo dài quá lâu, dễ gây ra ảnh hưởng phụ.”

Tô Thiên Thanh cười lắc đầu nói: “Cô Phùng, cô hiểu lầm rồi, tôi nói là, năm.”

“Năm?”

“Đúng vậy, năm là đủ rồi, tôi có thể chịu được nhiều người đến đây diễn trò như vậy đã là giới hạn lớn nhất rồi. Tiếp đến là lúc phải lựa chọn kỹ càng.”

Phùng Sở Sở có chút nóng nảy, bước lên nói: “Năm thực sự quá ít, hai trăm người chỉ chọn có năm, quá thiếu kịch tính, chúng ta phải tiến từ từ, để cho họ cạnh tranh một lần. Chỉ nhìn bề ngoài thôi rất khó biết được chính xác, có lẽ có vài người hiện giờ không đúng với khẩu vị của anh, nhưng sau khi qua vài vòng tỷ thí, biết đâu anh sẽ phát hiện ra đó mới là người thích hợp với anh.”

Tô Thiên Thanh nheo mắt quan sát Phùng Sở Sở một lượt, mở miệng nói: “Tôi cứ tưởng là cô Phùng chỉ giỏi làm tạp chí, không ngờ còn có cả tiềm năng để mở sở môi giới hôn nhân. Cô nói một tràng như vậy, nghe cũng rất có đạo lý, tôi nghĩ chắc cô thích khiên tuyến đáp tiền, loạn điểm yên ương* cho người ta lắm nhỉ.”

* Khiên tuyến đáp tiền: nối dây râu tiền; Loạn điểm yên ương: chấp loạn yên ương.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi, nếu anh đã chọn phương pháp như vậy để chọn một nửa còn lại thì nên lợi dụng triệt để hạng mục lần này để đạt được lợi ích lớn nhất của mình, nếu như chỉ chọn bằng hứng thú, vậy chẳng thà trực tiếp đi xem mắt cho xong, vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực, anh nói có đúng không?” Phùng Sở Sở cảm thấy mình thực sự giống hệt những gì Tô Thiên Thanh nói mất rồi, y như một bà mối lẻo mép, lại còn bắt đầu kiên nhẫn giúp cái gã kiêu ngạo kia phân tích thiệt hơn nữa chứ.

“Được rồi, vậy thì giữ lại năm mươi vậy.” Tô Thiên Thanh vậy mà lại không phản đối, một câu tán thành. Anh là người làm ăn, quyền lợi nặng nhẹ là trò hay anh nắm trong tay, mới vừa này, bản thân chẳng qua là nhất thời dâng lên sự chán nản, mới có thể mong cho cuộc tỷ thí nhàm chán này sớm kết thúc.

“Lát nữa tôi sẽ phái người tới, anh chỉ cần chỉ người anh vừa ý cho nhân viên làm việc là xong, bọn họ đều nhớ tên và hồ sơ của mấy cô gái đó.” Phùng Sở Sở vừa nói vừa đứng dậy muốn đi ra ngoài cửa. Ai ngờ lâu không mặc váy vẫn gây phiền toái cho bản thân, không cẩn thận dẫm vào viền váy, cả người không chịu điều khiển mà ngã sấp xuống.

“A!” Sau tiếng thét chói tai, chỉ thấy Phùng Sở Sở yên bình nằm trong cánh tay của Tô Thiên Thanh, ly rượu đỏ trong tay, một giọt cũng không thừa, toàn bộ bắn lên cổ và bộ đồ âu của Tô Thiên Thanh.

Sắc mặt Tô Thiên Thanh chợt xanh lè, đỡ Phùng Sở Sở đứng cho thẳng, vừa cầm khăn tay lau rượu đỏ trên người, vừa oán giận nói: “Cô bị làm sao vậy, ngay cả đi đường cũng không xong?”

Phùng Sở Sở thầm cười nhạo mình, quả nhiên vẫn không có thiên phú giả làm thực nữ, mới không cẩn thận một chút đã gieo họa cho người khác rồi. Cô nhìn bộ dạng hơi chật vật kia của Tô Thiên Thanh, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nghe thấy câu châm chọc của anh ta, không nhịn được mà thốt ra suy nghĩ trong lòng.

“Ngại quá, diễn hỏng mất rồi.”

Tô Thiên Thanh nhìn bóng lưng đã đi xa của Phùng Sở Sở, tinh tế nhắm lại câu nói vừa này của cô. Cái gọi là “Diễn hỏng” là chỉ cái gì, diễn cái gì, anh thực sự không hiểu cho lắm. Có điều có một chuyện anh rất rõ ràng, đó chính là, ánh mắt lúc rời đi của Phùng Sở Sở kia, nói lên rất rõ, thực ra thì ngay từ này cô ta đã có ý đồ hất rượu lên người mình.

Phùng Sở Sở thì chẳng quan tâm nhiều được như vậy, cô bước nhanh ra khỏi phòng nghỉ, gọi điện cho Nguyễn Trữ Khanh, hẹn cô nàng ra vườn hoa gặp mặt. Mới vừa này trong lúc nói chuyện phiếm với Tô Thiên Thanh, cô vẫn chú ý đến tình hình trong đại sảnh, điều khiển cô giật mình là La Giai Cầm vậy mà lại chưa đến.

Nguyễn Trữ Khanh túm bộ váy lễ phục, nhanh chóng bước về phía Phùng Sở Sở, vừa thấy cô đã nũng nịu bổ nhào tới: “Sở Sở, gọi tớ làm gì thế? Người ta đang nói chuyện phiếm với người khác đó.”

Phùng Sở Sở đẩy cô nàng ra, mắng: “Cậu nghiêm chỉnh chút đi, hôm nay cậu đến xem mặt, không phải đi tiếp khách. Cái dạng lẳng lơ này của cậu, sợ là chỉ có mỗi mình mình coi được.”

Nguyễn Trữ Khanh khẽ mỉm cười, không hề để ý đến sự lải nhải của Phùng Sở Sở, bĩu môi nói: “Người ta chỉ có lúc nào ở với cậu mới được tự do một chút thôi mà, bình thường ở trước mặt người khác, cứ cảm thấy không được tự nhiên, giống như đeo mặt nạ ấy, nhưng mà lại không bỏ xuống được.”

“Người khác? Người khác nào? Có mà là mấy ông trong fancelub của người chứ gì?” Phùng Sở Sở trừng cô nàng một cái, nói, “Cái mặt nạ này của cậu, từ lúc cậu hiểu chuyện đã dính lên rồi, giờ đã thành một phần trong cuộc sống của cậu rồi, đừng mong gỡ được xuống.”

Nguyễn Trữ Khanh thở dài, tự giễu cười nói: “Đúng vậy, có vài thứ đã theo mình lâu rồi, sẽ không bỏ đi được nữa. Thôi, đừng nói về mình nữa, nói đi, tìm mình ra đây để làm gì?”

“Cậu có thấy Giai Cầm không?”

“Giai Cầm?” Nguyễn Trữ Khanh sững sốt một chút, tỉ mỉ nghĩ lại một lượt, lắc đầu nói, “Cậu không nói thì mình cũng chẳng để ý, hình như từ lúc vào cửa đến giờ mình chẳng thấy cô ấy đâu. Cô ấy tới chưa vậy?”

Phùng Sở Sở trợn mắt nhìn cô nàng một cái, lười phải nói thêm nữa, rút di động ra bắt đầu gọi điện thoại cho La Giai Cầm, điện thoại reo mấy hồi mới có người nhận, đầu bên kia truyền đến giọng nói của La Giai Cầm, có chút yếu ớt.

“Giai Cầm, cậu có ổn không vậy? Sao không tới câu lạc bộ?” Phùng Sở Sở nghe giọng cô ấy có chút lo lắng, quan tâm hỏi.

“Mình không sao, chỉ thấy hơi mệt thôi. Sở Sở, cuộc tranh tài đó, mình không định tham gia đâu, cậu đừng nhọc lòng vì mình nữa.” La Giai Cầm vừa nói xong đã cúp điện thoại, không cho Phùng Sở Sở lấy một cơ hội để mở miệng.

Phùng Sở Sở cầm di động, mặt đầy hoang mang nhìn Nguyễn Trữ Khanh, lẩm bẩm: “Cô ấy bị kích thích gì vậy? Chẳng lẽ anh chàng Tiểu Mã kia lại lợi hại như vậy?”

“Anh chàng Tiểu Mã nào?” Nguyễn Trữ Khanh vừa nghĩ thấy mùi bất quá, đã lập tức lên tinh thần, sớm đã vứt mấy yêu nữ trong đại sảnh kia ra sau gáy.

Phùng Sở Sở kể sơ qua chuyện tốt mà Dương Quang đã làm một lượt, nghe mà Nguyễn Trữ Khanh ngáp liên hồi, Phùng Sở Sở banh mặt, kéo bàn tay còn đặt bên miệng của cô nàng xuống, mắng: “Cậu kiên nhẫn một chút được không, mình kể ngắn gọn lắm rồi đấy.”

Nguyễn Trữ Khanh bày ra vẻ vô cùng buồn ngủ, khoát tay một cái nói: “Chuyện kiểu này cậu muốn quan tâm cũng vô ích, cách làm của Dương Quang không hẳn là không đúng. Thân phận của Giai Cầm bây giờ rất khó xử, tuổi cũng không ít nữa, lại còn đã ly dị, cậu trông chờ đàn ông khắp thế giới này không quan tâm đến quá khứ của cô ấy, đó là chuyện không có khả năng.”

Phùng Sở Sở không nhịn được trềng cô nàng một cái, mặc dù trong lòng cô cũng rõ ràng, đây chính là hiện thực. Đàn ông bây giờ, đừng nói là tốp trẻ tốp già, cho dù đã ly dị rồi cũng muốn tìm gái trinh trẻ tuổi xinh đẹp chưa lập gia đình. Huống chi giống như La Giai Cầm, khó trách bọn họ có thành kiến, mặc dù trong lòng cô, cuộc hôn nhân kia, La Giai Cầm không hề có chút sai lầm, nhưng trên thực tế, cô ấy quả thực đã phạm vào một sai lầm rất trí mạng, đó chính là không biết nhìn người.

Nếu trước khi kết hôn không thể mở mắt nhìn cho rõ ràng, vậy thì tốt nhất là sau khi kết hôn, vĩnh viễn cũng đừng mở ra nữa.

Hoạt động tối hôm đó kéo dài đến tận mười một giờ, mọi người mới lục tục rời đi. Tô Thiên Thanh cũng rất hợp tác giao ra danh sách của năm mươi người vào vòng tiếp theo, không ngoài dự đoán của Phùng Sở Sở, con nhóc tỏ ra thanh thuần Nguyễn Trữ Khanh kia quả nhiên có tên trong bảng. Có điều, điều cô không lường trước được là, Tô Thiên Thanh chọn Nguyễn Trữ Khanh còn có nguyên nhân khác. Hơn nữa, càng khiến cô không đoán được chính là, ngay từ đầu, Tô Thiên Thanh đã muốn giữ Nguyễn Trữ Khanh lại cuối cùng, thậm chí là người duy nhất được chọn.

La Giai Cầm vì tự ý rút lui nên dĩ nhiên là không có trong hàng ngũ này. Có điều Tô Thiên Thanh với trí nhớ kinh người cũng không quên nhớ đến cô, từ lúc xem hình, anh đã cảm thấy cô gái này nhìn qua không tồi, dáng vẻ đích thực là một cô vợ hiền mẹ đảm, cho nên trong lúc chọn người không thấy cô ấy đến, cũng có chút giật mình. Có điều cũng chẳng sao, dù sao trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, huống chi, lại còn là tìm một cô gái mà mình không yêu, chuyện lại càng trở nên cực kỳ dễ dàng.

Giờ cái anh cần quan tâm đến, không phải là có những ai không tới, mà là sáng sớm mai trên các trang báo lớn, sẽ có mấy tờ có trang đầu nói về buổi tụ hội ngày hôm nay. Mà những trang báo này, sẽ khiến cho cổ phiếu của anh, tăng thêm bao nhiêu gạch, bao nhiêu ngói.

Phùng Sở Sở đứng trong sân, cách anh chỉ có một mặt tường, giờ phút này, trong lòng cô cũng đang nghĩ đến những chuyện này, cô nhìn ánh trăng xinh đẹp trên cao, trong lòng đã cảm thấy nắm chắc thắng lợi.

*** Tiện đây xin có lời với bạn nào đang mang truyện này up lên wattpad, chúng ta tôn trọng lẫn nhau một chút, quy định nhà mình không nhiều và mình cũng đã đề rất rõ ràng rồi, rất mong bạn dừng việc post truyện khi chưa có sự đồng ý của mình lại, mình có thể không để ý đến like, đến, nhưng chuyện mang bản edit của mình đi post ở nơi khác, mình không biết thì thôi, nhưng biết rồi mình sẽ cảm thấy rất khó chịu, xin bạn đừng cho mình lý do để mất hết nhiệt tình khi edit nữa, dạo này tâm trạng mình cũng không ổn định lắm, hay bực dọc vớ vẩn, chắc là bạn nghĩ mình làm to chuyện, thôi thì coi như mình đỡ chứng cũng được, mình cũng chán việc đi đòi truyện rồi report này nọ lắm. Mình chỉ nói vậy thôi, mong là bạn hiểu ý của mình. ***

13. Chương 13

Chương 13: Khổ sở cầu xin

- Có lúc thứ đàn ông cần, chỉ là một chén bí đỏ hấp trứng -

Tô Thiên Thanh ngồi trong phòng làm việc, vừa lật báo, vừa nghe thư ký báo cáo, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn. Buổi sáng, vừa mới bắt đầu phiên giao dịch, trợ lý chấp hành Chung Tiền Danh đã báo tin vui cho anh trước, chính anh cũng mở máy tính kiểm tra giao dịch, trong lòng thậm chí có chút cảm kích Phùng Sở Sở. Nếu không phải lúc đó cô ta đã cực lực phản đối đề nghị của anh, kiên trì muốn giữ lại năm mươi người, chỉ e hôm nay anh đã không nhận được nhiều tin tốt như vậy.

Điện thoại vang lên, giọng nói của thư ký truyền đến: “Tô tiên sinh, Tô phu nhân nói cô ấy muốn gặp anh.”

“Tô phu nhân?”

“Ách, là cô Tịch.” Thư ký vừa nghe giọng điệu của Tô Thiên Thanh, vội vàng sửa lại. Trước kia khi Tô lão tiên sinh vẫn còn, trong công ty từ trên xuống dưới đều gọi Tịch Mộc là Tô phu nhân. Giờ ông chủ đã đổi rồi, cách gọi của mọi người cũng phải thay đổi theo. Tô Thiên Thanh không thích Tịch Mộc, người trong công ty ai ai cũng biết.

Vừa nghe thấy Tịch Mộc đến, nụ cười trên mặt Tô Thiên Thanh tắt ngúm, khép tờ báo lại, lãnh đạm đáp: “Được rồi, để cô ta vào.” Mới chưa được mấy ngày, đã không chờ được rồi.

Tịch Mộc đi vào dưới sự hướng dẫn của thư ký, đầu tóc có chút tán loạn, mặt đeo kính đen, đầu hơi cúi, có cảm giác trốn tránh.

Tô Thiên Thanh phất tay một cái, bảo thư ký đi ra ngoài, lại nhìn qua Tịch Mộc, bình tĩnh nói: “Tìm tôi có việc gì?”

Tịch Mộc bước đến trước bàn làm việc, từ từ bỏ kính mắt xuống, vén tóc mái lên, lộ ra một mảng tím xanh bên khóe mắt, như khóc tang nói với Tô Thiên Thanh: “Thiên Thanh, tôi xin cậu đấy, cậu giúp tôi một lần đi. Tôi đã bị người ta đánh thành thế này rồi, bọn họ nói, nếu tôi không trả tiền thì sẽ đánh tôi chết tươi.”

Tô Thiên Thanh nhìn dáng vẻ vừa khóc vừa nháo của cô ta, có chút chán ghét, nhớ năm đó khi cô ta bước vào nhà họ Tô, dáng vẻ cũng tự nhiên phóng khoáng, giờ lại rơi vào kết cục thế này. Lòng người chung quy vẫn có một chữ “Tham”, sớm muộn cũng sẽ bị nó gặm nhấm đến xương cốt cũng không còn.

Tịch Mộc thấy Tô Thiên Thanh không nói lời nào, vô cùng nôn nóng, cũng chẳng màng đến thân phận mẹ kế gì nữa, “Phịch” một tiếng quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt nói: “Lần này là thật đấy, Thiên Thanh, cậu tin tôi đi, không phải đến mức đường cùng, tôi cũng sẽ chẳng tìm đến cậu. Coi như nể mặt cha cậu, giúp tôi một lần thôi. Mặc dù tôi là vì tiền mới lấy cha cậu, nhưng trước khi ông ấy chết, tôi cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nhà họ Tô.”

Tô Thiên Thanh bị cô ta khóc lóc âm ỉ làm cho có chút phiền lòng, tâm trạng tốt đẹp lúc sáng mất sạch sành sanh. Nhưng anh hiểu, Tịch Mộc nói cũng không sai. Thực ra thì anh cũng không thù hận cô ta quá nhiều, dù sao sau khi mẹ mất rồi cô ta mới biết cha, cũng hợp tình hợp lý mà bước vào nhà họ Tô, khác với những phụ nữ cam lòng làm kẻ thứ ba kia. Sở dĩ anh không muốn nhìn thấy cô ta, chỉ là vì trong lòng có một cái gai vẫn ghim ở đó. Mỗi lần anh nhìn thấy Tịch Mộc là lại nhớ đến những người phụ nữ muốn hình muôn vẻ kia, trẻ trung, thành thực, xinh đẹp, biết điều, người nào cũng xuất sắc, nhưng ai cũng vô sỉ.

Tịch Mộc bắt hạnh trở thành thể thân của những người đó, khiến Tô Thiên Thanh ghi hận nhiều năm như vậy. Hôm nay nhìn cô ta đã đến nông nổi này, tâm trạng của Tô Thiên Thanh cũng có chút phức tạp. Anh không nhận được mà nói với cô ta: “Cô đứng lên trước đã, lau mặt đi.”

Tịch Mộc nghe giọng điệu anh có chút hòa hoãn, vội vàng đứng dậy, nhìn Tô Thiên Thanh rút chi phiếu ra, viết xuống một dãy số, ném vào tay mình.

“Đây là hai trăm vạn, coi như là chứng cứ nhà họ Tô chúng tôi đã thanh toán sòng phẳng với cô. Cầm số tiền đó rồi biến mất đi, sau này đừng có đến tìm tôi nữa, nếu cô mà xuất hiện lần nữa, không cần chờ mấy kẻ đòi nợ kia đánh chết cô, tôi sẽ giúp bọn chúng xử lý cô trước.”

Tịch Mộc cầm tiền, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, mang ơn nói cảm ơn với Tô Thiên Thanh, sau đó trốn khỏi phòng làm việc của anh. Lúc cô ta ra cửa, Chung Tiền Danh đang cười cười, tâm trạng phấn khởi đi tới. Mới đầu anh ta nhận ra Tịch Mộc, đang định mở miệng chào hỏi với cô ta, lại thấy bộ dạng chật vật kia, lời lại tắc trong miệng không thốt ra được.

Tịch Mộc cũng chẳng liếc anh ta lấy một cái, giống như làm chuyện xấu sợ bị người ta phát hiện vậy, nhanh chóng bước về phía cửa thang máy. Chung Tiền Danh bước vào phòng làm việc, nói với Tô Thiên Thanh: “Đó là Tịch Mộc phải không, cô ta làm sao vậy?”

“Không sao cả, không phải để ý đến cô ta.” Tô Thiên Thanh không thích nói nhiều, lảng sang đề tài khác, “Đến tìm tôi làm gì? Không phải cậu đang giám sát thị trường chứng khoán sao?”

“Yên tâm, xu thế của Thanh Nhã tương đối tốt, anh không phải lo đâu.” Chung Tiền Danh thuận tay cầm lấy tờ báo trên bàn, nhìn mấy lượt, tán dương, “Không ngờ cái tạp chí đó cũng giỏi ra phết, một hoạt động buồn nôn như vậy mà cũng thu hút được bao nhiêu con mắt.”

Tô Thiên Thanh cười như không cười liếc cậu ta một cái, không nói gì. Chung Tiền Danh xem qua tờ báo một lượt, sau đó đặt xuống bàn, chỉ vào đồng hồ đeo tay nói với Tô Thiên Thanh: “Ông chủ, đến giờ ăn cơm rồi, ngựa có chạy nhanh đến mấy cũng phải ăn cỏ chứ.”

Tô Thiên Thanh bị Tịch Mộc làm cho chán nản, từ chối lời mời của Chung Tiền Danh, chỉ bảo thư kí giúp anh gọi cơm hộp, đưa đến phòng làm việc, vừa xem tin tức vừa ăn cơm.

Thức ăn rất bình thường, mùi vị cũng không tồi, chỉ có một chén đồ ngọt nho nhỏ, bí đỏ hấp trứng, đặt một bên, mãi cho đến khi cơm nước xong, Tô Thiên Thanh mới ăn.

Mới ăn miếng thứ nhất, Tô Thiên Thanh đã có chút ngấy ngấy. Mùi vị này, hết sức quen thuộc, khiến anh có một loại cảm giác vô cùng thân thiết, khi còn rất bé, mẹ đã từng làm. Khi ấy, cha còn chưa mở công ty, điều kiện gia đình cũng bình thường, nhưng cả nhà lại sống rất vui vẻ. Một chén bí đỏ hấp trứng này, khiến cho anh lại hồi tưởng đến những khung cảnh xưa cũ, cho dù mơ hồ, lại tràn ngập ngọt ngào.

Không tự chủ được nhắc điện thoại lên, dặn dò thư kí: “Ngày mai cũng giúp tôi gọi đồ ăn ở chỗ này, nhớ, phải có cả bí đỏ hấp trứng.”

Cuộc sống cứ thế lặng lẽ trôi qua với mỗi ngày một chén bí đỏ hấp trứng, vòng tranh tài thứ nhất thoáng cái đã đến. Theo quy củ, cuộc tranh tài sẽ đặc biệt tiến hành ở một nơi chuyên dùng để cho thuê, theo như cách nói của Phùng Sở Sở, chính là cần phải lớn, lớn đủ để tất cả giới truyền thông đi vào quay phim chụp ảnh. Nếu đây là một vở diễn, thì cũng phải đủ lớn.

Vòng đầu tỷ thí, thi chính là tài nghệ cơ bản nhất: tài nấu nướng. Nói như vậy là vì người được hai mươi mấy tuổi, những món đã ăn qua khằng định đếm không hết, mặc dù không biết làm, chắc cũng đã thấy không ít. Có rất nhiều người cảm thấy, nấu cơm chẳng phải chuyện gì khó khăn, chẳng qua là mình lười mó tay, chỉ cần muốn làm, ba món mặn một món canh cũng chẳng phải vấn đề.

Có điều, những nhà lý luận này sẽ không hiểu nổi, tại sao một món nhìn người khác làm đơn giản như vậy mà mình làm lại khó khăn đến thế. Phùng Sở Sở nhìn vẻ căng thẳng của Nguyễn Trữ Khanh, trong lòng thực sự muốn cười.

Tất cả những người dự thi đều phải báo với tạp chí trước ba ngày mình muốn làm những gì, cần nguyên liệu gì. Làm vậy là vì tạp chí sẽ chuẩn bị nguyên liệu cần thiết, nhưng có vài gia vị đặc biệt thì có thể tự mình mang đi. Nhưng món ăn được chọn không thể quá lạnh, Tô Thiên Thanh muốn kết hôn với một người phụ nữ có thể nấu cho anh một bát canh nóng, mà không phải là một đầu bếp khách sạn năm sao.

Phùng Sở Sở vỗ vỗ vai Nguyễn Trữ Khanh, an ủi: “Đừng căng thẳng, không phải cậu đã học mấy ngày với Giai Cẩm rồi sao, chỉ cần mua thức ăn nấu chín là xong việc. Cái mặt này của cậu, có thể cộng thêm không ít điểm.”

Nguyễn Trữ Khanh nghe cô nhạo báng mình, lè lưỡi một cái, rất không tự tin kêu lên: “Mới mấy ngày làm sao mà đủ. Tự mình động thủ làm mới biết phiền phức thế nào, cho dù chỉ mới nấu chín đồ ăn thôi cũng đã chẳng phải chuyện dễ dàng.

Phùng Sở Sở gơ tay nhún vai, tỏ vẻ bất lực, là cô ấy tự khóc kêu nhất định phải đi thi, không muốn người khác theo đuổi, cứ nhất quyết đòi theo đuổi người khác, còn phải cạnh tranh với nhiều cô gái khác như vậy, giờ gặp phải phiền phức, cũng chỉ có thể coi như tự mình rước lấy.

Hai người đi đến một lối nhỏ cách nơi so tài không xa thì tự động tách ra. Hai người các cô, một là bên tổ chức, một là người dự thi, không nên quá gần gũi, nếu mà bị ký giả chụp được, mặc dù đề tài quá cũ, nhưng Phùng Sở Sở không muốn bị tung tin vớ vẩn. Một thương hiệu hay, cũng cần phải cố gắng kinh doanh.

Sau khi ai nấy tiến vào nơi so tài, Nguyễn Trữ Khanh đương nhiên là đến khu tuyển thủ chờ đợi. Các cô gái ở đó cô nào cô nấy đều có sức chiến đấu mười phần, cô không lên mười hai vạn phần tinh thần, chỉ sợ còn chưa ra sân đã bại trận rồi.

Về phần Phùng Sở Sở, là chạy đến phòng nghỉ đặc biệt chuẩn bị cho cô. Nhiệm vụ chủ yếu của cô ngày hôm nay, chính là ở bên Tô Thiên Thanh, hoặc nên nói là, trông coi Tô Thiên Thanh, không để anh ta có cơ hội chạy loạn.

Đây là quy định cố ý đề ra để đảm bảo tính công bằng. Trong lúc tranh tài, Tô Thiên Thanh chỉ có thể làm chuyên gia ẩm thực, cũng chính là nhiệm vụ thưởng thức, về phần quá trình các thí sinh nấu nướng, đương nhiên có người khác đi giám sát. Đây là phương án mà Phùng Sở Sở tạm thời nghĩ ra được. Thông qua vòng loại một trăm người lần trước, cô đã nhìn ra, cái gọi là tranh tài này, trong mắt Tô Thiên Thanh chẳng có gì đáng kể. Anh ta muốn tìm người phụ nữ thế nào, chỉ sợ trong lòng đã có đáp án rồi.

Nhưng để hạng mục hợp tác này có thể tiến hành một cách thuận lợi, cô nhất định phải nghĩ vài phương án, khiến anh ta vứt bỏ suy nghĩ chủ quan, hoàn toàn dựa vào đầu lưỡi để bình phẩm cuộc so tài này. Cho đến khi ăn hết tất cả năm mươi món ăn, mới tiết lộ chủ nhân của món ăn đó là ai. Tránh để cái gã công tử phong lưu kia, vừa nhìn thấy mỹ nhân nấu ăn, chỉ e món ăn có dở hơn nữa, cũng sẽ đổi lòng mà khen ngợi.

Phùng Sở Sở bước vào phòng nghỉ, thấy Tô Thiên Thanh còn chưa đến, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thực ra trong lòng cô, vẫn có một thứ cảm giác mất tự nhiên không nói thành lời, mỗi lần chạm mặt người đàn ông này là lại chẳng có chuyện gì tốt lành. Tâm trạng của cô, dường như vĩnh viễn đều bị trộn lẫn với cơn tức ngất trời.

Cô lấy bộ đàm đã chuẩn bị sẵn ra, cảm thấy tất cả đều bình thường, mới bắt đầu liên lạc với Lưu Dục ở bên ngoài. Lát nữa sau khi cuộc tranh tài bắt đầu, làm bình luận viên, Lưu Dục sẽ phải đi khắp nơi dò xét, ghi nhớ biểu hiện của từng cá nhân, đợi đến khi sau khi đại hội nhắm nháp kết thúc, sẽ báo lại với Phùng Sở Sở, làm tổng kết chung cuộc.

Mặc dù công việc của Lưu Dục là cầm máy chụp hình, nhưng làm một người đàn ông tự cho là mình có hơi thở nghệ thuật, anh ta cũng rất kén chọn với đồ ăn. Không chỉ có làm được thực ăn ngon không, mà còn luyện được một cặp mắt lợi hại, ai là cao thủ chân chính, ai là tạm thời nước đến chân mới nhảy đến đây lấy vận may, anh ta nhìn một cái là biết.

Phùng Sở Sở nói xong với anh ta, biết anh ta tràn ngập tự tin, mọi việc đã sẵn sàng, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Chỉ e với công phu mèo ba chân của Nguyễn Trữ Khanh, sẽ không qua nổi ánh mắt của Lưu Dục. Có điều, cũng không sao, dù sao cô nàng này từ xưa đến nay vận may không tệ, có khi đồ cô ấy làm, lại đúng khẩu vị của Tô Thiên Thanh chưa biết chừng.

Cô luôn cho là, người có tâm lý không bình thường, thì khẩu vị cũng chẳng bình thường được đến đâu.

Tô Thiên Thanh vừa bước vào cửa, vừa hay thấy cảnh Phùng Sở Sở đang ngồi đó trầm tư. Chẳng hiểu tại sao, thân thể anh tự nhiên lại rung mình một cái. Cô nàng này, từ khi gặp phải cô ta toàn thấy chuyện xui xẻo, chẳng lẽ thân thể anh cũng cảm nhận được sự đe dọa này, nên mới không kim được mà phát run?

Tiếng cửa mở khiến cho Phùng Sở Sở hồi hồn lại. Cô liếc mắt nhìn qua Tô Thiên Thanh đang đứng trước cửa, rất mất tự nhiên cười một cái, khách sáo nói: “Tô tiên sinh, sớm quá nhỉ.”

Tô Thiên Thanh vừa đi tới vừa trả lời: “Cô Phùng còn sớm hơn còn gì, quả nhiên là phụ nữ giỏi giang thời đại mới.”

“Đó là đương nhiên, chim dậy sớm thì có sâu ăn. Nếu mà dậy trễ, chỉ sợ sâu đến tay rồi cũng bay mất.” Phùng Sở Sở trong lời có ý, phảng phất như đang ám chỉ Tô Thiên Thanh lưỡi biếng, gia nghiệp vào trong

tay sớm muộn cũng sẽ lui bại.

Tô Thiên Thanh cảm thấy có chút buồn cười, cô nàng đi làm thuê cho người ta này, làm sao mà biết được quy củ trong giới kinh doanh, thiên hạ này nếu chuyện gì cũng có thể dựa vào dậy sớm để giành được tiên cơ, chỉ e các bác nông dân mới là người giàu có nhất khắp Trung Quốc này.

Có điều, anh không đấu đá mồm miệng với cô như bình thường, ngồi xuống xong bật ti vi lên, vừa nghe tin tức, vừa lật báo xem. Bụng hơi có dấu hiệu đói, có điều, anh không định ăn gì cả. Nhịn một lát, sẽ có đủ loại thức ăn ngon đưa đến, anh đương nhiên phải dành bụng.

Phùng Sở Sở thì ngược lại, cười thầm một tiếng, đứng dậy bước đến cạnh tủ lạnh, vừa mở cửa lấy sữa tươi, vừa quay đầu hỏi Tô Thiên Thanh: “Tô tiên sinh có muốn uống cốc trà sữa không, lấp bụng một chút, chỉ sợ lát nữa mấy món ăn bưng lên chưa chắc đã hợp khẩu vị của anh đâu.”

Tô Thiên Thanh lại khách khí khoát khoát tay, trả lời: “Không cần, năm mươi mỹ nữ, cho dù không phải ai cũng được, ít nhất cũng có vài người làm được thứ bình thường. Tôi luôn cho là, thức ăn do người đẹp làm ra, lúc nào cũng tốt đẹp.”

“Vậy sao?” Phùng Sở Sở cười như không cười hỏi ngược lại một câu, trong lòng không nhận được nói thầm, nếu đúng như lời anh ta nói, thì đầu bếp trong các khách sạn năm sao, chỉ e là còn đẹp mắt hơn cả Nam vương thế giới.

Cô đột nhiên cảm thấy, người đàn ông chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài này, cùng với cô nàng mỹ nhân bao cổ Nguyễn Trữ Khanh kia, trái lại rất xứng đôi, một nông cạn về tư tưởng, một nông cạn với vẻ ngoài, đúng là một đôi trời định.

Hai người cứ không gần không xa như vậy, nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập ý tứ phân cao thấp. Đột nhiên trong bộ đàm truyền đến một trận tiếng vang, Phùng Sở Sở ấn nút nghe, mở miệng nói: “Lưu Dục, sao vậy?”

“Không xong rồi, Sở Sở, có chuyện lớn rồi.” Giọng nói lo lắng của Lưu Dục vọng tới, gần như hù chết Phùng Sở Sở, chén trà sữa cầm trong tay cũng không tự giác mà rơi xuống đất, cả chén trà đổ đầy ra đất, nhuộm tẩm thảm đỏ sẫm thành một thứ màu sắc kỳ quái.

*** Bí đỏ hấp trứng

14. Chương 14

Chương 14: Hai nàng tranh chấp

- Phụ nữ vì đàn ông, có thể quyết một trận tử chiến với bạn tốt -

Nhận được tin của Lưu Dục, nói trong phòng chờ đã xảy ra chuyện, Phùng Sở Sở không để ý đến tấm thảm bị dơ, chỉ nói với Tô Thiên Thanh: “Tôi đi xem thế nào, anh ở lại.” Sau đó giống như một cơn gió, chạy ra khỏi phòng.

Dọc theo đường đi, tim cô đập nhanh vô cùng. Hôm nay không phải là ngày bình thường, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm ngoài kia, miệng của đám ký giả và máy ảnh của phóng viên sẽ khiến cho một vấn đề nhỏ khếch đại lên vô cùng. Huống chi, nếu xảy ra chuyện lớn, chỉ sợ cái nghề kiếm ăn này của cô sẽ cứ thế mà kết thúc.

Tất tả chạy xuống phòng chờ ở lầu dưới, đến cửa, chỉ thấy một đám phụ nữ đứng tụ tập ở đó, bảy miệng tám lời nói không ngừng. Phùng Sở Sở dùng sức chen lấn vào, vốn tưởng sẽ thấy cảnh gì đó kinh tâm động phách. Nhưng trong phòng chờ, trừ tiếng lao nhao của các cô gái ra thì chẳng có gì cả.

Cô nhìn xung quanh mấy lượt, thấy Nguyễn Trữ Khanh đang đứng trong góc, lẳng lặng tiến tới, giả bộ tán gẫu hỏi: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có ăn trộm.” Nguyễn Trữ Khanh lời ít mà ý nhiều.

“Ăn trộm gì hả, cậu nói cụ thể một chút đi.” Phùng Sở Sở mắt kiên nhẫn, giọng nói không tự giác cao lên một chút.

Những người đứng trong phòng này, thực ra thì phần lớn đều không biết Phùng Sở Sở, từ khi bắt đầu cuộc thi đến giờ, không có mấy người từng gặp mặt cô, cho nên vừa nãy khi cô đi vào, người khác cũng chỉ nghĩ cô là người đến dự thi, cũng không để trong lòng.

Nguyễn Trữ Khanh kéo cô vào trong góc xong mới bắt đầu thuật lại chuyện vừa xảy ra: “Một cô tên là Từ Vân, nói là lọ gia vị gia truyền mà cô ta mang theo đã bị mất. Mới đầu mọi người còn không để ý, giúp cô ta tìm. Ai ngờ cô ta lại kéo một cô khác tên là Trần Tĩnh không chịu buông, nhất quyết khẳng định là cô đó trộm. Hai người bắt đầu làm ầm lên trong phòng chờ, Từ Vân muốn soát người, Trần Tĩnh lại không chịu, tranh cãi mãi, thiếu chút nữa đã đánh nhau.”

“Vậy họ đâu rồi?” Phùng Sở Sở nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy bóng dáng Lưu Dục đâu. Cô rất muốn dùng bộ đàm gọi anh ta hỏi thăm tình huống, nhưng lại không muốn để bại lộ thân phận, đành phải nhẫn nại.

Nguyễn Trữ Khanh chỉ chỉ ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Bị một anh chàng đưa đi rồi. Người của tạp chí cậu đây, mình gặp rồi, cao cao gầy gầy ấy, nói là muốn đưa bọn họ đến phòng làm việc để giải quyết vấn đề.”

Vừa nghe thấy Lưu Dục không có ở đây, Phùng Sở Sở cũng không muốn tiếp tục ở lại nữa. Dặn dò Nguyễn Trữ Khanh mấy câu, bảo cô ấy cẩn thận, sau đó vọt ra khỏi phòng chờ, bắt đầu dùng bộ đàm hỏi vị trí cụ thể của Lưu Dục.

Vất vả lắm mới tìm được cái phòng làm việc mà Lưu Dục nói ở một lối rẽ khuất tầm mắt, Phùng Sở Sở đẩy cửa vào, chỉ thấy bên trong có một nam hai nữ đang ngồi. Nam dĩ nhiên là Lưu Dục, mà hai cô gái kia, hẳn là Từ Vân và Trần Tĩnh như lời của Nguyễn Trữ Khanh.

Lưu Dục vừa nhìn thấy Phùng Sở Sở, giống hệt như tìm được cứu tinh, bước lên bóp trán nói: “Cô tới rồi à, chỗ này giao cho cô nhé, tôi còn phải đến phòng nghỉ trông coi mấy cô nàng kia, chuyện này mà để đám ký giả ngoài kia biết, không biết sẽ viết thành cái dạng gì.”

Phùng Sở Sở gạt đầu một cái, ý bảo Lưu Dục đi trước, mình thì hít sâu một hơi, ngồi xuống trước mặt hai người kia, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai sẽ nói cho tôi biết đây?”

Cô gái tóc ngắn mắt to có vẻ nóng vội, nghiêng người về phía Phùng Sở Sở, cướp lời nói: “Tôi nói, tên tôi là Từ Vân, là người dự thi. Các vị đã nói trước là có thể tự mình mang gia vị tới, cho nên, tôi có mang một lọ theo. Đây chính là bí kíp gia truyền của nhà tôi, là bà nội tôi dạy cho tôi, nếu ai ăn món ăn mà tôi làm, nhất định sẽ nói ngon. Tôi nghĩ, đến lúc đó, Tôi tiên sinh nhất định sẽ bị tài nấu nướng của tôi làm cho mê mẩn...”

“Phiền cô làm ơn nói vào trọng điểm.” Phùng Sở Sở không chút lưu tình cắt đứt ảo tưởng của cô ta, nhắc nhở.

Vị mỹ nữ tóc dài khí chất ưu nhã ngồi bên cạnh không nhịn được cười nhạt một tiếng, Từ Vân trừng mắt nhìn cô ta một cái, có chút lúng túng tiếp tục nói: “Cô ta là bạn tôi, tên là Trần Tĩnh. Vốn cô ta không tham gia cuộc thi này, bởi vì cô ta có bạn trai rồi, cho nên tôi mới xin ý kiến cô ta để tham khảo, xem tôi nên ăn mặc thế nào. Ai ngờ cô ta lại nhìn trúng gia thế của Tô Thiên Thanh, gạt cả bạn trai mình, lên tham gia cuộc thi.”

Lại là một nhân vật gần giống Nguyễn Trữ Khanh. Phùng Sở Sở nghĩ vậy trong lòng, chẳng qua là vị Trần tiểu thư này lợi hại hơn Nguyễn Trữ Khanh nhiều, còn chuẩn bị hai tay, không chia tay với bạn trai, cũng không bỏ qua cho cơ hội trèo lên cành cao. Ngắm lại những cô gái đã gửi hình đến, có bao nhiêu người giống như cô ta và Nguyễn Trữ Khanh đây. Chẳng trách cô lại bị người ta hắt axit sunfuric.

“Cô nói những chuyện này làm gì chứ.” Mặt của Trần Tĩnh lập tức đỏ lên, trừng mắt nhìn Từ Vân. “Ban tổ chức cũng đâu có nói nhất định phải còn độc thân, những gì tôi làm, không tính là phạm quy chứ.” Nói xong câu cuối cùng, về mặt Trần Tĩnh khi nhìn Phùng Sở Sở có chút mất tự nhiên, ngay cả giọng điệu cũng trở nên cẩn trọng hơn.

“Là không phạm quy, chỉ có điểm trái với đạo đức lương tâm thôi.” Phùng Sở Sở hơi hột nói, những lời này cô đã cất trong lòng lâu lắm rồi, cứ luôn muốn nói ra miệng, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Trần Tĩnh vừa nghe vậy, có vẻ hơi lúng túng, từ từ cúi đầu xuống, không tìm được lời nào để phản bác.

“Cô nói tiếp đi.” Phùng Sở Sở ra hiệu cho Từ Vân nói tiếp.

“Sau đó hai bọn tôi đều được chọn đến tham gia cuộc thi ngày hôm nay. Vốn tôi sẽ nói hết tất cả cho cô ta biết, nhưng mà, giờ cô ta đã thành đối thủ cạnh tranh của tôi, đương nhiên là tôi sẽ phải cẩn thận với cô ta một chút, đề phòng cô ta. Có điều, chuyện tôi có gia vị bí truyền, cô ta đã biết từ trước, cô ta còn ném qua món ăn mà tôi dùng gia vị đặc biệt để làm rồi, quả thực là rất ngon. Cho nên hôm nay tôi đặc biệt đề phòng cô ta, chỉ sợ cô ta hỏi tôi đòi thứ đó. Dù sao, bao nhiêu người tranh tài với nhau như vậy, nếu như không thể đổi cũ thành mới, sẽ rất khó được Tô Thiên Thanh ưu ái. Ai ngờ được, từ khi đến đây, cô ta vẫn cứ quẩn lầy tôi. Mặc dù chưa từng nhắc đến chuyện gia vị, nhưng luôn mượn cớ nói chuyện với tôi, đến đi rửa tay cũng phải đi theo tôi. Vì là bạn bè nên tôi cũng không tiện đuổi cô ta đi, nhưng nửa tiếng trước, lúc tôi kiểm tra túi mới phát hiện ra không thấy lọ gia vị đâu. Tôi biết, nhất định là cô ta ăn trộm, bởi vì ở đây, chỉ có mình cô ta biết chuyện tôi có gia vị bí mật.”

“Chính cô không trông được đồ của mình, lại đổ thừa lên đầu tôi.” Trần Tĩnh không phục phản bác.

“Rõ ràng là cô không có ý tốt, muốn trộm gia vị của tôi, vì tiền, đúng là không chuyện gì không làm được.”

“Có cô mới vô sỉ ấy, ngay cả bạn tốt mà cũng nghi ngờ.”

“Cô mà cũng tính là bạn tốt? Nói câu này mà không thấy đỏ mặt à?”

“Người nên đỏ mặt là cô chứ không phải là tôi!”

“Được rồi, đừng âm ỉ nữa.” Phùng Sở Sở gầm lên át tiếng cãi vã của hai người lại, hai cô gái này, giọng vừa cao lại vừa sắc, khiến cho cô nhức cả màng nhĩ.

Từ Vân vẫn không nén được cơn tức, quay về phía Phùng Sở Sở nói: “Chuyện này, bên tổ chức các người nhất định phải lấy lại công bằng cho tôi. Nếu không, tôi sẽ nói với phóng viên ngoài kia là các người thiên vị.”

Phùng Sở Sở giờ mới hiểu, “xảy ra chuyện lớn” mà Lưu Dục nói là chỉ điều gì. Bị mất gia vị chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu tung chuyện nhỏ này lên các tạp chí lớn thì cũng có thể biến nó thành chuyện lớn.

Cô nhìn lại về mặt của hai người, đều tức giận không nhỏ, trong lòng cẩn thận tính toán một chút, quay đầu nói với Trần Tĩnh: “Giờ, tôi cho cô hai lựa chọn. Dù sao mọi người đều là phụ nữ, nếu cô đồng ý để tôi soát người cô, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết.”

Trần Tĩnh vừa nghe muốn soát người, có vẻ rất kích động, lập tức nhảy lên từ trên ghế, quát lớn: “Tại sao phải soát người, cô không có quyền đó!”

“Tôi quả thật không có quyền soát người, nhưng tôi lại có quyền xóa tên hai người. Đây là một cuộc trao đổi, có làm hay không, tự các cô quyết định đi.”

Phùng Sở Sở vừa nói, ánh mắt vừa quét qua gương mặt hai người, vừa âm lãnh lại nghiêm túc. Hai người này dù sao cũng đều là những cô gái trẻ, chưa hề trải sự đời, bị cô nhìn như vậy, người cũng có chút e sợ.

“Tôi nói qua quy tắc một lần, nếu như cô không đồng ý soát người, tôi lập tức xóa tên của hai người. Hai người muốn đi nói cho giới truyền thông cũng không sao, dù sao trừ hai người ra, sẽ không có ai hở ra một chữ về chuyện này. Đến lúc đó, bị người ta dính cái mác bày trò để nổi tiếng trên đầu, tôi nghĩ cũng chẳng dễ coi đâu.”

Phùng Sở Sở nhìn sắc mặt trắng bệch của bọn họ, tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Nếu cô đồng ý lục soát, tôi sẽ đồng ý với hai người, cho dù có soát ra hay không cũng sẽ để cho các cô tiếp tục dự thi. Thế nào, soát hay không soát?”

“Soát!” Hai người trầm miệng một lời, nhất trí đồng ý.

Lấy được sự cho phép, Phùng Sở Sở bèn đứng dậy, bước tới trước mặt Trần Tĩnh, bắt đầu sờ túi và những chỗ khác của cô ta. Giờ mới là đầu thu, tiết trời còn hơi nóng, Trần Tĩnh ăn mặc cũng không nhiều, một chiếc váy khá mỏng, không mất nhiều thời gian lắm đã bị sờ hết một lượt.

Kết quả kiểm tra có người vui có kẻ buồn, bởi vì trên người Trần Tĩnh không tìm được thứ gì giống như lọ gia vị bí truyền. Từ Vân rất bất mãn với kết quả này, xông lên định tự mình lục soát.

Phùng Sở Sở vội cản cô ta lại, nghiêm túc nói: “Cô không được đụng vào cô ấy, nếu như cô làm loạn, tôi sẽ xóa tên cô.”

“Tôi không tin, cái lọ kia nhất định là bị cô ta trộm.” Từ Vân gần như muốn khóc lên.

“Đã nói là tôi không trộm rồi, tại sao cô còn không tin chứ?” Trần Tĩnh đường đường chính chính nói. Giờ phút này cô ta đã thoát khỏi hiểm nguy, tâm trạng đột nhiên cực tốt.

“Lúc tôi soát người, cô cũng được nhìn, hơn nữa tôi lại không quen biết cô ta, không việc gì phải bao che cho cô ta. Cô nên thừa dịp cuộc thi còn chưa bắt đầu, nhanh chóng đi tìm lại đi, có lẽ không cần thận đánh rơi ở chỗ nào đấy chưa biết chừng.”

Từ Vân căm tức nhìn Trần Tĩnh, ánh mắt kia tựa như muốn ăn thịt người vậy. Nhưng không tìm ra được bất cứ thứ gì trên người cô ta, Từ Vân cũng không tiện nói gì, chỉ đành hừ một tiếng, chạy ra ngoài.

Trần Tĩnh ngượng ngùng nhìn Phùng Sở Sở một cái, dịu giọng nói: “Ngại quá, gây phiền phức cho cô rồi.”

“Không quan trọng, cô nhanh đi chuẩn bị cho cuộc thi đi. Đừng tưởng là cô chỉ có mình cô ta là đối thủ.”

Giải quyết xong chuyện, Phùng Sở Sở lại quay lại phòng nghỉ trên lầu. Tô Thiên Thanh đã đọc báo xong, đang gọi điện cho ai đó. Nhìn thấy cô, anh ta liền cúp máy, chỉ chỉ đồng hồ đeo tay hỏi: “Cô Phùng, xin hỏi còn phải chờ bao lâu nữa? Tôi có nên ra ngoài đi một vòng rồi quay lại ném đồ ăn không?”

“Ngại quá, anh nên chờ ở đây đi thì hơn.” Phùng Sở Sở nhanh chóng đóng cửa lại, phòng ngừa Tô Thiên Thanh chuẩn mất, “Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, anh cứ chờ mà dùng bữa đi. Mặc dù...”

“Mặc dù cái gì?” Tô Thiên Thanh trưng ra một nụ cười mê người, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Phùng Sở Sở.

“Mặc dù gà mái rất đẹp, nhưng trứng đẻ ra chưa chắc đã ngon.”

Tô Thiên Thanh không nói gì, anh tỉ mỉ nhắm lại lời của Phùng Sở Sở, nhìn cô nhàn nhã ngồi xuống sofa, cầm điều khiển lên, bắt đầu chuyển kênh, cuối cùng dừng lại ở một bộ phim truyền hình nhằm chán.

Tô Thiên Thanh vẫn còn đang ngẫm lại lời của cô, nghe tựa hồ như rất hợp lý, nhưng lại có gì đó không ổn. Rất cục, anh nhú mày, mở miệng nói: “Gà mái, mà cũng đẹp sao?”

Phùng Sở Sở lườm anh ta một cái, tức giận nói: “Ít nhất là trong mắt gà trống, có không ít con xinh đẹp.”

Tô Thiên Thanh đột nhiên cười phá lên, gập người, gần như cười ra nước mắt. Anh chưa từng phát hiện ra, thì ra cái cô mặt to mắt cũng to này, nói chuyện lại thú vị như vậy.

Phùng Sở Sở cảm thấy anh ta chắc là phát bệnh thần kinh, cứ một mình đứng đó cười không ngừng, lập tức không thèm để ý đến anh ta nữa, tự xem ti vi uống trà, chờ kết quả.

Quá trình chờ đợi vừa dài, lại không hề trò chuyện, hai người chẳng ai để ý đến đối phương, không thèm nói nhiều hơn nữa câu, một ngời đó xem ti vi, một thì bắt đầu gọi điện thoại. Lỗ tai của Phùng Sở Sở không tự chủ được mà dựng lên, muốn nghe xem anh ta rốt cuộc đang nói về chuyện gì.

Trong cuộc sống của cô, chưa từng tiếp xúc với những thương nhân có gia nghiệp kếch xù như Tô Thiên Thanh, đối với những chuyện anh ta nói với người khác, Phùng Sở Sở có hơi tò mò.

Mới đầu, nội dung của cuộc gọi rất nhàm chán, đơn giản là vài chuyện về cổ phiếu và đầu tư, mãi cho đến cuối cùng, giọng điệu của Tô Thiên Thanh dường như có chút không vui, nói với người ở đầu dây bên kia, lạnh lùng buông một câu “Nếu anh ta muốn tìm đường chết thì đừng cản anh ta nữa.”, sau đó liền cúp máy.

Câu này, lại kích thích đến Phùng Sở Sở, cô nghiêng cặp mắt, dùng giọng nói quái lạ nói: “Tôi còn tưởng, con người anh có lòng lương thiện vô cùng, luôn chen vào việc của người khác, thích cứu mạng người ta. Không ngờ, anh cũng chỉ là một kẻ máu lạnh mà thôi.”

Tô Thiên Thanh bỏ di động vào trong túi, vừa lấy thuốc vừa cười khở nói: “Tiểu thư à, nếu như có người không nghe cô khuyên bảo, cứ nhất quyết đòi mua thứ cổ phiếu chắc chắn sẽ sứt không thể nghi ngờ, cô nói người như thế cứu có hữu dụng hay không?” Dứt lời, anh móc bật lửa ra, chuẩn bị châm thuốc.

Ai ngờ, động tác của Phùng Sở Sở còn nhanh hơn anh, tiến lên nhoáng cái đã rút điều thuốc trong miệng anh ra, lạnh lùng nói: “Khu nghỉ ngơi cấm hút thuốc, xin tự trọng.”

Tô Thiên Thanh nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, cầm cả bật lửa vào bao thuốc ném lên khay trà, quay đầu hỏi: “Bạn của cô với anh chàng kia sau này thế nào rồi?”

Phùng Sở Sở nghe anh ta hỏi vậy, trong lòng âm thầm bật cười, giả bộ nghiêm trang chỉ chỉ cửa, mặt không thay đổi nói: “Bọn họ hoàn toàn xong rồi. Cô nàng đó, bây giờ đang ở dưới lầu, sử dụng hết chiêu thức của mình làm ra một món ăn độc nhất vô nhị để lấy lòng anh, để có thể một chiêu đánh vào trái tim anh, đạt được mục đích làm phu nhân của Tô Thiên Thanh.”

Phùng Sở Sở vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Tô Thiên Thanh, thấy mặt anh ta càng ngày càng thối, thực sự là không nhịn được muốn cười một trận thật to.

“Là ai?”

Phùng Sở Sở khoanh tay, chỉ phun ra hai chữ: “Bí mật.”

15. Chương 15

Chương 15: Đại hội thưởng thức

- Phụ nữ xinh đẹp, món ăn làm ra, lại rất không xinh đẹp -

Nếu đã muốn giữ bí mật, Tô Thiên Thanh cũng chẳng hỏi nữa, dù sao phụ nữ cũng giống như quần áo, mua phải đồ người khác đã mặc rồi cũng không cần phải quá mức so đo, về nhà giặt lại một lần là được.

Đúng vào lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Người tiến vào là Yến Tử, cô nàng vừa nhìn thấy Tô Thiên Thanh, mặt đã đỏ bừng lên, giọng nói cũng mềm mại hơn ngày thường rất nhiều, lạnh lốt nói: “Chuyện đó, cuộc tranh tài đã kết thúc rồi, Lưu Dục bảo em lên thông báo cho hai người.”

Phùng Sở Sở nghe cái giọng kia của cô nàng, gần như muốn phải xuống đất da gà tích cả một năm qua, phát tay một cái, ý bảo cô biết rồi, để Yến Tử mau mau đi ra ngoài. Cô không muốn nghe cái giọng điệu éo ọt thế lần nữa đâu, chẳng lẽ đứng trước mặt trai đẹp thì không nói năng bình thường được hay sao?

Sau khi Yến Tử lùi ra ngoài, Phùng Sở Sở ra hiệu cho Tô Thiên Thanh đi cùng mình. Hai người một trước một sau ra khỏi phòng nghỉ, đi về phía phòng ăn ở cuối hành lang. Tất cả những món ăn đã hoàn thành, chỉ cần có thể đặt được trên đĩa, đều được đặt trong phòng ăn, chờ Tô Thiên Thanh thưởng thức.

Bước vào phòng ăn, Lưu Dục đã đợi bên trong, còn có một vài nhân viên khác, đang bận rộn đi tới đi lui, bày đồ ăn đầy trên bàn, phóng mắt nhìn, cảnh tượng trông cũng khá đẹp mắt.

Lưu Dục bước lên trước, ghé vào tai Phùng Sở Sở, nhỏ giọng nói: “Tôi khuyên cô đi theo anh ta xem thôi, đừng có ăn.”

“Tại sao?” Lưu Dục liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn, quay đầu phun ra bốn chữ: “Vô cùng thâm hiểm.”

Thực ra đây là chuyện nằm trong dự liệu, phụ nữ bây giờ, từ nhỏ đã giống như đàn ông, đọc sách giống nhau, làm những việc giống nhau, mấy việc nhà như nấu cơm linh tinh, trước khi cưới căn bản không có mấy vấn đề. Về phần các vị mỹ nữ, thì lại càng không học những việc như vậy, mục tiêu phấn đấu của mỹ nữ, là lấy một người đàn ông giàu có, sau này bỏ tiền ra thuê người đến nấu ăn chứ không phải tự mình xuống bếp, khiến cho khói bếp biến mình thành một bà cô mặt vàng.

Phùng Sở Sở vừa đi theo sau Tô Thiên Thanh giả bộ kiểm tra đồng thức ăn kia, vừa bàn luận xôn xao với Lưu Dục, thảo luận những câu chuyện vừa buồn cười lại vừa kỳ dị đằng sau mỗi món ăn.

Tô Thiên Thanh đi đằng trước đột nhiên dừng lại, cầm đũa lên, gấp một thứ gì đó trên một chiếc đĩa lên, quay đầu nói với Lưu Dục: “Đây là cái gì?”

Phùng Sở Sở bước lên trước nhìn kỹ, lại nhìn qua thứ đặt trong đĩa, khó khăn mở miệng nói: “Đây... chắc là cá chảng.”

“Tôi cũng nghĩ hần nó là cá.” Tô Thiên Thanh lắc lắc thứ trong tay, bất mãn nói, “Có điều, thịt đã bị ăn hết, chỉ còn dư lại mỗi cái xương đầu cá.”

Cái anh ta vừa gấp lên là một miếng cá dai, chẳng qua là thịt đã rụng tới tấp, chỉ còn dư lại một tí đầu thừa đuôi thẹo giắt trên xương cá.

“Sao lại thành thế này?” Phùng Sở Sở cũng có chút khó hiểu, quay đầu hỏi Lưu Dục. Mặc dù mấy cô nàng kia thủ nghệ có thể không tốt, nhưng không lý gì lại ăn hết cả thịt, chỉ mang một đồng xương lên.

Lưu Dục chỉ cái đĩa kia, mở miệng nói: “Tôi nghĩ, mấy cái đen sì sì này, chắc là thịt cá đấy.”

“Tại sao thịt cá lại chia tay với đầu cá thế này?” Tô Thiên Thanh quả nhiên là người làm ăn, nói chuyện ba câu không rời nghề chính.

Lưu Dục thở dài, chậm rãi kể lại chuyện cổ tích đằng sau món ăn này: “Cô đó vừa nhìn đã biết là không biết nấu ăn, nhìn con cá dai kia mà cứ ngẩn ra tại chỗ. Sau đó chắc là cũng hạ quyết tâm, đột nhiên trở nên ngoan độc, nhắm mắt lại là chém giết điên cuồng liên tục, lúc ấy hiện trường thi đấu chẳng khác nào hiện trường giết người cả, mấy người đứng thi bên cạnh cũng bị cô ta làm cho người đầy mùi cá.

“Cho nên, thành phẩm mà hai người nhìn thấy bây giờ, thực ra lúc đầu đã lấy đủ loại hình dáng kỳ quái mà tồn tại, xương thịt chia lìa cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cũng không biết là cho thời gian không đủ hay cô ta căn bản không biết, cá không ướp muối, lúc chiên không thành hình cũng là chuyện bình thường. Huống chi, cô ta đổ dầu vào, lửa còn chưa bật đã bỏ cá vào rồi.”

“Chắc là cô ấy sợ lửa lớn mà bỏ cá vào thì sẽ bị bắn dầu vào người.” Phùng Sở Sở đứng một bên bổ sung. Mặc dù cô vẫn cười nhạo Nguyễn Trữ Khanh là nước đến chân mới nhảy, nhưng thực ra, về mặt nấu nướng, cô cũng chỉ là một đứa gà mờ, những sai lầm mà những cô gái kia gặp phải, trên cơ bản, cô đều đã từng vi phạm.

Lưu Dục lộ ra vẻ mặt bội phục, khen ngợi nói: “Không ngờ cô cũng là người cơm đến miệng thì há đấy. Có điều, tôi nghĩ chắc cô khá hơn cô ta một chút, bởi vì cô ta không chỉ không biết nấu ăn, ngay cả kiến thức thông thường cũng không có. Rán cá mà ngay cả rượu cũng không dùng, cho nên tôi khuyên hai người, tốt nhất đừng có ăn món này, cho dù không bị chết vì mặn thì cũng bị chết vì tanh.”

Bàn tay đang cầm đũa của Tô Thiên Thanh chợt run lên một cái, miếng đầu cá kia cứ thế rớt trở lại đĩa. Anh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nhìn đĩa cá kho tàu đã biến thành màu đen kìa, lặng lẽ bước đi.

Phùng Sở Sở và Lưu Dục nhìn nhau một cái, cười lên ha hả. Đột nhiên, Phùng Sở Sở nhìn lướt qua mặt bàn, cả kinh kêu lên: “Không thể nào, trứng xào cà chua mà cũng có người mang đến góp vui à!”

Lưu Dục bĩu bĩu môi nhìn cô, ý bảo cô nhìn về phía trước, tiếp lời nói: “Hừ, còn có cả canh trứng cà chua đang đợi kia kìa. Tôi bảo này, mấy cô nàng không biết nấu ăn như các cô, có phải cả ngày chỉ biết lấy cà

chua với trứng gà ra làm không hả?”

“Đồ ăn nhiều dinh dưỡng như thế, ăn nhiều cũng tốt mà.” Phùng Sở Sở chột dạ đáp.

“Rõ ràng chẳng có tí sáng tạo nào.”

“Anh nói gì hả?!”

“Hai người thích cười nói đùa tình thì mời ra ngoài cho.” Tô Thiên Thanh thực sự không nghe nổi nữa, lên tiếng dạy dỗ, “Cho dù hai người sắp kết hôn, cũng không cần phải khoe khoang như thế trước mặt người khác đâu.”

Nghe anh ta nói vậy, nụ cười trên mặt Phùng Sở Sở bỗng đóng băng trong phút chốc, cô biết, Tô Thiên Thanh nhất định đã hiểu lầm. Mang những lời cô đã từng nói, chụp lên người Lưu Dục.

Cô định mở miệng giải thích, lại có chút tức giận, cảm thấy không việc gì phải dài dòng với người như thế. Dù sao sau khi cuộc thi chấm dứt, mọi người ai đi đường nấy, vĩnh viễn sẽ không gặp lại.

Trong lúc cô đang đứng đó tự thuyết phục bản thân, bỗng nghe thấy Tô Thiên Thanh kêu lên một tiếng quái dị, tiếp đó là tiếng oán trách tức giận: “Món này ai làm vậy? Chưa nấu chín đã bưng lên rồi.”

Phùng Sở Sở vừa nghe thấy chưa nấu chín đã hăng hái xông lên xem náo nhiệt. Có thể nói, những mỹ nữ này mặc dù tay nghề chưa ra gì, nhưng đối với một người bình thường mà nói, muốn nấu chín một món ăn cũng đâu đến mức khó khăn. Người này biết rõ hiện giờ đang cầu một con rùa vàng mà lại dám mang đồ chưa chín ra bêu xấu, xem ra lần này, cô ta xấu mặt thật rồi.

Trước mặt Tô Thiên Thanh là một bát sủi cảo, trên chiếc thìa trong tay có nửa viên sủi cảo, mà nửa còn lại thì đã bị anh ta ăn rồi phun ra rồi. Nhìn miếng sủi cảo đã bị cắn kia, quả thực là còn chưa chín, vỏ sủi cảo nửa sống nửa chín, bột mì bên trong còn chưa chín hết.

“Thế này là sao?” Phùng Sở Sở quay đầu hỏi Lưu Dục.

Lưu Dục thanh thanh cổ họng, lại bắt đầu kể chuyện cổ tích: “Cô gái này, thực ra thì tay nghề cũng tạm, nhìn ra được, bình thường ở nhà cũng không phải là mười ngón không dính nước dương xuân. Nhưng mà kỹ thuật nặn vỏ hơi kém một chút, hơn nữa đi thi nên hơi căng thẳng, thời gian lại không đủ. Không biết cô ta nghĩ thế nào, cứ nhất quyết muốn tự làm sủi cảo. Tôi đến xem lúc cô ta nặn vỏ, đã khuyên cô ta, vỏ phải mỏng một chút, nếu không khó chín.

“Chắc cô ta sợ nặn vỏ mỏng sẽ tốn thời gian nên không nghe tôi, còn nói là chỉ cần mùi vị ngon là được. Ai ngờ, động tác của cô ta chậm quá, tốn không ít thời gian, lại không đun nước sôi trước. Chờ nặn sủi cảo xong mới đi đun nước, đương nhiên là không kịp rồi, còn chưa nấu được năm phút đã hết giờ, lửa bị tắt. Bát sủi cảo nửa vời này, cứ thế mà bị bưng lên thôi.”

“Anh biết rõ là chưa nấu chín mà còn bưng lên à.” Tô Thiên Thanh có chút mất hứng, bỏ cái thìa trên tay trở lại trong bát.

Lưu Dục mới chẳng thèm để ý đến anh ta, trong cái tòa soạn này, anh ta cũng chỉ có thái độ tốt một chút với Phùng Sở Sở, ngay cả tổng biên tập anh ta còn chẳng coi là gì. Anh ta luôn tự hào vì là một nhà nghệ thuật, mấy cuộc thi tràn ngập mùi buôn bán này, căn bản anh ta chẳng thèm bỏ vào mắt, hồng hay không anh ta cũng chẳng quan tâm. Anh ta chịu ra tay, hoàn toàn là vì nể mặt Phùng Sở Sở mà thôi. Nghe thấy trong lời nói của Tô Thiên Thanh có ý chỉ trích, tính ngang ngạnh của anh ta lại bốc lên, dù không trực tiếp chống đối nhưng giọng điệu cũng không tốt lành gì: “Bao nhiêu người như vậy, tôi sao để ý hết được, hơn nữa, tất cả những món này không phải đều làm ra để cho anh ăn sao, sắc hương vị, vẻ ngoài cũng phải tính chứ. Món sủi cảo này tuy là chưa nấu chín, nhưng chỉ là vấn đề thời gian, trông cũng đâu tệ lắm. Nếu không, anh đã chẳng chọn nó để ăn. Anh cũng đâu có ngu, cái món cá nướng lúc này, anh có ăn đâu.”

Tô Thiên Thanh bị anh ta nói cho nghẹn cứng họng, tử mị ngấm lại, đúng là như vậy. Lập tức hết cả tức giận, trái lại còn có chút tán thưởng đối với Lưu Dục.

Cứ thế ăn suốt một đường, chân mày Tô Thiên Thanh càng nhíu càng chặt, anh hình như đang bắt đầu hoài nghi, mình chọn vợ theo kiểu này, rốt cuộc có lấy về nhà được hay không đây?

Một nhân viên toàn soạn bước tới, ghé vào tai Lưu Dục nói mấy câu. Lưu Dục cũng quay đầu đáp lại anh ta mấy câu, người kia liền bỏ đi.

Phùng Sở Sở nhìn bóng lưng đã đi xa của anh ta, đột nhiên mở miệng nói: “Đó không phải Tiểu Ngũ sao, cậu ta nói gì với anh vậy?”

“Àch, là thế này.” Lưu Dục gãi đầu, có chút ngượng ngập, “Có một người dự thi xảy ra chút chuyện, đưa đến bệnh viện rồi.”

“Cái gì, đến bệnh viện?!” Phùng Sở Sở nghe vậy, cả kinh hét rầm lên, khiến cho Tô Thiên Thanh đang nằm đồ ở một bên sợ hết hồn, thiếu chút nữa nghẹn thức ăn.

Lưu Dục cau mày, khoát tay một cái: “Hoảng cái gì, không phải chuyện gì to tát cả, cô yên tâm, bên truyền thông sẽ không viết linh tinh đâu, nhiều nhất cũng coi như là trò cười viết lên báo thôi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thì là có một cô, chuyện bé xé ra to, nồi chưa hong khô đã đổ dầu vào trong, kết quả dầu bắn tung tóe lên, làm cô ta sợ kêu lên như quỷ ấy. Ai ngờ không cẩn thận lại khiến cái nồi bị đổ, nửa nồi dầu hắt hết lên người.”

“Kiểu này thì biến thành gà chiên rồi.” Tô Thiên Thanh cầm miếng gà chiên trong tay, vừa ăn vừa tiếp lời.

Nhìn vẻ mặt muốn giết người của Phùng Sở Sở, Lưu Dục vội vàng giải thích: “Đừng nghe anh ta nói bậy, dầu kia còn chưa đun nóng, lại cách quần áo, không phải lo lắng. Chẳng qua là cô kia bị dọa không ít, lúc bị dầu hắt vào người, cô ta còn định cởi quần áo ra trước mặt mọi người, mà mà được kịp thời ngăn cản. Nếu không ngay mai trang đầu giật tít, chắc đều là về cô ta.”

Phùng Sở Sở nghe người không bị làm sao, trái tim cũng buông lỏng, lẩm bẩm nói: “Không phải cô ta muốn thu hút báo chí, tự mình bày trò đấy chứ.”

“Có trời mới biết.”

Phùng Sở Sở đang định hỏi Lưu Dục đưa người đến bệnh viện nào, định đi thăm một chút, Tô Thiên Thanh lại vọt tới, vừa kéo tay của cô, vừa kéo cô qua bên kia.

“Anh làm gì thế?” Phùng Sở Sở vừa giãy dụa, vừa hỏi.

Tô Thiên Thanh đứng trước một cái bàn, chỉ vào món ăn trước mặt, hỏi: “Tôi muốn biết, món này là do ai làm.”

Phùng Sở Sở nhìn qua bàn một cái, trên đó có một bát bí đồ hấp trứng, một món ăn rất bình thường, cô không hiểu tại sao Tô Thiên Thanh lại kích động như vậy.

Lưu Dục bước tới, nhìn lướt qua món ăn kia, đi đến bên cạnh Phùng Sở Sở, hời hợt nói: “À, món này á, món này là bạn cô làm. Cô ấy cũng thông minh, không cần xào nấu dầu mỡ mất công, chưng chưng hấp hấp là xong.”

Nguyễn Trữ Khanh? Phùng Sở Sở lẩm bẩm trong lòng, cô ấy đi theo La Giai Cầm bồ túc mấy ngày, rốt cuộc lại chỉ làm được một món không bê lên bàn được như thế này? Mà buồn cười hơn ở chỗ, vị đại gia Tô Thiên Thanh này lại rất khoái cái thứ này, nhìn bộ dạng anh ta đứng một bên thưởng thức như vậy, hiển nhiên là rất hài lòng với món ăn này.

Tô Thiên Thanh không nghe Lưu Dục nói tiếp, chỉ neho mắt nhìn Phùng Sở Sở, chờ cô cho đáp án.

“Tôi tiên sinh, chúng ta đã nói trước rồi, chỉ dùng bữa, không xem người.” Phùng Sở Sở không tình nguyện nói cho anh ta biết, trực giác mách bảo cô, bát trứng hấp này có gì đó mờ ám.

“Cô thực sự tưởng tôi là nhà phê bình thức ăn à. Trước không cho tôi xem quá trình nấu ăn còn chưa tính, nói là để công bằng. Giờ tôi đã ăn xong rồi, còn không cho tôi gặp người, có phải cô không muốn cho tôi lấy vợ không hả?”

“Vị bát bí đồ hấp trứng này mà anh sẽ cưới cô ấy làm vợ?”

“Cũng chưa đến mức như vậy.” Tô Thiên Thanh lắc đầu nói, “Có điều, điểm ấn tượng tăng lên không ít, có thể tiến thêm bước nữa để khảo sát.”

Phùng Sở Sở cười lạnh một tiếng, nói với Lưu Dục: “Gọi cô ấy vào đây đi.”

Lưu Dục gật đầu, xoay người ra cửa, không lâu sau đã đưa Nguyễn Trữ Khanh vào. Sắc mặt không tính là tốt, có thể là căng thẳng do đột nhiên bị gọi vào. Bởi vì Lưu Dục chỉ nói với cô, là Phùng Sở Sở gọi, cũng không nói rõ là Tô Thiên Thanh gọi đích danh cô.

Bước vào phòng ăn, mấy người đối mặt, nhìn nhau mấy lần. Tô Thiên Thanh bỗng chỉ vào Nguyễn Trữ Khanh cười nói: “Thì ra là cô à.”

Nguyễn Trữ Khanh cũng nhận ra anh ta, theo phép lịch sự lên tiếng chào, sau đó quay đầu hỏi Phùng Sở Sở: “Cậu tìm mình có chuyện gì?”

Tô Thiên Thanh ho nhẹ một tiếng, chỉ vào cái bát bên cạnh nói: “Thực ra, người tìm cô là tôi. Tôi muốn biết, cô làm món ăn này thế nào.”

Nguyễn Trữ Khanh nghe thấy câu này, lại theo bản năng lùi lại sau một bước, mặt lộ ra vẻ sợ hãi, run giọng nói: “Cái đó, ạch, thì là làm thế thôi.”

Phùng Sở Sở vẫn đứng một bên nhìn, xem phản ứng của cô nàng, cảm thấy có chút kỳ quái. Mặc dù đây chỉ là một món ăn bình thường không có gì lạ, nhưng ít ra cũng là tự tay cô ấy làm ra, nói qua quá trình chế biến cũng đâu phải việc khó, sao biểu hiện của cô nàng này lại giống như rất chột dạ vậy.

Thừa dịp Tô Thiên Thanh không chú ý, Phùng Sở Sở bước tới một bên, nhỏ giọng hỏi Lưu Dục: “Món này là cô ấy làm thật à?”

“Đúng vậy.” Lưu Dục khó hiểu nhìn Phùng Sở Sở, nghi hoặc tại sao cô lại hỏi vậy. “Tôi thấy cô ấy làm mà, mặc dù không phải từ đầu đến cuối. Nhưng vì là bạn cô nên tôi cũng lưu ý. Lại nói, lúc thi có nhiều phóng viên như vậy, sao mà giả được.”

Nghe thì có vẻ như chuyện là như vậy, thế con nhóc kia đang căng thẳng cái gì nhỉ? Cô ấy cũng đâu phải loại thấy đàn ông sẽ trở nên luống cuống, chỗ này, nhất định có vấn đề gì đó. Phùng Sở Sở vừa nghĩ, vừa đi về phía Nguyễn Trữ Khanh.

*** Đọc chương này thấy đồng cảm với mấy cô này quá ^^ ***

16. Chương 16

Chương 16: Người phụ nữ đến khởi binh vẫn tội

- Thà đắc tội với quân tử chứ chớ đắc tội với phụ nữ -

Tô Thiên Thanh ăn bí đỏ hấp trứng của Nguyễn Trữ Khanh làm, hương vị quen thuộc ấy vẫn còn quanh quẩn trong miệng anh, khiến cho anh có một nỗi xúc động không thể kiềm chế được, muốn biết rõ toàn bộ quá trình làm món ăn này.

Sắc mặt của Nguyễn Trữ Khanh hơi căng thẳng, nhìn vẻ mặt tươi cười của Tô Thiên Thanh, cô lại chẳng biết mở miệng thế nào. Liếc qua Phùng Sở Sở đang đứng một bên, đầy vẻ “chuyện không liên quan đến mình”, muốn đọc được tin tức gì từ trên mặt cô hoàn toàn không có khả năng. Chẳng còn cách nào khác, Nguyễn Trữ Khanh chỉ đành nhắm mắt, vừa hồi tưởng, vừa giải thích: “Đầu tiên cắt bí đỏ đi một nửa, nạo, sau đó rửa sạch, bỏ vào trong nồi hấp. Sau khi hấp chín, đánh trứng đổ vào, chờ trứng chín thì lấy ra.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Tô Thiên Thanh có chút khó tin, nghi ngờ hỏi.

Nguyễn Trữ Khanh hít một hơi, giống như hạ quyết tâm nói: “Phải, chính là như vậy. Tôi làm món ngọt nên có cho thêm chút mật ong, còn có một cách ăn khác là rắc thêm muối, nhưng mà các bước làm đều giống nhau.”

Sắc mặt Tô Thiên Thanh rất bình tĩnh, không nhìn ra anh ta có hài lòng với đáp án này hay không, chuyện này khiến cho Nguyễn Trữ Khanh càng căng thẳng hơn, thi thoảng lại quay đầu lại nhìn Phùng Sở Sở, cuối cùng không nhịn được hỏi, “VẬY, tôi có thể đi được rồi chứ?”

Phùng Sở Sở liếc qua Tô Thiên Thanh, ý bảo anh ta mở miệng, Tô Thiên Thanh gật đầu một cái, lời còn chưa ra khỏi miệng, Nguyễn Trữ Khanh đã như được ân xá, xoay người định bước ra cửa.

“Chờ chút, Nguyễn tiểu thư.”

Nguyễn Trữ Khanh vừa mới nghe Tô Thiên Thanh gọi, trái tim vừa mới buông lỏng lại trở nên căng thẳng, quay đầu lại, nhú mày nhìn anh ta.

Tô Thiên Thanh cũng không vặn vẹo chuyện bát trứng hấp kia nữa, chỉ mỉm cười chỉ vào chân của Nguyễn Trữ Khanh, quan tâm hỏi: “Chân cô, không bị làm sao chứ?”

Nguyễn Trữ Khanh sửng sốt một chút, ngay sau đó nhớ lại những chuyện ở cửa thang máy ngày hôm đó, không khỏi cười nói: “Không phải lo, tôi không bị thương.”

Thực ra thì cô sớm đã biết, người mình gặp phải hôm đó ở tạp chí chính là Tô Thiên Thanh, chẳng qua là vừa nãy bị hỏi trực diện, trong thời gian ngắn đã quên bống mất chuyện kia. Giờ anh ta lại đột nhiên nhắc tới, khiến cho trong lòng Nguyễn Trữ Khanh không khỏi có cảm giác an ủi. Người này, xem ra không chỉ nhiều tiền đẹp trai không thôi, tâm tư của anh ta cũng rất tỉ mỉ, cho dù anh ta có là một anh chàng nghèo, chỉ riêng với phẩm chất như vậy thôi cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của các cô gái rồi.

Phùng Sở Sở thì ngược lại, nghe cuộc đối thoại của bọn họ mà trong lòng tràn ngập nghi vấn, cô lấy cớ đưa Nguyễn Trữ Khanh xuống lầu, để Lưu Dục ở lại với Tô Thiên Thanh tiếp tục thử món ăn. Còn mình thì kéo Nguyễn Trữ Khanh ra ngoài, tìm một căn phòng yên tĩnh, kéo cô nàng vào trong.

“Nói đi, thế này là thế nào?” Sau khi đóng cửa lại, Phùng Sở Sở lập tức bắt đầu “tra hỏi”.

“Chuyện gì chứ?” Nguyễn Trữ Khanh không hiểu rốt cuộc cô đang hỏi chuyện nào, ngồi trên ghế sa lon, vừa xoa bóp chân, vừa tùy ý trả lời.

Phùng Sở Sở ngẫm kỹ, nghi vấn trong lòng không chỉ có một, lập tức ngồi xuống bên cạnh cô nàng, bắt đầu giải quyết từng chuyện một: “Trước tiên là nói về chuyện bát bí đồ kia đi. Tô Thiên Thanh tại sao lại đặc biệt gọi cậu lên hả, chỉ để hỏi cậu làm món ăn đó thế nào?”

“Chuyện này mình phải hỏi cậu mới đúng.” Nguyễn Trữ Khanh bất mãn trả lời, “Vừa rồi mình cũng suýt bị hù chết, cứ tưởng là món ăn mình làm có vấn đề gì ấy chứ.”

“Cậu không làm gì thì chột dạ cái gì?”

Nguyễn Trữ Khanh chu môi lên, làm nũng nói: “Ai chột dạ chứ, chẳng qua là gan người ta bé, nhìn thấy đại gia thì căng thẳng tí thôi mà.”

Phùng Sở Sở nghi hoặc nhìn cô nàng một cái, không tin lắm. Cô nàng này chỉ được cái bề ngoài trông có vẻ nhất gan thôi, quen biết với Nguyễn Trữ Khanh lâu như vậy rồi, còn không rõ tâm địa gian xảo kia của cô nàng hay sao. Vừa định mở miệng tiếp tục nghi vấn, lại nhìn thấy Nguyễn Trữ Khanh lấy trong túi áo ra một cái lọ nhỏ.

“Đúng rồi, cái này mình nhặt được ở trong nhà vệ sinh, cậu nói xem bên trong có gì?”

Nguyễn Trữ Khanh cầm cái lọ kia tinh tế nghiên cứu. Lúc mới nhặt được, vì trong lòng vẫn nghĩ đến cuộc thi nên chưa để ý lắm.

Cô ấy vừa nói vậy, Phùng Sở Sở cũng bị thu hút, cô đoạt lấy cái lọ kia, mở ra ngửi một cái, cảm giác hình như là hương liệu dùng để nấu ăn. Hồi tưởng lại cuộc cãi vã của Tử Vân và Trần Tĩnh khi sáng, dường như cô đã hiểu ra điều gì đó.

“Cậu, tìm được ở chỗ nào trong nhà vệ sinh?”

Nguyễn Trữ Khanh suy nghĩ một lúc, đáp: “Ở dưới bồn rửa tay, khi ấy mình đang trang điểm lại, lúc lấy thỏi son trong túi xách ra, không cẩn thận lại bị rớt xuống đất, lúc cúi xuống tìm, vô tình nhìn thấy cái này.”

“Cậu đúng là to gan, không biết là cái gì mà cũng dám nhặt mang về. Vừa nãy lại còn không biết xấu hổ mà xưng là nhất gan nữa chứ.”

Nguyễn Trữ Khanh ngượng ngùng cười cười, cười hì hì lảng qua chuyện bí đồ hấp trứng. Nhưng sòng trước chưa yên sòng sau đã tới, Phùng Sở Sở mặc dù tạm thời không để ý đến bát bí đồ kia nữa, nhưng lại rất khó hiểu trước sự quan tâm và mờ ám của Tô Thiên Thanh với Nguyễn Trữ Khanh.

“Cậu với Tô Thiên Thanh, không phải đã từng gặp nhau rồi đấy chứ?”

Lần này, Nguyễn Trữ Khanh thực sự không giấu diếm gì mà kể lại sạch sành sanh cuộc gặp gỡ ngượng ngập ở cửa thang máy, nghe mà khiến cho Phùng Sở Sở phải cảm thán trong lòng, quả nhiên gốc nhân có gốc phúc. Bao nhiêu người làm biết bao chuyện dư thừa chỉ để thu hút sự chú ý của Tô Thiên Thanh, cô nhóc này thì ngược lại, tùy tiện đi thang máy mà cũng có thể lấy được sự yêu thích của đại gia.

Kể ra, xét trên phương diện này, Nguyễn Trữ Khanh và Khương Nghị thực ra cũng rất xứng đôi, ít nhất bọn họ đều từng mèo mù đụng phải chuột chết, từng cùng gặp mặt Tô Thiên Thanh một lần. Tiểu khu chỗ Nguyễn Trữ Khanh, theo như Tô Thiên Thanh nói, hôm đó là lần đầu tiên anh ta đến đó để thăm một người bạn cũ. Mà tòa soạn của Phùng Sở Sở, hôm đó cũng là lần đầu tiên Tô Thiên Thanh tới. Không thể ngờ nổi, hai “lần đầu tiên” của anh ta, đều đụng phải một cặp cực phẩm như vậy.

Cuộc thi tài nấu nướng cứ thế kết thúc trong cơn sóng gió nho nhỏ. Lúc Phùng Sở Sở xuất hiện ở cửa, vừa hay chạm mặt Trần Tĩnh. Cô không hỏi kết quả của cuộc thi, chỉ lấy cái lọ kia ra từ trong túi xách, đưa cho cô ta, cười như không cười nói: “Chắc cô không ngờ tới, mình đã giấu ở nơi bí mật như vậy mà vẫn bị người khác lấy mất, nói vậy, cô và Từ Văn giờ đã đứng cùng trên một vạch xuất phát. Có điều không biết là kết quả cuối cùng, ai sẽ cười, ai sẽ khóc đây?”

Trần Tĩnh nhìn cái lọ nhỏ kia, lúng túng đứng đó, nửa ngày vẫn không vươn tay ra đón lấy. Phùng Sở Sở lười phải nói tiếp, nhét cái lọ vào tay cô ta, nghênh ngang bước đi.

Trên đời này, có rất nhiều chuyện sẽ thay đổi theo thời gian, dần dần biến chất. Tình bạn là như vậy, tình yêu cũng giống như thế.

Tình yêu giữa Nguyễn Trữ Khanh và Khương Nghị, cứ vậy mà đặt một dấu chấm hết trong lòng cô. Cho nên, khi cô bước ra khỏi nơi tranh tài, nhìn thấy chị gái Khương Nghị ở con phố đối diện, trong lúc nhất thời cảm thấy khó chịu.

Hai người phụ nữ, mỗi người đứng ở một đầu, nhìn đối phương ở đầu phố bên kia, mặc dù không có lấy một câu nói, nhưng trong mắt như có thiên ngôn vạn ngữ.

Cuối cùng, Nguyễn Trữ Khanh vẫn đứng tại chỗ, chờ Khương Hinh đi tới. Sau đó, hai người vẫn yên lặng, cùng nhau đến một quán cà phê gần đó.

Sau khi ngồi xuống gọi đồ uống, Khương Hinh bèn mở đầu trước, mở miệng hỏi thẳng: “Tôi nghe A Nghị nói, cô từ chối lời cầu hôn của nó.”

Nguyễn Trữ Khanh nghe giọng điệu của chị ta, dường như có hơi hướm chất vấn, trong lòng đã thấy mất hứng, khi đáp lời, giọng điệu cũng có vẻ cứng rắn: “Đúng vậy, tôi đã chia tay với anh ta rồi, đương nhiên sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của anh ta.”

“Cô cảm thấy nó có điểm nào không tốt ư?” Khương Hinh cầm cốc cà phê lên uống một hớp, dường như quên bỏ đường và sữa.

“Không có gì không tốt, chẳng qua là, hai chúng tôi không phù hợp.”

“Không phù hợp ở đâu?” Khương Hinh vẫn nhất quyết không tha.

“Điểm nào cũng không phù hợp.” Nguyễn Trữ Khanh cũng là người gặp mạnh thì mạnh, nói chuyện ngày càng chua ngoa, “Tôi tự nhận, tôi không phải là một người phụ nữ giỏi giang, cho nên tôi cần tìm một người đàn ông để tôi có thể nương tựa. Đáng tiếc, Khương Nghị không phải là một người đàn ông chín chắn mang lại cảm giác an toàn, anh ta sống, phần lớn đều dựa dẫm vào chị, cho nên, tôi không thể ở bên cạnh anh ta được, bởi vì dù tôi không ngại việc mình dựa dẫm vào đàn ông, nhưng tôi lại rất để ý việc mình phải dựa dẫm vào chị của người đàn ông đó.”

Khương Hình biết Nguyễn Trữ Khanh được mấy năm, mặc dù bình thường tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng nhìn ra cô là một người dịu dàng biết nghe lời, giờ nghe thấy cô nói một tràng như vậy, thực sự là ngoài dự liệu của chị ta. Chị ta vốn cho là, chỉ cần mình ra tay, nói thêm mấy câu là có thể kéo Nguyễn Trữ Khanh về bên cạnh Khương Nghị lần nữa, giờ xem ra, dường như mình đã quá khinh địch, coi thường cô gái nhỏ nhắn trước mặt này.

“Lý do này của cô hình như có chút khiên cưỡng, tôi không thể chấp nhận được.”

“Tôi không cần chị phải chấp nhận gì cả.” Nguyễn Trữ Khanh khẽ mỉm cười, tiếp lời nói, “Tôi chỉ cần biết là, tôi và Khương Nghị đã chấm dứt, anh ta cũng đã nói, sau này sẽ không đến gây phiền phức cho tôi nữa, thế là đủ rồi, những chuyện khác, tôi không việc gì phải giải thích với người khác, cũng không cần ai phải thấu hiểu cả, đây là việc riêng của tôi.”

“Nói cho cùng, không phải cô cũng chỉ vì tiền thôi sao. Bằng không cô đã chẳng đi tham dự cái cuộc thi vớ vẩn đó, tranh giành một người đàn ông cùng mấy nghìn cô gái khác.” Khương Hình quả nhiên là lão làng trong thương trường, làm việc cũng phải thực hiện đủ công tác chuẩn bị.

Nguyễn Trữ Khanh lại không có phản ứng như chị ta dự đoán, chẳng những không tức giận, lại còn cười vui vẻ hơn: “Đúng vậy, tôi rất thích tiền. Cho nên, kiểu đàn ông chỉ biết dựa vào người khác mà sống qua ngày như Khương Nghị, tôi sao có thể cần được? Anh ta núp dưới bóng cây vĩ đại như chị, sống rất là sung sướng, tôi nghĩ cả đời này anh ta cũng chẳng muốn ra khỏi đó. Nếu không phải vì chị là chị gái của anh ta, chỉ e trên đời này, người anh ta muốn cưới nhất, chính là chị.”

“Cô hãy tôn trọng tôi một chút.” Khương Hình giận đến mức đặt mạnh cốc cà phê trên tay xuống bàn, cà phê bắn ra tung tóe, tiếng động quấy nhiễu đến những người khác, khiến thỉnh thoảng bọn họ lại nhìn qua bên này.

Nguyễn Trữ Khanh cảm thấy hơi mất mặt, không muốn tiếp tục nói chuyện với chị ta nữa, xách túi lên, đứng dậy, nghiêm túc nói với Khương Hình: “Thực ra chị đâu cần phải chạy đến trước mặt tôi tự rước lấy mối nhục này.” Dứt lời, xoay người định đi.

Khương Hình sao nuốt nổi cơn tức này, đứng dậy túm lấy tay Nguyễn Trữ Khanh, cứng rắn nói: “Không được đi, tôi còn chưa nói hết lời.”

Nguyễn Trữ Khanh cảm thấy chị ta rất có tiềm năng làm mấy mụ đàn bà đánh đá, trong lòng có chút bất an, cô chưa chắc đã đánh không lại chị ta, chẳng qua là trước mặt mọi người, cô không cam lòng phá hoại hình tượng của mình. Nhưng nếu thực sự động tay động chân, cô mà không đánh trả, chỉ sợ sẽ bị chị ta đánh cho thê thảm, đến lúc đó thì hình tượng cũng vẫn bị phá hủy.

Đúng vào lúc đang ở thế lưỡng nan, một cánh tay chợt vươn tới, túm lấy cổ tay Khương Hình, kéo tay chị ta ra khỏi cánh tay Nguyễn Trữ Khanh.

“Dương Quang?” Nguyễn Trữ Khanh nhìn rõ người đến là ai xong, hơi có chút giật mình.

Khương Hình vô cùng bất mãn với việc Dương Quang ra tay, nhìn chằm chằm anh ta, cười lạnh nói: “Tôi đang nghĩ sao đang yên đang lành cô lại chia tay với A Nghị, thì ra là đã thông đồng với người đàn ông khác. Nguyễn Trữ Khanh, đừng tưởng là cả thế giới này đều không biết cô là loại gì, giả vờ ngây thơ, sau lưng lại làm mấy chuyện nam nữ xấu xa.”

“Tiểu thư, tôi thấy cô cũng là người có văn hóa, có khí chất, sao lời nói ra cứ như một tuấn chưa đánh răng vậy.” Nguyễn Trữ Khanh còn chưa mở miệng, Dương Quang đã không nghe nổi nữa, mở miệng châm chọc.

“Không phải để ý đến chị ta, chúng ta đi thôi.” Nguyễn Trữ Khanh không muốn bị mọi người vây xem, kéo cánh tay Dương Quang ra khỏi quán, chỉ để lại mình Khương Hình đứng đó tức đến hít thở không thông,

lại còn phải trả tiền một bàn đồ uống kia.

Ra khỏi quán, Nguyễn Trữ Khanh không nói gì, chỉ bước nhanh về phía trước. Về phần phải đi đâu, chính cô cũng không biết, chỉ cảm thấy nhất định phải nhanh chóng rời khỏi quán cà phê đó, càng nhanh càng tốt.

Dương Quang đi theo sau cô, cẩn thận để ý tình trạng của cô, di động đột nhiên vang lên, vừa nghe, là Phùng Sở Sở, “Này, anh đi đâu đấy? Bảo anh đứng ở siêu thị chờ em mấy phút, sao đã chẳng thấy tắm hơi đâu rồi?”

“Anh thấy Trữ Khanh, định chào cô ấy một tiếng, ai ngờ...”

“Cô ấy làm sao, có chuyện gì phiền phức à?”

Dương Quang vừa đi theo Nguyễn Trữ Khanh, vừa kể lại chuyện vừa nãy cho Phùng Sở Sở nghe, bảo cô nhanh ra ngoài. Anh là đàn ông, không biết an ủi con gái thế nào.

Phùng Sở Sở xách túi bước ra khỏi siêu thị, đi hơn trăm mét mới đuổi kịp hai người Dương Quang. Cô nhét đồ vào tay Dương Quang, tiến lên ôm lấy vai Nguyễn Trữ Khanh, thoải mái hỏi: “Sao thế, vẫn còn mất hứng vì cuộc thi à?”

“Đâu có.” Nguyễn Trữ Khanh quay đầu lại, cười đến là rạng rỡ. Đột nhiên quay đầu lại nhìn Dương Quang nói: “Anh có lái xe đến đúng không, đưa em về nhà đi.”

Phùng Sở Sở nghi ngờ liếc mắt nhìn Dương Quang, dường như đang chất vấn anh, tại sao khi nãy lại nói Nguyễn Trữ Khanh tâm trạng không ổn, trông như muốn tự sát, nhìn cô nàng hớn ha hớn hở, rõ ràng là đang vui đến nở hoa trong lòng.

Dương Quang nhún vai với cô, vẻ mặt vô tội, đành phải chịu bị đẩy đi làm tài xế, đưa Nguyễn Trữ Khanh về nhà trước, sau đó lại lái xe đưa Phùng Sở Sở đi ăn cơm.

Sau khi ăn xong, sắc trời đã tối dần, theo thói quen lúc trước thì giờ này, hai người nếu không đi xem phim thì cũng chuẩn bị về nhà. Nhưng hình như hôm nay Dương Quang có sắp xếp khác, anh kéo Phùng Sở Sở lên xe, không nói câu nào đã tự lái xe đi.

Phùng Sở Sở có chút nghi hoặc, lấy cùi chỏ chọc chọc cánh tay anh, hỏi: “Thế này là đi đâu?”

“Đẫn em đến chỗ này cực hay.” Dương Quang giả hoạt cười một tiếng, nhún ga, nhanh chóng đi về phía mục tiêu.

17. Chương 17

Chương 017: Phòng cưới

- Chỉ có tình yêu, không có bánh bao, hôn nhân không thể tiếp tục duy trì -

Xe cuối cùng cũng dừng lại ở cửa một tiểu khu, Dương Quang chào hỏi với bảo vệ xong, cửa chống trộm của khu nhà liền được mở ra, anh lái xe vào, dừng trước một dãy nhà chung cư. Lúc này bên ngoài xe, sắc trời đã tối hẳn.

Tiểu khu này chắc hẳn là mới xây, người đến ở không nhiều lắm, đến ban đêm, có vẻ có chút âm trầm, khi Phùng Sở Sở vừa xuống xe, vừa hay có một trận gió thổi qua, thổi trúng cô, không khỏi rung mình một cái.

“Đây là đâu vậy hả?” Phùng Sở Sở vừa run rẩy vừa hỏi.

Dương Quang lại chỉ cười mà không đáp, kéo tay cô lên lầu. Hai người ra khỏi thang máy, đi tới cửa một gian nhà độc lập, Dương Quang lôi chìa khóa ra, mở cửa đi vào.

Đây là một căn phòng thô, còn chưa được trang hoàng, đèn đóm trong nhà cũng chỉ được bắc tạm, vô cùng đơn sơ. Nhưng ánh sáng ấm áp chiếu rọi cả căn phòng, cũng chiếu sáng trái tim Phùng Sở Sở.

Dương Quang kéo cô đi xem một vòng, vừa đi vừa vui vẻ nói: “Căn nhà này anh mới mua, giờ phải nhờ bà chủ tương lai đến cổ vấn một chút, trang hoàng thế nào mới được đây.”

Phùng Sở Sở có chút mất tự nhiên, vung tay, mở miệng nói: “Nhà của anh, anh thích trang trí thế nào thì làm thế ấy.”

Dương Quang không để ý đến dáng vẻ của cô, lòng buồn cười, nói: “Nhưng mà sau này hai chúng ta sẽ cùng nhau sống ở đây rất rất lâu. Nếu mà trang trí không đẹp, chỉ sợ em càng ở càng tức giận, cuối cùng lại ly hôn với anh ấy chứ.”

“Ai nói em muốn kết hôn với anh.” Phùng Sở Sở hiếm khi làm con gái nũng nịu một lần, mặt đỏ như trứng tôm.

“Em không lấy anh thì còn muốn lấy ai hả? Chẳng lẽ muốn bắt trước Trữ Khanh, bay đến mấy gã áp dụng đường lối kinh tế, đi theo mấy cô khác tranh giành đại gia đấy chứ.”

Nguyễn Trữ Khanh nhất định không nghĩ tới, một chuyện riêng tư bé xiu của mình lại bị Dương Quang coi là tài liệu giáo dục tiêu cực, mang ra để giáo huấn Phùng Sở Sở.

“Anh đừng nói vậy, Trữ Khanh chia tay với Khương Nghị rồi mới đi tham gia tranh tài, cô ấy không nợ Khương Nghị thứ gì cả.” Mặc dù trong đáy lòng, Phùng Sở Sở cũng không tán thành Nguyễn Trữ Khanh tham gia cuộc tranh tài hư vinh đó, nhưng làm bạn tốt, cô vẫn mở miệng ủng hộ cô ấy.

“Được rồi, đừng tranh cãi vì cô ấy, chuyện của cô ấy, cứ để cho chính cô ấy để ý đi. Chúng ta nên suy nghĩ xem, căn nhà này nên trang hoàng thế nào cho đẹp, nếu mà sinh con, phải chia phòng thế nào đây?” Dương Quang đẩy một cánh cửa phòng ra, nhìn vào bên trong quan sát, “Căn phòng này lớn nhỏ không sai, sau này có con có thể dùng làm phòng cho trẻ con. Còn gian bên cạnh kia nữa, kích thước cũng không tệ, nếu em mà sinh hai đứa, bọn mình cũng không phải lo.”

Phùng Sở Sở đi theo Dương Quang đi lung tung trong phòng, nghe thấy anh một mình đứng đó thao thao bất tuyệt những ý nghĩ kỳ quái. Thậm chí ngay cả đây tháng con tổ chức ở chỗ nào cũng đã liệu được bảy tám phần. Dương Quang lúc này, nhìn qua tựa như một đứa trẻ, mơ ước đến tương lai tốt đẹp của mình.

Tất cả dường như đã diễn ra quá nhanh, khi Phùng Sở Sở còn đang vắt hết óc về cuộc tranh tài, bên kia, Dương Quang đã tự mình mua nhà, chỉ chờ cô gật đầu là có thể cử hành hôn lễ, bước vào một giai đoạn khác của cuộc đời. Bây giờ, thật sự có thể kết hôn sao? Cô vẫn còn có chút do dự.

Có điều, về chuyện Dương Quang mua nhà, hôm đó khi về đến nhà, cô vẫn thông báo với cha mẹ một tiếng. Trước kia khi chưa có bạn trai, cha mẹ cả ngày muốn cô đưa đàn ông về nhà, chỉ sợ dù mới là yêu đương thôi cũng đủ để họ mừng như đón Tết vậy.

Sau này khi quan hệ với Dương Quang đã ổn định, suy nghĩ của cha mẹ lại thay đổi, bắt đầu mong mỏi cô lấy chồng chứ không thỏa mãn với việc nghe Dương Quang gọi họ là “Bác trai” “Bác gái” nữa....

Cho nên khi cô nói chuyện Dương Quang mua nhà với cha mẹ, bọn họ có vẻ rất vui, cảm thấy con gái cách thánh đường hôn nhân thực sự chỉ có một bước dài mà thôi.

Ông Phùng bỏ trái cây đang ăn dở xuống, móc thuốc lá ra, nhanh chóng châm lên, bình thường ở nhà ông rất ít khi hút thuốc, là vì bà Phùng lúc nào cũng cầu nhàu bên tai ông, hút thuốc không tốt với thân thể. Bây giờ thừa dịp tâm trạng của bà ấy đang tốt, ông Phùng vội vàng rút ra hút thêm mấy ngụm, trong lòng chỉ mong con gái ngày nào cũng có thể mang tin tốt về, vậy con đường hút thuốc của ông mới không còn gặp ghênh như thế.

Bà Phùng nhìn bộ dạng kia của chồng mình, lưỡi phải nói, cảm quả táo ông chưa gặm xong lên, hai ba miếng đã ăn hết. Sau khi ăn xong, bà không có ý định rời đi mà ngồi xuống, hỏi con gái: “Sao hả, căn nhà kia có rộng không? Đẹp không?”

“Rộng thì cũng rộng, chắc được một trăm năm mươi mét vuông, nhưng mà đẹp thì chưa biết ạ, còn chưa trang hoàng lại mà mẹ, chỉ là một căn phòng thô thôi.” Phùng Sở Sở mệt đến ngáp ngắn ngáp dài, mắt liếc

nhìn đồng hồ treo tường, thật mong có thể lập tức về phòng ngủ.

Nhưng xem ý tứ của mẹ, chắc còn chưa hỏi xong đâu, muốn đi không dễ. “VẬY TIẾP ĐÓ LÀ PHẢI TRANG HOÀNG HẢ?”

Phùng Sở Sở vô lực gật đầu nói: “Đúng vậy, cho nên anh ấy mới dẫn con tới, anh ấy hỏi con định trang trí thế nào cho đẹp.”

“Thế là có ý gì?” Năng lực lý giải của bà Phùng, hiển nhiên khác hẳn người nào đó, hai con mắt kia của bà giống như đom đóm trong đêm, đột nhiên lóe sáng, cao giọng lên nói, “CÓ PHẢI NÓ ĐỊNH ĐỂ CHO NHÀ MÌNH BỎ TIỀN TRANG TRÍ KHÔNG Đấy?”

“Con không biết, anh ấy chưa nói gì cả.”

“Nó chưa nói, sao con không hỏi hử?” Bà Phùng đột nhiên the thé kêu lên, khiến cho hai cha con ngồi bên cạnh sợ hết hồn.

”Con hỏi việc đó làm gì chứ? Nếu anh ấy muốn con bỏ tiền, nhất định sẽ nói với con.”

“Đây là chuyện của vợ chồng son chúng nó, bà quan tâm làm gì.” Ông Phùng mạnh mẽ rít một hơi thuốc lá, lên tiếng khuyên nhủ.

Bà Phùng tay lạnh mất lẹ, nhoáng cái đã giật lấy điều thuốc, mới hai ba cái đã dập tắt, sau đó quay đầu nói với Phùng Sở Sở: “Chuyện này con phải nói rõ ràng với nó. Nếu nó muốn chúng ta bỏ tiền trang hoàng nhà cửa, thì cái nhà kia phải có tên của con nữa, nếu không, mẹ đây có vắt cổ chày cũng không ra một giọt nước đâu.”

Nói xong, bà Phùng đứng dậy, bắt đầu dọn dẹp vỏ trái cây trên bàn, Phùng Sở Sở vừa ăn dưa hấu, vừa liếc mắt nhìn cha mình, hai cha con ngồi đó dùng ánh mắt trao đổi.

Về chuyện thêm hay không thêm tên vào giấy tờ nhà, cô không phải là không biết gì. Đám con gái lòng dạ cao như trời trong văn phòng kia, cả ngày chính là ngồi ở đó mà tính toán xem trước khi kết hôn phải làm gì để khiến lợi ích của mình có thể tối đa hóa nhất, lợi ích của đối phương tối thiểu hóa nhất. Mà chuyện các cô ấy quan tâm nhất là, nhà do ai bỏ tiền mua, trên đó viết tên ai, nói vậy là vì, ý kiến phổ biến của mọi người đều là đàn ông mua nhà, phụ nữ trang hoàng, về phần trên giấy chứng nhận bất động sản, phải viết tên của hai người, như thế mới tính là công bằng.

Phùng Sở Sở bình thường vẫn nghe mấy cô nàng khoác lác. Trong lòng cảm thấy buồn cười biết bao. Giờ chuyện đổ xuống đầu mình, nên làm thế nào lại khiến cho cô có chút khó xử, lời mẹ nói hình như cũng không sai, nhưng mà bảo cô nhắc chuyện tiền nong với Dương Quang, lại là chuyện cô không muốn làm nhất.

Kết quả là, việc trang hoàng cứ thế mà bị cô cố ý kéo dài. Trước mắt vẫn là lo liệu cho cuộc tranh tài quan trọng hơn. Vòng tranh tài nấu nướng lần trước, cuối cùng đã loại mất ba mươi người, năm mươi người dự thi, giờ chỉ còn hai mươi. Cuộc tranh tài trở nên ngày càng kịch tính, mỗi người còn ở lại đều cảm thấy cơ hội chiến thắng của mình lại lớn thêm một phần.

Lúc này bên truyền thông cũng bắt đầu có những bài báo dài kỳ viết về cuộc thi này, có điều bởi vì lần tuyển chọn trước phần lớn đều tiến hành nội bộ, thực sự tỷ thí công khai chỉ có một lần cho nên các ký giả còn chưa biết ai mới là ứng cử viên tiềm năng, còn ai chỉ là đến góp vui. Cho nên mặc dù sự kiện “Tuyển vợ” thỉnh thoảng cũng xuất hiện trên báo nhưng phần lớn cũng chỉ là một vài tin đồn tình cảm. Những ngày tháng làm người dự thi của Nguyễn Trữ Khanh cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm, thậm chí cả những người bên cạnh cô cũng có nhiều người không phát hiện ra thực ra cô cũng tham gia vào cuộc thi này, thậm chí còn đột phá vòng vây, tiến vào top 20.

Theo kế hoạch đã định, lần tranh tài tiếp theo sẽ từ nhà bếp rồi đến phòng giặt đồ, trong ấn tượng của rất nhiều người. Giặt quần áo đơn giản hơn rất nhiều so với nấu cơm, hơn nữa bây giờ đều dùng máy giặt tự động, chỉ cần ném đồ vào trong là đã giải quyết hơn phân nửa rồi, rất hiếm xuất hiện vấn đề như xào nấu hỏng món ăn. Nhưng là bởi vì hạng mục tranh tài này dường như có chút đơn giản, trái lại lại khiến cho Phùng Sở Sở phải nhúc nhích đầu, làm sao có thể khiến cho đơn giản trở nên sinh động, khiến cho người ta chú ý mới là khảo nghiệm khó khăn nhất.

Thật may là, Tô Thiên Thanh vẫn không an phận lại có ý tưởng mới. Anh ta chủ động gọi điện thoại cho Phùng Sở Sở, đề ra một phương án, đó chính là tập hợp tất cả người tham gia đến biệt thự mới của anh ta, mỗi người phân vào một gian phòng, trừ giặt quần áo ra còn nhất định phải quét dọn thêm cả căn phòng đó nữa.

Phùng Sở Sở cầm điện thoại, sưng sốt chừng năm giây mới cau mày, không xác định hỏi: “Có phải anh không muốn mời nhân viên vệ sinh nên mới định chiếm tiện nghi của mấy ứng viên kia không hả?”

Tô Thiên Thanh thấy buồn cười, đáp lại: “Cô Phùng, nhờ phúc của cô, giá cổ phiếu của Thanh Nhã gần đây xu thế không tệ. Tôi chẳng qua chỉ mong một nửa tương lai của mình, không phải là một cô nàng ngốc nghếch chỉ biết sử dụng máy móc.”

“Anh xác định nhà anh có đủ hai mươi phòng cho người ta quét dọn?” Vấn đề này rất mấu chốt.

Tô Thiên Thanh ngẩng đầu đếm một lượt rồi mới lên tiếng, “Nếu như chia phòng khách làm hai mà nói thì không sai biệt lắm.”

“Thế máy giặt thì đặt ở đâu?” Phùng Sở Sở đột nhiên cảm thấy, mình và Tô Thiên Thanh nói chuyện sao lại sinh hoạt hóa như vậy. Giống như đôi tình nhân trẻ đang thảo luận xem bố trí căn nhà mới của họ thế nào vậy, thậm chí còn muốn cùng nhau hướng về cuộc sống tương lai.

“Trong nhà có ba phòng giặt đồ, để cho bọn họ thay nhau dùng là được. Cô là chủ trì, vấn đề sắp xếp thời gian hợp lý giao cho cô đấy. Tôi nghĩ, cô sẽ không để tôi thất vọng chứ.” Câu cuối cùng của Tô Thiên Thanh, nói ra có chút mập mờ, nếu không phải cách điện thoại không có cách nào, Phùng Sở Sở thực sự muốn tặng cho anh ta hai ánh mắt khinh bỉ.

“Vấn đề này thì không lớn, nhưng mà còn một chuyện.” Phùng Sở Sở vừa xoay bút trong tay vừa nói, “Phòng của nhà anh, lớn nhỏ chắc không giống nhau chứ, nếu vậy, có người sẽ bị thiệt có người lại được lợi hơn.”

Mặc dù không ai thấy, nhưng Tô Thiên Thanh vẫn không nhận được mà gật đầu, một tay vỗ nhẹ lên mặt bàn, sau một lúc suy nghĩ mới đáp: “VẬY ĐI, cô bớt chút thời gian đến nhà tôi một chuyến, xem độ lớn nhỏ của từng phòng, sau đó định ra thời gian tranh tài. Phòng lớn thì thời gian sử dụng có thể nhiều hơn, về phần phân chia thế nào thì bóc thăm đi, sinh tử có số, phúc họa ở trời mà.”

Phùng Sở Sở do dự một lúc lâu, vẫn cảm thấy có chút không ổn: “Sợ là đến khi đó sẽ có người xấu bụng, tổ khổ với truyền thông gì đó, đến lúc ấy chúng ta phiền to.”

“Chuyện này dễ thôi.” Tô Thiên Thanh chẳng cần suy nghĩ đã nói, “Cô cứ nói với bọn họ, bắt thăm được phòng lớn, không chỉ có thể kéo dài về mặt thời gian, mà cơ hội biểu hiện cũng nhiều hơn, dù sao từ tổng thể nhìn lại, phòng ngủ cũng dễ coi hơn nhà vệ sinh, cũng càng có thể thu hút sự chú ý của tôi hơn.”

Vừa nghe Tô Thiên Thanh nói vậy đã biết anh ta là một cao thủ lừa gạt phụ nữ, cho dù có chuyện gì khó giải quyết, chỉ cần có liên quan đến phụ nữ anh ta cũng có thể nghĩ ra mười bảy mười tám trò nguy hiểm để mình thoát thân.

Phùng Sở Sở đột nhiên cảm thấy, cho dù đến cuối cùng cuộc thi này có thực sự chọn ra được một người thắng cuộc, Tô Thiên Thanh cũng sẽ không lấy cô ta về nhà. Có lẽ sẽ nói chuyện yêu đương vài ngày, rồi dùng đủ loại lý do để đá người ta. Sở dĩ anh ta hợp tác với tòa soạn các cô cũng chỉ là để thu hút sự chú ý mà thôi.

Nếu anh ta đã suy tính mọi sự chu đáo như vậy rồi, Phùng Sở Sở đương nhiên cũng không có lý do cự tuyệt. Huống chi, mặc dù chủ ý này của anh ta rất bốc mùi, nhưng không hẳn không phải là một ý kiến hay. Cuộc thi càng phức tạp, quy tắc càng nhiều, mới có thể khiến người ta không chọn sai.

Về phần nhiệm vụ vinh quang đến căn biệt thự mới mua của Tô Thiên Thanh, Phùng Sở Sở đương nhiên lười phải tự mình ra mặt, phái Yến Tử và Đại Chí mang theo thước đo, tỉ mỉ đo đạc từng gian một, ghi lại số liệu mang về cho mình, Yến Tử và Đại Trí vừa nghe thấy có nhà giàu để tham quan, mừng còn không kịp, mấy người trong văn phòng ghen tỵ chết đi được, rồi rít yêu cầu bọn họ chụp mấy tấm hình về mở rộng tầm mắt.

Phùng Sở Sở thấy bọn họ âm ỉ có chút kỳ quái, tiến lên, vỗ bàn, giả bộ nghiêm túc nói: “Được rồi, đừng âm ỉ nữa, bọn họ đi làm việc, đâu phải đi chơi. Hơn nữa bây giờ vẫn đang trong giờ làm việc đấy, mỗi người đều chú ý một chút. Tổng biên tập mà phát hiện ra là đi cả đám đấy.”

Tiểu Ngũ nháy mắt mấy cái với cô, ghé đầu qua nói: “Chị Phùng ơi, chị nghĩ nhiều quá đấy, tổng biên tập hôm nay ra ngoài mua đồ rồi, mười lăm phút nữa tiếng chắc chưa về đến nơi đâu.”

“Mua đồ? Ban biên tập có thứ gì cần chú ấy phải đích thân đi mua à?”

“Không phải là đồ của Ban biên tập cần dùng đâu chị, là đồ của chú ấy.” Tiểu Ngũ vừa mới dâng máu buồn chuyện, thu cũng chẳng thu lại được, “Chú ấy, chắc là đi mua “tóc” đấy.”

“Mua tóc?” Phùng Sở Sở càng thêm khó hiểu, chẳng lẽ Tổng biên tập “Đỉnh Quang Minh” rốt cuộc cũng không chịu nổi cô quạnh, cũng không chấp nhận nổi đỉnh đầu hoang vu của mình, quyết định chủ động tiến tới, đi cắt tóc?

“Ai da, Sở Sở, sao tin tức của chị lại mất linh thế, ngay cả chuyện này mà cũng không biết.” Yến Từ xông tới, chỉ chỉ đầu mình nói, “Chủ biên từ xưa đến nay đỉnh đầu thừa thớt, dạo này không biết thấy trên trang web nào người ta đề cử một loại dầu gội mọc tóc, chú ấy đã rục rịch mấy ngày rồi. Hôm nay rốt cục hỏi thăm được nơi bán, bây giờ chắc là tự mình đi nhận hàng rồi.”

“Nhưng mà, tóc chú ấy ít như vậy, dầu gội dùng trên đầu chú ấy, chẳng phải sẽ thành sữa tắm sao?” Phùng Sở Sở nghiêm trang nói, trong giọng tràn ngập nghi ngờ.

Những người khác sớm đã cười đến giữa tới giữa lui, chui hết vào trong bàn làm việc.

18. Chương 18

Chương 18: Nội trợ khó làm

- Nội trợ không giặt đồ tốt, không phải là nội trợ giỏi -

Theo yêu cầu của Tô Thiên Thanh, Phùng Sở Sở đã điều chỉnh một số quy tắc và sắp xếp của cuộc thi, thời gian tranh tài cũng vì thế mà bị đẩy lùi lại ba ngày, để đảm bảo nhân viên có thêm việc, sửa đổi từng chi tiết nhỏ.

Có điều trong lúc mọi người đang giống trống khua chiêng chuẩn bị, lại xảy ra một màn nhạc đệm không lớn không nhỏ. Thì ra là có một đài truyền hình hy vọng có thể phỏng vấn người tổ chức hoạt động này. Đài truyền hình này, thực ra nhắc đến thì mọi người trong tòa soạn đều không xa lạ vì cùng thuộc một công ty truyền thông. Chẳng qua là bình thường qua lại không nhiều, ít nhất là giữa công nhân viên không có điểm gì chung.

Nhiệm vụ phỏng vấn này vốn do cấp trên an bài, là hy vọng tổng biên tập đỉnh Quang minh có thể lên đài. Nhưng tổng biên tập soi gương cả nửa ngày, thật cảm thấy không ổn, tuổi mình lại đã cao, hình tượng cũng không đẹp, có hóa trang cũng khiến cho người ta nghĩ là cưa sừng làm nghé. Kết quả là, ông khép mắt lại, quyết tâm đẩy Phùng Sở Sở trẻ tuổi xinh đẹp lên đài.

Vốn là cấp trên có chút bất mãn với sự sắp xếp này, Phùng Sở Sở dù có giỏi giang mấy thì cũng chỉ là một chủ biên của chuyên mục mà thôi, không đủ để đại diện cho cả tòa soạn. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy ảnh của tổng biên tập đỉnh Quang Minh và Phùng Sở Sở xong, liền tỏ ra mười hai vạn phần tán thành với quyết định này.

Phải biết là, ti vi là báo hình, bất kỳ một tỳ vết nào cũng sẽ bị phóng đại vô hạn trước ống kính máy quay. Huống chi toàn thân Tổng biên tập đại nhân, một từ tỳ vết đã không đủ để hình dung, khuyết điểm to bằng miệng chén cũng không dưới mười. Lại nhìn Phùng Sở Sở, mặc dù không tính là tuyệt sắc, nhưng hơn ở

điểm trẻ tuổi, ăn mặc vào cũng không quá mất mặt, thậm chí còn thu hút không ít ánh mắt. Huống chi, cô còn là người trực tiếp tổ chức và tham gia vào hạng mục “Bạn gái cuối cùng của triệu phú” này, đồng thời thân lại là phái nữ, thậm chí còn là một người phụ nữ sắp lấy chồng. Nói vậy xuất phát từ góc độ của cô, có thể đào móc ra vô số bí mật của những phụ nữ tri thức sắp lấy chồng.

Cứ như vậy, dưới tâm trạng kinh ngạc, Phùng Sở Sở nhận được thông báo xuất hiện trên tiết mục của đài truyền hình. Cô cũng giống tổng biên tập, căn bản không muốn xuất đầu lộ diện trên ti vi. Nhưng cô không may mắn bằng tổng biên tập, bởi vì dỗi mắt khắp tòa soạn này chẳng còn đầy cho ai được nữa. Cũng không thể đẩy nhân viên nhỏ như Yến Tử đi nhận phỏng vấn được. Vậy nên, đáng thương thay cô chỉ có thể nhận nhiệm vụ lúc cấp bách, nhắm mắt hy sinh một lần.

Phỏng vấn được sắp xếp sau một tuần khi vòng tranh tài thứ hai diễn ra, cho nên bây giờ trước mặt Phùng Sở Sở, quan trọng nhất vẫn là vòng thi kế tiếp. Cửa ải này đối với Nguyễn Trữ Khanh mà nói cũng không phải chuyện khó, Phùng Sở Sở không cần quan tâm đến cô nàng nữa. Một người phụ nữ sống một mình, dù không biết nấu lửa nấu cơm, nhưng lấy thu nhập của cô ấy cũng chưa hoành tráng đến mức thuê người giúp việc về quét dọn vệ sinh. Cho nên, giặt quần áo và dọn chuồng heo, Nguyễn Trữ Khanh hẳn là ứng phó được.

Điều duy nhất khiến cô thấy tiếc nuối là La Giai Cầm, vất vả lắm mới thuyết phục được cô ấy tham gia cuộc thi, kết quả lại bị lòng tốt của Dương Quang làm hỏng bét, một cuộc hẹn xem mặt đã dă kích cô ấy về điểm xuất phát, cũng không dám ra ngoài cạnh tranh với người khác nữa. Phụ nữ trời sinh nhạy cảm yếu ớt, huống chi còn là một người phụ nữ đã từng bị tổn thương, lúc nào cũng đề phòng người khác tổn thương mình.

Tạm vứt bỏ những chuyện phiền lòng này, Phùng Sở Sở một lòng chuyên chú vào công việc, ngày so tài cũng đã đến. Tô Thiên Thanh hào phóng cho mượn khu biệt thự mới xây làm đấu trường cho các vị mỹ nữ đủ màu sắc. Đây cũng là một tiêu đề có tính đề tài cỡ nào chứ, các giới truyền thông đương nhiên lập tức theo đuổi, một khắc cũng không muốn rời lại. Mặc dù làm vậy sẽ khiến cho đối thủ cạnh tranh, tạp chí Định nghĩa phụ nữ, tăng không ít doanh số, nhưng việc hại người bất lợi, không ai muốn làm. Nên phỏng vấn thì cứ phỏng vấn, cùng lắm là lúc viết bài, âm thầm đập mấy đối thủ, giảm ưu việt đến mức thấp nhất.

Hôm đó sắc trời rất đẹp, ánh mặt trời thậm chí còn hơi chói chang. Người dự thi tập hợp ở một địa điểm, được xe riêng của tòa soạn đưa đến nơi tranh tài. Tô Thiên Thanh vẫn như cũ, núp trong bóng tối, hết như u hồn dòm ngó khắp nơi. Có điều, lần này hơi khác với lần trước, đó là anh ta có thể thông qua camera trực tiếp, bất cứ lúc nào cũng quan sát được tình huống trong các gian phòng.

Dọn dẹp không giống với nấu cơm, cảm xúc chủ quan tương đối ít, sạch hay bẩn, nhìn một cái là thấy ngay, cho nên cũng không cần anh ta phải trốn tránh gì, nhưng lại sợ anh ta đi nhòm ngó khắp nơi sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của người dự thi, vậy nên chỉ có thể lợi dụng camera trực tiếp truyền hình ảnh về màn hình trong phòng nghỉ.

Phùng Sở Sở bởi vì lần trước ngồi cùng anh ta trong phòng nghỉ nhìn nhau mà chẳng có gì để nói, không thoải mái, cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo. Cho nên lần này chủ động xin đi giết giặc, muốn đi theo tác nghiệp cùng với máy quay, tiến hành phỏng vấn trực tiếp. Hồi xưa lúc cô mới vào tòa soạn cũng là từ cơ sở mà lên, loại chuyện vặt vãnh như phỏng vấn này đương nhiên không làm khó được cô. Càng khiến cho cô có cảm giác hưng phấn như được quay lại quá khứ.

Về phần Tô Thiên Thanh, bất hạnh thay lại bị cái người mặt lạnh Lưu Dục này đến làm bạn. Hai thằng đàn ông, đề tài nói chuyện lại càng ít, cho nên lần này Tô Thiên Thanh cũng biết ngoan ngoãn, tìm trợ lý Chung Tiễn Danh đến ngồi cùng, nói cho vãn về thì là: cổ vãn hôn nhân.

Phùng Sở Sở lười phải để ý đến những chuyện này, tay cầm bộ đàm, ra vành ra vẽ đứng bên cạnh máy quay, báo cáo tình hình trực tiếp. Thực ra những gì quay được lần này sẽ không được phát sóng, hoàn toàn là để phục vụ Tô Thiên Thanh. Cho nên trong quá trình phỏng vấn cũng tương đối thoải mái, không có lắm quy củ như vậy, mà đến đâu thì nói đến đó, thậm chí có lúc cũng quay ra ông kính, diễn giải một lượt với Tô Thiên Thanh, thuận tiện âm thầm chọc ngoáy, đâm thọc một phen.

Queo qua một lối rẽ, đi lên trước phòng giặt đồ ở tầng một, Phùng Sở Sở tranh đi phía trước, đầu tiên ghé đầu vào xem. Khiến cho cô ngoài ý muốn là, giờ phút này người đang ở bên trong lại là Trần Tĩnh. Kết quả

của vòng tranh tài lần trước khiến cho cô có chút bất mãn, Từ Vân vì mất đi gia vị bí truyền nên không thể thuận lợi lọt vào vòng tiếp theo, mà Trần Tĩnh làm chuyện xấu xa lại ngoài ý muốn trúng cử. Mặc dù Tô Thiên Thanh chỉ chọn lựa bằng đồ ăn, không hề biết được câu chuyện đằng sau. Nhưng Phùng Sở Sở vẫn không nhận được mà trút hết oán khí lên đầu anh ta, cũng chỉ vì anh ta có mắt không trông nên mới để tiểu nhân đắc chí.

Trần Tĩnh thấy Phùng Sở Sở, phát hiện đằng sau có máy quay, trong lòng căng thẳng, tay cầm cái giỏ nhựa không nhận được run rẩy. Đầu óc trống rỗng, cuống quýt trút tất cả đồ trong giỏ vào trong máy giặt. Máy bắt đầu chuyển động, tiếng động không lớn giờ phút này lại đặc biệt chói tai.

Những bộ đồ này đều do ban tổ chức cung cấp, vết bẩn bên trên cũng là bị bôi lên, đồ phân cho mỗi người đều xấp xỉ, nhưng hiệu quả giặt không phải đều giống nhau.

Phùng Sở Sở nở nụ cười đi lên trước, ống kính vừa nhắm về phía gương mặt của Trần Tĩnh liền bắt đầu nói: “Xin hỏi cô Trần, cô có cảm thấy, mình vừa mới mắc một sai lầm không?”

Trần Tĩnh vừa nghe thấy mình phạm sai lầm, càng run thêm, không chút suy nghĩ, định vươn tay mở nắp máy giặt, nhưng vừa mới giơ tay ra đã bị Phùng Sở Sở ngăn lại.

“Aiz, quần áo đang giặt, đừng có tùy tiện tạm dừng. Cô thực sự không nghĩ ra mình đã làm gì sao?”

Trần Tĩnh có chút bất lực lắc đầu một cái, gần như sắp khóc. Cô ta đột nhiên cảm thấy, cảm giác này còn khiến cô ta nhức đầu căng thẳng hơn cả kỳ thi tốt nghiệp trung học năm xưa.

Phùng Sở Sở thấy đã dọa đủ rồi, bèn không chọc ngoáy nữa, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài nói: “Aiz, đồng đồ này giặt xong, chắc sẽ thành ngũ sắc rực rỡ, vô cùng đặc sắc.”

Chung Tiền Danh đang ngồi trước màn hình, nhìn thấy mỹ nữ chần kinh, có chút không đành lòng, lẩm bẩm: “Cô ta nói vậy là có ý gì? Tôi thấy Trần tiểu thư làm đâu có gì sai.”

Lưu Dục uống một hớp, vẻ mặt lãnh đạm nói: “Cô ta không để riêng quần áo dễ phai màu ra, đồng đồ này, coi như hỏng hết.”

Chung Tiền Danh nghe anh ta nói vậy, kinh ngạc bùm miệng, liếc mắt nhìn Tô Thiên Thanh một cái. Chỉ thấy sắc mặt anh bình thường, khẽ gật gật đầu. Coi như là đồng ý với cách nói của Lưu Dục.

“Thằng nhóc nhà cậu, bình thường chắc không giặt quần áo bao giờ đúng không.” Tô Thiên Thanh nhìn dáng vẻ kia của Chung Tiền Danh, đã biết ở nhà cậu ta cũng là một thiếu gia.

Chung Tiền Danh không thấy nhục một tí nào, ngang nhiên nói: “Em ở nhà, quần áo của em, mẹ đều em giặt giúp hết.”

“Thế cậu định sau này kết hôn rồi mà vẫn ngày nào cũng mang quần áo bẩn về chỗ bố mẹ chắc?” Tô Thiên Thanh không nhận được mà chọc cậu ta.

“Sao lại thế, em không được giống anh sao, tuyển chọn tỉ mỉ, tìm một người toàn năng về giúp em.”

Tô Thiên Thanh chỉ cười cười, không nói gì, trong lòng lại âm thầm nghĩ, Chung Tiền Danh quả nhiên còn chưa thực sự hiểu anh. Nếu anh quả thực muốn kết hôn, cần gì phải nhọc lòng như vậy, phụ nữ xinh đẹp trên đời đâu có ít, cho dù không biết gì thì có sao. Thứ anh có chính là tiền, tìm tám người, mười người giúp việc cũng không phải việc khó.

Trước mắt anh đột nhiên xuất hiện gương mặt ngoài cười nhưng trong không cười của Phùng Sở Sở, có lẽ chỉ có cô mới thực sự hiểu mục đích của anh khi bày ra màn kịch này, cho nên mới tỏ ra lạnh lùng và khinh thường với anh như vậy.

Đúng vào lúc trong đầu anh đang nghĩ đến Phùng Sở Sở, giọng nói của cô lại vang lên trên màn ảnh. Lần này, cô không phỏng vấn, chỉ bình luận một chút vào lúc ống kính đang quay, giúp cho ba người Tô Thiên Thanh hiểu rõ tình hình hơn.

Trên màn ảnh đang chiếu cảnh một vị mỹ nữ cúi người lau bàn, Phùng Sở Sở không lọt vào khung hình, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của cô. Không hiểu tại sao, không thấy người mà chỉ nghe thấy giọng nói của cô,

Tô Thiên Thanh lại cảm thấy hình như cô ta cũng không đáng ghét đến thế, thậm chí có một sát na, anh bỗng cảm thấy, giọng nói này lại dễ nghe đến vậy, khiến cho anh có một nỗi xúc động muốn nghe mãi.

Đáng tiếc, tiếng thét chói tai của mỹ nhân đã cắt đứt câu nói của Phùng Sở Sở. Thì ra là mỹ nhân thấy có máy quay, tâm tư hết sức thông minh, biết đại gia khăng định đang xem cô ta, vậy nên mới không an ổn mà đứng dậy, bày ra đủ loại tư thế hấp dẫn, vừa ông eo tạo dáng, vừa cổ ra vẻ lau bàn. Đáng tiếc, vận may của cô ta không tốt, chỉ lo phô bày phong tình, không cẩn thận một chút đã bị vận thất lưng. Đau đớn trong nháy mắt khiến cho cô ta không màng đến hình tượng mà thét to, đỡ lấy bàn đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đầu còn lẩy nhủ điếm phong tình.

Không ngờ tới có người lau cái bàn thôi mà cũng bị vẹo thất lưng, Phùng Sở Sở không nhịn được phì cười, thanh âm thông qua bộ đàm, truyền vào tai Tô Thiên Thanh, khiến anh đột nhiên cảm thấy, sao vừa nãy mình có thể có ảo giác hoang đường như vậy? Cô nàng này, rõ ràng là một mụ ác ma.

Bên kia, Phùng Sở Sở cũng không giải thích gì nữa, vội vàng tiến lên dìu mỹ nữ, gọi điện cho Đại Chí đưa bác sĩ đến, kiểm tra cho cô ta. Cũng may cô đã chuẩn bị đầy đủ, đoán trước sẽ có người vì làm việc nhà mà bị thương, còn cố ý chuẩn bị bác sĩ tại chỗ, như vậy không chỉ đề cao được hình tượng của tiết mục mà còn có thể chặn miệng đám ký giả kia.

Đại Chí nhanh chóng dẫn bác sĩ lên, đỡ mỹ nữ ngồi xuống, còn Phùng Sở Sở mang theo quay phim, chạy tới một gian phòng khác, vừa mới vào cửa, cô đã liếc thấy Nguyễn Trữ Khanh ở bên trong, xem động tác của cô nàng, trái lại hết sức thành thạo, Phùng Sở Sở không khỏi có chút toát mồ hôi. So với Nguyễn Trữ Khanh, kể quanh năm suốt tháng ở trong nhà như cô hoàn toàn không theo kịp tài nghệ của cô nàng, vừa nghĩ đến căn nhà của Dương Quang cùng với hàm ý của anh. Nếu thực sự cô gạt đầu lấy anh, chỉ sợ cũng sẽ giống như không ít các cô gái ở đây, liên tiếp xấu mặt.

Cô đột nhiên ý thức được, mình căn bản không có tư cách đi cười nhạo họ. Có lẽ cô nên cùng Giai Cầm và Trữ Khanh học tập tử tế một phen, học làm sao để làm vợ, làm mẹ người ta, tránh để sau khi cưới rồi Dương Quang lại thấy thất vọng vì cô, ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai vợ chồng.

Cô đang thất thần, quay phim bên cạnh đột nhiên giơ khuỷu tay chọc cô, nháy mắt ý bảo cô mau nói chuyện. Lúc này cô mới phát hiện ra, thì ra mình đã mất hồn cả nửa ngày, chỉ đứng đó mà không nói tiếng nào.

Vậy nên cô nhanh chóng bước lên, cười nói với Nguyễn Trữ Khanh: “Cô Nguyễn, xem ra cô rất hay việc làm việc nhà, quét dọn nhìn rất thành thạo.”

Nguyễn Trữ Khanh thấy cô đứng đó cao giọng nói với mình, không nhịn được cười nói: “Đúng vậy, tôi ở một mình, những chuyện này bình thường cũng đã quen. Nếu cả ngày cứ ở cạnh bố mẹ, chỉ sợ hôm nay tới đây tôi sẽ thành trò cười.” Trong lời có ý, ngụ ý chính là đang châm chọc Phùng Sở Sở, hôm nay nếu cô cũng tự mình ra trận, chỉ sợ chẳng tốt hơn người khác là mấy.

Phùng Sở Sở hiểu cô nàng muốn nói gì, lặng lẽ véo cô nàng một cái, coi như trả thù, sau đó lại cười ha ha mấy tiếng, xoay người bỏ đi.

Cứ thế đi từ tầng một đến tầng ba, nhìn thấy không ít “Kiệt tác” trong ba gian phòng, Phùng Sở Sở chỉ thấy vai mỗi eo đau, miệng khô lưỡi khô, âm thầm hối hận, chẳng bằng ngồi trong phòng nghỉ uống trà với Tô Thiên Thanh còn thoải mái hơn.

Ngoài dự liệu chính là, cô vốn tưởng giặt quần áo là một chuyện đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhưng không ngờ ở đây có rất nhiều người phạm phải không ít sai lầm. Trái lại việc dọn dẹp mặc dù đa số đều vụng tay vụng chân nhưng tốn thêm chút thời gian thì trên cơ bản vẫn có thể lau chùi đồ đạc sạch sẽ.

Cô lấy xấp giấy trong túi ra, bên trên đã liệt kê rất nhiều những tình huống có thể phát sinh. Đây đều là những kinh nghiệm do các bà nội trợ ở nhà cống hiến, còn có một phần là do mấy cô nàng chưa lập gia đình như Yến Tử tra được trên web.

Cô nhìn kỹ một lượt, phát hiện có không ít vấn đề ở trong đó đều có người phạm phải. Giống như việc Trần Tĩnh không để riêng đồ dễ phai ra, còn có người, áo lót không giặt bằng tay, thậm chí còn không bỏ vào túi giặt đã ném thẳng vào máy giặt cho xong chuyện. Lại còn có người coi bột tẩy trắng thành bột giặt, đổ vào

không hề tiết chế, quả nhiên không phải tiền của mình, mọi người căn cứ vào nguyên tắc càng nhiều càng tốt, gần như muốn cho tòa soạn sạt nghiệp.

Nhìn đến cuối, Phùng Sở Sở không tìm được mà trợn trắng mắt, bởi vì trên người bọn họ, cô rõ ràng có thể nhìn thấy hình ảnh tương lai và kết cục bi thảm của mình. Chẳng lẽ phụ nữ không biết làm việc nhà, ngay cả trong mắt người cùng giới cũng khó chấp nhận vậy sao?

19. Chương 19

Chương 19: Đời người từng trải qua

- Mỹ nhân tâm kế sâu, cuối cùng chẳng qua cũng là tự hại mình -

Từ sáng cho đến tận bốn giờ chiều, cuộc tranh tài mới gần đến điểm kết thúc. Đáng chú ý là, Phùng Sở Sở phát hiện, đám ký giả kia dường như rất hứng thú với Nguyễn Trữ Khanh, luôn luôn có vài người thi thoảng lại đuổi theo cô ấy, không ngừng chụp ảnh, thậm chí còn có ý làm người chuyên chụp riêng.

Phùng Sở Sở đứng trong góc tối nhìn một lúc lâu cũng không nhận ra trò gì. Có lẽ lần trước chuyện Tô Thiên Thanh muốn gặp riêng cô ấy không cẩn thận đã bị lộ ra ngoài. Đám ký giả kia toàn là ruồi bọ, chỗ nào có máu là nhào đến. Càng về sau càng cuốn lấy Nguyễn Trữ Khanh, gần như không để cho cô yên ổn dự thi, thời gian đến phòng giặt đồ cứ bị kéo dài mãi cho đến khi Phùng Sở Sở can thiệp mới chặn được mấy kẻ nhiệt tình kia lại.

Nhân viên mang quần áo đã được phân chia đến cho Nguyễn Trữ Khanh, chỉ cho cô hướng phòng giặt đồ. Còn chưa đi được mấy bước cô đã bị người ta kéo lại, thì ra là phòng giặt đồ ở tầng hai đang có người dùng, bắt buộc dĩ cô chỉ có thể xuống tầng một.

Phùng Sở Sở vốn đã tính toán thời gian, cũng không xê xích lắm, không định quay chụp gì nữa, Tô Thiên Thanh kia, xem mấy cô nàng nội trợ cả một ngày chắc cũng thấy ngán rồi. Đang định tu dọn đồ đặc chuẩn bị xong việc thì lại nhận được điện thoại của Chung Tiền Danh, bảo muốn xem cô nàng Nguyễn Trữ Khanh kia giặt đồ.

Phùng Sở Sở phỉ nhổ trong lòng chùng chục lần, ngoài miệng vẫn không nói gì, cúp máy, lại gọi anh trai quay phim cùng nhau xuống tầng dưới tìm Nguyễn Trữ Khanh.

Vừa đi đến cầu thang đã nhìn thấy Nguyễn Trữ Khanh ôm giỏ nhựa, tựa như một cô vợ nhỏ đang định xuống tầng. Đối diện có một cô gái đang đi lên, chắc là vừa mới dùng xong phòng giặt đồ, sắc mặt có vẻ hơi âm u, hiển nhiên là kết quả của cuộc thi khiến cho cô ta rất bất mãn.

Đúng vào lúc cô ta chạm phải Nguyễn Trữ Khanh, Phùng Sở Sở đứng trên cầu thang cảm thấy mình đã nhìn thấy một cảnh tượng thực đáng sợ. Cô gái kia, trong lúc vô tình giơ chân ra ngoài, ngang qua bậc thang Nguyễn Trữ Khanh sắp bước xuống.

Chuyện này thực ra chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, nhanh đến mức Phùng Sở Sở thậm chí còn không còn thời gian suy tư đúng hay sai. Cô theo phản xạ có điều kiện lao xuống cầu thang, chạy tới bên cạnh Nguyễn Trữ Khanh, vươn một tay kéo cô ấy tránh ra đằng sau. Cú né này, mặc dù tránh thoát được cái chân nguy hiểm kia nhưng đồ trong tay Nguyễn Trữ Khanh lại mất trọng tâm, lập tức lảo đảo trên bậc thang. Chiếc giỏ nhựa và quần áo bên trong đều rơi hết ra ngoài, đổ đầy nửa cầu thang.

Mà phía Phùng Sở Sở lại càng be bét hơn. Mặc dù cô đã dùng sức kéo được Nguyễn Trữ Khanh lại nhưng bản thân lại nghiêng về phía trước. Trực giác cô cảm thấy mình đứng không vững, gần như sắp ngã đến nơi, lập tức vươn tay tóm lấy thành lan can, cũng chẳng quản xem tư thế đẹp hay xấu, chỉ cầu mong đừng có ngã xuống.

Đáng tiếc, mặc dù cô đã thành công đứng lại trên cầu thang nhưng mắt cá chân phải lại truyền đến một cơn đau nhói, cô gần như đã cảm nhận được sâu sắc tâm trạng của cô nàng bị vạ thất lưng khi này. Bởi vì giờ phút này, cô cũng đang đau đến nỗi đom đóm mắt, nói không nên lời, chỉ có thể đứng đó thở hắt ra.

Anh quay phim vừa nhìn cảnh này đã biết có chuyện xảy ra, lập tức chẳng màng đến quay chụp gì nữa, bỏ máy quay xuống vọt tới, đầu tiên là đỡ Nguyễn Trữ Khanh dậy, sau đó chạy qua đỡ Phùng Sở Sở.

Bên kia, đám Tô Thiên Thanh qua ti vi cũng trực tiếp nhìn thấy một màn này. Lưu Dục đã sớm không kiềm chế được, vọt ra khỏi phòng nghỉ. Tô Thiên Thanh và Chung Tiền Danh không tiện lộ mặt, tránh để cho giới truyền thông âm ỉ, chỉ có thể gọi điện cho Lưu Dục tìm hiểu tình huống tại đó.

Lúc Lưu Dục chạy đến cầu thang, Phùng Sở Sở đã được người ta đỡ ngồi xuống, mắt cá chân trầm phần trầm là đã bị tụt, căn bản không thể đi lại, chỉ ngọ nguậy thôi cũng đau đến mức mồ hôi toát ra đầy đầu.

Xảy ra chuyện như vậy, cuộc tranh tài dường như cũng lâm vào cục diện bế tắc. Tổng biên tập đỉnh Quang minh vừa nghe có chuyện xảy ra, nhanh chóng chỉ huy qua điện thoại, bảo người đưa Phùng Sở Sở đi bệnh viện, Lưu Dục thì ở lại hiện trường, làm cho cuộc thi nhanh chóng kết thúc.

Nguyễn Trữ Khanh vì chưa thi xong nên không thể đi luôn được, lại lo lắng cho tình trạng của Phùng Sở Sở, đành phải luống cuống tiễn cô ra cửa, sau đó vọt về phòng giặt đồ, chỉ mong cuộc thi nhanh chóng kết thúc.

May thay là trừ cô ra, Lưu Dục và những người khác cũng mong như vậy. Chỉ có đám ký giả kia là sợ thiên hạ không loạn, vây xung quanh động não, hy vọng có thể khám phá ra được chút tin tức gì đó từ bên trong.

Còn cô gái gây chuyện kia đã bị đám Yến Tử kéo vào một gian phòng, vừa uy hiếp vừa đe dọa, khiến cho cô ta sợ đến mức khóc lóc không ngừng, thừa nhận là mình có ý đồ xấu.

“Tôi thấy những nhà báo kia luôn vây quanh cô ta, nhất thời tức không chịu được, sợ cô ta thắng trong cuộc thi này cho nên mới định ngáng cô ta một cái, để cho cô ta bị thương một chút, không tham gia vòng tranh tài tiếp theo được.”

Yến Tử mặt đầy âm lãnh, ghé sát vào bên tai cô ta hét lớn: “Cô đấy mà là khiến người ta bị thương một chút à? Nếu cô mà ngáng cô ấy ngã thật, cô sẽ phạm vào tội mưu sát.”

Đại Chí nhìn vẻ kích động của Yến Tử, vội vàng giữ cô ta lại. Cô gái kia chỉ biết ngồi một bên khóc không ngừng, có điều, trong lòng cô ta đã rõ ràng, con đường chọn chồng của mình, coi như đã đi tong rồi.

Bởi vì không xảy ra chuyện gì lớn cho nên không cần báo cảnh sát. Tổng biên tập thực sự chỉ mong chuyện càng bé càng tốt, nếu mà động đến cảnh sát, bị đám truyền thông chộp được, ngày mai chỉ sợ khắp các trang bìa đều là bọn họ, cho nên, có thể cúi thấp thì nên cúi thấp, dù sao tiền thuốc men của Phùng Sở Sở cũng do tòa soạn bao hết.

Cuộc thi vừa kết thúc, Nguyễn Trữ Khanh cũng chẳng tìm cơ hội phóng điện với Tô Thiên Thanh, vội vàng chạy đến bệnh viện. Lưu Dục biết cô là bạn của Phùng Sở Sở, dù sao mình cũng muốn qua, liền lái xe đưa cô ấy đi cùng.

Khi hai người chạy đến bệnh viện, Phùng Sở Sở đã khám xong, vào trong phòng bệnh, chân bó thạch cao, gác trên giá, cả người nhìn vừa tức cười vừa khôi hài. Dương Quang đã ngồi một bên, rót nước bón thức ăn.

Lưu Dục nhìn cảnh này, trong lòng có chút khó chịu, chỉ đành giả vờ như không thèm để ý, quét mắt đảo quanh phòng bệnh một cái. Đây là một gian phòng bệnh hai người, trên một cái giường khác cũng có một bệnh nhân nữ đang nằm, nhất thời chưa nhìn ra bệnh gì.

Trong phòng bệnh trừ Dương Quang ra thì còn một người nữa, chính là La Giai Cầm. Vừa nghe tin Phùng Sở Sở bị thương, tan làm cô đã chạy ngay đến chỗ này. Bây giờ đang ngồi đó bóc chuối, thấy Nguyễn Trữ Khanh thì vui vẻ đứng dậy, cười nói: “Trữ Khanh, cậu đến rồi à. Cuộc thi thế nào rồi?”

Nguyễn Trữ Khanh còn chưa mở miệng, Phùng Sở Sở nằm trên giường đã đầy tinh thần kêu lên: “Cậu ấy á, thủ pháp nhìn rất thành thạo, vừa nhìn đã biết là hay quét dọn ở nhà, không có vấn đề gì hết. Chưa biết chừng đến cuối cùng cậu ấy lại móc ngoặc được với tên gốc Tô Thiên Thanh kia đấy.”

Nguyễn Trữ Khanh bị cô nói đỏ cả mặt, xấu hổ đánh vào cái chân đang bị treo ngược lên kia của cô, mắng: “Cậu nói hươu nói vượn cái gì đấy.”

“Ái.” Phùng Sở Sở bị cô nàng đánh nhẹ cho một cái, cảm thấy hơi hơi đau, tiện thể giả vờ kêu lên một tiếng.

La Giai Cầm cười cười đưa chuối cho Phùng Sở Sở, đi đến cạnh Nguyễn Trữ Khanh, nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi hả, gia vị mình đưa cho cậu dùng được không?”

“Đúng là không tệ, đều là nhớ có nó mình mới qua được đấy. Giai Cầm, cảm ơn cậu nhé.” Nguyễn Trữ Khanh cười khẽ nói cảm ơn.

“Hai người các cậu thì thâm to nhỏ cái gì đấy?” Từ sau khi bị thương, Phùng Sở Sở dường như có vẻ đặc biệt hiếu động, cứ như luôn sợ người khác dời mắt khỏi mình vậy, bất kể người ta có nói gì làm gì, thân mình tạm thời thiếu mất một cái chân của cô đều có vẻ rất không an phận, cực kỳ muốn làm cho rõ từng chuyện một.

La Giai Cầm có chút khó xử nhìn Nguyễn Trữ Khanh một cái, cười ha ha nói: “Không có gì, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Phùng Sở Sở nghi hoặc nhìn hai người, vẻ mặt không tin. Vẫn là Nguyễn Trữ Khanh thoải mái, trực tiếp vỗ vỗ vai La Giai Cầm, an ủi: “Không sao, để cô ấy biết cũng được. Chính là bát bí đỏ hấp trứng mình làm hồi trước ấy, Giai Cầm không chỉ dạy mình cách nấu, còn cho mình một lọ gia vị, là đồ đặc chế của nhà cô ấy.”

“Thì ra là thế.” Phùng Sở Sở nhét vỏ chuối vào tay Dương Quang bên cạnh, chống nửa người dậy kêu lên, “Chẳng trách Tô Thiên Thanh ăn vào ngon lành như vậy, thì ra là dùng bí quyết gia truyền nhà Giai Cầm à. Giai Cầm này, đây là gia vị độc môn bí truyền của nhà cậu, cứ thế mà cho cô ấy à.”

La Giai Cầm ngượng ngập cười cười, nói: “Không sao, mình chỉ cho cô ấy có một lọ, đâu có nói cách điều chế cho cô ấy. Hơn nữa, cô ấy cũng đâu có mở nhà hàng, mục tiêu của cô ấy là gả cho một ông chồng giàu có, cả đời ăn cơm người khác làm cơm mà.”

Nghe vào giống như theo lời của La Giai Cầm thì cho dù có giao cách điều chế cho Nguyễn Trữ Khanh, cô nàng cũng sẽ chẳng nghiên cứu tỉ mỉ, dựng nên một sự nghiệp hoành tráng. Trong lòng cô ấy, gả cho một người đàn ông tốt mới là bến đỗ an toàn nhất của đời người phụ nữ, những chuyện khác, đều có thể gác qua một bên. Chỉ cần có mấy rút tiền, còn lo không mua được đồ tốt hay sao?

Cả bọn trò chuyện một lát liền chuẩn bị ai về nhà nấy, Phùng Sở Sở vì bị bác sĩ đề nghị nên vẫn phải ở lại viện theo dõi một đêm. Vốn Dương Quang muốn ở lại cùng với cô nhưng lại bị cự tuyệt. Ban đêm vốn là lúc để ngủ, trong bệnh viện cũng có y tá, anh ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì cho nên vẫn là quay về đi thì hơn, tránh cho công việc hôm sau khỏi nhỡ nhàng.

Dương Quang kéo tay Phùng Sở Sở, giống như dỗ trẻ con nói: “Vây em ngoan ngoãn ngủ đi nhé, mai anh lại vào thăm em, nhớ có chuyện gì thì tìm y tá giúp một tay đấy, đừng có mà ương bướng.”

“Rồi, biết rồi.” Phùng Sở Sở bị anh khiến cho có chút ngượng ngùng, đồng ý xong liền thúc giục anh mau đi.

Ai ngờ, Dương Quang đột nhiên lại cúi đầu, vuốt ve mặt cô, ngay trước mặt mọi người, ấn một nụ hôn lên trán cô. Mặt của Phùng Sở Sở lập tức đỏ hơn cả máu, hận không thể rúc đầu vào trong chăn. Nhưng dù như vậy thì vẫn nghe được tiếng cười của mọi người, đi xa rồi mà vẫn còn vọng từ ngoài cửa vào.

Bốn người ra khỏi khu nội trú, hai nam hai nữ, vô cùng đúng dịp, nam có xe, nữ không có, mọi người tính toán đường đi, để tiện đường nhất, Lưu Dục đưa La Giai Cầm về nhà, còn Dương Quang thì phụ trách đưa Nguyễn Trữ Khanh.

Sau khi mọi người từ biệt nhau liền tự lên xe của mình, lái xe rời khỏi bệnh viện. Kể từ khi ngồi lên xe của Dương Quang, sắc mặt Nguyễn Trữ Khanh đã có chút mất tự nhiên, cuối cùng, cô lưỡng lự nửa ngày mới nhỏ giọng nói một câu “Rất xin lỗi.”

Dương Quang đang tập trung lái xe, đột nhiên nghe thấy cô nói xin lỗi, có chút ngoài ý muốn, quay đầu lại hỏi: “Em vừa nói gì nhỉ?”

“Đều tại em không tốt, Sở Sở vì cứu em nên mới bị thương.”

“Chuyện này đâu có gì, là có kẻ muốn làm chuyện xấu xa với em, đổi là người khác, Sở Sở cũng vẫn sẽ cứu. Muốn trách thì phải trách cô gái kia, lòng dạ quá hẹp hòi.”

“Sao anh biết cô ta cố ý?” Nguyễn Trữ Khanh có chút khó hiểu, thực ra thì chính cô cũng không biết tình hình lúc ấy rốt cuộc là thế nào. Lấy đầu óc đơn giản của cô mà suy nghĩ, cảm thấy cô gái đó quá nửa là vô tình.

Dương Quang đã làm trong cơ quan một thời gian dài, năng lực khác thì chưa được nâng cao, nhưng đối với lòng người lại có nghiên cứu rất triệt để, anh mở nhạc lên, để tiếng hát từ từ tràn ngập buồng xe, sau đó mới chậm rãi nói: “Bởi vì em quá xuất sắc, hoặc nên nói là, một vài hành động vô tình của em khiến cho người khác cảm thấy bị đe dọa, cho nên bọn họ muốn loại bỏ em. Giống như đá bay hòn đá chặn dưới chân vậy, đá bay em đi. Trữ Khanh, còn tiếp tục thì nữa, có thể em sẽ phát hiện ra, nguy hiểm xung quanh sẽ ngày càng nhiều.”

“Có phải anh không tán thành em đi tham gia cuộc thi này đúng không, cảm thấy em rất ham hư vinh?” Nguyễn Trữ Khanh lắng nghe tiếng nhạc, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy có chút mê man. Cô giống như một vầng trăng sáng, ban ngày có ánh mặt trời che lấp, cô còn có thể ẩn nấu bản thân. Nhưng giờ phút này khi màn đêm buông xuống, mọi ánh sáng đều lui tắt, cô liền trở nên lộ liễu, tất cả nội tâm đều bị người ta nhìn rõ rành rành.

“Anh cảm thấy, đây là quyết định em tự lựa chọn, chẳng có gì mà đúng hay sai hết. Có điều, em chia tay với Khương Nghị có phải là thực lòng hay không, hay chỉ là để theo đuổi một đời sống vật chất khá hơn?” Lời nói của Dương Quang rất bộc trực, bộc trực đến mức có chút tổn thương người khác.

“Không phải, cho dù không có cuộc thi này thì nhất định em vẫn sẽ chia tay với anh ta.” Nguyễn Trữ Khanh kiên định nói, “Thực ra thì nếu em thực sự muốn theo đuổi một cuộc sống vật chất thì em căn bản đã không cần ở bên cạnh anh ta. Mấy năm yêu đương với anh ta, có không ít lần ông có điều kiện tốt hơn anh ta từng theo đuổi em, nhưng em vẫn cảm thấy em nên cho anh ta cơ hội, để anh ta chín chắn hơn một chút. Bởi vì em vẫn có tình cảm với anh ta.”

“Vậy bắt đầu từ khi nào em cảm thấy không thể cho anh ta thêm cơ hội được nữa?”

“Khi em phát hiện ra cả đời này anh ta cũng không trưởng thành được, không thể thoát khỏi cái bóng của chị gái anh ta mà cố gắng sống, em đã tự nói với mình, em nhất định phải rời xa anh ta. Cho dù em vẫn còn tình cảm với anh ta thì cũng không thể tiếp tục. Dương Quang, em cũng không còn ít tuổi nữa, hơn nữa cuộc hôn nhân của Giai Cẩm đã cho em một lời cảnh cáo, không thể mang theo một tia miễn cưỡng mà bước vào lễ đường hôn nhân được, nếu vậy, cuối cùng, người bị tổn thương cũng chỉ có chính bản thân mình mà thôi. Em và Khương Nghị, giá trị quan khác biệt, đây là thứ được nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ đến lớn, là thứ đã ăn sâu vào huyết mạch, không ai có thể thay đổi được. Em cảm thấy nếu không thể thay đổi được Khương Nghị, cũng không muốn phải thay đổi vì anh ta, thì biện pháp tốt nhất chính là chia tay.”

Dương Quang đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một sự cảm động, anh bị cô gái trước mặt làm cho cảm động. Anh khẽ quay đầu, nhìn gương mặt bên xinh đẹp của Nguyễn Trữ Khanh, đột nhiên cảm thấy những định kiến của mình với cô ấy từ trước đến giờ đều sai lầm. Đằng sau mỗi con người, ẩn trong nội tâm đều cất chứa một phần sâu xa và đau đớn, cho dù từ xưa đến nay trong mắt anh, cô ấy chỉ là một con búp bê xinh đẹp.

Anh bắt đầu hiểu, tại sao Phùng Sở Sở lại gìn giữ tình bạn với Nguyễn Trữ Khanh bao nhiêu năm như vậy. Từ những gì mà cô ấy vừa nói, Dương Quang thậm chí còn cảm thấy, cô ấy còn am hiểu chuyện đời hơn Phùng Sở Sở, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, cũng càng tôn trọng nội tâm của mình hơn.

20. Chương 20

Chương 20: Đầu nở hoa

- Hoặc là không đánh, hoặc là đánh đến chết -

Lái xe về đến nhà đã là hơn tám giờ, Tô Thiên Thanh dừng xe trước cửa gara, đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi. Anh lấy di động, gọi cho Chung Tiền Danh, hẹn cậu ta đến một quán rượu, còn mình thì quay xe ra cửa, một lần nữa rong ruổi trên đường.

Đến quán bar đỗ xe xong, Chung Tiền Danh đã đến trước, ngồi cạnh bàn phát phát tay gọi anh, đợi ngồi xuống rồi mới hỏi: “Uống gì?”

Tô Thiên Thanh còn chưa kịp trả lời, cậu chàng đã tự hỏi tự đáp: “Đúng rồi, bia. Anh ấy, từ xưa đến giờ đến bar bao giờ cũng chỉ uống bia.” Vừa nói, vừa ngoắc phục vụ gọi hai chai bia lên.

Tô Thiên Thanh chỉ cười không đáp. Anh đi bar, chủ yếu là vì không khí náo nhiệt, không muốn phải một mình về nhà, đối diện với một căn phòng trống trải, uống gì đó với anh mà nói thực ra cũng không quan trọng. Để tránh uống say rồi bị người khác gạt đi làm một số chuyện vô vị, anh vẫn chọn uống bia, đây là phương pháp an toàn nhất.

Chung Tiền Danh tỏ cái vẻ “biết tuốt”, vừa uống rượu, vừa tìm kiếm con mồi khắp nơi. Trong quán có mấy cô nàng trẻ trung xinh đẹp lại ăn mặc nóng bỏng, nhìn đã thấy đã mắt, đồng thời còn có thể tìm kiếm một vài hoạt động giải trí về đêm.

Tô Thiên Thanh nhìn cậu ta mặt đầy vẻ háo sắc, khẽ cười lắc đầu. Mặc dù anh không có hứng thú với việc tìm hoa bẻ liễu ở chốn này, nhưng không có nghĩa là người khác cũng không hứng thú với bọn họ. Mới ngồi xuống uống chưa được nửa chai bia đã có hai cô bé trông chưa đầy hai mươi chủ động sắp lại gần.

Chung Tiền Danh đương nhiên là ai đến cũng không từ, cười ha hả với hai cô gái, thuận tiện xơi chút đậu hủ. Mà Tô Thiên Thanh vẫn bị Phùng Sở Sở gắn mác củ cái bự lằng nhằng thì chỉ khách khí khoát khoát tay, ý bảo bọn họ dừng tới gần. Hai cô nàng kia thấy đại gia không thích cũng chẳng có cách nào khác, chỉ biết đồng loạt dỉnh lấy Chung Tiền Danh.

Chung Tiền Danh đương nhiên là rất vui lòng, trái ôm phải ấp, mở miệng hết bảo bối rồi lại sweetheart, hai cái tay, không biết đã du đãng đến chỗ nào trên cơ thể hai cô nàng kia rồi.

Tô Thiên Thanh vừa uống rượu, vừa xem ba người biểu diễn sống, trao đổi ánh mắt với Chung Tiền Danh, cũng không nói chuyện nhiều. Chợt, khóe mắt anh liếc thấy một bóng dáng quen quen, không khỏi nhìn về phía quầy bar thêm mấy lần.

Chung Tiền Danh ngồi đối diện đương nhiên phát hiện ra sự khác thường của Tô Thiên Thanh, cũng nhìn theo ánh mắt của anh. Vốn tưởng Tô Thiên Thanh nhìn trúng em nào đó, nhưng chỗ quầy bar đó ngồi toàn là đàn ông, điều này khiến cho Chung Tiền Danh không khỏi có chút kỳ quái.

Anh ta lẳng lặng thoát khỏi sự quần quít của hai cô em kia, lịch sự đuổi khéo hai cô nàng đi, sau đó mới hỏi Tô Thiên Thanh: “Sao thế, gặp người quen?”

Tô Thiên Thanh cầm chai bia, chỉ về phía quầy bar một cái, cười nói: “Anh chàng kia, mặc sơ mi đen ấy, cậu nhớ không?”

Chung Tiền Danh nhìn bóng lưng người kia mấy lượt, vừa đúng lúc người kia khẽ xoay người, quay nửa mặt qua. Nhìn xong, anh ta chợt vỗ lê: “Là anh chàng nhiếp ảnh gia đó phải không, ở tòa soạn ấy. Hôm đấy lúc quan sát cuộc thi cũng ngẫu ra phết, kết quả vừa thấy cô chủ biên họ Phùng gặp tai nạn, sắc mặt thay đổi cứ gọi là nhanh thoăn thoắt.”

Tô Thiên Thanh ừ một tiếng, không nói câu nào, thấy Lưu Dục xoay người lại, nhìn thấy họ, liền giờ giờ chai bia trong tay với anh ta, coi như chào hỏi.

Lưu Dục thấy Tô Thiên Thanh và Chung Tiền Danh, hơi giật mình một chút, theo phép lịch sự, bước lên trước cất tiếng chào hỏi.

Chung Tiễn Danh lại là người vô cùng dễ làm thân, lập tức kéo cái ghế bên cạnh ra, ý bảo Lưu Dục ngồi xuống: “Anh đi một mình hả, uống chung đi.”

Lưu Dục vốn định cự tuyệt, nhưng lại cảm thấy vậy có hơi mất phong độ, mình quả thực là đi một mình đến đây uống rượu, cũng không hèn bạn bè gì. Nếu người ta đã mời, anh ta cũng không tiện bỏ đi, liền ngồi xuống vừa uống vừa tán gẫu với bọn họ.

Chung Tiễn Danh đã có vài ly rượu vào bụng, bắt đầu lái nhải, quay đầu hỏi Lưu Dục: “Phùng chủ biên của các anh sao rồi?”

“Không phải lo, chỉ là xương bị rạn thôi, chắc phải nghỉ một thời gian.”

“Vậy cuộc thi làm thế nào bây giờ, có tổ chức tiếp không?” Chung Tiễn Danh dường như còn quan tâm đến cuộc thi ấy hơn cả Tô Thiên Thanh, giống như anh ta đang chọn vợ vậy.

Lưu Dục khoát khoát tay, cười nói: “Không phải vội, Sở Sở cũng chỉ đề ra kế hoạch thôi. Giờ cô ấy dù không đi lại được nhưng cũng đã về nhà nghỉ ngơi rồi, công việc cũng sẽ không chậm trễ, cùng lắm là không thể chạy tới chạy lui hôm tranh tài thôi. Tô tiên sinh có thể yên tâm, tòa soạn chúng tôi rất đông người, thiếu mình cô ấy cũng không làm lỡ việc đâu.”

Lưu Dục nói mãi nói mãi, lại có mùi công việc công tác, không khí dường như có chút cứng nhắc. May thay Chung Tiễn Danh là một người rất nhanh nhẩu, vừa thấy tình huống không đúng, vội vàng đổi đề tài, bấy giờ mới lấp liếm đi bầu không khí ngưng ngập này.

Đúng vào lúc mọi người đang chén này tiếp chén kia, một nam một nữ đi từ ngoài cửa vào. Chuyện này cũng không có gì lạ, nam nữ đi bar uống rượu tìm vui là chuyện rất bình thường. Nhưng hai người kia lại ngoài ý muốn thu hút tầm mắt của rất nhiều người. Bởi vì từ cách ăn mặc của họ có thể thấy thực sự là tương đối đẳng hoàng, đặc biệt là cô gái đi đằng sau, căn bản không giống như người đến quán bar để uống rượu. Mà giống như là tâm không cam tình không nguyện bị người ta ép đến đây hơn.

Ba người Tô Thiên Thanh hiển nhiên cũng chú ý đến bọn họ, nhất là Lưu Dục, sau khi nhìn thấy cô gái kia, nghi ngờ “hả” một tiếng. Một tiếng này của anh ta, Chung Tiễn Danh đương nhiên không thể bỏ qua, vội vàng ghé đầu qua hỏi: “Bạn ông anh à?”

Lưu Dục lắc đầu một cái, đáp: “Không hẳn thế, có điều, tôi biết cô gái đó, là bạn thân của Phùng Sở Sở, La tiểu thư.”

Lưu Dục nói xong, trong lòng hơi do dự, vốn theo tính tình của anh ta hẳn là nên tiến lên chào hỏi với người ta. Nhưng khi nhìn thấy không khí giữa La Giai Cầm và người đàn ông kia, dường như có chút không vui. Cho nên anh ta quyết định quan sát trước thì hơn, tránh quấy rầy đến bọn họ.

Đôi nam nữ vừa mới tiến vào, nữ đương nhiên là La Giai Cầm trong miệng Lưu Dục, còn nam, chính là tên chồng trước đây đưa không dứt đầu óc có vấn đề của cô, Ngô Phong Hoa.

La Giai Cầm vốn không muốn quan tâm đến gã, nhưng trên đường lại đụng phải gã, nói tới nói lui, nhất quyết kéo cô đến quán bar tâm sự một chút. Giai Cầm bản tính lương thiện, không biết từ chối người khác, hơn nữa, cô cũng muốn mượn cơ hội lần này để nói rõ ràng với anh ta. Tránh để sau này anh ta cứ quẩn lấy mình, gây ra nhiều chuyện phiền toái hơn.

Hai người ngồi xuống xong, Ngô Phong Hoa có chút căng thẳng, lại muốn lấy lòng La Giai Cầm, lắp bắp nói: “Giai, Giai Cầm, em, em muốn uống chút, chút gì không?”

La Giai Cầm lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói: “Không cần, tôi không muốn uống gì cả. Anh có gì thì mau nói đi, tôi muốn về nhà sớm.”

Dù La Giai Cầm đã mở miệng cự tuyệt nhưng Ngô Phong Hoa vẫn gọi hai chai bia, một chai đặt trước mặt La Giai Cầm, còn mình thì cầm chai còn lại, tu hơn nửa chai, dường như là để tăng thêm can đảm cho bản thân.

Chần chừ một lúc, Ngô Phong Hoa mới mở miệng nói: “Hôm đó, thật là ngại quá, thực ra không phải anh cố ý. Chỉ là do có chút mất kiểm chế, em biết mà, anh vẫn còn thích em.”

La Giai Cầm biết gã đang nói đến lần hẹn hò với Tiểu Mã kia. Chuyện đã qua lâu rồi, cô cũng đã sớm không thấy phiền. Hơn nữa, cô còn phải cảm tạ Ngô Phong Hoa đã khiến cô hoàn toàn hiểu được, thái độ của đàn ông đối với phụ nữ đã từng kết hôn là cái dạng gì.

Cho nên, khi Ngô Phong Hoa mở miệng xin lỗi, La Giai Cầm có vẻ rất bao dung, chỉ nhẹ giọng nói: “Không sao, tôi cũng không còn để ý chuyện đó nữa.”

“Cám ơn em, Giai Cầm.” Ngô Phong Hoa kích động vươn tay qua, muốn nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của La Giai Cầm nhưng lại dọa cho cô giật mình, theo phản xạ có điều kiện rút tay lại.

Ngô Phong Hoa bắt hụt, trong lòng có chút mất hứng, nhưng ngoài miệng vẫn không dám nói gì. Gã kéo cô đến đây thực ra vẫn là để níu kéo cô, hy vọng cô có thể phục hôn với gã.

“Giai Cầm, anh biết, trước kia anh đã sai. Nhưng mà anh thực sự muốn sửa đổi, em có thể cho anh thêm một cơ hội không?” Ngô Phong Hoa tỏ vẻ có chút đáng thương.

“Thực ra tôi đã sớm tha thứ cho anh rồi. Anh cũng đừng quá tự trách, hai chúng ta không thể đi đến cuối cùng, thực ra ai cũng có trách nhiệm. Anh không cần đổ hết trách nhiệm lên đầu mình. Nếu anh đồng ý, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè.” La Giai Cầm hiển nhiên không hiểu ý tứ của Ngô Phong Hoa. Hoặc có lẽ, cô căn bản không nghĩ tới, đã hơn một năm trôi qua, anh ta vẫn còn chưa hết hy vọng, vẫn mong có thể nói lại tiền duyên.

“Không phải thế, Giai Cầm, em hiểu lầm ý anh rồi.” Ngô Phong Hoa có chút kích động, một hộp tu sạch chai bia, cả người gần như bò sấp trên bàn, hai tay siết chặt, khổ sở cầu khẩn nói, “Giai Cầm, anh hy vọng em có thể quay về bên anh, thực sự, anh vẫn còn rất yêu em.”

La Giai Cầm hiển nhiên là bị những gì anh ta nói hù dọa, không tự chủ đứng dậy, muốn lùi lại phía sau. Người đàn ông trước mặt khiến cho cô cảm thấy có chút sợ hãi. Mặc dù đang ở chốn quây bar náo nhiệt nhưng cô vẫn cảm thấy tứ cố vô thân. Cảm giác ấy, giống hệt như lúc gã đến nhà anh ta, bị giam lỏng cả ngày.

Cho đến giờ phút này, La Giai Cầm mới hiểu, cuộc hôn nhân thất bại này của mình không thể đổ lỗi hết cho mẹ chồng. Bởi vì người đàn ông trước mặt này căn bản giống hệt mẹ anh ta, có dục vọng khống chế mãnh liệt. Dù có rời khỏi mẹ chồng, sống cuộc sống của hai người, chỉ sợ anh ta cũng vẫn sẽ quản cô như quản phạm nhân.

Ngô Phong Hoa thấy La Giai Cầm có ý muốn đi, vội vàng đứng dậy từ trên ghế, bước một bước dài vọt đến bên cạnh cô, trên mặt lộ ra vẻ hung dữ: “Cô định đi đâu?”

La Giai Cầm bị sự thay đổi thất thường của gã làm cho sợ hãi, giọng nói cũng có chút run run: “Tôi muốn về nhà.”

Nói xong, xoay người định đi. Nhưng Ngô Phong Hoa đã giữ chặt tay cô, vẻ hung dữ trên mặt phút chốc đã biến thành vẻ đáng thương, dịu dàng nói: “Chúng ta vẫn chưa nói xong mà, em đừng lo, lát nữa anh sẽ đưa em về.”

“Không cần, không cần.” La Giai Cầm vội vàng cự tuyệt nói, “Tôi phải về luôn, anh uống một mình đi.”

“Cô vội vàng như vậy làm gì!” Ngô Phong Hoa lại thay đổi sắc mặt, hung tợn mắng, “Đi vội như vậy, có phải có thằng khốn nào đang chờ cô đứng không?!” Tiếng quát của gã rất lớn, những âm thanh ồn ào trong quán bar cũng không lấn át được tiếng gào điên cuồng của gã, tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn chăm chăm hai người.

La Giai Cầm bị anh ta làm cho sợ đến mức gần như bật khóc, đáng tiếc lần này không có Phùng Sở Sở ở bên, cô không tìm được ai để giúp đỡ. Ngô Phong Hoa lại chẳng hề thương hương tiếc ngọc, lại còn cảm thấy mình như là mình tỉnh được vạn người chú ý, dương dương đắc ý dạy dỗ: “Cô tưởng cô là cái thá gì, ông đây cần cô là đã để mắt đến cô lắm rồi, đừng có cho chút thể diện mà đã lên mặt.”

“Tôi, tôi đã nói rồi, tôi không muốn ở cạnh anh.” La Giai Cầm dù có sợ nhưng vẫn nhắm mắt cự tuyệt gã.

“Cô tưởng cô nói ‘không’ được chắc?” Ngô Phong Hoa phá lên cười, gần như sắp cười ra nước mắt, “Cô đã sớm là người của ông đây, còn định trốn đi đâu? Tôi cho cô biết, hoặc là cô ngoan ngoãn theo tôi, hoặc là

để tôi đây đưa cả đời đi.”

“Tôi cho cô ấy một con đường khác để đi đi!” Lưu Dục không biết đã chen vào bên cạnh hai người từ lúc nào, nhàn nhả đứng đó, cười nói với Ngô Phong Hoa.

“Anh là ai?” Ngô Phong Hoa hiển nhiên có chút khó hiểu, nhìn Lưu Dục một chút, lại nhìn La Giai Cầm, vẻ mặt mờ mịt.

Lưu Dục nhoáng cái đã kéo La Giai Cầm ra phía sau mình, vẫn giữ vẻ tươi cười: “Tôi là bạn của cô ấy.”

Ngô Phong Hoa cảm thấy đầu mình “Oành” một cái phình ra, huyết dịch nhất thời đổ hết lên mặt, khiến cho gương mặt trắng đến đỏ bừng, gào lên một tiếng như con thú hoang, bổ vào người Lưu Dục.

Một màn này thực sự là ngoài dự đoán của mọi người. Lưu Dục vốn chỉ định giúp La Giai Cầm giải vây, không ngờ lại bị gã sinh vật đơn bào Ngô Phong Hoa kia hiểu lầm, tưởng anh ta là bạn trai mới của La Giai Cầm. Nhất thời tâm trạng kích động, xông lên kêu đánh kêu giết.

Lưu Dục bình thường chỉ cầm máy ảnh, đối với chuyện đánh đấm cũng không thạo, mặc dù không thua thiệt nhưng nhất thời cũng không gạt Ngô Phong Hoa ra được. Hai người bắt đầu quần áo trong quán rượu. Đánh đổ cả bàn, đụng ngã người khác, cuối cùng đánh đến trước mặt Tô Thiên Thanh và Chung Tiền Danh.

Tô Thiên Thanh thấy hai người này bây giờ có chút kỳ quái, nhất là gã Ngô Phong Hoa kia, đơn giản giống như đã phát điên vậy, cắn môi không buông. Lập tức lấy di động ra, định báo cảnh sát.

Đúng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy một bóng người vụt qua trước mắt, thuận tay cầm lấy chai bia rồi anh đã uống hết, vọt tới hai người đang quần áo kia, mặt mày vằn vẹo giơ chai bia, liều mạng đập vào đầu Ngô Phong Hoa.

Tiếng chai bia vỡ tan tành, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Ngô Phong Hoa tràn ra trong quán bar. La Giai Cầm đứng một bên, mặt xám như tro tàn, trong tay còn cầm nửa chai bia. Cô cảm thấy mình sắp mất lá, linh hồn đã thoát xác, tất cả sự vật trước mắt đều trở nên không chân thực.

Lưu Dục cũng cảm thấy kỳ quái, hai tay Ngô Phong Hoa vốn đang túm chặt lấy anh ta không buông, lại từ từ rời lỏng. Anh ta lấy lại bình tĩnh, bấy giờ mới nhìn rõ, đầu của Ngô Phong Hoa đã bị đập ra vết thương, máu đang không ngừng chảy ra. Hai tay gã ôm đầu, nằm lảo đảo kêu ai ái.

Nhưng mọi người ở đây, trừ chính gã ra thì chẳng ai tỏ vẻ đồng tình với gã. Trong lòng mọi người, đây là gã tự làm tự chịu.

Tô Thiên Thanh vốn đã bấm hai số 1 trên điện thoại, giờ thấy chuyện có biến, lập tức đổi ý, nhấn thêm một số 2 nữa, trực tiếp gọi xe cứu thương.

21. Chương 21

Chương 21: Âm ỉ đến đồn cảnh sát

- Có tiền có thể bắt quỹ đây rồi xây. Một cái chai ba vạn đồng, không tính là đắt -

Xe cứu thương rất nhanh đã đến nơi, mấy nhân viên bệnh viện nhảy xuống, đưa Ngô Phong Hoa lên xe cứu thương. Chẳng có ai đồng ý đi theo đến bệnh viện, cho nên, mọi người nhìn nhau mấy lượt, đều tự mình tản ra.

La Giai Cầm vẫn còn cầm nửa chai bia kia, cả người không ngừng run rẩy, trong mắt lại không có nước mắt chảy ra. Lưu Dục nhìn dáng vẻ của cô, cảm thấy có chút không ổn, sợ cô cầm cự không nổi sẽ ngất mất, vội vàng tiến lên đoạt lấy cái chai vỡ trong tay cô, rút di động ra gọi điện thoại cho Phùng Sở Sở.

Đầu dây bên kia nghe thấy La Giai Cầm đã thương Ngô Phong Hoa, Phùng Sở Sở què chân gần như muốn nhảy dựng lên từ trên giường. Nói qua mấy câu xong, cô liền bảo Lưu Dục đưa La Giai Cầm đến chỗ Nguyễn Trữ Khanh. Còn mình thì gọi điện cho Dương Quang, bảo anh đến đón.

Cuồng cuồng chạy đến nhà Nguyễn Trữ Khanh, vừa đi vừa gọi điện thoại cho cô nàng. Nguyễn Trữ Khanh đang chuẩn bị đi ngủ, bất ngờ nhận được điện thoại, nói có cả một đội nhân mã đang chạy đến nhà cô nàng thì cảm thấy giật mình vô cùng. Sau lại sợ hãi nhìn mình quần áo xộc xệch, vội vàng vứt điện thoại, thét lên chạy về phòng mặc đồ trang điểm.

Chờ đến khi tất cả mọi người đến nơi, Nguyễn Trữ Khanh đã ăn mặc chải chuốt xong, đầu vào đẩy đi ra mở cửa, mời mọi người vào trong nhà. Lưu Dục và La Giai Cầm tới trước.

Nguyễn Trữ Khanh mới chỉ gặp Lưu Dục có vài lần, căn bản không quen. Vừa định khách khí mấy câu, thấy La Giai Cầm như vậy, những lời khách sáo của cô liền cứ thế bị nuốt chửng vào trong.

Đỡ La Giai Cầm ngồi lên sa lon xong, rót cho cô một chén nước, Nguyễn Trữ Khanh muốn mở miệng hỏi mấy câu. Nhưng sắc mặt La Giai Cầm trắng bệch, ánh mắt thần thờ, cả người còn phát run, căn bản không có ý mở miệng.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Lưu Dục đứng đó, mời anh ta ngồi xuống, muốn thám thính ra điều gì đó từ miệng anh ta.

Lưu Dục ngồi xuống xong, nhìn La Giai Cầm còn chưa hồi phục lại tinh thần, có chút đồng tình với cô, vừa định mở miệng thì chuông cửa đã vang lên. Nguyễn Trữ Khanh vội vàng đứng dậy đi mở cửa. Không lâu sau, Phùng Sở Sở què chân đã được Dương Quang đỡ vào trong.

Sau khi tất cả đã đông đủ, Lưu Dục coi như là tiêu điểm. Dưới ánh mắt của mọi người, anh ta kể lại rành mạch toàn bộ tình huống mà mình thấy.

Từ lúc anh ta bắt đầu nói, La Giai Cầm đã khóc không ngừng, mãi cho đến khi anh ta nói xong thì chỉ ngồi đó nức nở, không có ý định dừng lại.

Phùng Sở Sở và Nguyễn Trữ Khanh chia ra ngồi cạnh hai bên, mỗi người an ủi một câu. Nghe Lưu Dục kể xong, Phùng Sở Sở giận đến mức suýt nữa ném luôn cái nạng trong tay đi, may mà Dương Quang biết rõ tính tình của cô, vội vàng khuyên nhủ.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Nguyễn Trữ Khanh lo lắng hỏi, “Lấy tính tình của Ngô Phong Hoa, chắc chắn hẳn sẽ không chịu để yên đâu, chưa biết chừng sẽ dùng chuyện này để uy hiếp Giai Cầm phục hôn với hẳn ấy.”

“Không, mình không muốn.” La Giai Cầm nắm chặt lấy tay Nguyễn Trữ Khanh, nước mắt tuôn như mưa, “Mình thà đi ngồi tù còn hơn là phục hôn với anh ta.”

Phùng Sở Sở thở dài, vỗ vỗ vai cô, an ủi: “Không đâu, chuyện nhỏ như vậy không phải ngồi tù đâu, nhiều nhất là bồi thường cho hẳn chút tiền thuốc men thôi. Cậu đừng có nghĩ nhiều, hôm nay ngủ lại nhà Trữ Khanh đi, mình sẽ gọi điện cho cha mẹ cậu cho.”

La Giai Cầm vốn đang khóc, nghe thấy Phùng Sở Sở nói vậy, chợt trở nên kích động: “Đừng, đừng nói cho cha mẹ mình biết chuyện này.”

“Mình không nói đâu, mình bảo mọi người đến chỗ Trữ Khanh chính là vì không muốn để cha mẹ cậu biết mà. Chuyện của cậu, bọn mình sẽ giúp cậu giải quyết, cậu về phòng ngủ với Trữ Khanh trước đi đã.”

La Giai Cầm cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, quả thực cần ngủ một giấc tử tế, vậy nên nghe lời theo sát Nguyễn Trữ Khanh về phòng.

Chờ hai người khuất sau cánh cửa, Phùng Sở Sở mới xì mặt xuống, quay ra Lưu Dục, bất mãn nói: “Anh làm thế nào vậy, sao lại để Giai Cầm đánh vào đầu Ngô Phong Hoa chứ?”

Lưu Dục nhún vai, tỏ vẻ mình cũng rất vô tội: “Tôi thấy thằng cha kia không giống người tốt, định lên giải vây cho cô ấy. Ai ngờ bị túm chặt không thoát ra được. Cô ấy nhặt bừa chai bia trên bàn đập tới, tôi sao

mà ngăn được. Nói ra thì không thể trách tôi được. Tô Thiên Thanh và bạn anh ta cũng ở đó mà cũng chỉ biết đứng ngây ra nhìn đấy thôi.”

“Tô Thiên Thanh? Sao anh lại gặp anh ta?”

“Chẳng qua là vô tình gặp lúc uống rượu thôi.”

“Giờ nói gì cũng đã muộn.” Nguyễn Trữ Khanh đỡ La Giai Cầm ngủ xong, rón rén bước ra từ trong phòng, “Nên nghĩ xem sau này phải làm sao đi thì hơn. Nhỡ đâu ầm ĩ lên tòa thì Giai Cầm sẽ gặp phiền phức.”

Mọi người nghe vậy, lại trầm mặc. Cố ý gây thương tích cho người khác, chuyện này tuy lớn mà nhỏ, có thể âm thầm bỏ mấy ngàn đồng ra để giải quyết, cũng có thể tố cáo bạn lên tòa án để cho bạn ngồi mấy năm tù. La Giai Cầm đã từng có một lần ly hôn, nếu còn ngồi tù một lần nữa thì sẽ thực sự hỏng bét.

Một đêm này, Phùng Sở Sở mất ngủ. Hôm sau vừa mới rạng sáng đã bị điện thoại đánh thức. Là điện thoại của ông La, muốn tìm Giai Cầm hỏi chuyện. Dù ông ấy đã tận lực che giấu sự bất an của mình nhưng giọng nói vẫn để lộ ra suy nghĩ thực sự của ông ấy. Nói được một nửa, điện thoại đã bị bà La đoạt mất, bà ấy ở đầu dây bên kia vừa khóc vừa nói, làm cho Phùng Sở Sở cũng thấy cuống cuống theo.

Khó khăn lắm mới trấn an được cha mẹ của La Giai Cầm, gọi điện kêu một chiếc taxi đến cửa nhà, Phùng Sở Sở vội vàng chạy đến nhà Nguyễn Trữ Khanh. Trên đường đi cô đã báo cho hai người, bảo Nguyễn Trữ Khanh mang theo La Giai Cầm xuống dưới lầu chờ cô.

Taxi vừa đến, hai cô gái đã nhảy lên xe, ba người cùng nhau đến đồn công an. Chuyện này, kéo dài mãi không hay. Nếu cảnh sát sẽ tìm đến cửa, chẳng bằng tự mình đến đồn công an trình báo rõ ràng. Như vậy có thể để lại ấn tượng tốt cho người ta, cũng có thể quy thành tự thú mà xử lý.

Dĩ nhiên, Phùng Sở Sở đã lăn lộn bao nhiêu năm trong xã hội, quy củ ít nhiều cũng biết một chút. Cô gọi điện cho Dương Quang, bảo anh giúp liên lạc một người bạn làm luật sư, lúc cần thiết, vẫn phải tìm sự trợ giúp của luật pháp mới được.

Sau khi đến đồn công an, Phùng Sở Sở được những người khác đỡ, khắp khiêng đi vào. Mấy anh chàng cảnh sát nhân dân kia nhìn dáng vẻ này của cô, còn tưởng cô chính là La Giai Cầm. Trong lòng nhất thời nổi lên lòng trắc ẩn, cho là cô bị người báo án hôm qua đánh cho què chân.

Lúc này mấy vị cảnh sát nhân dân kia nhìn nhau một cái, một trong số đó còn rất tốt bụng xách một cái ghế đến cho Phùng Sở Sở, mời cô ngồi xuống xong mới mở miệng hỏi: “Vậy cô chính là La tiểu thư hả?”

“Dạ?” Phùng Sở Sở có chút không kịp phản ứng.

“Người đàn ông hôm qua đến báo án nói cô đánh vào đầu anh ta. Không ngờ cô cũng bị thương không nhẹ.” Vị cảnh sát nhân dân kia nhìn cái chân bó thạch cao của cô một chút, thở dài nói.

“Chuyện này, tôi nghĩ các anh đã hiểu nhầm.” Phùng Sở Sở vội vàng giải thích, chỉ vào La Giai Cầm đang đứng một bên nói, “Đây mới là La tiểu thư. Chúng tôi chỉ đi cùng cô ấy thôi, vậy đồng chí cảnh sát, thế này có thể coi là tự thú không?”

Anh cảnh sát kia nhầm nhọt, lại bị Phùng Sở Sở hỏi vậy, có chút dở khóc dở cười. Liếc mắt nhìn La Giai Cầm đứng một bên có vẻ khiếp sợ, phất tay một cái bảo cô ngồi xuống đối diện, bắt đầu hỏi.

“Thuật lại tình huống ngày hôm qua cho chúng tôi đi.” Thái độ của cảnh sát nhân dân coi như không tệ, có thể là thấy Giai Cầm là nữ nên không quát tháo to tiếng.

La Giai Cầm nhìn cảnh sát một chút, lại nhìn Phùng Sở Sở và Nguyễn Trữ Khanh, trong lòng thấp thỏm bất an. Nguyễn Trữ Khanh gật đầu với cô một cái, ý bảo cứ nói thật. Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Người đàn ông đó, tên là Ngô Phong Hoa, là chồng trước của tôi. Hôm qua, trên đường đột nhiên gặp phải anh ta, anh ta cứ nhất quyết kéo tôi đến quán bar, nói có chuyện muốn nói với tôi. Đến đó rồi, anh ta cứ nói là muốn phục hôn với tôi. Nhưng tôi chưa từng có ý định phục hôn với anh ta. Ly hôn đã được hơn một năm, tôi đã sớm không muốn gặp lại anh ta, cũng không muốn nhớ đến anh ta nữa. Tôi căn bản không thể tiếp tục sống cùng anh ta...”

La Giai Cầm vừa nói vừa lộ ra vẻ thống khổ. Cuộc hôn nhân thất bại kia đem lại cho cô quá nhiều đau khổ, mãi cho đến giờ sau khi ly hôn rồi vẫn cứ âm hôn không tan, luôn quấy rầy đến cuộc sống của cô. Nghĩ đến đây, cô chợt thấy bị thương từ tận đáy lòng, hốc mắt ươn ướt, từ từ nhỏ lệ.

Những cảnh sát kia đều là lão làng trong kinh nghiệm phá án. Từng thẩm tra vô số phạm nhân, đối với chuyện khóc thật hay khóc giả đều rõ ràng một hai. Giống như La Giai Cầm, vừa nhìn đã biết là một cô gái hay bị chèn ép, mà người đàn ông trong viện tối hôm qua lại để lộ ra một loại cảm giác âm dương quái khí, khiến cho người ta thấy khó chịu. So sánh hai bên, trong lòng cảnh sát đã có phán đoán.

Từ xưa đến nay, đàn ông thấy phụ nữ rơi lệ, ít nhiều đều sẽ mềm lòng, cảnh sát cũng không ngoại lệ. Lại nói gã đàn ông kia, nếu không phải chính mình hèn hạ thì người ta là con gái cũng sẽ không bị ép đến mức phải ra tay đánh vào đầu anh ta trong quán rượu.

Nguyễn Trữ Khanh đứng dậy, đến bên cạnh bình nước rót một cốc nước cho Giai Cầm, vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô hãy bình tĩnh lại, thuật lại cho rõ ràng. La Giai Cầm uống chút nước, tâm trạng cuối cùng cũng không chế được, từ từ kể lại toàn bộ những chuyện sau đó.

“Nói vậy, cô là vì anh ta đánh nhau với bạn mình nên mới ra tay tương trợ?” Cảnh sát vừa ghi chép vừa hỏi.

La Giai Cầm gật đầu một cái, không nói gì.

“Người kia, có quan hệ thế nào với cô? Tôi muốn hỏi cái người đánh nhau giúp cô ấy.”

“Người đó là bạn trai hiện giờ của cô ấy.” Giọng nói của Tô Thiên Thanh chợt vang lên trong phòng làm việc của cảnh sát.

Anh thông dong bước vào, Lưu Dục và Dương Quang đi đằng sau. Tô Thiên Thanh vừa bước vào đã có vẻ rất có khí thế, đầu tiên là tiến lên trước, đưa cho mỗi vị cảnh sát kia một điều thuốc, sau đó mới khách khí nói: “Đồng chí cảnh sát, tình huống là thế này, vị tiên sinh Ngô Phong Hoa kia là vì La tiểu thư không muốn phục hôn với anh ta nên mới trút giận lên đầu vị Lưu tiên sinh này, cứ túm lấy anh ta mà đánh. La tiểu thư là sợ Lưu tiên sinh bị thương, hơn nữa lúc ấy cũng có chút mất bình tĩnh, thuận tay cầm một thứ bên cạnh đập xuống, cũng không phải là cố ý muốn đánh vỡ đầu Ngô tiên sinh. Chẳng qua là chuyện xảy ra đột ngột, không kịp suy nghĩ nên mới gây ra kết quả ngoài ý muốn như vậy.”

Phùng Sở Sở nhìn anh ta ăn nói trôi chảy, dáng vẻ như đã tính toán kỹ càng từ trước, giật mình không nói nên lời. Cô kéo tay áo Dương Quang, lặng lẽ hỏi: “Thế này là thế nào, sao anh ta lại tới?”

Dương Quang ngồi xuống bên cạnh cô, nhỏ giọng giải thích: “Anh bạn luật sư kia của anh nói muốn biết tình hình cụ thể hôm qua. Anh liền gọi cho Lưu Dục, vừa hay Tô Thiên Thanh cũng đang ở tòa soạn của bọn em, nghe thấy vậy thì bảo muốn đi cùng. Anh nghĩ anh ta cũng có không ít bạn bè trong giới kinh doanh, chắc có thể giúp đỡ được cho Giai Cầm.”

Dương Quang nói rất có lý, Phùng Sở Sở cũng chẳng phát biểu gì nữa, lẳng lặng nghe Tô Thiên Thanh đứng đó cao giọng đàm luận.

Mấy cảnh sát kia, người nào người nấy mắt sắc lẹm, đã sớm nhận ra Tô Thiên Thanh là ai. Biết anh là kẻ có tiền, không dễ đắc tội, hơn nữa thấy anh thái độ hiền hòa, nói chuyện lý lẽ, lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười, nhận lấy điều thuốc, khách khí nói: “Nói hay lắm nói hay lắm, Tô tiên sinh khách khí quá rồi, còn tự mình đi một chuyến nữa.”

Tô Thiên Thanh trái lại cũng không tự cao tự đại, chỉ cười nói: “Cũng không có gì, chẳng qua là hôm qua vừa hay tôi cũng ở đó uống rượu, tận mắt thấy những gì đã phát sinh cho nên mới tới đây trình báo cho rõ, cũng coi như trợ giúp cho công tác của các anh chứ?”

Mấy cảnh sát kia đã sớm đá mắt với nhau, hết sức đồng thanh, tỏ vẻ nói: “Tô tiên sinh, anh yên tâm, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ xử lý triệt để. La tiểu thư xem ra đã bị kinh sợ không ít, tôi nghĩ không biết có cần đến bệnh viện làm kiểm tra gì đó không?”

Lời này của anh ta, vào tai mấy người kia thì chẳng cảm thấy gì. Chỉ có Tô Thiên Thanh nghe ra hàm ý trong đó. Làm kiểm tra, điểm này thì có rất nhiều cửa để đi. Với năng lực của Tô Thiên Thanh, muốn lấy một tờ giấy xét nghiệm chẩn kinh quá độ ra cũng không phải là chuyện khó. Mà dùng tờ xét nghiệm này

để chống lại Ngô Phong Hoa cũng dễ như trở bàn tay. Thời buổi này, chỉ cần có tiền, cùng là một việc cũng có thể đổi trắng thay đen, tùy anh nói sao.

Tô Thiên Thanh châm thuốc, hít vài hơi, trầm tư chốc lát, bấy giờ mới nói: “Anh xem thế này có được không. La tiểu thư đây cũng không muốn làm lớn chuyện, cô ấy và Ngô tiên sinh mặc dù không làm vợ chồng được nhưng cũng không muốn biến thành kẻ thù. Đối với hành vi tối hôm qua của Ngô tiên sinh, La tiểu thư có thể không truy cứu, còn vết thương của Ngô tiên sinh, La tiểu thư cũng chấp nhận bồi thường tiền thuốc men. Chuyện này coi như là hiểu lầm, mọi người lẳng lặng giải quyết tốt hơn so với âm ỉ đến tòa án.”

Mấy cảnh sát rất hài lòng với cách xử lý này, bọn họ cũng không muốn làm lớn chuyện. Chuyện nhỏ như vậy cũng chẳng vót vát được gì, hơn nữa còn lãng phí sức lực, mất nhiều hơn được. Cho nên bọn họ đáp ứng luôn, cũng chủ động mời Ngô Phong Hoa đến, làm công tác tư tưởng cho gã.

Lúc Ngô Phong Hoa đến đồn cảnh sát, đám La Giai Cầm đã đi rồi, mấy tay cảnh sát bày ra vẻ hung thần ác sát, vừa mới đến đã dọa gã một trận. Nói La Giai Cầm ngày hôm qua bị gã hù dọa, âm ỉ muốn tự sát, nếu động đến mạng người thì gã chắc chắn phải ngồi tù.

Ngô Phong Hoa vốn là kẻ nhát gan, hôm qua chẳng qua là có rượu làm lớn gan mới có thể ra vẻ ác bá. Lại nhìn mấy cảnh sát kia, sắc mặt đều không hiền hòa, gã lại càng bị dọa cho sợ không ít, ngay cả kiến thức cơ bản nhất về pháp luật cũng quên. Người ta nói La Giai Cầm tự sát gã phải phụ trách, gã liền ngây ngốc mà tin là thật.

Tiếp đó, đám cảnh sát lại đổi mặt, bày ra vẻ tất cả vì tốt cho gã, khuyên gã bỏ qua việc khởi tố, nhân nhượng cho khỏi rước phiền, lấy mấy vạn tiền thuốc thang coi như xong. Chuyện này mà âm ỉ đến cùng, vừa mệt người lại vừa hao của, gã cũng chẳng chiếm được lợi lộc gì.

Ngô Phong Hoa bị giày vò hai lượt như vậy, còn dám nói gì, lập tức bác bỏ khiêu nại, một lòng về nhà chờ tiền thuốc men, cả người giống như quả bóng cao su bị xịt, một thời gian dài cũng không dám có ý đồ gì với La Giai Cầm nữa.

Về phần ba vạn đồng tiền thuốc kia, cũng không hề nuốt lời, chưa quá mấy ngày đã có người mang chi phiếu đến gia đình hắn. Chẳng qua là hắn không hề quen người đó, cũng không phải là người có liên quan đến nhà họ La. Thực ra thì La Giai Cầm cũng chẳng rõ ràng lắm về tình hình bên này. Số tiền kia cũng là Tô Thiên Thanh tự xuất tiền túi mình ra chi.

Sau này, Chung Tiền Danh có hỏi anh, tại sao lại để ý chuyện này như vậy, vừa giúp người lại vừa bỏ tiền. Anh chỉ cười cười, hời hợt nói: “Ba vạn đồng này, coi như là tiền trả cho chai bia kia của tôi đi.”

*** Có khi mình phải tách chap ra thôi ~~ dài đã man >”<. Mà bà tác giả này đặt chấm phẩy rất là lung tung nhớ ***

22. Chương 22

Chương 22: Tỉ mỉ chọn lễ vật

- Phụ nữ tặng quà cho đàn ông, rốt cuộc nên chọn cái gì cho tốt -

Phùng Sở Sở ngồi trong phòng làm việc, nhìn điện thoại mà ngẩn người. Chân bị bó thạch cao, trừ việc hoạt động có hơi bất tiện ra thì không còn cảm giác khó chịu nào nữa. Người ta đều nói, thương gân động cốt một trăm ngày, không còn cách nào khác, đành phải an dưỡng.

Có điều, cô không muốn nằm ở nhà một trăm ngày, nếu vậy thì mặt của cô từ pizza 9 phân sẽ phồng lên thành pizza 12 phân mất. Cho nên, hiếm khi cô bỏ lòng tự ái xuống, thỉnh cầu Dương Quang mỗi ngày

đến đưa đón cô đi làm. Cùng là công tác, cô vẫn mong được đến tòa soạn làm việc hơn, có khi, không khí làm việc so với nội dung công việc quan trọng hơn nhiều.

Dương Quang thì cảm thấy vô cùng hài lòng với thỉnh cầu này của Phùng Sở Sở. Từ trước đây rất lâu rồi, chắc là từ lúc hai người vừa mới nói chuyện yêu đương, anh đã thường xuyên ảo tưởng có thể lái xe đưa đón bạn gái đi làm. Có điều mắt mũi mình hơi kèm nhèm một chút, không nhìn ra cô bạn gái mà mình chọn là một người phụ nữ cực kỳ độc lập. Tình nguyện mỗi ngày chen lấn xe bus tàu điện ngầm cũng không chấp nhận ngồi trong xe cùng với hàng ngàn người đi làm chen chúc trên con đường quốc lộ chật chội.

Không chỉ không muốn ngồi xe của anh, Phùng Sở Sở thậm chí còn luôn khuyên anh, đi làm không nên đi xe. Nói cái gì mà giao thông ở thành phố quá tắc nghẽn, một nửa xăng đã bị đốt lúc chờ xe rồi. Hơn nữa còn tự phong là một người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, bầy tỏ chút bất mãn và khinh bỉ nho nhỏ đối với hành vi đốt xăng như vậy của Dương Quang.

Hôm nay cuối cùng thời thế cũng xoay vần, Phùng Sở Sở què chân rồi cuộc cũng không phách lối được nữa, chỉ có thể dựa vào cái trò lằng phí này mới có thể thuận lợi đến công ty.

Giờ phút này, cô đang phiền não vì một chuyện. Chuyện của La Giai Cầm đã được xử lý gọn gàng, người bạn luật sư của Dương Quang thậm chí còn không có cả cơ hội lên sàn. Tô Thiên Thanh dựa vào quan hệ và thủ đoạn của mình, lấp liếm chuyện này. Thậm chí còn tự mình bỏ tiền ra trả tiền thuốc men.

Anh ta làm vậy, hiển nhiên là đã khiến cho Phùng Sở Sở thấy vô cùng phức tạp. Nói thật, Tô Thiên Thanh và La Giai Cầm căn bản không quen, mặc dù Giai Cầm cũng từng tham gia tranh cử tiết mục “Bạn gái cuối cùng của triệu phú” này, nhưng ngay từ đầu đã rút lui khỏi cuộc thi. Hai người bọn họ cũng không có điểm chung nào, cũng chẳng hề có giao tình.

Tô Thiên Thanh sơ dĩ làm vậy, lý do duy nhất cô có thể nghĩ đến đó chính là: cô. La Giai Cầm là bạn của cô, về phần Tô Thiên Thanh và cô, mặc dù không tính là bạn bè gì cả nhưng chí ít cũng là người quen. Nếu như cô không đoán sai, Tô Thiên Thanh là nể mặt mình nên mới bỏ tiền ra sức như thế, vậy là cô đã nợ anh ta một ân tình rất lớn.

Mà ân tình này phải trả thế nào đây, cô cảm thấy vô cùng nhức đầu. Cô thậm chí đã nghĩ đến chuyện trả lại ba vạn đồng cho anh ta, chấm dứt. Nhưng trong lòng cô cũng rõ ràng, chuyện này không thể chỉ giải quyết bằng tiền. Làm sao mới có thể vừa không kiêu không nịnh mà cảm ơn anh ta được đây, Phùng Sở Sở nghĩ nát cả óc.

Đang do dự xem có nên gọi điện thoại cho Tô Thiên Thanh không, ít nhất cũng phải cảm ơn mồm trước đã, Yến Tử đột nhiên lại đẩy cửa tiến vào.

“Chị Sở Sở, chị có rảnh không?” Yến Tử tính vốn hoạt bát lại hiếu động, quan hệ với Sở Sở cũng không tệ, chưa bao giờ coi cô là cấp trên, thậm chí ngay cả vào cửa cũng rất ít khi gõ cửa.

“Có.” Phùng Sở Sở hữu khí vô lực gật đầu, coi như là trả lời.

Yến Tử quay người chạy vào phòng làm việc, lẳng lặng đóng cửa lại, đặt mông ngồi xuống, nhìn mặt Phùng Sở Sở, quan tâm hỏi: “Trông chị có vẻ phiền não thế, có phải chân vẫn đau không vậy?”

Trong lòng Phùng Sở Sở thoáng chốc dâng lên sự cảm động, chỉ cảm thấy Yến Tử trước mặt đáng yêu hơn trước kia gấp mấy lần, hận không thể nhào tới cho cô bé một cái ôm ấp áp. “Không phải, chỉ là có chút chuyện nhỏ, hơi phiền lòng mà thôi. Đúng rồi, em vào đây làm gì?”

Yến Tử ngượng ngùng cười cười, lấy ra một lọ mỹ phẩm bảo dưỡng đặt lên bàn, cười hỏi: “Bọn em đang mua hàng qua mạng, rất nhiều thứ hay nhá, chị có muốn tham gia không?”

Phùng Sở Sở giơ cái bút đang cầm trên tay lên, không chút khách khí gõ lên đầu Yến Tử, vừa gõ vừa mắng: “Giờ đang là giờ làm việc, mấy cô nàng hâm dở nhà các cô đang làm gì thế hả.”

Yến Tử xoa cái đầu bị gõ cho đau, ầm ục kêu lên, “Tổng biên tập cũng đâu có ở đây, chị làm gì mà nghiêm túc thế.”

“Tổng biên tập không có ở đây, cô cho chị đây là người chết à. Dám công khai mua hàng qua mạng trong giờ làm việc, một mình mình làm còn chưa tính, còn định ngông nghênh chạy tới lôi chị xuống nước cùng,

có phải muốn chết nhanh hơn không hả.”

“Ai da,” Yến Tử lạnh lót nói, bắt đầu xuống nước, “Bản thảo kỳ tiếp theo em đã kiểm tra xong rồi mà, sớm đưa cho chị xem rồi còn gì. Giờ cũng đâu có việc gì làm, tranh thủ lúc rảnh rồi không được sao.”

“Được rồi được rồi được rồi, cô đi mua đồ của cô đi.” Phùng Sở Sở ấn huyết thái dương, khinh bỉ nói, “Dù sao cô ấy, tiền tiêu không hết là trong lòng không thoải mái được. Bình thường cũng chẳng biết tích tiền mà mua đồ cưới cho mình gì cả, suốt ngày trưng cái bộ dạng phá của ra, mua toàn mấy thứ vớ vẩn lại không thực dụng.”

“Ai bảo đồ em mua không thực dụng.” Yến Tử mở to mắt, kháng nghị nói, “Từ xưa đến nay em chỉ chọn toàn đồ tốt, không mua đồ đắt. Chị xem cái lọ em mang đến cho chị đi, chính là đặc biệt thiết kế dành riêng cho chị đấy, bảo đảm chị dùng xong còn muốn mua tiếp cho mà xem.” Dứt lời, Yến Tử cầm lọ mỹ phẩm bảo dưỡng trên bàn kia lên, bắt đầu quảng cáo.

Phùng Sở Sở nhìn cái lọ kia, phía trên toàn một đồng ký tự tiếng Anh, nhất thời chưa nhìn rõ ra là để làm gì, vậy nên hỏi: “Cái này dùng để làm gì?”

Yến Tử thần bí cười một cái, chỉ mặt mình, nói: “Đây là dung dịch dưỡng ẩm đặc biệt làm thon mặt, bảo đảm chị dùng xong, mặt nhỏ đi ít nhất ba tắc, biến thành mặt hạt dưa mỹ nhân giống em này.”

Lời còn chưa dứt, một tập bản thảo đã từ trên trời giáng xuống, đập vào mặt Yến Tử. Phùng Sở Sở giận đến mức mở miệng mắng to: “Nhỏ đi ba tắc? Nhỏ đi ba tắc mặt chị đây chỉ còn lại xương. Lập tức đi ra ngoài cho tôi!”

Cô bình sinh kỳ nhất là gương mặt tròn này của mình, cho dù có giảm cân thế nào, khuôn mặt vĩnh viễn vẫn giữ hình chữ O. Mỗi khi Dương Quang véo mặt cô, trong lòng cô đều dâng lên một ngọn lửa tức giận nho nhỏ, hận không thể chặt tay anh xuống.

Yến Tử không ngờ lại chọc đến chỗ đau của Phùng Sở Sở, lúc dữ lên lại dọa người như vậy, lập tức ngay cả lọ mỹ phẩm dưỡng da kia cũng không kịp cầm, chạy thẳng ra khỏi phòng làm việc. May mà giờ Phùng Sở Sở chân chẳng bắt tiện, không thể lao ra đuổi giết cô nàng.

“Trò vớ vẩn gì thế, nhỏ đi ba tắc? Đây nhỏ vào.” Phùng Sở Sở giận đến mức nhặt luôn cái lọ dung dịch dưỡng da kia, ném vào thùng rác.

Bị Yến Tử chọc điên lên như vậy, Phùng Sở Sở lại có khí thế, cũng chẳng quan tâm có xấu hổ hay không, trực tiếp bấm điện thoại của Tô Thiên Thanh. Nghe điện là thư ký nữ của anh ta, giọng nói vừa mềm vừa thanh, mới nghe đã biết là được huấn luyện tử tế, không giống con nhóc Yến Tử kia, toàn là giả vờ tạm thời. Mắt công vừa nãy trong thoáng chốc mình còn cảm thấy con bé kia là thiên sứ, đúng là mắt chó đui mù.

Thư ký vừa nghe thấy là tòa soạn gọi tới, thái độ rất tốt, trực tiếp chuyển máy cho Tô Thiên Thanh. Tô Thiên Thanh hiện giờ đang uống cà phê, trong tay là báo cáo mà Chung Tiễn Danh đưa tới, cũng không nghe rõ là ai gọi điện tới, vừa nhận máy đã chào hỏi: “Alo, xin chào.”

Phùng Sở Sở nghe thấy giọng nói của anh ta, bỗng sửng sốt giây lát. Bình thường khi hai người gặp mặt lúc nào cũng giương cung bạt kiếm, đối chọi gay gắt. Hôm nay tự dưng nghe thấy giọng nói của anh ta qua điện thoại, lại cảm thấy tràn ngập sức hút và mùi vị hiểu biết, trái tim vô ý thức rung động một cái, cả người cũng có chút nhẹ bẫng.

Bởi vì lắng nghe quá mức nhập thần, trong khoảng thời gian ngắn cô lại cầm điện thoại ngẩn ra, quên mất mở miệng nói chuyện.

Tô Thiên Thanh hơi nhíu mày, đặt báo cáo xuống, lại nói vào trong điện thoại lần nữa, “Alo, xin hỏi là ai vậy?”

Phùng Sở Sở lại bị giọng nói vọng tới làm cho sợ hết hồn, vội hỏi hồn lại, đáp, “Ách, chào anh, tôi là Phùng Sở Sở đây.” Vừa mới dứt lời, cô đã cảm thấy mặt mình giống như đang bốc cháy. May mà cách điện thoại nên Tô Thiên Thanh không nhìn thấy dáng vẻ quần bách của cô.

Tô Thiên Thanh cũng không ngạc nhiên lắm với việc Phùng Sở Sở gọi điện tới, cho là để bàn bạc chuyện tranh tài, thế nên mới tỏ vẻ khách khí, hỏi: “Có phải tiết mục có gì thay đổi không?”

“Không có không có.” Phùng Sở Sở cũng không hiểu tại sao, nói chuyện có chút căng thẳng, giống như nóng lòng giải thích điều gì đó, “Hôm nay tôi gọi cho anh, là lý do cá nhân.”

“Ồ, vậy là chuyện gì?” Lòng hiếu kỳ của Tô Thiên Thanh bị cô khơi dậy. Trong lòng anh rất rõ ràng, Phùng Sở Sở từ xưa đến nay vốn không thích mình, sao đột nhiên lại đổi tính, bắt đầu tỏ ra tốt đẹp với anh.

“Là thế này, tôi muốn cảm ơn anh, mấy ngày trước đã giải vây giúp Giai Cầm. Nếu không nhờ có sự hỗ trợ của anh, chuyện này e là sẽ rất phiền toái.”

Tô Thiên Thanh bật cười, nói: “Cô không phải khách sáo vậy đâu, tôi cũng nể mặt cô nên mới giúp thôi.”

“Vậy, tôi muốn trả tiền lại cho anh.” Mặc dù cảm thấy như vậy sẽ tổn thương đối phương, nhưng Phùng Sở Sở vẫn không kìm được mà thốt ra, cô không muốn thiếu nợ anh ta, hoặc có lẽ, món nợ này chắc chắn là có rồi, nhưng cô vẫn hy vọng trả được tí nào hay tí ấy.

Tô Thiên Thanh chợt hạ giọng, thanh âm trở nên trầm thấp hơn, giống như đang thì thầm bên tai Phùng Sở Sở vậy: “Không cần, khoản tiền kia vốn nên do tôi bỏ ra. Bạn của cô nếu không phải cầm chai bia của tôi thì cũng đâu đến mức đập cho đầu người ta nở hoa.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Trong giọng nói của Tô Thiên Thanh xen lẫn chút ý cười, “Nếu thực sự cảm thấy ngại thì mời tôi ăn cơm đi.”

“Chuyện này...” Phùng Sở Sở tỏ vẻ do dự, không phải là cô không muốn tốn tiền mời khách, chẳng qua là tình trạng hiện giờ thế này, thực sự là có chút bất tiện.

“Cô không đồng ý sao?”

“Không phải là không đồng ý, mà là anh cũng biết rồi đấy, tôi bị ngã tẹo chân, không tiện để ra ngoài ăn cơm.” Phùng Sở Sở bị ép đến hết cách, đành phải nói ra hoàn cảnh éo le của mình.

Tô Thiên Thanh lại chẳng chút bận tâm, cười nói: “Chuyện đó cô không phải lo, tôi sẽ đến đón cô. Như vậy nhé, tôi chọn nhà ăn xong sẽ gọi lại cho cô. Cô chỉ cần mang thẻ đi quẹt là được rồi, sao hả?”

“Ạch.” Phùng Sở Sở bị khí thế mạnh mẽ vang dội của anh ta làm cho sợ run, đang định cò kè mặc cả lại, Tô Thiên Thanh đã cúp máy. Chắc là, anh ta nghe “ạch” của cô thành “ừ”, tưởng cô đã đồng ý rồi.

Cứ thế, Phùng Sở Sở bị buộc phải đáp ứng yêu cầu của Tô Thiên Thanh. Cô nhìn cái chân phải bị bó thạch cao thật dày, khóc không ra nước mắt. Bộ dạng thế này, ra ngoài gặp người khác ăn cơm thế nào được? Ngay cả khi đi làm cô cũng phải ngồi xe lăn, đến lúc ấy còn phải mang theo cả xe lăn cả nặng đến nhà hàng chắc? Người khác sẽ nghĩ sao đây, cảm thấy cô thân tàn nhưng chí không tàn, mặc dù què chân nhưng vẫn bôn ba vì đồ ăn ngon?

Càng nghĩ lại càng cảm thấy cảnh tượng kia buồn cười, Phùng Sở Sở không nhịn được mà phì cười, nhấn phím nội bộ trên điện thoại, gọi Yến Tử vào.

Yến Tử cho là lần này nhất định sẽ bị dạy dỗ, đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, cẩn thận đẩy cửa bước vào, đứng cách bàn làm việc rõ xa, hai tay xoắn vào một chỗ, khẽ cúi đầu. Mắt nhắm tịt, chuẩn bị nghe đòn mưa rền gió bắc.

“Này, trả lại cho em đây.” Phùng Sở Sở ném lọ dưỡng da nhạt từ trong thùng rác ra cho Yến Tử, ý bảo cô nài lại cầm.

Yến Tử có chút ngoài ý muốn, mờ mịt nhận lấy cái lọ trong tay cô, nửa cái mông đặt trên ghế ngồi xuống, mặc dù nửa trái tim đã buông lỏng nhưng vẫn chuẩn bị tinh thần rút lui bất cứ lúc nào.

Ai ngờ mới qua nửa tiếng, mặt mày Phùng Sở Sở đã từ nhiều mây chuyển sang quang đãng, tràn ngập nụ cười, mở miệng nói: “Trang mua hàng trên mạng kia của em, trừ mấy thứ quý quái này ra, có thứ gì khác để mua không?”

“Dạ?” Yến Tử bị câu hỏi này của cô làm cho sững sốt một chút, có chút không kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, chợt hiểu ra nói, “Có, đương nhiên là có, thời buổi này, trên taobao làm gì có gì là không có.”

“Có đồ gì đàn ông dùng được không?”

Yến Tử bị câu hỏi táo bạo của Phùng Sở Sở hù dọa, thân thể không tự chủ mà lùi lại phía sau, nặn ra một nụ cười nói: “Cái gì đàn ông dùng ạ?”

“Chị cũng không biết, bằng không đã chẳng phải hỏi đến em.”

“Ý của chị là nói, chị muốn tặng quà cho đàn ông?” Yến Tử suy đoán nói.

“Ừ, có thể nói là như vậy. Em nói đi, tặng cái gì thì ổn?”

“Cái này ấy à.” Yến Tử khó xử gãi đầu, “Là tặng cho bạn trai ạ?”

“Không phải, chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Nói là bạn bè bình thường Phùng Sở Sở cũng cảm thấy hơi quá, thực ra chỉ là một người quen biết mà thôi.

Yến Tử lười nhác bò lên bàn làm việc của Phùng Sở Sở, mặt nhăn thành một dóm, lẩm bẩm: “Nước hoa, ví tiền? Hình như bình thường quá. Tặng rượu thì sao? Cái này em không biết chọn. Tặng kim cương không thực tế, chị đâu có rảnh như vậy.”

“Em nghiêm túc một chút cho chị.” Phùng Sở Sở thuận tay cầm một tập bản thảo lên, lại gõ lên đầu Yến Tử, có điều lần này rất nhẹ.

Yến Tử căn bản không để ý đến cú đánh của ai kia, hoàn toàn chìm đắm trong vấn đề khó khăn, suy nghĩ vô cùng nghiêm túc: “Hay là, tặng cà vạt đi.”

“Cái kia chị không biết chọn đâu, em biết không? Cảm giác không cẩn thận một cái, màu sắc mua phải sẽ rất tục.”

Yến Tử tán thành gật đầu nói: “Nói cũng phải, thứ này đúng là không dễ mua, người nào mắt kém, mua không đẹp.”

Phùng Sở Sở cường ép mình bỏ qua mấy câu này của con bé, gõ vào gáy cô nàng nói: “Em nghĩ cái khác cho chị đi.”

“Khuy tay áo!” Yến Tử chợt kích động đứng dậy, hét lớn, “Khuy tay áo thế nào? Vừa thời thượng lại tinh tế, mua loại gắn kim cương ấy, không sợ xấu mặt, giống như tặng người ta nhẫn kim cương vậy.”

“Em định tặng xong cho chị nghèo rớt mồng tơi à!” Phùng Sở Sở rốt cục không nhịn được, nắm tập bản thảo trong tay, phi qua đỉnh đầu Yến Tử, lướt qua mang tai cô nàng, cuối cùng rơi bộp xuống đất.

23. Chương 23

Chương 23: Hồng Môn Yến

- Thịnh thoảng cũng làm công chúa trong mắt người khác -

Mặc dù Phùng Sở Sở đã mắng té tát Yến Tử một trận nhưng cuối cùng cũng vẫn thỏa hiệp. Bởi vì Yến Tử là một nhân viên tiếp thị rất thành công, cô nàng không giải thích gì thêm, chỉ mở thẳng trang web ra, chọn vài mẫu khuy tay áo đẹp dễ, dùng thực tế để chặn miệng Phùng Sở Sở.

Không thể không thừa nhận, những chiếc khuy tay áo trên hình, vừa tinh xảo lại vừa đáng yêu, Phùng Sở Sở thậm chí còn muốn mua một đôi về để dùng, nghĩ lại dùng cái này để tặng người ta, cũng không quá mất mặt.

“Mua trên mạng có tin được không?” Phùng Sở Sở có chút lo lắng, tiền là thứ yếu, mua được đồ nếu mà không tốt, còn phải mua lại lần nữa, cứ dùng dùng mãi, chỉ sợ không kịp đến bữa cơm với Tô Thiên Thanh.

Yến Tử vũ ngực bảo đảm: “Chị yên tâm, có sát thủ taobao em ở đây, còn sợ mua phải hàng giả hay sao. Hơn nữa có tiền thanh toán còn ở đây, nào có dễ để người ta lừa như vậy.”

Phùng Sở Sở thoáng yên tâm, nhìn bộ dáng thề non hẹn biển kia của Yến Tử, cũng đáng tin cô nàng một lần.

“Nhưng mà, gửi hàng mất bao lâu, chậm quá là không được đâu.”

“Em tìm cho chị một chỗ ở cùng thành phố, chắc cũng chỉ một hai ngày thôi, có chút thời gian vậy chị không đến nỗi không chờ được chứ?” Yến Tử ghé đầu qua, hỏi.

“Có thể có thể, em mau ra ngoài đi, mau giúp chị mua đi.” Phùng Sở Sở đẩy đầu cô nàng ra, ném ra ngoài. Trong lòng âm thầm cầu nguyện, hy vọng có thể đến kịp. Tô Thiên Thanh này, một ngày đi ngàn dặm, không thể nhanh chóng mà bớt thời gian ra để ăn cơm với cô được.

Quả nhiên, Tô Thiên Thanh là một người bận rộn, ba hôm sau mới gọi điện cho cô, hẹn cô cuối tuần ăn cơm. Tình ngày ra, một tuần nữa là vòng thi mới sẽ bắt đầu, cô còn có thể mượn cơ hội đi ăn cơm để thưởng lượng với anh ta một vài vấn đề chi tiết. Chuyện nhất cử lưỡng tiện thế này, Phùng Sở Sở đương nhiên rất vui vẻ trong lòng.

Điều duy nhất cô lo lắng bây giờ chính là cái chân què kia của mình. Giờ cô mới cảm nhận sâu sắc được làm người tàn tật khó khăn cỡ nào. Chỉ sợ chẳng qua là ra ngoài ăn bữa cơm thôi cũng đã đủ loại phiền toái rồi.

Tô Thiên Thanh hẹn thời gian với cô xong xuôi liền lái xe đến nhà đón cô. Phùng Sở Sở đang ở trong một tiểu khu nửa mới nửa cũ, người ở đây mặc dù kiến thức không tính là nông cạn nhưng lúc nhìn thấy xe của Tô Thiên Thanh, vẫn có chút giật mình. Loại xe dài như vậy, bình thường chỉ có khi kết hôn mới có người dùng. Chỉ đi dùng cơm bình thường mà cũng dùng xe này, chắc chỉ có mình Tô Thiên Thanh.

Phùng Sở Sở dưới sự giúp đỡ của mẹ mình, chậm rãi đi xuống dưới lầu. Ông Phùng thì vác cái xe lăn đã được gấp gọn đi đằng sau. Cả nhà vừa nhìn thấy thanh thế của Tô Thiên Thanh, gần như bị dọa cho sợ đến suýt ngất.

“Anh làm gì thế này?” Phùng Sở Sở cảm thấy mình chẳng còn hơi để mà nói chuyện nữa, nếu không phải có mẹ cô đỡ, rất có thể đã ngã xuống rồi.

Tô Thiên Thanh cũng rất lịch thiệp đứng bên cạnh xe, mở cửa xe cho cô, cười nói: “Chân cô không tiện, ngồi xe này tương đối thoải mái.”

Phùng Sở Sở nghĩ thầm, xe này nhìn qua đúng là thoải mái thật, chẳng qua là mình mà ngồi vào, tuyệt đối sẽ thoải mái không nổi. Nhìn dáng vẻ hào hoa của cái xe kia, lại nhìn bộ váy hơi khó coi trên người mình. Cô vốn nghĩ là chỉ đi cùng anh ta ăn bữa cơm bình thường mà thôi, ai ngờ nổi lại phô trương thế này.

Người của cả khu gần như đã ủa ra xem trò vui hết, đồn đại ầm ĩ, nói con gái nhà ông Phùng đã đá cậu bạn trai làm nhân viên công vụ kia, của được một anh chàng giàu có đi xe xịn. Trong thời gian ngắn, mọi người châu đầu ghé tai, đủ loại phiên bản chuyện xưa đúng thời cơ mà nảy ra.

Phùng Sở Sở chỉ có thể coi như không nghe thấy, trong lòng bắt đầu tính toán, nghĩ xem trước khi Dương Quang nghe được tin đồn phải giải thích rõ ràng cho anh ấy.

Sau khi lên xe, chiếc xe chậm rãi ra khỏi tiểu khu. Phùng Sở Sở ngồi phía sau buồng xe rộng rãi, cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên. Tô Thiên Thanh ngồi ngay bên cạnh cô, vừa cười vừa đưa một ly sâm banh qua.

Phùng Sở Sở không tự nhiên mà nhận lấy, ném thử một ngụm, lại thấy chẳng có mùi vị gì. Tâm trạng giờ phút này của cô, cho dù có ăn thịt rồng chắc cũng chẳng có vị gì ngon lành.

Không khí có vẻ hơi ngưng ngập, cũng không ai biết nên mở miệng nói gì. Tô Thiên Thanh cũng cảm thấy có chút kỳ quái đối với việc mình lại ân cần chu đáo như vậy. Rõ ràng anh rất ghét cô nàng này, tại sao lại có ý đi lấy lòng cô ta?

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên cắt đứt sự suy tư của anh. Phùng Sở Sở lấy di động từ trong túi ra, vừa thấy là Dương Quang gọi đến, trong lòng không nhịn được mà “lộp bộp” một tiếng. Mặc dù lời đồn như hổ dữ nhưng không nhanh đến thế chứ. Cuộc gọi này của Dương Quang khiến cho tâm lý Phùng Sở Sở lên xuống bảy tám lượt.

Vừa nhận điện thoại, giọng nói của Dương Quang đã vọng tới, giống như đã uống rượu: “Sở Sở, ra ngoài ăn cơm đi, anh, anh chờ em ở chỗ cũ nhé.”

Phùng Sở Sở nhú mày, đáp lại: “Chuyện này, bây giờ em không được tiện cho lắm.”

“À, đúng rồi, anh quên mất, em bị trọ chân. Em chờ nhé, giờ anh sẽ đến đón em.” Dương Quang đang định cúp máy.

“Chờ chút, Dương Quang.” Phùng Sở Sở vội vàng gọi anh lại, “Hôm nay em hẹn bạn ăn cơm, không đi với anh được, mai được không? Mai gặp nhé.”

Cảm xúc của Dương Quang lập tức xuống thấp, nỉ non mấy câu xong, liền cúp máy. Phùng Sở Sở cầm di động, có chút kỳ lạ. Bộ dạng của anh ấy, hình như đã uống rượu, có chút không tỉnh táo. Trong lòng có chút lo lắng cho Dương Quang nhưng cũng có chút tức giận. Bây giờ là mấy giờ mà đã uống thành như vậy rồi.

Phùng Sở Sở quyết định không để ý đến nữa, ngày mai chờ anh ấy tỉnh rượu rồi nói tiếp. Quay đầu, vừa hay đối diện với tầm mắt của Tô Thiên Thanh, anh ta đang mỉm cười, nhìn cô.

“Sao vậy?” Phùng Sở Sở có chút mất tự nhiên, bắt đầu sờ sờ mặt mình.

“Không ngờ tới, lời đồn lại truyền ra nhanh như vậy.” Tô Thiên Thanh cười khê mấy tiếng, nói, “Cô yên tâm, nếu Dương Quang có hiểu lầm, tôi sẽ nói với anh ta.”

“Không cần không cần.” Phùng Sở Sở bị anh ta làm cho căng thẳng, luôn miệng cự tuyệt nói, “Anh ấy không hiểu lầm.”

“Vậy thì tốt.” Tô Thiên Thanh ý tứ sâu xa buông một câu như vậy.

Khi Phùng Sở Sở bỏ di động vào trong túi xách, nhìn thấy hộp quà được bọc rất tỉ mỉ đẹp đẽ kia. Con mắt của Yến Tử không tệ, chọn hàng chất lượng cũng rất tốt. Có điều Phùng Sở Sở còn hơi do dự, bây giờ tặng quà luôn hay là để đến nhà hàng rồi tặng.

Suy đi nghĩ lại, cô vẫn quyết định, giờ sẽ tặng quà luôn. Lát nữa đến nhà hàng, không biết bên cạnh có bao nhiêu người nhìn, vẫn là đưa trong xe thì an toàn hơn, nhiều nhất cũng chỉ có chú tài xế thấy mà thôi.

Vậy nên cô cẩn thận lấy hộp quà kia ra, chìa ra trước mặt Tô Thiên Thanh, nhìn thẳng vào anh ta, giống như một nữ thần tràn ngập dũng khí vậy.

Tô Thiên Thanh vươn tay nhận lấy, nghiêng đầu hỏi: “Tặng tôi à?” Vừa nói vừa cười lộ lên, khoe miệng vẽ ra một độ cong xinh đẹp.

Phùng Sở Sở đột nhiên trở nên căng thẳng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, cúi đầu, dáng vẻ như một cô gái nhỏ, từ từ gạt đầu một cái.

Tô Thiên Thanh bỏ lớp giấy bọc đi, mở chiếc hộp ra, bên trong là một đôi khuy tay áo có gắn kim cương. Anh có chút bất ngờ, vốn tưởng bên trong hẳn là nước hoa hay thứ linh tinh gì đó tương tự. Kể ra thì, hình như đây là lần đầu tiên anh được phụ nữ tặng khuy tay áo cho.

“Đẹp lắm, cảm ơn nhé.” Tô Thiên Thanh đóng chiếc hộp lại, cẩn thận đặt vào trong ngăn chứa đồ bên cạnh xe, “Nhưng mà tại sao lại tặng quà cho tôi vậy? Không phải đã bảo cô mời cơm rồi sao?”

“Cái này, tôi vẫn muốn cảm ơn anh đã giúp Giai Cẩm, nếu chuyện này âm ỉ đến tòa án, có lẽ cô ấy sẽ phải ngồi tù. Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô ấy.”

“Ừm, chuyện này tôi hiểu, đối với phụ nữ mà nói, hôn nhân và thanh danh quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Phùng Sở Sở ngẩng đầu nhìn Tô Thiên Thanh, chỉ cảm thấy lúc anh ta nói những lời này, trên người bỗng tỏa ra một vòng sáng, giống như là thiên sứ mọc cánh vậy. Thật sự khiến người ta bất ngờ, một Tô Thiên Thanh lúc nào cũng coi phụ nữ như quần áo mà lại nói ra những câu triết lý như vậy.

Tô Thiên Thanh bị cô nhìn khiến cho có hơi ngượng ngập, mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, giống như đang lảng tránh: “Thực ra thì trong lòng cô, tôi có phải là một gã rất hay chơi đùa phụ nữ không?”

“Phải.” Phùng Sở Sở trả lời thẳng thắn đến mức khiến người ta ói máu.

Tô Thiên Thanh vươn tay ra, bắt đầu chìa đầu ngón tay tính: “Người bạn gái đầu tiên của tôi là quen trong trường đại học. Một cô gái người Mỹ gốc Hoa rất đẹp. Cô ấy thích tôi, nhưng đồng thời cũng thích những anh chàng khác, cho nên, chúng tôi không có tiếng nói chung, chia tay.”

Phùng Sở Sở thấy anh ta bắt đầu kể lể tình sử, có chút khó hiểu, nhưng vẫn yên lặng lắng nghe, không ngắt lời anh ta.

“Sau khi tốt nghiệp về nước, tôi quen người bạn gái thứ hai. Tôi biết cô ta ở bên cạnh tôi là vì tiền của nhà chúng tôi, nhưng tôi vẫn không nói chia tay. Không ngờ, cô ta lại cảm thấy kết hôn với tôi, thời gian lấy được tài sản quá chậm, khi đó ba tôi vẫn còn sống. Vậy nên cô ta làm tình nhân của ba tôi, hy vọng có thể gả vào nhà tôi, làm Tô phu nhân ngay, như vậy, tiền sẽ đến nhanh hơn.”

“Người phụ nữ này, đúng là không biết xấu hổ.” Phùng Sở Sở nghe đến nhập thần, không tự chủ được mà bình luận. Sau khi thốt ra khỏi miệng mới thấy hối hận, hình như đã nói hơi quá, vậy nên nói tiếp: “Rất xin lỗi, tôi không có ý đó.”

“Thực ra thì cô nói không sai chút nào. Tôi cũng nghĩ vậy. Cho nên từ đó trở đi, tôi cũng không màng đến yêu đương nữa. Trong từ điển của tôi, phụ nữ trừ việc có thể đeo cái danh bà xã ra, cũng chỉ là bạn tình mà thôi.”

Tô Thiên Thanh nói xong câu cuối, lại nở một nụ cười. Nhìn gương mặt dần đỏ lên của Phùng Sở Sở, đột nhiên thấy rất thú vị.

“Có điều cô yên tâm, lần này tôi là muốn tìm bà xã, dù tôi không yêu người đó nhưng tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy. Cô không phải lo cho bạn cô đâu.” Tô Thiên Thanh lại bồi thêm một câu.

“Anh sẽ kết hôn với người được chọn sao?” Câu hỏi của Phùng Sở Sở có chút ngây thơ.

“Chuyện này thì không chắc, phải xem cảm giác qua lại thế nào. Nếu như cô ta quả thực không tệ, tôi sẽ tính đến chuyện kết hôn.”

Phùng Sở Sở bỗng có chút lo lắng cho Nguyễn Trữ Khanh, thử dò xét hỏi: “Anh bảo tôi không cần lo cho bạn mình, có phải có nghĩa là anh sẽ kết giao với Trữ Khanh đúng không?”

“Có lẽ vậy.” Tô Thiên Thanh lười nhác lùi lại ngả lưng về phía sau, nói tiếp, “Tổng thể mà nói, cô ấy coi như không tệ, là một lựa chọn tốt để lấy làm vợ. Có điều, mọi chuyện đều không có tuyệt đối, trước kia hai người bạn gái mà tôi chọn cũng đều cho rằng họ sẽ đối với tôi thủy chung như một, ai ngờ...”

Phùng Sở Sở đột nhiên cảm thấy, mình dường như có một chút hiểu lầm với người đàn ông trước mặt. Thực ra anh ta không lảng nhãng như cô tưởng, trước kia cô vẫn luôn cảm thấy đàn ông có tiền nhất định sẽ trở nên tồi tệ, sẽ khiến cho phụ nữ bị tổn thương. Nhưng thực tế, đàn ông có tiền có lẽ cũng sẽ bị phụ nữ làm cho thương tâm.

Tinh tế nghiền ngẫm lại lời của anh ta, hai người lại rơi vào trạng thái trầm mặc. Không lâu sau, xe đã dừng lại trước cửa của một khách sạn năm sao. Phùng Sở Sở nhìn qua cửa kính xe, mới nhìn một cái, thiếu chút nữa đã ngất xỉu. Gã này không cần phải thể chứ, mặc dù sau này có thể cô sẽ không bao giờ mời anh ta ăn cơm nữa nhưng có cần phải làm thịt ác như vậy không?

Phùng Sở Sở nắm chặt chiếc túi xách trong tay, đột nhiên cảm thấy mình không chừng sẽ phải ở lại đây rửa bát thuê trả nợ cho người ta. Cho dù không cần rửa bát thì cũng sẽ quẹt hồng thể tín dụng. Sớm biết vậy, chẳng thà coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, để cho vị Tô Thiên Thanh tiêu tiền như rác này làm đến cùng còn hơn.

Tô Thiên Thanh vờ như không nhìn thấy vẻ mặt táo bón kia của Phùng Sở Sở, nín cười bước xuống xe. Phùng Sở Sở vẫn ngồi trong xe, không biết làm sao cho phải. Xe lăn của cô bị nhét ở cốp sau, nặng thì ở ngay bên cạnh, nhưng không gian trong xe quá nhỏ, cô không thể đứng dậy nổi.

Đúng vào lúc tình thế khó xử, Tô Thiên Thanh đã đứng trước cửa xe, mở cửa giúp cô, không nói hai lời, cúi người vào trong, ôm lấy cô ra ngoài. Phùng Sở Sở bị hành vi của anh ta dọa cho sợ đến mức muốn thét ra thành tiếng, nhưng ngại thể diện nên vẫn cố nhịn.

Tô Thiên Thanh ôm Phùng Sở Sở, đi thẳng vào đại sảnh, còn chưa đến cửa, sớm đã có nhân viên tiến lên nghênh đón, mặt đầy tươi cười nói: “Chào buổi tối Tô tiên sinh.”

Tô Thiên Thanh quay đầu lại đưa mắt nhìn về xe mình, lại nói với người kia: “Phiền anh ra cốp sau, lấy chiếc xe lăn của vị tiểu thư này ra giùm.”

Nhân viên kia nào dám nói “không”, vội vàng gật đầu, đi ra cốp sau, lấy chiếc xe lăn của Phùng Sở Sở ra. Sau đó đi cùng với Tô Thiên Thanh vào trong phòng bao, giúp cố định chiếc xe lăn lại, bấy giờ mới cười cười rời đi.

Cả đoạn đường, Phùng Sở Sở ngay cả lòng muốn chết cũng có. Nhưng chuyện này không thể oán người khác, chỉ có thể trách mình. Cho nên mới nói, con người ngàn vạn không thể quá so đo, đừng có suốt ngày nghĩ được người ta ra ơn giọt nước mà báo đáp lại bằng suối nguồn. Gặp người như Tô Thiên Thanh thì có thể giả bộ hồ đồ được thì cứ giả bộ hồ đồ, đáp lễ lại anh ta, đơn giản chính là tự tìm đường chết.

Rất may là trong phòng bao chỉ có hai người bọn họ, không khí cuối cùng cũng hài hòa hơn một chút. Lúc gọi thức ăn, Phùng Sở Sở không dám nhìn giá tiền trên thực đơn, mấy con số kia, tựa như một lưỡi dao sắc bén, từng nhát đâm vào lồng ngực cô, sắp đâm chết cô đến nơi.

Chọn bữa vài món, mặc dù trông cũng rất ngon lành, nhưng nghĩ đến giá tiền của chúng, Phùng Sở Sở liền nuốt chửng thấy ngon. Trước kia cô vẫn thích 50/ 50 với đàn ông, chuyện gì cũng muốn coi trọng sự công bằng, hôm nay cô mới hiểu mình ngu xuẩn cỡ nào. Tự nhiên lại để một gã đàn ông có giá trị con người vài tỷ làm thịt mình một bữa đau đớn.

Tô Thiên Thanh thì lại mang vẻ chẳng hề để ý, vừa ăn vừa nói những chuyện vu vơ, thỉnh thoảng còn đùa cợt mấy câu. Chẳng qua là, anh ta càng cao hứng, Phùng Sở Sở lại càng thương tâm. Nghĩ đến số tiền lương ít ỏi mà mình đi sớm về muộn kiếm được, cứ vậy mà đổ vào bụng gã trước mặt.

Thời khắc tính tiền cuối cùng cũng đến, Phùng Sở Sở đột nhiên cảm thấy, tối nay thời gian trôi qua quá nhanh. Nhìn nụ cười ưu nhã kia của nhân viên phục vụ, cô thở dài một tiếng, móc ví ra, lấy hết thẻ tín dụng bên trong ra ngoài, mạnh mẽ đặt lên cái khay của phục vụ.

“Cứ tính vào của tôi đi.” Tô Thiên Thanh bỗng chốc nói một câu như vậy, thanh âm kia tuyệt vời giống như âm thanh của tự nhiên...

24. Chương 24

Chương 24: Say khướt

- Nếu một người đàn ông nôn hết lên người bạn, bạn sẽ nói gì với anh ta? -

Ánh đèn của quầy bar lúc sáng lúc tối, dường như vĩnh viễn không chiếu nổi tới góc khác. Dương Quang ngồi trên sofa, nhìn Nguyễn Trữ Khanh đang ngồi phía đối diện, không tự giác mà bật cười ngây ngô.

Nguyễn Trữ Khanh thấy anh ta cười, trong lòng có chút sợ hãi. Nửa tiếng trước, anh ta gọi điện bảo cô đến đây. Vốn tưởng là anh ta muốn nói chuyện gì có liên quan đến Phùng Sở Sở, ai ngờ, lão nhân gia anh ta đã sớm say đến choáng váng, nói chuyện ngắt ngắt, ngay cả ánh mắt khi nhìn cô cũng lộ ra một cảm giác là lạ.

“Dương Quang, Dương Quang.” Nguyễn Trữ Khanh nhìn anh ta lại vươn tay ra lấy rượu, vội vàng cản lại, “Đừng uống nữa, em gọi Sở Sở đến đón anh nhé.”

“Không cần, không cần.” Dương Quang vừa khoát tay, vừa đẩy tay Nguyễn Trữ Khanh ra, bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Nguyễn Trữ Khanh cau mày thở dài, rút di động ra bấm gọi cho Phùng Sở Sở. Dương Quang dường như đã nhìn thấu ý định của cô, nhoáng cái đã giật lấy chiếc di động, ném lên ghế, cả giận nói, “Tắt máy đi, không phải gọi.”

Nguyễn Trữ Khanh nhìn dáng vẻ của anh ta, hình như là say rượu phát điên rồi. Nói thật, bình thường cô thấy Dương Quang lúc nào cũng dịu dàng lại nho nhã. Có lẽ là vì công việc ở cơ quan tương đối nhẹ nhàng, anh ta không có vẻ sắc bén và góc cạnh như kiểu người phải tranh giành trong xã hội. Nhưng Dương Quang hôm nay lại khiến cho cô cảm thấy hơi sợ.

Cho nên cô không dám lấy di động lại, chỉ mượn cớ đi vệ sinh sau đó mượn điện thoại trong quán bar gọi cho Phùng Sở Sở.

Điện thoại không có ai nhận, bên đầu dây bên kia truyền đến tiếng ghi âm bình thần, báo là điện thoại đã tắt máy. Xem ra Dương Quang đã gọi mấy lần rồi, chắc là cứ nghe báo tắt máy mãi nên mới mất hứng như vậy.

Nguyễn Trữ Khanh chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể thử vận may một chút, gọi sang nhà Phùng Sở Sở. Bà Phùng nhận điện thoại, nói Sở Sở đã đi ăn cơm với một người đàn ông rồi.

Sau khi cúp máy, Nguyễn Trữ Khanh có chút sững sờ. Dương Quang hôm nay xem ra tâm trạng rất kém, không phải là vì chuyện Phùng Sở Sở ra ngoài ăn cơm đấy chứ? Chẳng lẽ là, người đàn ông bỗng dưng xuất hiện kia là kẻ thứ ba? Tình yêu nhìn như không gì địch nổi của hai người bọn họ cuối cùng vẫn không chống lại nổi thời gian mà tàn lụi, xuất hiện rạn nứt sao?

Nguyễn Trữ Khanh có chút khinh thường với suy nghĩ này của mình. Về lý thuyết mà nói, lấy sự quan sát của cô với hai người bọn họ, cho dù có người thứ ba chen vào thì cũng phải là Dương Quang ngoại tình mới đúng. Phùng Sở Sở đối với tình yêu mặc dù không phải là một cô nàng quá si tình nhưng tuyệt đối là loại chung thủy duy nhất.

Chỉ xem chế độ ăn cơm luôn luôn 50/50 của cô ấy thôi cũng có thể nhìn ra được, trong lòng cô ấy thực ra rất để ý đến Dương Quang. Cô ấy làm vậy, chẳng qua là hy vọng có thể duy trì một hình tượng đẹp trong mắt anh ta, một hình tượng độc lập tự trọng không tham tiền.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nguyễn Trữ Khanh vẫn quyết định quay về chỗ Dương Quang, ngồi với anh ta một chút, gỡ bỏ nút thắt trong lòng anh ta.

Chờ đến lúc quay lại chỗ ngồi, Dương Quang đã uống say mềm. Quả nhiên bình thường không được rèn luyện nhiều lắm, cộng thêm tâm trạng uất ức, rất dễ say xỉn.

Nguyễn Trữ Khanh tiến lên, đẩy Dương Quang một cái, thấy anh ta không có phản ứng gì, lại có chút khó xử. Công đương nhiên là không nổi rồi, huống chi, cô cũng không có vai trò gì để công anh ta. Hai người bọn họ chẳng qua là vì Phùng Sở Sở nên mới liên lạc, nói trắng ra là đây chính là loại quan hệ nguy hiểm nhất. Ở cạnh bạn trai của người bạn gái thân thiết, có lúc, so với ở cạnh bạn trai của chính mình còn khiến cho người ta bất an hơn.

Nhưng gọi điện thoại cho Phùng Sở Sở thì không được, bà Phùng cũng không biết cụ thể cô ấy đi ăn ở chỗ nào. Lần này xem như đã đẩy Nguyễn Trữ Khanh vào ngõ cụt. Giờ cô đã chia tay với Khương Nghị, ngay cả tư cách tìm bạn trai đến giúp cũng không có.

Đúng vào lúc Nguyễn Trữ Khanh đang rơi vào tình huống khó xử, Dương Quang nhìn tưởng đã ngủ say như chết lại giống như thực vật được ánh mặt trời rọi vào vậy, từ từ lại có sức sống, mang theo một thân đầy mùi rượu, dần dần ngồi thẳng người dậy. Hai con mắt nhìn đăm đăm vào Nguyễn Trữ Khanh, nhưng rõ ràng có thể nhận ra, cặp mắt kia không hề có tiêu cự, không phân biệt nổi rốt cuộc anh ta đang nhìn cái gì.

Trong lòng Nguyễn Trữ Khanh có chút sợ hãi, từ từ dịch qua bên cạnh. May mà Dương Quang không hề làm ra hành động nào bất lịch sự, chỉ đột nhiên ném cái ly đi, tựa như một đứa trẻ ầm ức mắng: “Sống thực mẹ nó chẳng có gì thú vị.”

Những lời này, không đầu lại chẳng đuôi, nghe mà khiến người ta phát mộng. Có điều lại khơi dậy hứng thú của Nguyễn Trữ Khanh, cô hơi ghé qua, cẩn thận hỏi: “Dương Quang, có phải anh có chuyện gì không vui đúng không?”

Dương Quang rót một ly rượu, một hộp sạch trơn, xoay người nhìn Nguyễn Trữ Khanh cười khổ nói: “Không, anh thì làm gì có chuyện gì không vui chứ. Anh đã mua nhà, đang trùng tu lại, chuẩn bị kết hôn. Bạn gái xinh đẹp, công việc cũng tốt, còn rất là sáng lạn, anh sao lại không vui được.”

Lời này nghe kiểu gì cũng không giống như là nói ra từ tận ruột gan, càng giống như là đang giấu cợt hơn. Nguyễn Trữ Khanh vỗ vỗ vai anh ta, chợt ra vẻ hào khí nói: “Được rồi, anh nếu có chuyện gì không thoải mái thì nói với em đi. Sở Sở bình thường cũng hay tìm em làm thùng xả giận, nề tình quan hệ giữa hai người, hôm nay em làm thùng xả giận miễn phí cho anh một lần được chứ.”

Dương Quang nhìn Nguyễn Trữ Khanh từ trên xuống dưới một phen, chợt đổi đề tài, giống như đang đứng đó bộc lộ cảm xúc vậy: “Trước kia anh ấy, cứ cảm thấy em là một người phụ nữ vừa tham tiền lại háo sắc. Ở bên Khương Nghi cũng là nhắm trúng tiền tài trong tay chị gái anh ta mà thôi. Ý vào mình trẻ tuổi xinh đẹp, chẳng bỏ đàn ông vào mắt. Thực ra thì em có gì chứ, trừ trẻ trung xinh đẹp một chút, đáng người cũng khá ổn ra, thì đâu có gì.”

Nguyễn Trữ Khanh mặc dù rất tốt bụng nói muốn làm thùng xả giận, nhưng nghe Dương Quang đánh giá về mình không chút lưu tình như vậy, cơn tức không khỏi xông lên tận óc, hận không thể học theo La Giai Cầm, nhặt chai rượu trên bàn lên đập về phía anh ta.

Cũng may Dương Quang coi như vẫn thông minh, trước khi Nguyễn Trữ Khanh phát tác, giọng điệu chợt thay đổi, nói tiếp: “Có điều dạo này anh mới phát hiện ra, thực ra, em cũng là một người rất được. Không vì tiền mà miễn cưỡng bản thân ở bên Khương Nghi, thậm chí còn khinh thường bà chị phú bà không ai bì nổi của anh ta. Điểm này khiến cho anh rất tán thưởng, có điều sao em lại muốn đi dây dưa với kẻ xấu xa như Tô Thiên Thanh làm gì chứ?”

Nguyễn Trữ Khanh bị anh ta hỏi có chút sững sờ, nửa ngày sau mới chậm rãi nói: “Tiền bạc và tình cảm, em chỉ có thể chọn một. Nếu em đã bỏ qua tình cảm, vậy em chỉ có thể chọn tiền bạc. Em không thể để mình mất hết chỉ còn hai bàn tay trắng được. Dương Quang, thực ra, em cũng không phải là một người phụ nữ kiên cường. Những thứ em cần, ít nhất phải là thứ cũng khiến cho em cảm thấy an toàn, để dựa vào.”

“Nếu em tìm được một người đàn ông vừa có tiền lại vừa có tình, em sẽ làm thế nào?”

“Đối với những chuyện chưa xảy ra, em không thích đặt giả thiết.” Nguyễn Trữ Khanh nghĩ thầm, đó đương nhiên là chuyện không thể tốt hơn rồi, có người con gái nào không hy vọng tìm được một người đàn ông như vậy. Nhưng vấn đề là, rất nhiều thời điểm, bọn họ chỉ có thể gặp được người đàn ông chỉ có một trong hai điều kiện đó mà thôi, nếu vận may mà kém hơn chút nữa thì còn gặp phải người không thỏa mãn một điều kiện nào, nhưng bọn họ vẫn phải tự thuyết phục bản thân, tiếp tục chấp nhận.

Nhưng cô không thể nói thẳng ra như vậy trước mặt Dương Quang được, chỉ có thể dùng một câu trả lời nhàm chán để lấp liếm qua. May mà Dương Quang cũng không để ý, lại tiếp tục nói: “Anh cảm thấy Sở Sở nên tìm một người vừa có tiền lại vừa có tình.”

Câu này khiến cho Nguyễn Trữ Khanh có chút hồ đồ, anh ta nói vậy là có ý gì? Người đàn ông vừa có tiền vừa có tình đó, nếu là chỉ người khác thì trò cười này to chuyện rồi. Nhưng nếu chỉ anh ta, thì da mặt cũng quá dày đấy.

Dương Quang lại chẳng hề biết tự khiêm tốn, tươi cười nhe nhớn nói: “Người kia ấy, chính là anh. Anh mua nhà cho cô ấy, toàn tâm toàn ý với cô ấy. Nhưng tại sao cô ấy vẫn chưa đồng ý lấy anh chứ? Tại sao đến tận bây giờ vẫn không cho anh một câu trả lời rõ ràng? Trữ Khanh, em nói xem, phụ nữ các em bình thường mà như vậy, là vì chuyện gì? Còn chuyện gì mà anh chưa làm được hay sao?” Dương Quang hỏi hết câu này lại đến câu khác, tất cả đều ném ra trước mặt Nguyễn Trữ Khanh, khiến cô không biết trả lời câu nào trước. Có điều, cô nghe ra, Dương Quang, hình như có chút bất mãn với Phùng Sở Sở. Thực ra thì cô

đã nói rồi, cứ lần nữa mãi như Phùng Sở Sở, không phải chuyện hay. Lòng nhiệt tình của đàn ông cũng bị cô ấy làm cho cạn sạch.

Dương Quang coi như không tệ, không trực tiếp oán trách với cô ấy, chỉ uống rượu giải sầu để phát tiết. Gặp phải gã nào không biết sống chết, có lẽ đã trực tiếp tốn tiền đi tìm hoan. Có điều, đây cũng chỉ là tạm thời, thời gian sẽ khiến cho vết nứt này ngày càng lớn, kéo dài cho đến ngày không thể nào lấp đầy.

Dương Quang có chút bất mãn với sự im lặng của cô, ghé cả người qua, hung tợn hỏi: “Tại sao em không trả lời? Có phải em biết được chuyện gì mà anh không biết đúng không?”

“Không có không có.” Nguyễn Trữ Khanh vội vàng phủ nhận. Đừng nói là Phùng Sở Sở thực sự không có, cho dù là có, cô cũng không thể dỡ đài của cô ấy ngay trước mặt bạn trai của người ta được.

Dương Quang không có ý kiến gì với đáp án này. Chỉ bĩu môi, giơ tay uống cạn rửa ly rượu trong tay, lại đưa cho Nguyễn Trữ Khanh, hàm hồ nói: “Này, cho em, quà đây.”

Nguyễn Trữ Khanh hoàn toàn khẳng định, anh ta đã say, lại còn đưa ly rượu rỗng cho cô làm quà. Dương Quang lại ra vẻ đầy sự vinh quang, nghênh cổ nói: “Anh ấy, từ xưa đến nay chỉ có thích cô gái nào mới tặng quà thôi, em phải cảm thấy vô cùng vinh dự.”

Nguyễn Trữ Khanh căn bản không nghe anh ta lắm nhảm, giơ tay gạt cánh tay đang giơ trước mặt anh ta ra. Trong lòng lăm lăm, nếu không phải tại Phùng Sở Sở, mình đã không chột vật đến thế này.

Dương Quang bị đẩy một cái, có vẻ rất không vui, không chỉ không lùi về phía sau mà còn được voi đòi tiên, nhào người lên muốn nhét cái ly vào tay Nguyễn Trữ Khanh.

Nguyễn Trữ Khanh bị dồn vào trong góc, mắt thấy anh ta càng ngày càng gần, thực sự rất muốn đứng lên cho xong. Nhưng không đợi cô kịp cử động, cả người Dương Quang đã nhào tới, miệng há to, “Ọe” một tiếng, nôn hết lên người cô.

Chuyện đã đến nước này, Nguyễn Trữ Khanh đơn giản là giận đến mức không nín nổi. Nhưng Dương Quang lại giống hệt như con lợn chết, nằm một bên ngủ, không động đậy gì nữa.

Cổ nén sự kinh tởm trong lòng, Nguyễn Trữ Khanh vọt vào nhà vệ sinh, tùy tiện rửa qua quần áo. Lại gọi phục vụ trong quán bar giúp cô đưa Dương Quang ra cửa, vươn tay đón taxi, nhét anh ta vào trong.

Vì không biết Dương Quang ở đâu, cũng không thể đưa anh ta về nhà mình, Nguyễn Trữ Khanh đành phải bảo tài xế đi đến nhà Phùng Sở Sở.

Xe lái đến dưới nhà Phùng Sở Sở, đến ngay trước khi Tô Thiên Thanh đưa Phùng Sở Sở về. Cái xe bắt mắt kia, cho dù là vào buổi tối cũng khiến người ta phá lệ chú ý.

Nguyễn Trữ Khanh ngồi trong xe, thấy Phùng Sở Sở bước ra từ bên trong, cơn tức lập tức xông lên não, cũng chẳng nhìn rõ Tô Thiên Thanh đang đứng bên cạnh, một bước nhảy luôn ra khỏi taxi, chạy đến trước mặt Phùng Sở Sở, mắng xối xả: “Cả buổi tối cậu đi đâu thế hả, đi động sao lại tắt máy?”

Phùng Sở Sở đang đón ba mẹ đi từ trên lầu xuống, đột nhiên thấy Nguyễn Trữ Khanh giận dữ vọt tới trước mặt mình, giật mình nói không ra lời. Lại nhìn trên người cô ấy, quần áo ướt sũng, hơn nữa lại có mùi rượu bốc lên thoang thoảng liền mở miệng hỏi: “Trữ Khanh, cậu sao vậy, uống rượu à?”

“Uống cái rắm!” Nguyễn Trữ Khanh luôn dịu dàng nhã nhặn, giờ phút này thực sự là mất khống chế đến cực hạn, không để ý đến hình tượng mà hét lớn, “Cậu nói đi, tại sao không mở máy?”

“Cái đó, đi động hết pin...” Phùng Sở Sở bị khí thế của cô nàng làm cho hơi sợ, giọng nói không tự chủ mà bé lại. Kể từ khi cô què chân, tính khí dường như cũng thu liễm không ít, Nguyễn Trữ Khanh thì ngược lại, hung hãn vô cùng.

“Cậu nói xem thế này là thế nào! Bạn trai của cậu, lại đi tìm mình ra ngoài uống rượu, chuyện này cho qua, chắc là không gọi cho cậu được. Nhưng mà say đến rồi tỉnh rồi mù, nói toàn câu kỳ quái, cứ nhất quyết muốn nhét ly rượu cho mình làm quà, còn nôn hết lên người mình. Phùng Sở Sở, có phải cậu cố ý, tìm anh ta đến chọc ghẹo mình không hả?!!”

Phùng Sở Sở nghe đến câu cảm ly rượu làm quà đã không nhịn được muốn bật cười. Cô hiểu rất rõ tửu lượng của Dương Quang, bình thường có nhả nhận phong độ thế nào đi chăng nữa, một khi say rồi thì chẳng khác nào người điên, những chuyện làm ra, không ai ngờ nổi.

Sau đó lại nghe thấy Dương Quang nôn hết lên người Nguyễn Trữ Khanh, cũng có chút áy náy. Vừa định lên tiếng an ủi cô ấy mấy câu, người tài xế lái taxi chở Dương Quang về đã sớm mất kiên nhẫn, bóp còi, ý bảo người đến trả tiền xe, thuận tiện vác luôn tên ma men trên xe đi, chỉ sợ cậu ta nhất thời cao hứng, nôn hết ra xe của mình.

Tô Thiên Thanh càng nghe càng thấy buồn cười, nhìn gương mặt giận đến mức đỏ bừng của Nguyễn Trữ Khanh, đột nhiên cảm thấy cô gái này rất thú vị. Nghe thấy người tài xế kia bóp còi, liền xoay người đi ra đó, để tránh khỏi phì cười.

Bước tới trước taxi, Tô Thiên Thanh mới phát hiện ra, thì ra Dương Quang đang ngồi ở ghế sau. Trả hết tiền xe, đưa Dương Quang ra ngoài, anh ngẩn ra đứng ở đó, hỏi: “Anh ta phải làm sao đây?”

Phùng Sở Sở nhìn Dương Quang đã say thành như vậy, lại nhìn chiếc taxi đã đi xa, chợt cuống quýt kêu lên: “Ôi, sao anh lại bảo taxi đi. Anh ấy đâu có ở đây, mau gọi taxi lại đi, đưa anh ấy về chứ.”

Tô Thiên Thanh cười lắc đầu nói: “Thôi, gọi cũng chẳng quay lại, để tôi đưa anh ta về đi. Cô ghi địa chỉ cho tôi là được. Cả Nguyễn tiểu thư cũng ngồi xe tôi về đi, chắc về đến nhà còn phải bận rộn nhiều đấy.”

Nguyễn Trữ Khanh vừa nghe anh ta nói vậy mới chú ý đến bộ quần áo trên người mình, dạ dày cuộn cuộn, buồn nôn không chịu được. Chỉ có thể lẳng lặng gật đầu, lên xe về nhà trước rồi nói, trong lòng nghĩ, nhất định phải tìm cơ hội bắt Phùng Sở Sở mời một bữa mới có thể nguôi bớt cơn tức trong lòng.

25. Chương 25

Chương 25: Phản công

- Giành trang phục và giành đàn ông, đối với phụ nữ mà nói, về bản chất là giống nhau -

Trong chiếc xe siêu dài, tài xế một mình ngồi đằng trước lái xe, ngồi sau là Tô Thiên Thanh với vẻ mặt nhàn nhã, Nguyễn Trữ Khanh một thân ướt sũng, cùng với một Dương Quang cả người đầy mùi rượu.

Dương Quang đã sớm ngủ li bì sau khi ới ra, chưa hề tỉnh lại. Mà Nguyễn Trữ Khanh vẫn giữ mặt lạnh, dù cho trước mặt là người đàn ông mà cô hao hết tâm tư muốn chiếm được. Nhưng nói thật, cô với anh ta, không có bất cứ tình cảm nào, thứ cô yêu chỉ là tiền của anh ta mà thôi.

Giờ phút này đang tức giận ngất trời, Nguyễn Trữ Khanh cũng lười phải xã giao lấy lòng anh ta, chỉ mong nhanh chóng về đến nhà, đổi lại bộ đồ trên người.

“Nguyễn tiểu thư, có muốn uống một ly không?” Tô Thiên Thanh dường như không nhìn thấy gương mặt phẫn nộ của Nguyễn Trữ Khanh, lời nói ra, rất có mùi lửa đỏ thêm dầu.

Nguyễn Trữ Khanh nhìn anh ta một cái, kiên định lắc đầu. Lại nhìn Dương Quang đang ngủ tít mít bên cạnh, đột nhiên có một loại kích động muốn cho anh ta một cái tát. Dù sao anh ta ngủ ngon lành như vậy, có đánh mạnh hơn nữa chắc cũng chỉ coi như muối chích mà thôi.

Có điều, cô vẫn không làm vậy, ngay trước mặt Tô Thiên Thanh, mặc dù cô đang rất tức giận nhưng mà động thủ đánh người, vẫn quá mất hình tượng.

Xe vẫn đi về phía trước, rẽ qua nhà Nguyễn Trữ Khanh trước, lúc cách nhà cô khoảng chừng mấy trăm mét, Nguyễn Trữ Khanh đột nhiên mở miệng, bảo dừng xe lại.

“Sao vậy?” Tô Thiên Thanh có chút nghi hoặc, “Hình như vẫn chưa tới mà.”

“Không sao, đừng ở đây đi. Tôi không muốn ngày mai lên báo đâu.”

Tô Thiên Thanh nhú mày, ý bảo cô nói rõ ràng.

“Tôi và anh, quan hệ hiện giờ có chút nhạy cảm. Không phải bạn bè, cũng không phải người yêu, chẳng qua chỉ là quan hệ của người chọn lựa với người được chọn. Nếu để cho người ta chụp được sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cuộc thi. Người khác sẽ cho rằng tôi lén dụ dỗ anh.” Nguyễn Trữ Khanh vừa giải thích, vừa đẩy cửa xe ra, bước xuống xe. Trước khi đi còn nở một nụ cười với Tô Thiên Thanh, nói cảm ơn, bấy giờ mới đóng cửa xe, xoay người bỏ đi.

Mặc dù không yên tâm để cô ấy về nhà một mình những Tô Thiên Thanh vẫn không xuống xe. Anh đang suy nghĩ về một vấn đề, anh càng ngày càng cảm thấy trên người Nguyễn Trữ Khanh có tất cả tiêu chuẩn phù hợp để làm phu nhân của mình. Chẳng qua là, một cô gái phù hợp yêu cầu như vậy lại thiếu mất một thứ. Thứ còn sót thiếu ấy khiến cho anh có chút do dự. Không biết vào sâu trong cuộc thi rồi, anh có thể thay đổi suy nghĩ này được không, thực sự từ chọn lựa một người vợ phù hợp, biến thành chọn lựa một người bạn đời tâm giao.

Anh biết suy nghĩ này rất hoang đường, nhưng vẫn không kìm được mà nghĩ vậy. Chẳng lẽ qua một quãng thời gian dài, Tô Thiên Thanh cũng muốn thực sự nói chuyện yêu đương một lần nữa?

Hiện giờ sau khi Nguyễn Trữ Khanh đi rồi, Tô Thiên Thanh lại bảo tài xế đưa Dương Quang về nhà, bấy giờ mới quay về nhà mình. Một đêm này, trừ Dương Quang ra, những người còn lại, dường như đều không được ngon giấc.

Có điều, hôm sau khi rời giường, Dương Quang lại là người bị thảm nhất. Lúc bị mẹ lôi dậy từ trên giường, nhức đầu muốn chết đi được. Cảm giác say rượu thực sự là tệt hết biết.

Mơ mơ hồ hồ chạy đến cơ quan, đón nhận sự quan tâm thăm hỏi của vô số người, cuối cùng mới đến trước bàn làm việc của mình. Rót một chén trà đặc định giải rượu. kết quả còn chưa uống được ngụm nào điện thoại của Phùng Sở Sở đã đánh tới.

Nội dung của cuộc gọi, đơn giản chính là chuyện anh đã làm ngày hôm qua. Tại sao lại uống say như vậy, tại sao lại muốn kéo Nguyễn Trữ Khanh ra ngoài.

Dương Quang vốn đang nhức đầu, bị cô hỏi như vậy lại càng đau đến lợi hại, đối với nguyên nhân uống rượu chỉ hàm hồ giải thích qua loa, nhưng còn tại sao lại gọi Nguyễn Trữ Khanh ra, anh vẫn phải động não một chút, suy nghĩ ra một lý do nghe tương đối hợp lý.

“Vốn định tìm em ra ngoài, kết quả em lại nói phải đi ăn cơm với người khác. Sau đó lúc hơi muộn, anh đoán chắc em đã ăn xong rồi nên gọi điện thoại cho em, vậy mà lại tắt máy. Cho nên chẳng còn cách nào khác, liền gọi Trữ Khanh ra ngoài, định hỏi cô ấy một chút về tình hình của em.”

“Tình hình của em? Em thì có tình hình gì mà phải hỏi?”

“Hỏi xem có phải em có niềm vui mới rồi không nên mới bỏ anh, ngay cả di động cũng không mở.” Dương Quang nửa đùa nửa thật nói.

“Anh đánh...” Phùng Sở Sở vốn định chửi tục, nhưng nghĩ đến hành động ám muội của Tô Thiên Thanh ngày hôm qua, ngay cả chính bản thân cô cũng có chút hoang mang. Dáng vẻ kia của anh ta với cô, đến tột cùng là có ý gì? Giờ cô nhìn không ra, anh ta có thể lấy được lợi lộc gì từ trên người cô.

“Ai bảo em tắt máy, không sao tìm được, cũng không nói là đi ăn cơm với ai, thần thần bí bí như vậy.” Dương Quang bắt đầu lảng lạng quanh co, đổ trách nhiệm lên Phùng Sở Sở.

Một chiêu này quả nhiên hết sức hữu hiệu, trong lòng Phùng Sở Sở có chút áy náy, cũng không khỏi có chút chột dạ, vội vàng nói xin lỗi với anh, cũng hẹn hôm nay sau khi tan làm sẽ đi ăn cơm với anh.

Rõ ràng là hối tội, cuối cùng lại biến thành đại hội xin lỗi. Phùng Sở Sở cúp máy, cảm giác hình như mình bị Dương Quang lừa bịp.

Về phần Tô Thiên Thanh, kể từ sau bữa cơm lần đó, anh ta chưa từng đến tòa soạn. Khi Phùng Sở Sở gặp lại anh ta đã là một tuần sau, cũng chính là thời gian diễn ra vòng tranh tài thứ ba.

Lần này, bởi vì nhân số đã giảm bớt đến tận mười người, địa điểm so với hai lần trước nhỏ hơn nhiều. Có điều, chi phí lại tăng lên không ít. Bởi vì lần này Tô Thiên Thanh muốn khảo nghiệm khả năng thay đổi của những cô gái này.

Anh ta vận dụng quan hệ của mình, thuê một đồng trang sức quần áo hàng hiệu, đồng thời mời đến vài chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp để tạo hình lại cho người tham gia, có thể kích thích một môi lửa mới.

Phùng Sở Sở mặc dù gãy chân nhưng vẫn ngồi xe lăn chạy đến xem kịch vui. Mỹ nữ đại biến thân, đây chính là chuyện không thể bỏ qua. Dương Quang vì đưa cô đến nơi tổ chức cũng mệt mỏi xin nghỉ với cơ quan, chiếm lấy một ghế ngồi xuống.

Cuộc thi diễn ra trong một trường quay nhỏ, phía hậu đài có phòng hóa trang riêng, có thể giúp chuyên gia trang điểm có thể phát huy. Dưới hàng ghế ngồi, trừ nhân viên của tòa soạn và vài người bạn mà Tô Thiên Thanh mời tới ra thì toàn là ký giả từ các tạp chí lớn. Mặc dù để mỹ nữ biến thân là tiết mục mà các nhà đài lớn thường xuyên diễn nhưng vì lần tranh tài này là cuộc đấu mà bên Phùng Sở Sở tổ chức cho cuộc xem mặt long trọng này, cho nên, bên truyền thông vẫn cảm thấy rất mới lạ, hy vọng có thể giật được tin tức độc nhất vô nhị nào đó.

Quy tắc tranh tài thực ra rất đơn giản, so với hai lần trước phải tự mình mó tay, lần này, thí sinh thực ra không cần phải hao tâm tổn trí lắm. Bọn họ chỉ cần chọn lựa bộ đồ mà mình hài lòng trong đồng quần áo, sau đó giao cho chuyên gia trang điểm, nhờ bọn họ giúp đỡ hóa trang tạo hình là được.

Cho nên cửa ải này, phần lớn là khảo nghiệm tố chất dung mạo của thí sinh, thứ này, nước đến chân mới nhảy thì khó mà bù đắp được.

Từ buổi sáng Nguyễn Trữ Khanh đã có chút bất an trong lòng. Nhất là khi cô nhìn thấy Dương Quang đến xem náo nhiệt ở hậu đài, lại càng thêm ngẩn người tại chỗ, căng thẳng không nói thành lời.

Lúc Dương Quang nhìn thấy Nguyễn Trữ Khanh cũng có chút ngượng ngùng. Chuyện ngày đó, thực ra thì sau khi anh tỉnh lại đã chẳng hề có ấn tượng gì hết. Nhưng Phùng Sở Sở đã kể hết những gì nghe được thấy được cho anh, nhất là còn nói Nguyễn Trữ Khanh lên án anh, nói anh đã nói với cô ấy một đồng linh ta linh tinh.

Nhưng, đến cùng là anh đã nói những gì? Phùng Sở Sở cũng không rõ ràng, trên đời này, chắc chỉ có mình Nguyễn Trữ Khanh biết rõ. Cho nên khi anh nhìn thấy cô ấy ở trong phòng hóa trang, người bỗng sững ra tại chỗ.

Ước chừng giằng co tầm hai phút, anh mới phục hồi lại tinh thần, cúi đầu đi tới trước mặt Nguyễn Trữ Khanh, thành khẩn nói: “Chuyện hôm đó, thực ngại quá.”

“Quên đi.” Nguyễn Trữ Khanh độ lượng thở dài nói, “Dù sao bộ đồ kia cũng chẳng đáng mấy đồng.”

Dương Quang bị từ chối khéo, có chút lúng túng, đành tìm bừa cái cớ, vội vã ra khỏi phòng hóa trang, quay lại chỗ ngồi bên cạnh Phùng Sở Sở, không dám đi linh tinh nữa.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, cuộc tranh tài chính thức bắt đầu. Vòng đầu tiên là so về mắt nhìn và thưởng thức, tất cả người tham gia đều đứng trên sân khấu, trước mặt bọn họ có ba hàng giá áo, phía trên bày đủ loại sản phẩm hàng hiệu mới nhất. Sau khi bắt đầu tính giờ, mọi người cần phải lựa chọn bộ đồ mà mình thích, mang ra hậu đài, giao cho chuyên viên trang điểm.

Còn sau đó sẽ hoàn toàn dựa vào chuyên viên trang điểm, đồng thời cũng sẽ khảo nghiệm tố chất bản thân và khả năng sáng tạo của thí sinh. Phùng Sở Sở ngồi dưới khán đài, nhìn các mỹ nữ nối đuôi nhau bước ra trên sân khấu, ánh mắt vẫn dính chặt vào Nguyễn Trữ Khanh không rời.

Thưởng thức của con nhóc này bình thường coi như không tệ, cũng thường chỉ điểm cho cô cách phối hợp quần áo, có điều những trang phục được đưa đến tới nay phần lớn là dùng cho những dịp nghiêm túc, bình thường Nguyễn Trữ Khanh cũng không được tiếp xúc quá nhiều. Không biết tới nay cô ấy sẽ biểu hiện thế nào.

Dương Quang bên cạnh dường như có vẻ yên tĩnh một cách kỳ lạ, Phùng Sở Sở quay đầu, lén quan sát anh mấy lần, thấy anh hai mắt nhìn chăm chăm sân khấu, không hề có một chút ý định muốn nói chuyện với mình. Trong lòng không khỏi thầm rửa một câu “Háo sắc”, bấy giờ mới quay đầu lại, tiếp tục quan sát cuộc thi.

Trên sân khấu, giờ phút này đang đến hồi đặc sắc nhất, MC vừa mới dứt lời, mười mỹ nữ đã đồng loạt xông lên, vọt tới trước giá treo, cô tranh tài đoạt bắt đầu chọn lựa. Hoàn toàn không để ý đến dưới sân khấu còn có một cặp mắt của Tô Thiên Thanh đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

So với bọn họ, Nguyễn Trữ Khanh nhả nhặn hơn nhiều. Chỉ đứng một bên, quan sát toàn bộ một lượt, lại suy nghĩ tạo hình mà mình muốn, đợi đến khi rõ ràng rồi mới tiến lên, lấy một bộ lễ phục màu bạc, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, một trận tiếng cãi vã nho nhỏ thu hút sự chú ý của cô. Cô quay đầu nhìn, phát hiện hai cô gái bên cạnh đang nhỏ giọng cãi vã vì tranh nhau một bộ lễ phục màu đỏ.

Hai người kia, mỗi người nắm một bên của chiếc váy, nắm chặt trong tay, không ai chịu buông. Hai cặp mắt thù địch nhìn đối phương, miệng còn hạ giọng trách móc.

Nguyễn Trữ Khanh đột nhiên lại nổi lòng Thánh mẫu, quên là mình vẫn còn ở trên sân khấu, định tiến lên hòa giải một chút. Có điều chẳng đợi cô mở miệng, bộ lễ phục đáng thương kia đã bị xé toạc ra trong tay bọn họ. Tiếng xé vải mặc dù không lớn nhưng lại vô cùng chói tai, không chỉ khiến hai vị đang tranh đoạt trên sân khấu ngẩn người mà cả suy nghĩ của những ký giả kiến thức rộng rãi dưới khán đài cũng như dừng lại trong vòng một khắc.

Có điều, bọn họ dù sao cũng là người từng trải, phản ứng nhanh hơn hai người trên sân khấu rất nhiều, lập tức gơ máy, bấm nút chụp tanh tách, thu hết thần thái thần vận của hai vị kia lại.

Đây coi như là chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ, Tô Thiên Thanh cũng chẳng thêm để ý, chỉ âm thầm chấm điểm trong lòng. Phùng Sở Sở thì trái lại, có chút chướng mắt, cầm micro lên, hắng giọng một tiếng, nói: “Các quý cô xin chú ý, mỗi hành vi lời nói của các bạn trên sân khấu, tất cả đều sẽ thành căn cứ để cho điểm. Cho nên, mọi người hãy tận lực biểu hiện, dĩ nhiên là biểu hiện ra mặt tốt nhất.”

Ai cũng nghe ra, câu này của Phùng Sở Sở là nói với hai cô nàng kia. Hai người nhìn chiếc váy đã rách trong tay, tâm trạng sụp xuống tận đáy vực. Mà những người khác thì không kìm được mà sung sướng từng bừng, loáng cái đã loại trừ được hai đối thủ cạnh tranh, chuyện này khiến cho người ta vui vẻ cỡ nào chứ. Từ giờ, khả năng vào trận chung kết của bọn họ lại tăng lên rồi.

Sau khi đấu tranh tư tưởng một phen, mọi người đều đã chọn xong trang phục, bao gồm cả hai cô nàng hiếu thắng đã xé hỏng trang phục kia, tất cả mọi người quay về hậu đài, được chuyên viên trang điểm đã chỉ định bắt đầu tiến hành hóa trang làm tóc.

Khoảng thời gian này coi như là cho mọi người nghỉ ngơi, đồng thời cũng tiến hành đánh giá với biểu hiện của vòng vừa rồi. Phùng Sở Sở nhìn Tô Thiên Thanh và Chung Tiễn Danh ở đó chụm đầu ghé tai, hình như thảo luận rất nhiệt liệt.

Không muốn tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ, Phùng Sở Sở đưa tay chọc Dương Quang, nhỏ giọng hỏi: “Anh thấy thế nào? Đẹp mắt không hả?”

Dương Quang quay đầu, cười nói: “Đẹp mắt, đương nhiên là đẹp mắt, màn vừa rồi đúng là đặc sắc.”

“Ai bảo anh xem cái đó chứ.”

“Không xem cái đó, thì còn xem cái gì.” Dương Quang bắt đầu dĩ nhún vai nói, “Phụ nữ chọn quần áo chẳng phải cũng chỉ đến thế thôi sao, phụ nữ giành trang phục trước mặt mọi người, đó mới là phần đặc sắc chứ. Có điều, đáng tiếc cho hai mỹ nữ kia, cứ thế mà bị loại.”

“Chuyện này cũng khó nói.” Phùng Sở Sở cười như không cười nói, “Dù sao quyền quyết định đều nằm trong tay Tô Thiên Thanh. Nếu anh ta không quan tâm đến phẩm chất của người ta, chỉ để ý đến cái mặt thì hai người kia vẫn còn cơ hội.”

Dương Quang rướn cổ lên, nhìn qua bóng lưng của Tô Thiên Thanh, khó tin mà lắc đầu: "Anh nghĩ, anh ta chắc không phải người kém thường thức như vậy."

Phùng Sở Sở khẽ mỉm cười, không nói gì thêm, lẳng lặng chờ những cô gái kia lên sân khấu. Mà lúc này, phía sau hậu đài lại là một mảnh chiến trường tràn ngập mùi thuốc súng, không hề yên ả bình lặng như vẻ ngoài.

Không chỉ có những người tham gia tỷ thí với nhau, bản thân những chuyên gia trang điểm cũng đang so bì lẫn nhau. Lấy được một thí sinh hấp dẫn thì đương nhiên là vui vẻ trong lòng. Nếu không cẩn thận với phải một người tư chất bình thường thì phải vắt hết óc nghĩ ra thứ gì mới mẻ mới hy vọng có thể khắc phục được khó khăn.

Nguyễn Trữ Khanh tự nhận tư chất không tệ, phóng mắt mà nhìn, đại khái cũng chẳng có mấy người có thể xuất sắc được hơn cô. Có điều, nhớ tới dáng vẻ quần bách trước mặt Tô Thiên Thanh mấy ngày trước, trong lòng cô vẫn có chút không vui. Mặc dù lúc ấy nói năng chính nghĩa đường hoàng lắm nhưng trên thực tế, về đến nhà, lúc đi tắm cô vẫn buồn đến phát khóc.

Nhưng, đến cùng là khóc vì chuyện gì chứ? Chính cô cũng không rõ. Vì bộ quần áo trên người, hay là vì hình tượng của mình?

Cô chợt nhớ đến câu nói kia của Dương Quang: "Anh ấy, từ xưa đến nay chỉ có thích cô gái nào mới tặng quà thôi, em phải cảm thấy vô cùng vinh dự."

Anh ta có ý gì?

*** JQ của hai nhân vật chính thì ít đến thê thảm, nv phụ thì lại rõ lắm ==, tác giả ngược đời quá >_<

26. Chương 26

Chương 26: Rốt trang phục

- Trần trụi trước mặt mọi người, là chuyện tốt hay xấu? -

Sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, thí sinh dựa theo thứ tự đã rút thăm trước đó, từng người một lên sân khấu, trình diễn tạo hình mới nhất của mình. Những người này, bản thân đều là mỹ nữ, trải qua một cuộc cải tạo xong, chỉ thấy càng xinh đẹp hơn, cho nên đây là một cuộc tranh tài tuyệt đối khiến người ta đẹp mắt vui lòng.

Trong mười người, Nguyễn Trữ Khanh bị xếp cuối cùng. Nói cách khác, sau khi cô trình diễn trên sân khấu xong thì cuộc tranh tài cũng kết thúc. Mỗi người sau khi bước ra sân khấu, đầu tiên là phải biểu diễn tạo hình của mình một chút, sau đó trả lời vài câu hỏi, khảo nghiệm khả năng phản ứng. Cuối cùng sẽ do giám khảo tổng hợp kết quả chung cuộc.

Trong những giám khảo này, trừ tổng biên tập đỉnh Quang Minh ra, còn lại đều là người trẻ tuổi, nhất là Tô Thiên Thanh lại càng có quyền phủ quyết. Có điều cũng may là trừ lúc chọn ảnh lần đầu tiên anh ta đã dùng quyền lực này một lần ra, mấy lần so tài còn lại, đều là kết quả thảo luận của mọi người. Cho nên nói tóm lại, Phùng Sở Sở vẫn tương đối hài lòng với anh ta, không oán hận nhiều như lúc mới đầu.

Thí sinh từng người một bước ra, bộc lộ vẻ phong tình trên sân khấu, thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình với Tô Thiên Thanh. Mỗi khi đến đoạn này, Phùng Sở Sở đều không nhịn được quay đầu nhìn anh ta, muốn nhìn rõ xem nét mặt anh ta là vui vẻ, hay là hài lòng? Hoặc lòng xuân nhộn nhạo?

Chỉ tiếc, Tô Thiên Thanh hôm nay nghiêm túc đến kỳ lạ, từ đầu tới cuối chẳng cười được mấy lần. Vẻ bình tĩnh trên mặt khiến cho người ta không đoán nổi suy nghĩ thực sự trong lòng anh ta.

Qua chừng một giờ, cuối cùng cũng đến lượt Nguyễn Trữ Khanh lên sân. Lúc cô đứng ở hậu đài, thực ra thì đã có chút đứng ngồi không yên. Bộ lễ phục hơi rộng, cô đã nhờ trợ lý của chuyên gia trang điểm giúp cô tạm thời thắt chặt lại một chút. Nhưng không hiểu tại sao, hình như là thắt hơi chặt quá, đặc biệt là chỗ eo, mỗi lần hít thở đều cảm thấy vô cùng khó khăn.

Có điều cô vẫn chịu đựng, mặc dù hít thở khó nhọc nhưng nhìn người trong phòng nghỉ dần ít đi, cô lại cảm thấy, hy vọng đang ở trước mắt.

Rốt cục cũng bị điểm danh. Nguyễn Trữ Khanh đứng dậy, cảm thấy hơi thở dường như thông thuận hơn một chút. Cố gắng hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười tự nhận là xinh đẹp nhất, Nguyễn Trữ Khanh tựa như thiên sứ trong miệng Phùng Sở Sở cuối cùng cũng tỏa sáng trước mặt mọi người.

Nhưng, khi cô vừa mới bước ra lối vào của sân diễn đã cảm thấy có gì đó không ổn. Trang phục mặc dù rộng hơn khi nãy một chút nhưng trong lòng cô lại cảm thấy bất an. Một bộ trang phục không thể nào đột nhiên rộng ra trong thời gian ngắn ngủn như thế được. Sau khi nghĩ đến đây, Nguyễn Trữ Khanh chỉ cảm thấy da đầu tê rần, máu trên người không kịp được mà vọt lên não.

Cô vốn định quay lại, kiểm tra trang phục một chút. Nhưng ánh đèn đã rơi lên người cô, dẫn chương trình đang giới thiệu tên cô, ý bảo cô ra ngoài biểu diễn. Giờ quay đầu lại, không chỉ khiến cho người ta đoán già đoán non, lại còn để lại ấn tượng xấu. Vậy nên, Nguyễn Trữ Khanh suy nghĩ một chút, vẫn quyết định bước ra ngoài. Ít nhất giờ nhìn lại, bộ lễ phục xinh xắn quây ngực với đuôi váy dài này còn chưa gây ra phiền toái gì cho cô.

Học dáng vẻ của những người mẫu trên ti vi, Nguyễn Trữ Khanh đi đứng có khuôn có dạng. Dáng người của cô vốn chỉ là hạng trung, nhưng sau khi kết hợp với một đôi giày cao gót đã có vẻ cao gầy dong dong. Mà bộ lễ phục cô chọn lại có hiệu quả tôn dáng mặc lên cảm giác không tệ chút nào. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng, tần số bấm máy của đám ký giả kia, càng lúc càng nhanh.

Khi đi đến giữa sân khấu, sự bất an trong lòng Nguyễn Trữ Khanh lại càng nhiều hơn. Sau khi đi tới đi lui như vậy, cô cảm giác mình thậm chí có thể nghe được tiếng đường chỉ đang bung ra phía sau lưng. Điều này khiến cho cô sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, chỉ có thể len lén dùng cánh tay kẹp chặt trang phục, đề phòng nó đột nhiên rớt xuống.

Giờ cô mới thấy hối hận, tại sao lại chọn kiểu lễ phục quây ngực thế này, nếu chọn một bộ đồ có dây quai, cho dù có đứt chỉ cũng không đến nỗi xuất hiện hiện tượng trơn.

Giờ bộ dạng thế này, cô chỉ có thể tận lực cẩn thận, từ từ di chuyển đến trước micro, đứng thẳng bất động, hy vọng có thể nhanh chóng trả lời xong câu hỏi, nhanh chóng lui xuống sân khấu.

Ai ngờ, tuyến thượng thân của vị MC kia phân bổ quá độ, không khỏi hưng phấn lên. Đại khái là vì nhóang cái đã thấy bao nhiêu mỹ nữ, có chút không khống chế được tâm trạng của mình. Vậy nên cứ nhất quyết muốn mọi người đứng thành một hàng chụp ảnh với nhau trước khi Nguyễn Trữ Khanh trả lời câu hỏi.

Nguyễn Trữ Khanh vốn định khinh bỉ lườm anh tai hai phát, hiềm nỗi ở đây nhiều cặp mắt đang soi mói như vậy, cô cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành lùi lại phía sau mấy bước đứng chung với mọi người, tự mình tạo dáng, để cho các ký giả bên dưới chụp hình.

Nói thực, Nguyễn Trữ Khanh thực ra cũng không biết tạo dáng kiểu mê người thế này lắm, dù sao đây cũng chỉ là một cuộc thi xem mắt mà thôi, không phải là thi hoa hậu thực sự, đương nhiên cô cũng không bỏ thời gian với việc này.

Giờ đây nhìn thấy sức mạnh của những người kia, cô mới ý thức được, mọi người quyết tâm đối với cuộc thi này thế nào, nhất định cũng tốn rất nhiều tâm tư. Bản thân mình trừ việc có học làm món ăn ra thì đến giờ chưa từng cố gắng gì cả. Cứ lơ ngơ như vậy mà vào được bán kết, kể ra, cũng coi là may mắn.

Đúng vào lúc Nguyễn Trữ Khanh đang tùy tiện tạo dáng, một chuyện ngoài ý muốn cứ thế xảy ra. Không biết là ai trong lúc đối tư thế đã dẫm lên đuôi váy của cô. Vốn bộ trang phục trải qua mấy lần giặt vò đã rộng hơn rất nhiều, Nguyễn Trữ Khanh vẫn cẩn thận mới không để cho nó rớt xuống. Kết quả đuôi váy bị người ta dẫm phải, lại đúng lúc cô đang muốn xoay người đối tư thế, chiếc váy dài kia cứ vậy mà tuột xuống.

Đám ký giả đang đứng đó chụp hăng say, không ai ngờ tới lại xảy ra một màn kinh dị như vậy. Đi chụp các nữ ngôi sao, nhiều lắm cũng chỉ lộ ngực, lộ quần lót gì đó. Cả bộ đồ bị tuột xuống trơn tru như vậy, trong đời những ký giả đang đứng ở đây chưa từng gặp bao giờ.

Người trong cuộc là Nguyễn Trữ Khanh đã sớm sợ đến ngáy ngẩn, nhìn chiếc váy nằm dưới chân, trên người dường như còn có gió lạnh thổi qua, cô chỉ mặc mỗi áo lót, cứ thế hoàn toàn lộ ra trước mọi người, trước máy ảnh, thậm chí còn sẽ bị tung lên web, lên báo chí, lên ti vi.

Nếu như nói, vừa nãy cô còn bị máu xông lên não, giờ lại cảm thấy huyết dịch toàn thân đã chảy hết. Cô ngơ ngác đứng trên sân khấu, mặc cho ánh đèn rọi vào người mình, cũng không để ý đến những ánh đèn flash. Cô cảm thấy mình đã không thể hít thở nổi, thậm chí ngay cả năng lực suy nghĩ cũng biến mất.

Những người ngồi dưới khán đài, trừ đám ký giả vẫn đang bấm nút máy ảnh ra thì những người khác đều sững sờ tại chỗ. Phùng Sở Sở rất muốn xông lên sân khấu, cứu vãn chút gì đó. Nhưng bản thân đang ngồi xe lăn, căn bản không thể đứng dậy. Chỉ có thể ngồi đó mà căng thẳng.

Trong quá trình mười giây ngẩn ngẩn ấy, lại khiến cho nhiều người cảm thấy dài đằng đặc, thời gian giống như dừng lại, không bao giờ trôi nữa.

Chợt, một bóng người từ bên cạnh Phùng Sở Sở xẹt qua, như loài báo nhảy vọt lên sân khấu, cởi chiếc áo khoác âu phục của mình, khoác lên người Nguyễn Trữ Khanh, nhanh chóng ôm cô về hậu đài.

Hai tay Phùng Sở Sở bám trên tay vịn của xe lăn, trái tim căng thẳng cuối cùng cũng buông lỏng. Nhưng không hiểu tại sao, trong lòng cô lại dâng lên một cơn ghen tuông.

Có điều, giờ cô không có thời gian để ý đến cơn ghen kia, gọi Yến Tử lại, đẩy cô đến phòng nghỉ, giờ cô phải đi xem Nguyễn Trữ Khanh.

Khi đi đến hậu đài, Nguyễn Trữ Khanh đã mặc bộ đồ khác, Dương Quang đứng một bên, cầm chiếc áo khoác trong tay, chỉ nhìn cô không nói lời nào.

Ngoài dự đoán của Phùng Sở Sở, Nguyễn Trữ Khanh không hề khóc, trên mặt thậm chí còn không có biểu cảm gì. Điều này lại càng khiến người ta lo lắng, nếu cô ấy có thể khóc một trận, khóc hết những ám ức trong lòng ra thì lại khiến người ta được yên tâm hơn. Giờ cô ấy không khóc, cũng không nói, thậm chí không để lộ ra biểu cảm gì, tựa như một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ nổ tung.

Phùng Sở Sở di chuyển đến trước mặt Nguyễn Trữ Khanh, vừa định vươn tay, nắm lấy tay cô, lại thấy Nguyễn Trữ Khanh vụt đứng dậy, mắt nhìn thẳng phía trước, nhàn nhạt nói: “Mình về đây.”

“Chờ đã, Trữ Khanh.” Phùng Sở Sở vội vàng kéo tay cô ấy lại, lại bị Nguyễn Trữ Khanh dễ dàng đẩy ra.

“Sở Sở, mình hơi mệt, mình đi trước đây.” Nguyễn Trữ Khanh không khóc lóc cũng không náo loạn, trên mặt lại còn mang theo một nụ cười thản nhiên, xoay người bỏ đi.

Phùng Sở Sở sững sờ một chút, nói với Dương Quang: “Anh đưa cô ấy về trước đi, em sợ cô ấy gặp chuyện không may trên đường.”

“Vậy còn em?” Dương Quang nhìn Nguyễn Trữ Khanh càng chạy càng xa, không biết có nên đuổi theo hay không.

“Em không sao mà, lát nữa đi nhờ xe đồng nghiệp là được, anh mau đi đi.” Phùng Sở Sở thúc giục Dương Quang, bảo anh nhanh chóng đuổi theo Nguyễn Trữ Khanh.

Dương Quang gật gật, chạy đi. Phùng Sở Sở vẫn ở lại trong phòng nghỉ không đi. Trong phòng trống rỗng, trừ cô và Yến Tử ra, không có ai.

Nhìn xung quanh cũng không có vấn đề gì, Phùng Sở Sở nói với Yến Tử: “Chúng ta đi thôi.”

Yến Tử đẩy xe lăn, đang định đi ra ngoài, ngoài cửa bỗng có một cô gái chạy vào, dáng vẻ vội vàng, dường như đang tìm thứ gì đó. Phùng Sở Sở nhìn bề ngoài của cô ta, hẳn là trợ lý của chuyên viên trang điểm nào đó, thuận miệng hỏi một câu “Cô tìm gì vậy?”

“Tìm một cái kéo.” Cô gái kia vừa tìm vừa đáp.

Phùng Sở Sở nhìn dáng vẻ của cô ta, chợt mở miệng hỏi: “Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô, có rảnh không?”

“À, tìm được rồi.” Cô gái kia cầm chiếc kéo bị rơi trên đất lên, quay đầu nhìn Phùng Sở Sở một chút, hình như thấy hơi quen mặt liền đồng ý, “Được thôi, nhưng mà phải nhanh lên, chuyên gia trang điểm chờ sẽ sốt ruột.”

“Tôi chỉ hỏi mấy câu thôi.” Phùng Sở Sở kéo cô ta ngồi xuống, mở miệng hỏi. “Vừa rồi trong lúc hóa trang có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Cô gái kia tỏ vẻ chợt hiểu ra, nhỏ giọng nói: “Có phải là liên quan đến chuyện trên sân khấu?”

Phùng Sở Sở gật đầu một cái. Cô gái kia bèn nói tiếp: “Thực ra thì tôi cũng ngẫm qua, có điều vừa này mọi người đều bận nhiều việc, cũng không để ý đến chuyện gì. Cô gái kia hóa trang xong là đi thay quần áo, hình như không có chuyện gì cả.”

“Vậy bộ đồ kia trước đó đặt ở đâu?” Yến Tử thuận miệng hỏi một câu.

“À, là thế này, thí sinh chọn xong trang phục, khi quay về đây hóa trang, trang phục sẽ đặt một bên, không ai động đến hết. Có điều, tôi nhớ ra rồi, bộ đồ của cô gái kia hình như có bị sửa. Cô ấy bảo là rộng quá, muốn làm cho nhỏ bớt, tôi nhớ lúc đó, Tiểu Mẫn còn hỏi mượn ghim băng của tôi.”

“Tiểu Mẫn là ai?”

“Là một trợ lý, trợ lý đi theo chị Cherry, chị Cherry chính là chuyên viên trang điểm cho cô gái vừa gặp chuyện không may đó.”

Cô gái kia nói xong liền vội vã ra ngoài. Phùng Sở Sở cảm thấy từ lời của cô ta nói, hình như cũng chẳng nghe ra vấn đề gì. Trang phục quá rộng, sửa cho nhỏ bớt cũng bình thường, chẳng qua là, rõ ràng đã làm cho nhỏ lại rồi tại sao còn bị tuột xuống được?

Phùng Sở Sở phân công Yến Tử lấy bộ đồ vừa bị tuột xuống khi này đến, cô muốn nghiên cứu tỉ mỉ một chút. Chờ nửa ngày, Yến Tử vẫn chưa quay lại, Phùng Sở Sở có chút mất kiên nhẫn, vừa định gọi điện cho cô nàng, đã thấy Tô Thiên Thanh cầm bộ đồ, đẩy cửa bước vào.

“Sao lại là anh, Yến Tử đâu?”

“Cô ấy vì tìm bộ đồ này, chạy gãy cả chân, giờ lại bị tổng biên tập của các cô gọi đi làm việc khác rồi. Tôi mang tới hộ cô ấy.” Tô Thiên Thanh nói rất chi là đương nhiên, đặt mông ngồi trên sa lon.

“Đây là chuyện của em gái chạy việc chứ, anh là mỏ vàng của tiết mục, là ông chủ, vậy mà lại làm chuyện này, dám ký giả bên ngoài lại không thấy hứng thú gì sao?” Phùng Sở Sở lấy tay đẩy xe, đến gần Tô Thiên Thanh, giật lấy chiếc váy trong tay anh ta, cẩn thận nhìn.

“Bọn họ? Sớm đã biến sạch, để chặn Nguyễn Trữ Khanh chắc chạy hết ra cửa rồi. Có điều nghe nói là không chặn được vậy nên lại chạy về viết báo cáo. Tin tức ngày mai, chắc rất nóng bỏng.”

Phùng Sở Sở liếc anh ta một cái, cảm hận nói: “Bọn họ mà dám đăng, tôi sẽ kiện chết bọn họ.”

Tô Thiên Thanh cười an ủi cô nói: “Thôi đi, chuyện kiểu này cô cũng đừng quá để ý. Chuyện cô phải làm chính là bắt đầu từ mai, phải cấm chỉ Nguyễn Trữ Khanh xem tất cả các loại báo chí và ti vi. Thực ra thì chuyện này, nói thẳng ra cũng chẳng có gì, coi như là ra bãi biển để người ta chụp áo tắm thôi, cần bản không có gì đáng ngại.”

Chuyện này bị Tô Thiên Thanh nói vậy, nghe vào hình như cũng tương đối khiến người ta dễ dàng tiếp nhận. Thực ra thì nghĩ thoáng ra, cũng chỉ là mặc bộ đồ tắm hai mảnh, mấy cuộc thi người đẹp trên ti vi vốn đều có một vòng mặc áo tắm này. Nguyễn Trữ Khanh mặc dù xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng không đến nỗi to tát.

“Chờ đã, anh vẫn chưa nói, anh đến đây làm gì?” Phùng Sở Sở đột nhiên đổi giọng, lại nhắm vào Tô Thiên Thanh.

Tô Thiên Thanh vượt bộ đồ, cười như không cười nói: “Tôi chỉ muốn tự mình tra rõ, đã xảy ra chuyện gì? Trang phục mà tôi thuê đến, chất lượng chắc không kém đến vậy.”

“Cũng chưa chắc, không phải vẫn có một bộ bị xé rách đấy sao?” Phùng Sở Sở nhin cười, giả bộ nghiêm túc nói.

“Nếu mà dùng để xé, vậy thì mặc bao tải còn an toàn hơn, vừa chắc lại khó xé.” Tô Thiên Thanh cũng học cô, nghiêm mặt nói.

Chợt, ánh mắt của anh bị một thứ hấp dẫn, anh cầm lấy bộ lễ phục kia, nhíu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

27. Chương 27

Chương 27: Bàn tay đen đàng sau bức màn

- Bêu rêu trước mặt mọi người, hủy hình tượng của người khác là phương thức hại người độc nhất của phụ nữ. -

Phùng Sở Sở và Tô Thiên Thanh mỗi người nắm một đầu chiếc váy, ánh mắt rơi vào chiếc khóa kéo nằm trên lưng váy. Chiếc khóa kéo này là loại khóa chìm, sau khi kéo lên, không nhìn kỹ thì khó mà nhận ra. Nhưng lúc này nó lại có chút kỳ quái, không hề gắn chặt vào vải mà lại lỏng lẻo treo ngược ở đó, dường như chỉ cần dùng tay kéo là có thể dứt nó ra khỏi chiếc váy.

Nhìn lại những chỗ khác trên chiếc váy, quả thực có dấu vết dùng ghim băng để sửa cho nhỏ lại, xem ra cô gái vừa này không nói sai, trợ lý Tiểu Mẫn của Cherry quả thực từng giúp Nguyễn Trữ Khanh sửa qua chiếc váy. Vấn đề không xảy ra ở ghim băng, cho nên điểm mấu chốt khiến chiếc váy trở nên rộng ra mà tuột xuống không nằm ở ghim băng, mà là ở chiếc khóa kéo này.

Phùng Sở Sở nhẹ nhàng kéo kéo chiếc khóa kéo kia, quả nhiên không ngoài dự liệu, dễ dàng kéo được nó xuống. Nhìn đường chỉ được khâu lại kia đã bị cắt thành mấy sợi. Cho dù khí lực của Nguyễn Trữ Khanh có lớn hơn nữa, cùng lắm cũng chỉ khiến cho vải bị toạc ra mà thôi, muốn dứt đứt đường chỉ này thành mấy đoạn, ngẫm cũng thấy cô ấy chưa đủ sức. Những đường chỉ này, nhìn qua hình như là do bị cắt.

Phùng Sở Sở liếc nhìn Tô Thiên Thanh, trong lòng đã có đáp án. Có điều là lúc này, cả hai đều im lặng không nói gì, một thu hồi chiếc váy, một thì quay người bỏ đi, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Nguyễn Trữ Khanh dường như giống y như lời Tô Thiên Thanh nói, không hề đặt sự kiện bị lột sạch trơn ra ở trong lòng. Khổ sở chừng một ngày xong, tâm trạng lại khôi phục như thường, thậm chí còn có thể tự mình giấu cột khi bị người khác nhét lên báo, nói là sớm biết có cơ hội này thì phải tạo dáng một chút, hình chụp ra mới đẹp mắt.

Người trong cuộc biểu hiện tự nhiên lại rộng lượng như vậy, trái lại có chút ngoài dự kiến của truyền thông. Đám ký giả kia, kể từ khi có được bản thảo này đã bám đuôi theo Nguyễn Trữ Khanh cả ngày, hy vọng lấy được chút tài liệu tiếp tục quay về thêm mắm thêm muối một phen. Nói ví dụ như là người trong cuộc vì chuyện này mà mất ăn mất ngủ, mặt mũi tiều tụy, mượn rượu giải sầu, thậm chí là có khuynh hướng tự sát.

Chỉ tiếc, cuộc sống yên bình của Nguyễn Trữ Khanh đã đánh tan vọng tưởng của họ. Bọn họ theo đuôi mấy ngày, phát hiện chẳng có thu hoạch gì, đồng loạt rút lui. Chuyện này dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ, so ra thì kém với tin tức của những minh tinh hàng đầu.

Mà ở một góc khác mà bọn họ không chú ý, giờ phút này lại đang trình diễn một màn kịch hay.

Trên tầng lầu nơi làm việc của Tô Thiên Thanh, có một phòng họp. Chuyên viên trang điểm Cherry và trợ lý của cô ta, Tiểu Mẫn đều đang ngồi ở bên trong. Ngoài ra, người hầu ngự dụng của Tô Thiên Thanh, Chung Tiền Danh cũng đang ngồi trước bàn, tán gẫu câu được câu chẳng với hai người kia.

Cherry có vẻ mất kiên nhẫn, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ, nhìn Chung Tiền Danh ai oán nói: “Tiểu Chung này, tôi còn đây việc đây này, bao giờ Tô tổng mới tới?”

“Đừng nóng vội, anh ấy đang chờ một người bạn, tôi vừa mới gọi điện rồi, nhiều nhất là năm phút nữa là đến ngay, đến ngay ấy mà.” Chung Tiền Danh một mặt trấn an Cherry, một mặt cười hì hì chỉ chỉ đồng hồ đeo tay.

“VẬY... Tô tổng mời bọn tôi tới vì chuyện gì thế?” Tiểu Mẫn xem ra rất nhát gan, e dè hỏi.

“Để hai vị đợi lâu.” Tô Thiên Thanh đột nhiên đẩy cửa bước vào, phía sau anh là Phùng Sở Sở và Nguyễn Trữ Khanh. Ba người bước vào trong, trước tiên chào hỏi với những người khác, sau đó ngồi xuống, trên mặt đều mang theo vẻ nghiêm trọng.

Cherry thấy Nguyễn Trữ Khanh, nhú mày một cái, cô ta đã đoán ra, Tô Thiên Thanh tìm bọn họ vì việc gì, vậy nên nói ngay vào đề: “Tô tổng tìm chúng tôi tới, nói vậy chắc là vì chuyện trang phục của Nguyễn tiểu thư mấy ngày trước đúng không?”

“Không sai, Cherry, cô quả nhiên rất thông minh.”

“Nếu là vì bộ đồ đó thì tôi cảm thấy không có việc của hai chúng tôi, dù sao bộ đồ đó không phải do chúng tôi cung cấp, cũng chẳng phải do bọn tôi chọn giúp Nguyễn tiểu thư. Từ đầu tới cuối, tôi chỉ phụ trách hóa trang và làm tóc giúp cô ấy, trang phục có vấn đề, việc này không thể trách chúng tôi được.” Cherry gật đầu với trợ lý Tiểu Mẫn một cái, ra hiệu cho cô ta đứng dậy, hai người chuẩn bị bỏ đi.

“Aiz, chờ một chút.” Chung Tiền Danh xông tới, mặt mày tươi cười chặn hai người lại.

“Cậu định làm gì!” Cherry có chút mất hứng, mặt đầy tức giận nhìn Chung Tiền Danh.

“Cô Cherry không cần phải căng thẳng, nghe tôi nói đã.” Tô Thiên Thanh lẳng lặng đi đến trước mặt hai người, làm động tác mời, kéo hai người quay lại chỗ ngồi.

Tiếp đó, anh mới tiếp tục nói: “Cô Cherry nói không sai, chuyện trang phục quả thực không hề liên quan đến cô. Hôm nay mời cô tới cũng không phải để chất vấn, chẳng qua là hy vọng cô có thể nhìn cho rõ bộ mặt thật của một kẻ khác cùng với chúng tôi mà thôi. Mà người kia, chính là cô, Vu Tiểu Mẫn.” Tô Thiên Thanh đột nhiên đổi giọng, giơ tay chỉ vào Vu Tiểu Mẫn vẫn im lặng từ nãy đến giờ.

Tiểu Mẫn bị lời nói của anh làm cho sợ hết hồn, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoàng, lắc đầu nói: “Chuyện này, chuyện này không liên quan đến tôi. Tôi, lúc ấy tôi chỉ nghe lời Nguyễn tiểu thư, sửa bộ đồ nhỏ lại mà thôi.

“Cô đã làm, không phải chỉ có chừng ấy thôi đúng không.” Tô Thiên Thanh đưa tay về phía Phùng Sở Sở, ý bảo cô đưa bộ lễ phục kia ra.

Bộ đồ bị trải lên chiếc bàn hội nghị to đùng, khóa kéo ở phần lưng cho thấy rõ ràng nó đã bị người ta làm gì đó.

Cherry cẩn thận nhìn đầu chỉ, khẳng định nói: “Đây là bị người ta cắt đứt.”

“Cô Cherry quả nhiên rất chuyên nghiệp.” Chung Tiền Danh đứng lúc nọ nện một câu.

“Nhưng như vậy cũng không thể chứng minh là có liên quan đến Tiểu Mẫn được.” Cherry không hề bị mấy lời nịnh nọt lay động, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Thiên Thanh, nghiêm túc nói, “Tiểu Mẫn căn bản không việc gì phải cắt đứt nó. Cô ấy là trợ lý của tôi, cũng giống như tôi, đều đứng về phía Nguyễn Trữ Khanh. Cô ấy là tác phẩm của hai chúng tôi, sự thành công thất bại của cô ấy trực tiếp liên quan đến danh dự của chúng tôi, Tiểu Mẫn không phải mới làm nghề này ngày một ngày hai, cô ấy chẳng lẽ không hiểu được đạo lý này sao, tự đập vỡ bát cơm của mình?”

Tô Thiên Thanh gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý với những gì cô ta nói, nhưng lời anh nói ra lại hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt: “Đúng như lời cô Cherry nói, Vu Tiểu Mẫn làm một trợ lý của một chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp, đương nhiên sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy. Nhưng nếu như nói cô ta không phải phạm sai lầm, mà là cố ý làm vậy thì khác.”

“Tại sao cô ấy phải làm vậy?”

“Để báo thù.” Phùng Sở Sở ngồi trên xe lăn, đột nhiên chen vào nói.

“Báo thù?” Cherry khó hiểu nhìn Phùng Sở Sở, “Báo thù ai cơ chứ, tôi sao? Vu Tiểu Mẫn, chị có làm chuyện gì có lỗi với em sao?”

“Cô không phải hoảng.” Phùng Sở Sở đẩy bánh xe, di chuyển đến bên cạnh Cherry, “Cô ta muốn báo thù, không phải nhắm vào cô, mà có liên quan đến cái chân này của tôi.”

“Chân của cô?” Cherry càng thêm hồ đồ.

“Khoảng hai mươi ngày trước, cũng chính là trong vòng tranh tài lần trước, chân của tôi bị thương. Mà nguyên nhân đều là do một người tên là Tống Ngọc Hâm. Theo những lời cô ta nói sau đó, lúc ấy cô ta vì ghen tỵ Nguyễn Trữ Khanh được bên truyền thông chú ý, sợ cô ấy trở thành điểm nóng, vậy nên lúc ở trên cầu thang đã đưa chân ra, định ngáng cô ấy. Rất đáng tiếc, chuyện này bị tôi thấy được, lúc ấy vì cứu Nguyễn Trữ Khanh nên tôi không cẩn thận bị trượt chân.”

Cherry nghe xong, vẫn như chìm trong mây mù, một lúc lâu mới lên tiếng: “Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Tiểu Mẫn? Cho dù muốn báo thù cũng phải là cái cô Tống Ngọc Hâm kia ra tay mới đúng chứ.”

“Nhưng cô ta sau lần tranh tài đó đã bị hủy bỏ tư cách dự thi, cho nên cô ta căn bản không vào được hiện trường của cuộc tranh tài mấy ngày trước, mà trùng hợp, Vu Tiểu Mẫn lại vào được, làm trợ lý của cô, công khai bước vào hiện trường tranh tài. Có lẽ lúc bắt đầu thi, cô ta còn chưa định làm gì. Nhưng khi Nguyễn Trữ Khanh giao cho cô ta chiếc váy, tất cả đã thay đổi.”

“Tiểu Mẫn, em nói đi, chuyện đó có thực sự liên quan đến em không?” Cherry nắm lấy tay Vu Tiểu Mẫn, gấp gáp hỏi dồn.

Sắc mặt Vu Tiểu Mẫn rất khó coi, cơ hồ không còn huyết sắc. Cô ta trốn tránh một lúc lâu, cuối cùng mới gật đầu một cái, thừa nhận nói: “Đúng vậy, tất cả đều do tôi làm.”

“Tại sao?!”

“Bởi vì Tống Ngọc Hâm là chị họ của tôi. Cũng chỉ vì Nguyễn Trữ Khanh nên chị ấy mới mất tư cách tranh tài. Kể từ sau cuộc thi kia, chị ấy về nhà, cả ngày tự nhốt mình trong phòng, không chịu gặp người khác, cũng không chịu đi hẹn hò nữa. Thậm chí còn nói, đời này sẽ không lập gia đình nữa. Cho nên, tôi hận Nguyễn Trữ Khanh, tôi muốn bêu xấu cô ta trước mặt mọi người, khiến cho cô ta nếm thử mùi vị bị người khác cười nhạo.”

“Chuyện của chị cô, từ đầu tới cuối, chẳng hề liên quan đến tôi.” Nguyễn Trữ Khanh bước lên, mặt đầy lạnh lùng, nhìn Vu Tiểu Mẫn nói, “Cú ngáng kia, là cô ta tự mình gây ra, tất cả những gì xảy ra sau đó, tất cả đều bắt nguồn từ cô ta chứ không phải là tôi. Tôi và cô ta không thù không oán, cô ta lại lòng dạ hẹp hòi, muốn đẩy tôi vào chỗ chết. Người như vậy, gây ra hành vi như vậy, cô lại còn ngang nhiên đẩy trách nhiệm lên người tôi?! Quả nhiên, nói các cô không phải chị em thì chẳng ai tin nổi.”

Vu Tiểu Mẫn bị Nguyễn Trữ Khanh mắng đến không dám nói lại, chỉ mím môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

“Vốn là sau khi chuyện chị gái cô xảy ra, mặc dù tôi cũng rất tức giận nhưng tôi vẫn không báo cảnh sát, không truy cứu. Nhưng không ngờ tới người nhà các cô đều là cùng một hạng người. Cho nên lần này tôi quyết định, tôi phải báo cảnh sát, nếu như không xử phạt các người, các người còn tự cho mình là đúng mãi, thế giới này đều phải xoay quanh các người, chỉ cần là việc các người muốn thì tất cả đều đúng. Người khác dù có làm gì, chỉ cần đe dọa đến các người thì chính là sai.”

“Cô, cô định làm gì?” Vu Tiểu Mẫn vừa nghe vậy, lập tức căng thẳng, vội vàng bật dậy từ trên chỗ ngồi.

“Báo cảnh sát.” Nguyễn Trữ Khanh mặt không thay đổi nói, tiếp đó lấy di động ra, định gọi điện thoại.

“Đừng, Nguyễn tiểu thư, tôi xin cô, đừng báo cảnh sát.” Vu Tiểu Mẫn cuối cùng cũng khóc rống lên, nắm lấy tay Nguyễn Trữ Khanh, ngăn cản cô gọi cho cảnh sát.

Nguyễn Trữ Khanh vừa đẩy tay cô ta ra, vừa nhét điện thoại vào trong tay Phùng Sở Sở, nói: “Cậu gọi giúp mình.”

Vu Tiểu Mẫn thấy vậy, giống như phát điên lao tới định cướp di động trong tay Phùng Sở Sở, lại bị Chung Tiền Danh vươn tay chặn lại, chỉ có thể gào thét ầm ỹ trong phòng họp, hiện trường trong thời gian ngắn, có chút mất khống chế.

“Bốp”, một cái tát chất chứa, đánh vào mặt Tiểu Mẫn, cuối cùng cũng khiến cô ta yên tĩnh lại. Cherry thả tay xuống, bước tới trước mặt Nguyễn Trữ Khanh, thành khẩn nói: “Nguyễn tiểu thư, hy vọng cô có thể nể mặt tôi mà tha thứ cho con bé lần này. Cô cũng biết người trẻ tuổi ra ngoài kiếm sống không dễ dàng chút nào. Nếu chuyện này mà thành án, sau này tương lai của cô ấy sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Hy vọng cô nể tình mọi người đều là phụ nữ cả, tha cho con bé một lần.”

Nguyễn Trữ Khanh không ngờ Cherry lại đích thân ra mặt cầu cạnh vì Tiểu Mẫn. Cô vốn là người dễ mềm lòng, vừa rồi nói vậy cũng chỉ là do hai ba lượt bị người ta chọc đến, nhất thời nổi nóng mà thôi. Giờ phút này thấy Tiểu Mẫn khóc đến đáng thương, Cherry lại nói đến tình chân ý thiết như vậy. Nên cũng chỉ biết lặng lẽ gật đầu một cái.

Nếu Nguyễn Trữ Khanh cũng đã gật đầu đồng ý, những người khác cũng không tiện nói gì. Vu Tiểu Mẫn bị Cherry kéo ra khỏi công ty của Tô Thiên Thanh, những người khác thì ai về vị trí nấy, chuyện này, cứ thế chấm dứt, từ từ bị lãng quên trong trí nhớ của mọi người.

Mấy ngày kế tiếp, chân của Phùng Sở Sở dần dần cũng lành lại, công việc thì chất đống ngày càng nhiều. Cô lúc nào cũng bận đến mức quên cả tan làm, nếu không phải Dương Quang mỗi ngày đúng giờ đến đón, chỉ sợ cô cũng qua đêm luôn ở trong phòng làm việc chưa biết chừng.

Trải qua vòng tỷ thí trước, chỉ còn dư lại năm vị mỹ nữ cuối cùng trúng cử vào vòng chung kết. Nguyễn Trữ Khanh vốn cho là mình nhất định sẽ bị loại, không ngờ, Tô Thiên Thanh lại rất nể tình giữ cô lại.

Kết quả này vừa tung ra, cuộc thi “Bạn gái cuối cùng của triệu phú” lập tức lại nhảy lên trang đầu của các tờ báo lớn. Luận âm mưu, luận quan hệ, vô số tin tức từ từ bùng nổ. Có người nói, Tô Thiên Thanh đã chọn Nguyễn Trữ Khanh là người chiến thắng cuối cùng nên mới cực lực ủng hộ cô ấy như vậy. Cũng có người nói, Nguyễn Trữ Khanh có quan hệ không tầm thường với tòa soạn, là một quân cờ bọn họ cố ý gài vào để nằm vùng trong cuộc thi này.

Khắp nơi tin tức dậy trời dậy đất ào ào ập tới, tất cả lại chỉ toàn là một vài tin tùm gió nắm bóng, thậm chí là bịa đặt. Có điều, cũng có người bày tỏ sự tán thưởng đối với quyết định lần này, cảm thấy từ bức ảnh được chụp lại từ hiện trường, Nguyễn Trữ Khanh không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, đáng người cũng rất xuất chúng, mặc dù bị lừa dối trước mặt mọi người nhưng cũng không ảnh hưởng đến hình tượng của cô ấy. Cho nên cô ấy có trúng tuyển cũng hợp tình hợp lý.

Vòng so tài tiếp theo, khác biệt rất lớn với những lần trước. Cuộc thi mang tiếng là xem mắt này, rốt cục cũng tiến hành đến công đoạn hẹn hò thực sự theo nghĩa đen. Năm vị mỹ nữ còn lại này sẽ chia ra tiến hành hẹn hò dưới hình thức một chọi một với Tô Thiên Thanh.

Từ ăn cơm cho đến dạo phố, rồi đến xem phim, những gì nam nữ thường làm khi hẹn hò, Tô Thiên Thanh đều phải lần lượt làm cùng bọn họ. Giờ anh ta thực đúng là may mắn, may mắn là chỉ có năm người, nếu mà ngay từ đầu đã dùng cách thức này, chỉ sợ bà xã còn chưa tìm được, anh ta đã mệt chết rồi.

Cuộc hẹn hò đầu tiên được sắp xếp vào một tuần sau khi danh sách thí sinh đạt yêu cầu được công bố. Lần này, bên truyền thông không hề được mời, dù sao chẳng ai thích lúc hẹn hò lại có người khác nhìn chăm chăm bên cạnh. Tô Thiên Thanh mặc dù thích ra vẻ nhưng về điểm này, anh ta không khác gì với người bình thường.

Có điều, truyền thông vẫn theo sát không bỏ qua bất cứ một nội dung có thể trở thành tiêu điểm nào, trên thế giới này, nếu như có tin tức nào mà bọn họ không theo được, vậy bọn họ làm sao mà gánh nổi hai chữ “Chó săn” chứ.

28. Chương 28

Chương 28: Lần đầu tiếp xúc thân mật

- Phụ nữ quá căng thẳng, đàn ông sẽ không hài lòng. Nhưng quá cởi mở, đàn ông cũng sẽ sợ -

Đối tượng hẹn hò đầu tiên Tô Thiên Thanh lựa chọn là một cô gái mới hơn hai mươi. Mặc dù ngoài miệng anh ta nói sẽ đối xử bình đẳng, nhưng từ thứ tự lựa chọn mỹ nữ của anh ta, Phùng Sở Sở vẫn đánh hơi ra được chút mùi vị. Quả nhiên đàn ông nào cũng giống nhau, thích phụ nữ càng trẻ tuổi càng tốt.

Tình hình cụ thể của cuộc hẹn hò này, thực ra mãi sau đó Phùng Sở Sở mới biết qua báo chí. Về cuộc hẹn ngày hôm đó, cô đương nhiên không thể đi hỏi Tô Thiên Thanh được, đành để hôm sau gặp cô gái kia hỏi thăm tình hình cụ thể.

Cô gái kia mặc dù tuổi không nhiều nhưng ăn mặc lại đặc biệt thời thượng gợi cảm, dáng người cũng rất nóng bỏng. Phùng Sở Sở vừa nhìn thấy cô ta, gần như không kìm được mà tưởng tượng buổi hẹn hò hôm qua thành phim cấp ba. Nhưng cô gái kia lại bĩu môi, có chút bất mãn. Nói Tô Thiên Thanh mắt cao hơn đầu, lơ lơ trước sự lấy lòng của cô ta, căn bản không bỏ cô ta vào trong mắt.

Phùng Sở Sở nghe cô ta nói lòng đầy căm phẫn, lại dâng lên lòng hiếu kỳ, vội vàng an ủi cô ta mấy câu rồi gọi điện cho Tô Thiên Thanh. Lúc này đang là giờ làm việc, nghe điện thoại là thư ký của Tô Thiên Thanh. Nói anh ta đang họp, xin Phùng Sở Sở để lại tên và số điện thoại, lát nữa sẽ gọi lại sau.

Phùng Sở Sở rảnh đến phát chán, tạm thời không có việc gì để làm, bèn gọi Yến Tử vào, cùng cô tìm tòi những tin tức liên quan trên báo chí, muốn tìm ra được chút manh mối từ đó.

Là hoạt động có sức nặng nhất trong năm nay của tạp chí Định nghĩa phụ nữ, cuộc thi này đến giai đoạn bây giờ, đương nhiên độ chú ý phải bàn. Theo tính toán của Phùng Sở Sở, cô sẽ mang những ghi chép chân thực về cuộc hẹn của Tô Thiên Thanh và năm vị mỹ nữ này lên chuyên mục.

Hiệp nghị giữa cô và Tô Thiên Thanh là, lúc hẹn hò, chỉ có thể phái một nhiếp ảnh gia chụp vài tấm ảnh từ xa, quá trình thì nhất định phải do anh ta tự mình thuật lại. Anh ta không muốn lúc nào cũng bị quấy rầy, lúc nào cũng bị phơi bày dưới ánh đèn.

Phùng Sở Sở cũng đồng ý với yêu cầu của anh ta, chỉ phái Lưu Dục chụp vài tấm ảnh trong vòng nửa tiếng đồng hồ đầu tiên, chuyện còn lại phải chờ Tô Thiên Thanh tự mình kể. Dù sao bọn họ là làm tạp chí, không phải làm báo, phần lớn thời gian, chất lượng văn chương cùng với chi tiết quan trọng hơn, thời gian linh tinh chỉ là thứ yếu.

Nhưng trong quá trình lật giở tờ báo, cô lại phát hiện, nếu mình không đến hiện trường mà chỉ nghe lời miêu tả của Tô Thiên Thanh thì quả thực là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Đám ký giả thần thông quảng đại kia, từ mọi góc độ toàn phương diện nhiều phương vị giới thiệu toàn bộ quá trình hẹn hò ở nhà hàng lần này. Hơn nữa còn góp thêm sự tưởng tượng phong phú của bản thân, những câu chuyện cổ tích được miêu tả, chuyện nào chuyện nấy đều đặc sắc.

Vậy nên xem xong mấy tờ báo kia, lúc nhận được điện thoại của Tô Thiên Thanh, Phùng Sở Sở đã đưa ra yêu cầu thế này: “Cuộc hẹn lần sau, tôi đi cùng các anh nhé.”

Lại nói ra như vậy, ngay cả bản thân Phùng Sở Sở cũng cảm thấy mình có chút vô sỉ. Nhưng lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng tất cả, khiến cho cô vẫn nghĩa không chùn bước nói ra.

Không ngờ Tô Thiên Thanh không biết là ăn phải đồ hỏng hay là bị đụng hư đầu, thế mà chẳng hề phản đối, còn đồng ý luôn mà nói: “Được, quả thực nên có người đi cùng mới ổn. Mấy người phụ nữ các cô, có phải đều sợ mình không ai thèm lấy đúng không? Sao người nào cũng hổ như hổ như sói thế.”

“Anh yên tâm, đời này thiếu mất anh, phụ nữ cũng vẫn phải lấy chồng thôi.” Phùng Sở Sở tức giận đáp lại, “Không phải mới hẹn hò có một lần thôi sao, vậy mà đã kết luận như vậy rồi.”

“Đừng nói nữa. Trước kia dù tôi cũng đã gặp không ít phụ nữ chủ động nhưng mà kiểu như thế này, thực sự là lần đầu tiên thấy.”

“Sao vậy? Kể nghe xem nào.” Phùng Sở Sở uống một ngụm trà, lấy đồ ăn vặt ra, chuẩn bị vừa ăn vừa nghe.

Tô Thiên Thanh hình như có chút đỏ khốc đỏ cười với tình cảnh buổi tối hôm đó, chỉ kể đơn giản: “Thực ra vừa nhìn thấy cô ta, tôi đã biết mục đích của cô ta rất rõ ràng, chính là muốn quyến rũ tôi.”

Lúc Phùng Sở Sở nghe đến hai chữ “quyến rũ”, không nhịn được phì cười. Cô đột nhiên cảm thấy, Tô Thiên Thanh giống như một người bạn gái thân thiết đang tâm sự với cô vậy.

Tô Thiên Thanh không để ý đến tiếng cười của Phùng Sở Sở, nói tiếp, “Thực ra thì cô ta liếc mắt đưa tình cũng được, lộ ngực cũng ok, tôi không quan tâm, mấy trò này tôi đã thấy nhiều rồi. Nhưng mà kiểu như cô ta, món ăn còn chưa bê lên đã thảo luận với tôi xem cơm nước xong có đến chỗ tôi không. Phụ nữ như vậy, thực sự là hiếm thấy.”

Phụ nữ như vậy, Tô Thiên Thanh chưa từng gặp, Phùng Sở Sở thân là phụ nữ cũng chưa từng gặp. Cô vốn cho là một cô gái mới hơn hai mươi, khát vọng với hôn nhân hẳn không mãnh liệt đến thế, thậm chí còn phải có chút sợ hãi hôn nhân mới đúng. Nhưng cô thực sự đã đánh giá thấp người trẻ tuổi bây giờ, nhìn thấy đàn ông tốt là ra tay ngay, đây thực sự là một truyền thống tốt đẹp cỡ nào cơ chứ. Đáng tiếc là thế hệ các cô không được giáo dục chuyện này.

Hai người ôm điện thoại im lặng nửa ngày, Phùng Sở Sở mới bắt đầu dī thở dài nói: “Có lẽ, tôi và anh đều già cả rồi.”

Tô Thiên Thanh nghe cô thấu hiểu cảm thán như vậy, đột nhiên muốn tham thảo sâu xa hơn với cô một chút. Đáng tiếc thư ký thông báo, nói có khách hàng đến tìm, đành phải gác máy hẹn lần sau gặp mặt rồi nói.

Có lẽ là để trấn an tâm hồn đã bị chấn kinh quá mức, lần thứ hai Tô Thiên Thanh chọn Nguyễn Trữ Khanh tương đối an toàn ra. Chân cẳng Phùng Sở Sở không tiện, lại cảm thấy cũng không cần thiết phải đứng một bên nhìn lên Nguyễn Trữ Khanh, vậy nên phái Yến Tử và Lưu Dục qua, giám thị bọn họ chặt chẽ.

Hôm đó Nguyễn Trữ Khanh cũng ăn mặc khá tỉ mỉ, có điều, không hẳn đều là vì Tô Thiên Thanh. Từ xưa đến nay cô vẫn là người ham sĩ diện, ra cửa ăn mặc là chuyện bình thường. Cộng thêm lần trước xấu mặt trước Tô Thiên Thanh nên cô mới tốn thêm chút tâm tư. Có điều xem hành động của Tô Thiên Thanh, trong lòng Nguyễn Trữ Khanh cũng có chút an tâm. Người đàn ông này mặc dù không yêu cô nhưng cũng có cảm tình với cô, nếu không sẽ không hết lần này tới lần khác chọn cô.

Nhà hàng là do Tô Thiên Thanh chọn, nghe nói là rất khó đặt chỗ, phần lớn người ta đều phải đặt từ một tháng trước. Cho nên không phải sợ đám kỷ giả nhận được tin, chạy tới mượn tiếng ăn cơm mà chụp ảnh. Về phần Yến Tử và Lưu Dục thì cũng được thơm lây, ngồi ở một vị trí cách đó không xa mà canh giữ.

Nguyễn Trữ Khanh bước tới trước mặt Tô Thiên Thanh, không đợi anh đứng dậy kéo ghế cho mình đã tự ngồi xuống. Xem ra tâm trạng của cô ấy không tệ, không giống bộ dạng muốn chết muốn sống. Tô Thiên Thanh cảm thấy suy đoán của mình quả nhiên không sai, cũng chỉ có kiểu người như Phùng Sở Sở với coi chuyện như vậy là việc to tát.

Sau khi hai người ngồi xuống, nhấp một chút rượu. Tô Thiên Thanh nhìn gương mặt từ từ đỏ lên của Nguyễn Trữ Khanh, cười hỏi: “Bình thường cô thích uống rượu chứ?”

“Thực ra thì tửu lượng của tôi cũng bình thường.” Nguyễn Trữ Khanh đáp, “Cũng chỉ lúc nào đi với bạn bè thì mới uống một chút thôi.”

“Tôi thực sự không ngờ được, cô lại là bạn của Phùng Sở Sở.”

“Thực ra thì tôi cũng bất ngờ, người gặp ở cửa thang máy hôm đó lại là anh.” Nguyễn Trữ Khanh cười với anh ta một cái, chỉ gót giày của mình nói, “Đôi giày kia, vì anh mà phải bỏ đi.”

Tô Thiên Thanh khẽ nghiêng người qua, cười như không cười nói: “Có cần tôi đền cho cô đôi khác không?”

“Không cần, anh cũng biết, tôi đến gặp anh, chẳng phải chỉ vì một đôi giày.”

Tô Thiên Thanh gật đầu một cái, tỏ vẻ mình đã hiểu. Trong lòng vẫn có chút giật mình, anh vẫn cảm thấy, cho dù Nguyễn Trữ Khanh là vì tiền nên mới tham gia cuộc thi này thì cũng sẽ không nói thẳng mục đích

ra như vậy.

Nhưng hôm nay, anh cảm thấy, mình dường như đã nhìn nhầm.

Tâm trạng của Nguyễn Trữ Khanh dường như không được tốt lắm, uống một hớp cạn sạch nửa ly rượu nho trong tay, từ từ mở máy phát: “Thực ra thì lúc ghi danh, tôi còn chưa chia tay với bạn trai cũ. Sau đó anh ta ôm hoa và nhấn đến nhà tôi cầu hôn, lại bị tôi vứt đi, vậy nên anh ta leo lên cửa sổ định nhảy lầu tự sát. May mà anh đi qua chỗ đó, khuyên được anh ta xuống.”

Tô Thiên Thanh càng nghe, chân mày lại càng nhíu chặt, đến cuối cùng rốt cục không nhịn được tự giễu nói: “Thật không nghĩ tới, người tôi cứu lại là bạn trai của cô.”

“Không, là bạn trai cũ.” Nguyễn Trữ Khanh bổ sung, “Thực ra thì tôi thừa nhận, tôi là một kẻ tham mộ hư vinh, nhưng tiền của anh ta, tôi không tài nào cần nổi, cho nên tôi chọn cách chia tay với anh ta. Có điều, tôi vẫn muốn cảm ơn anh đã cứu anh ta một mạng.”

“Tại sao lúc ấy tôi lên trên lầu chỉ thấy mỗi Phùng Sở Sở mà không thấy cô?”

“Bởi vì tôi đã sớm rời khỏi nơi đó, mẹ tôi gọi điện bảo tôi về nhà một chuyến, tôi để Sở Sở giúp tôi khuyên nhủ anh ta một chút. Ai ngờ lại gây ra chuyện lớn như vậy.” Nguyễn Trữ Khanh mặc dù không tận mắt nhìn thấy cảnh Khương Nghị tự sát, nhưng giờ nghĩ đến vẫn cảm thấy hơi sợ. Nếu anh ta mà chết thật thì cô phải làm sao?

“Thực ra thì tôi sớm phải đoán ra bạn gái của anh ta chính là cô mới đúng. Lúc tôi đưa cô về nhà, biết nhà cô ở khu đó, mà cô lại là bạn của Phùng Sở Sở, vậy mà tôi vẫn không nghĩ đến.”

“Cho nên tôi chọn chính miệng nói cho anh biết, nếu anh thực sự muốn yêu đương với tôi, tôi hy vọng chúng ta có thể thẳng thắn với nhau. Mặc dù anh có rất nhiều tiền nhưng không có nghĩa là anh phải làm một kẻ coi tiền như rác, để cho tất cả phụ nữ khoảng một khoản.” Nguyễn Trữ Khanh nói vô cùng tình chân ý thiết, không chỉ có Tô Thiên Thanh, ngay cả chính bản thân cô cũng sắp bị cảm động. Có điều, lời này không phải là những lời dối trá, những gì cô nói, quả thực là thật lòng.

Tô Thiên Thanh vuốt mũi, nở nụ cười. Nguyễn Trữ Khanh nói không sai, dường như tất cả phụ nữ đều cảm thấy anh có tiền, chính là trời sinh ra để cho bọn họ làm thịt. Nếu như anh không muốn, chẳng những không được bao dung, trái lại còn bị người ta nhạo báng. Thế giới này, từ bao giờ lại đặt ra một quy định như vậy cho người có tiền?

Tiếp đó, hai người bắt đầu ăn cơm, tán gẫu vài chuyện linh tinh. Tô Thiên Thanh mặc dù biết Lưu Dục và một đám ký giả vẫn đang chú ý đến bọn họ. Nhưng trực giác của anh lại cảm nhận thấy, dường như ở một góc nào đó, có một cặp mắt vẫn đang nhìn theo bọn họ chằm chằm.

Ăn cơm tới xong, Tô Thiên Thanh đề nghị lái xe đi hóng gió, Nguyễn Trữ Khanh không cự tuyệt, lên xe cùng anh ta. Đám Lưu Dục đã đi về, Yến Tử bày tỏ sự thất vọng vô cùng với lần này. Bởi vì cuộc hẹn hôm nay chẳng có gì đặc sắc để xem, chẳng trách Phùng Sở Sở không đi, lại để cho cô đến ngó. Về nhà còn phải viết thành báo cáo chi tiết, Yến Tử đột nhiên cảm thấy, hình như mình bị lừa giỡn.

Lúc ra khỏi nhà hàng, một cơn gió đêm lành lạnh ập vào mặt, Tô Thiên Thanh đi đằng trước, có thể cảm giác được rõ ràng xung quanh có không ít kẻ đang mai phục, vừa thấy anh đi tới đã vung về quay ra nhìn về hướng khác. Nhưng mấy chiếc máy ảnh trong tay đã bán đứng họ.

Hai người một trước một sau lên xe, hất bụi mà đi. Có điều, anh cũng chẳng lo lắng, anh sẽ không làm gì với Nguyễn Trữ Khanh cả, cho nên bọn họ cũng chẳng thể đào ra được tin tức gì hết.

Hôm nay anh cố ý lái một chiếc xe mui trần, chính là để ăn xong thì đưa Nguyễn Trữ Khanh đi hóng gió. Đã từng có một khoảng thời gian anh thực sự cảm thấy Nguyễn Trữ Khanh chính là người phù hợp nhất với mình. Dáng dấp xinh đẹp lại không phô trương, làm người cũng khiêm tốn, tính khí lại tốt. Cho nên cuộc hẹn lần này, anh hy vọng có thể ở bên cạnh cô ta nhiều hơn một chút, hiểu thêm về cô ta hơn một chút.

Nhưng, từ cuộc nói chuyện khi dùng cơm lúc nãy, anh mơ hồ ngửi ra được chút mùi vị. Mặc dù Nguyễn Trữ Khanh ngoài miệng thì nói có vẻ cảm thấy rất hứng thú với anh, thích tiền của anh, muốn lấy anh. Nhưng

trên thực tế, anh lại phát hiện ra Nguyễn Trữ Khanh có chút chùn bước, cô ta không chủ động như những cô gái bình thường. Thậm chí còn có cảm giác muốn buông tay.

Là vì sự kiện bêu xấu trước mặt mọi người lần trước, hay là vì nguyên do khác? Tô Thiên Thanh rất muốn biết.

Xe chạy trên đường vào ban đêm, tốc độ rất nhanh. Không có tiếng nhạc, chỉ có tiếng gió thổi qua bên tai. Tầm mắt của Tô Thiên Thanh vẫn cố định ở phía trước, đột nhiên mở miệng nói: “Nguyễn tiểu thư, cô cảm thấy kết hôn với tôi có nghĩa lý gì không?”

“Sao lại hỏi vậy?” Giọng nói của Nguyễn Trữ Khanh, nghe vào có chút lãnh đạm.

“Có lẽ tôi nên hỏi là, kết hôn với một người không có tình cảm, có nghĩa lý gì không?”

“Tình cảm?” Nguyễn Trữ Khanh bật cười, “Tôi và Khương Nghị, chính là người mà anh đã cứu ấy, giữa chúng tôi có đến mấy năm tình cảm. Cho đến tận lúc chia tay, tôi thực ra vẫn còn tình cảm với anh ta. Nhưng chúng tôi lại không thể đi đến tận cùng. Hôn nhân là một thứ rất phức tạp, tình cảm không phải là thứ duy nhất, thậm chí còn không nhất thiết phải có.”

Hai tay của Tô Thiên Thanh vô ý thức vỗ lên tay lái: “Thực sự là như vậy sao? Tôi vẫn cảm thấy, phụ nữ khi nghĩ về hôn nhân, luôn đặt tình yêu lên vị trí đầu tiên.”

“Vậy thì anh sai rồi. Phụ nữ bây giờ, khi nghĩ đến hôn nhân, thường đặt tình yêu vào vị trí cuối cùng.”

“Vậy thì thứ gì mới là quan trọng nhất trong lòng phụ nữ?”

“Tiền.” Nguyễn Trữ Khanh lạnh lùng phun ra chữ này, không chút để ý đến chuyện người đàn ông bên cạnh có thể sẽ vì những gì mình nói mà chạy mất dép. Cô đã từng mong muốn lấy anh ta biết bao, nhưng giờ, suy nghĩ của cô đã thay đổi.

“Nhưng tôi lại cảm thấy, cô sẽ không lấy tôi vì tiền.”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi sẽ lấy anh vì anh trông đẹp trai à?” Nguyễn Trữ Khanh cười cười nhìn Tô Thiên Thanh, lại thấy được vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, dường như đang suy nghĩ vấn đề gì khó khăn.

Vốn định nói đùa với anh ta mấy câu, nhưng thấy nét mặt nghiêm trang của Tô Thiên Thanh, Nguyễn Trữ Khanh lại yên vị ngồi trên ghế, im lặng không nói gì.

“Tôi cảm thấy, có người đang theo dõi chúng ta.” Tô Thiên Thanh nhẹ nhàng nói một câu như vậy, dọa cho Nguyễn Trữ Khanh giật mình. Giọng nói kia nghe vào, tựa như Tu La trong đêm tối vậy.

29. Chương 29

Chương 29: Hiện trường tai nạn xe cộ

- Cố ý mưu sát, thuộc về tội hình sự, phải nhờ đến quan tòa -

Tiếng gió xẹt qua vành tai, mang lời của Tô Thiên Thanh truyền vào tai Nguyễn Trữ Khanh. Nghe thấy phía sau có người đang theo dõi bọn họ, Nguyễn Trữ Khanh vội vàng quay đầu lại, muốn nhìn cho rõ.

Con đường này buổi tối tuy vắng vẻ nhưng cũng không phải chỉ có mình chiếc xe này của bọn họ. Quay đầu lại nhìn kỹ, quả thực có mấy chiếc xe đang theo ở phía sau. Nhưng điều này vẫn chưa thể nói rõ lên gì cả.

“Tại sao anh lại cảm thấy những người đó đang đi theo chúng ta?” Nguyễn Trữ Khanh cũng không biết, tối nay bên ngoài nhà hàng có rất nhiều phóng viên mai phục.

Tô Thiên Thanh hơi mỉm cười nói: “Thực ra thì tôi đã sớm biết đám phóng viên kia sẽ chờ ngoài cửa rồi. Có điều, đang đi theo sau chúng ta, trừ bọn họ ra, hình như còn cả những người khác nữa.”

“Phóng viên?” Nguyễn Trữ Khanh quả nhiên lấy làm kinh hãi, “Chẳng lẽ vừa rồi lúc chúng ta ăn cơm cũng bị bọn họ chụp lại?”

“Cũng chỉ là vài tấm ảnh thôi, cô không phải lo lắng, dù sao chúng ta cũng đâu làm chuyện gì không thể để người khác nhìn thấy được. Bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài chụp, chắc ngay cả mặt cũng không chụp rõ.” Tô Thiên Thanh từ tốn an ủi Nguyễn Trữ Khanh.

“Vậy anh nói còn những người khác nữa, là ai chứ?”

“Chuyện này tôi cũng không biết.” Tô Thiên Thanh nhìn vào kính chiếu hậu, chiếc SUV đen sì kia đang tăng tốc lao về phía bọn họ. Mặc dù trong lòng cảm thấy bất an nhưng anh vẫn không nói cho Nguyễn Trữ Khanh. Không muốn cô vì vậy mà nơm nớp lo lắng. Việc anh phải làm giờ phút này là nghĩ cách để cắt đuôi chiếc xe kia.

Bàn chân giẫm trên chân ga rõ ràng dùng sức hơn rất nhiều, Tô Thiên Thanh muốn kiểm tra gã đằng sau, liền cố ý tăng tốc. Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, chiếc xe kia vừa thấy anh tăng tốc, lập tức cũng theo sát, cắn chặt không buông.

Tô Thiên Thanh có chút bức dọc, nhìn qua thì tên này hình như cố ý muốn chọc giận anh vậy. Lại nhìn về phía sau, trừ chiếc xe kia, xe của đám phóng viên đã bị bỏ lại tít sau.

Tô Thiên Thanh lách qua hai làn xe, thỉnh thoảng lại vượt lên, định dùng những chiếc xe khác để ngăn cản chiếc SUV màu đen kia lại. Có điều tài lái xe của kẻ kia dường như cũng không tệ, mặc dù không đuổi kịp được anh nhưng trước sau vẫn không bị rút lại, luôn giữ nguyên khoảng cách chừng năm mươi mét phía sau Tô Thiên Thanh.

“Người kia là ai?” Nguyễn Trữ Khanh có chút bất an, “Cũng là phóng viên sao?”

“Không biết. Có lẽ phải, có lẽ không phải, nhìn hần lái xe liều mạng như vậy, không giống phóng viên săn tin. Dù sao hai chúng ta cũng không tính là nhân vật lớn gì, không cần phải liều mạng đến mức đó chứ đúng không?”

Nguyễn Trữ Khanh cũng bị chiếc xe kia làm cho tâm thần bất an, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn. Chỉ tiếc, bóng đêm quá dày, đèn đường lại quá mờ ảo, ngoài hình dạng của chiếc xe ra thì không thấy được bất cứ gì khác. Thậm chí ngay cả người lái xe là nam hay nữ cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Cứ truy đuổi một trước một sau như vậy nửa ngày, Tô Thiên Thanh đột nhiên quẹo vào lề đường, đập phanh xe, vững vàng dừng lại. Anh quyết định, nói chuyện tử tế với kẻ kia một lần.

Nhưng ngoài dự liệu của anh, chiếc xe kia không hề tấp vào lề đường như anh nghĩ mà lại lướt qua bọn họ, đi về phía giao lộ đằng trước, quẹo sang bên trái.

Chẳng lẽ là mình đã nghĩ nhiều? Tô Thiên Thanh nghĩ hoặc suy nghĩ trong chốc lát, lại thấy chiếc xe kia không phóng ra từ con đường phía bên trái, nghĩ chắc là đã đi xa rồi. Vậy nên, anh lại nổ máy, lái về phía trước.

Đúng vào lúc bọn họ chạy qua giao lộ, chiếc SUV màu đen kia lại đột nhiên vọt ra từ bên trái. Dường như nó vẫn núp ở con đường nhỏ, chờ bọn họ đến.

Dù cho Tô Thiên Thanh phản ứng rất nhanh, kịp thời đánh tay lái sang bên phải. Nhưng vẫn không tránh thoát khỏi chiếc xe kia. Đầu xe của chiếc xe màu đen mạnh mẽ va phải phần đuôi xe bên trái của Tô Thiên Thanh, đâm hổng đèn xe, cũng khiến cho xe của anh mất đi trọng tâm.

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong vòng vài giây ngắn ngủn. Xe của Tô Thiên Thanh vì bị va chạm mạnh, bắt đầu xoay vài vòng giữa đường cái. Chiếc xe giống như bị mất lực ly tâm, vừa xoay quanh, vừa văng về phía con đường bên phải. Cuối cùng đụng phải rào chắn, dừng lại.

Thật may là lúc này trên đường không có nhiều xe, coi như không gây nên sự cố va chạm xe liên hoàn. Chiếc SUV màu đen sau khi đụng phải Tô Thiên Thanh cũng không hề vộ vỡ bỏ đi, trái lại còn đỗ lại phía sau bọn họ, nhích lên, dường như muốn kiểm tra thương thế của hai người.

Nguyễn Trữ Khanh bị nguồn xung lực khổng lồ đụng đến hôn mê, cả người mê man, dáng vẻ tựa như ngủ mà lại không phải ngủ. Cô cố gắng muốn mở mắt ra, kiểm tra thương tích của Tô Thiên Thanh. Nhưng lại cảm thấy đầu rất đau, rất muốn ngủ, mắt không tài nào mở ra được.

Giữa cơn nửa tỉnh nửa mê, dường như cô nhìn thấy một gương mặt có chút quen thuộc. Sau đó, cô nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Một người đàn ông bước xuống từ trên chiếc xe màu đen kia, nhìn hai người trong xe một cái, dường như muốn lấy ra một thứ gì đó từ trên người bọn họ. Nhưng mấy chiếc xe của đám phóng viên đang chạy tới đằng sau đã khiến cho kế hoạch của hắn đổ bể. Hắn thấy có xe đã dừng lại, dường như định tiến lên tra xét gì đó, trong lòng thấy rối loạn. Không kịp để ý đến hai người Tô Thiên Thanh nữa, vội vàng nhảy lên xe của mình, hất bụi mà đi.

Tô Thiên Thanh và Nguyễn Trữ Khanh đều bị thương do tai nạn xe cộ. Khi đám phóng viên chạy tới, chủ xe gây tai nạn đã chạy mất. Bọn họ gọi điện thoại cho cứu thương, đưa hai người đến bệnh viện.

Tất cả mọi người đều không ngờ nổi, chỉ đi săn tin mà thôi cũng có thể được làm anh hùng cứu người một lần, lấy được tài liệu trực tiếp.

Khi Phùng Sở Sở nhận được tin tức về vụ tai nạn, cô đang bò lên giường chuẩn bị đi ngủ. Nghe thấy cuộc hẹn của Tô Thiên Thanh và Nguyễn Trữ Khanh lại dẫn đến tai nạn xe cộ, không nhịn được chửi một câu Tam tự kinh trong lòng, bất đắc dĩ gọi điện cho Dương Quang, đi cùng anh đến bệnh viện thăm hai người kia.

Khi đến bệnh viện, hai người đều đã được đưa vào phòng bệnh. Phùng Sở Sở không muốn đánh thức bọn họ, cũng không vào phòng bệnh, chỉ đứng ngoài cửa nhìn mấy lượt, xác định hai người không bị làm sao xong mới quay về cùng Dương Quang.

Sự việc lại tiến triển thành ra vậy, dường như có chút không thuận lợi. Phùng Sở Sở nghĩ tới nghĩ lui, thấy nhức cả đầu. Trên đường về không nói lấy một câu. Dương Quang thấy cô như vậy cũng không dám nói gì, chỉ có thể yên lặng đưa cô về nhà, nói chúc ngủ ngon rồi quay người đi về.

Hôm sau đến tòa soạn, tất cả mọi người đều đã biết tin này. Tổng biên tập đỉnh Quang Minh cố ý gọi Phùng Sở Sở qua, lo lắng trùng trùng nói với cô: “Chuyện này sao lại trắc trở như vậy chứ? Đầu tiên là cô bị thương ở chân, giờ đang yên đang lành lại xảy ra tai nạn xe cộ. Sở Sở, cô nói xem, tiết mục này có phải khó mà tiếp tục được nữa đúng không?”

Phùng Sở Sở ngáp một cái, hiển nhiên là tối qua ngủ không ngon. Thấy tổng biên tập mặt đầy u sầu, liền mở miệng an ủi nói: “Không phải lo đâu chú, hai người bọn họ chỉ bị thương nhẹ thôi. Dù đã bị phóng viên chụp lại, nhưng còn hơn là im hơi lặng tiếng, một tí tin tức cũng không có. Giờ đã thành thế này, mặc dù có thể có chút ảnh hưởng với tiến độ của cuộc tranh tài, nhưng lòng hiếu kỳ của độc giả sẽ được thu hút hơn. Chú xem, tạp chí của chúng ta mấy kỳ gần đây, so với cùng kỳ mấy năm trước đắt hàng hơn thế nào. Còn có độc giả gửi thư đến, muốn một tuần ra một số thay vì nửa tháng ra một số nữa kia.”

“Vậy cũng không được.” Tổng biên tập kêu lên, “Nửa tháng một số đã là cực hạn rồi, giờ nhân lực không đủ, một tháng làm hai số đã là cố hết sức rồi.”

“Chuyện này đương nhiên là cháu biết, cháu chỉ muốn nói là, cuộc tranh tài này với chúng ta mà nói, lợi nhiều hơn hại. Bất kể có xảy ra chuyện gì, chỉ cần thu hút được mọi người thì chính là chuyện tốt. Lại nói, vụ tai nạn lần này cũng không phải lỗi của bọn họ, chỉ có thể dẫn tới sự đồng tình của khán giả, sẽ không ai nói gì.”

Tổng biên tập nghe Phùng Sở Sở nói vậy, cảm thấy rất có đạo lý, liền bàn giao cho cô vài công việc rồi bảo cô ra ngoài. Phùng Sở Sở quay lại phòng làm việc, trước tiên là gọi điện cho Nguyễn Trữ Khanh, biết cô ấy đã tỉnh liền gọi Đại Chí lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Vụ tai nạn tối hôm qua, cả Nguyễn Trữ Khanh và Tô Thiên Thanh đều bị thương nhẹ. Lúc ấy sở dĩ bị ngã đi cũng chỉ là do xung lực quá lớn làm cho hôn mê, trừ chuyện này ra thì không có tổn thương gì nghiêm trọng.

Bác sĩ chụp X quang não cho bọn họ xong, xác định hết thấy đều ổn thỏa mới bảo bọn họ ở lại viện quan sát một ngày, ngày mai có thể xuất viện.

Khi Phùng Sở Sở chạy tới bệnh viện, Chung Tiền Danh đã tới rồi. Tô Thiên Thanh cảm thấy thân thể cũng không khó chịu, liền nhét phong bì cho bác sĩ, làm thủ tục xuất viện trước.

Phùng Sở Sở và Đại Chí bắt gặp Tô Thiên Thanh đang chuẩn bị xuất viện ở hành lang bệnh viện, vậy nên, cả đám kết bạn, rủ nhau đến phòng bệnh của Nguyễn Trữ Khanh, định làm cho rõ tối hôm qua rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Đến phòng bệnh, đã thấy Nguyễn Trữ Khanh đang ngồi trên giường gọi điện thoại. Thấy đám Phùng Sở Sở bước vào, Nguyễn Trữ Khanh mừng rỡ cười tươi như hoa, lập tức nhảy xuống giường bệnh, xông lên trước, kéo tay Phùng Sở Sở đựng đưa: “Sở Sở à, cậu giúp mình nói với bác sĩ đi, hôm nay mình phải ra viện, trong này chán chết đi được, mình không thích ở đây đâu.”

Phùng Sở Sở thấy cô nàng như một đứa trẻ con, chỉ cảm thấy buồn cười. Quay đầu lại nhìn Tô Thiên Thanh cũng thấy anh ta đang cười, liền thở dài nói: “Xảy ra chuyện gì? Tô Thiên Thanh xuất viện rồi mà sao cậu vẫn phải ở lại? Cậu trừ ngất đi một lúc ra thì có bị thương ở chỗ nào không?”

“Anh xuất viện rồi?” Nguyễn Trữ Khanh kêu lên nhào tới trước mặt Tô Thiên Thanh, mở to hai mắt hỏi.

Tô Thiên Thanh ngượng ngùng gãi gãi đầu, cười nói: “À, tôi là đàn ông, thân thể khỏe mạnh hơn cô, cho nên không cần nằm viện. Nghe nói mai cô cũng xuất viện được rồi, cố chịu đi.”

Trừ Chung Tiền Danh ra, những người khác đều không biết chuyện Tô Thiên Thanh đi cửa sau, nghe anh nói, cảm thấy cũng có lý, liền không truy cứu gì nữa. Chỉ có Nguyễn Trữ Khanh vì không ra viện được nên mặt đầy vẻ mất hứng, quay lại giường ngồi xuống tức giận hờn dỗi.

Phùng Sở Sở vung tay, ra hiệu cho Đại Chí đẩy cô đến trước mặt Nguyễn Trữ Khanh, vỗ vỗ vai cô nàng an ủi: “Được rồi, đừng nóng giận, có chuyện gì to tát đâu, không phải chỉ có một đêm thôi sao. Vẫn nên nghĩ cho kỹ xem tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi thì hơn.”

Dứt lời, cô lại quay đầu chỉ vào Tô Thiên Thanh nói: “Anh cũng nghĩ đi, xem có phải đụng phải kẻ thù trả thù không?”

“Không thể nào.” Nguyễn Trữ Khanh la lên, “Mình thì làm gì có kẻ thù nào chứ.”

“Chưa chắc đã là của cậu.” Phùng Sở Sở vừa an ủi cô nàng, vừa nhìn về phía Tô Thiên Thanh.

“Cái này à...” Tô Thiên Thanh vuốt vuốt sống mũi, nhíu mày nói, “Cô cũng biết, chúng tôi là người làm ăn, bạn bè nhiều, đương nhiên kẻ địch cũng không ít. Có điều, hận đến mức muốn lấy mạng của tôi thế này, trong ấn tượng của tôi hẳn là không có.”

“Vậy mọi người báo cảnh sát chưa?”

“Vẫn chưa.” Chung Tiền Danh giành trước nói, “Chuyện này truyền ra chỉ sợ sẽ không xuôi tai, đối với Thanh Nhã đương nhiên là không tốt, e là đối với Định nghĩa phụ nữ cũng không phải chuyện hay ho.”

“Vậy cứ thế mà cho qua?” Phùng Sở Sở có chút bất mãn. Chuyện này dù sao cũng liên quan đến an nguy của Nguyễn Trữ Khanh.

“Cô yên tâm, mặc dù không báo án, tôi cũng sẽ tìm người điều tra rõ ràng. Chuyện kiểu này, nếu giống trống khua chiêng, bị đưa lên báo chí, chỉ sợ sẽ đánh rần động cỏ, lại càng khó bắt được kẻ kia.”

Tô Thiên Thanh nói rất có đạo lý. Phùng Sở Sở gật đầu tán thành cách nói của anh ta, lại ở lại an ủi Nguyễn Trữ Khanh nửa ngày mới cùng Đại Chí quay lại tòa soạn.

Bận rộn cả buổi chiều, cuối cùng cũng đến giờ tan làm. Dương Quang đúng giờ đến đón Phùng Sở Sở tan ca. Hai người vừa gặp mặt, dĩ nhiên là nói ngay về tình hình của Nguyễn Trữ Khanh. Nghe thấy tất cả đều ổn xong, Dương Quang thở phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng của hai người cũng tốt hơn ngày hôm qua rất nhiều, cười cười nói nói dọc suốt đường đi, thời gian trôi qua rất nhanh. Đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, Phùng Sở Sở tiếp điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói hơi lo lắng của mẹ cô.

“A lô, Sở Sở à? Giờ con đang ở đâu?”

“Con đang trên đường về nhà, Dương Quang đang đưa con về, sao vậy mẹ?” Trong lòng Phùng Sở Sở dâng lên một nỗi bất an.

“Chuyện đó,” bà Phùng hiếm khi lại do dự như vậy, chần chờ nửa ngày mới nhỏ giọng nói với con gái, “Chuyện đó, ông Dương Quang đến nhà mình.”

“Ông của Dương Quang?” Phùng Sở Sở vừa nói, vừa quay đầu nhìn Dương Quang.

“Ừ, ông ấy tới rồi, nói muốn gặp con đây, con mau về đây đi.” Giọng nói của bà Phùng nghe cũng có vẻ không vui. Bà nói xong liền vội vã cúp điện thoại.

“Có chuyện gì vậy, sao ông anh lại đến nhà em?” Phùng Sở Sở có chút mất hứng, hỏi Dương Quang.

Sắc mặt của Dương Quang rất không ổn, dường như rất khó chịu, lạnh nhạt nói: “Anh cũng không biết, trước khi ông đi cũng không nói gì với anh. Có điều nếu ông đã đến rồi thì anh về cùng với em. Anh cũng muốn nghe xem ông ấy định làm gì.”

Dương Quang vừa nói, vừa đạp chân ga, nhanh chóng đi về phía nhà Phùng Sở Sở. Cả đường, hai người không nói thêm gì nữa, không khí bên trong xe dần dần ngưng đọng lại, đơn giản sắp khiến cho Phùng Sở Sở nghẹn đến chết tươi.

Đúng vào lúc cô cảm thấy mình không kiên nhẫn nổi nữa, xe chợt ngừng lại, dừng trước cửa nhà cô. Dương Quang xuống xe, đỡ Phùng Sở Sở ra, hai người cùng nhau lên tầng.

Đây không phải lần đầu tiên Dương Quang đến nhà Phùng Sở Sở, nhưng lại là lần khó quên nhất trong cuộc đời của anh. Ông đột nhiên tới, nằm ngoài dự tính của anh, nhưng trong lòng anh lại có một khái niệm mơ hồ. Với những gì ông định nói, không hẳn là anh không biết gì. Anh vốn hy vọng mình có thể giải quyết, nhưng không ngờ chuyện vẫn dần dần diễn biến theo phương hướng tệ nhất.

30. Chương 30

Chương 30: Sóng gió bất động sản

- Tiền như là máu, ruồi ngửi thấy mùi sẽ bâu đến -

Phùng Sở Sở dưới sự dìu đỡ của Dương Quang, bước vào cửa nhà. Vừa vào phòng khách, hai người lập tức cảm thấy một bầu không khí lạnh lẽo. Giờ đã vào thu, trong nhà cũng không mở điều hòa, nhưng sự lạnh lẽo kia vẫn không ngừng xâm nhập hai người. Dường như không phải gió lạnh thổi qua từ cửa sổ, mà là từ bên trong, chậm rãi len lỏi qua vậy.

Trên sofa phòng khách, ông của Dương Quang đang ngồi đó, từ từ uống trà, biểu cảm trên mặt thực bình tĩnh, không nhìn ra chút dao động nào.

Phùng Sở Sở vì có thương tích trong người cho nên cũng được đỡ đến sofa, chậm rãi ngồi xuống. Sắc mặt Dương Quang rất xấu, vẫn nhìn chằm chằm vào ông mình.

Nhưng ông anh lại giống như không nhìn thấy cháu mình vậy, chỉ quay đầu, cười tí mắt nhìn Phùng Sở Sở, mở miệng nói: “Tiểu Phùng à, cháu với Dương Quang nhà chúng ta, định bao giờ thì kết hôn?”

“Ách, chuyện này...” Phùng Sở Sở bị hỏi cho nghẹn cứng, dạo này quá bận rộn, chân lại bị thương, cô thực sự là không tỉ mỉ suy nghĩ đến chuyện kết hôn. Mặc dù Dương Quang đã mua nhà rồi, chỉ chờ cô gặt đầu, có điều, muốn gặt đầu, cô lại cần phải hạ quyết tâm rất lớn.

“Ông à, chuyện này cháu sẽ bàn với Sở Sở, ông đừng quan tâm.” Dương Quang nghiêm mặt, có vẻ rất không hài lòng.

Nụ cười trên mặt ông anh chợt lạnh, đột nhiên giơ chén trà trên tay lên, đặt mạnh lên khay trà, mắng: “Thằng thối tha nhà cháu, rõ ràng ngày kết hôn còn chưa chọn, đã gặt ông bảo là sắp kết hôn ngay.”

“Ông à, chuyện này, Dương Quang thực sự đã đề cập với cháu.” Phùng Sở Sở thấy ông anh tức giận, vội vàng mở miệng giải thích, “Anh ấy đã mua nhà rồi, đang chuẩn bị tu sửa lại. Cháu định chờ nhà sửa xong mới bàn lại chuyện kết hôn.”

“Nói vậy, hai đứa còn chưa định ngày kết hôn đúng không?” Ông Dương Quang chợt trở nên hớn hờ.

Phản ứng của ông Dương Quang, những người đang có mặt ở đây, trừ Dương Quang ra đều cảm thấy rất ngoài ý muốn. Ông anh lại chỉ biết mình vui vẻ, kéo tay Phùng Sở Sở nói: “Thật ra thì ấy, Sở Sở, hôm nay ông tới, chính là để thương lượng với cháu chuyện nhà cửa. Cháu cũng biết rồi đấy, Dương Quang có đứa em họ, là con trai của chú nó, năm nay chuẩn bị kết hôn. Nhưng mà giờ, tiền trong tay không đủ, cho nên muốn, muốn mượn nhà của Dương Quang dùng một chút.”

“Vậy là ý gì?” Bà Phùng mất kiên nhẫn trước tiên, hỏi.

“Ý ông là, muốn em họ Dương Quang dùng nhà của anh ấy để kết hôn, đúng không?” Phùng Sở Sở đã nghe rõ ý tứ của ông ta, nhưng vẫn không kìm được mà hỏi một câu. Cô muốn để ông ấy chính miệng nói ra, một chuyện hoang đường lại khoa trương như vậy mà lại rơi xuống đầu mình, thực đúng là buồn cười.

Ông Dương Quang lại khoát tay, lắc đầu nói: “Không phải không phải, đây không phải là mượn, là mua. Em họ Dương Quang muốn mua lại căn nhà của Dương Quang, phải trả tiền chứ, không phải lấy không đầu, cháu yên tâm.”

Nói vậy, Phùng Sở Sở lại thấy có chút choáng váng, cô ngẩng đầu, hỏi dò: “Nếu đã tốn tiền mua, tại sao phải mua nhà của Dương Quang ạ? Giờ thị trường bất động sản bên ngoài rất náo nhiệt, có thể chọn được một căn nhà không tệ.”

“Thực ra thì, chuyện là thế này...” Ông Dương Quang vừa mới há miệng định giải thích, đã bị Dương Quang thô lỗ ngắt lời.

“Đủ rồi ông à, ông không cần nói nữa, căn nhà kia cháu sẽ không bán.”

“Thằng thối tha này.” Ông Dương Quang giận dữ bắn lên từ trên ghế salon, giơ tay định đánh Dương Quang, vừa đánh vừa mắng, “Mày cũng đã kết hôn đâu, giữ khư khư cái nhà kia thì có ích lợi gì. A Huy năm nay vội kết hôn, có phải mày muốn cho nó khỏi cưới vợ nữa không hả?”

Dương Quang vừa tránh khỏi tay của ông mình, vừa kêu lên: “Nó muốn kết hôn thì tự mua nhà bằng bản lĩnh của chính mình đi, việc gì phải giành của cháu.”

“Mày là anh nó, cho dù có cho nó cái nhà thì thế nào? Bây giờ chẳng qua mới bảo mày bán lại cho nó thôi mà mày còn chối đây đẩy thế, có phải mày định làm cho ông tức chết không hả.” Ông Dương Quang càng nói càng kích động, vuốt ngực không ngừng thở dốc.

Ông Phùng vừa thấy tình hình này đã vội vàng tiến lên đỡ ông Dương Quang, vừa khuyên ông ta ngồi xuống, vừa mềm giọng nói với ông ta: “Ông Dương Quang này, ông đừng nóng giận, uống ngụm trà đã, có gì từ từ thương lượng. Lại nói, em họ Dương Quang sao lại nhất quyết phải mua nhà của Dương Quang chứ, có phải là cảm thấy nhà ở khu đó tốt đúng không? Dương Quang này, nếu không cháu với em họ lại đến chỗ khu nhà đó chọn một căn tương tự, bác nghĩ chắc là không thành vấn đề đâu.”

Dương Quang lại đen mặt, không nói gì, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn ông mình một cái. Sau khi ông ta ngồi xuống, uống một hớp trà, tâm trạng đã bình tĩnh hơn, bắt đầu kể khổ với ba của Phùng Sở Sở: “Ba của Sở Sở à, nói thật tôi cũng không dối gạt gì anh, nhưng sự thật là thế này. Thằng A Huy em họ của Dương Quang, nó làm bạn gái to bụng. Giờ chẳng còn cách nào khác, đành phải nhanh chóng kết hôn.

Nhưng mà nó còn chưa tích đủ tiền, giờ trong chốc lát khó mà mua được nhà. Cho nên mới muốn mua lại nhà của Dương Quang, còn tiền nong thì sau này nó sẽ trả dần dần, mấy khoản tiền nhà sau này nó cũng sẽ tự chi.”

“Nói vậy chính là để Dương Quang mượn tiền mua nhà cho A Huy?” Phùng Sở Sở đứng một bên nghe, chen miệng nói.

“Nói vậy cũng không sai, có điều, A Huy sẽ trả tiền lại cho nó mà. Chẳng qua là nhất thời cấp cứu mà thôi, người một nhà, có chút việc này phải giúp nhau chứ đúng không.” Ông của Dương Quang nói đến là tình chân ý thiết, thực khiến cho người ta không nỡ cự tuyệt.

Nhưng Dương Quang lại hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Bảo cháu bán nhà cho nó, chẳng khác nào là đem cọc tiền cho nó. Chưa nói đến tiền của cháu, chỉ riêng mua nhà xong, tiền nhà mỗi tháng sau đó nó cũng không trả nổi. Giao nhà cho nó thì có khác gì trả lại nhà cho ngân hàng, chỉ là sớm muộn mà thôi.”

“Cái này mày không cần quan tâm, chỉ cần mày bán nhà cho nó, chuyện trả tiền, nó sẽ tự nghĩ cách.”

“Nghĩ cách? Nó thì có cách gì, một đũa ngay cả một công việc nghiêm chỉnh cũng không có, mỗi tháng tiêu mấy nghìn đồng cũng phải vay. Nói cho cùng chẳng phải là do mọi người giúp nó trả sao. Một thằng phá của, phá của nhà mình còn chưa đủ, còn phá sang cả của cháu.”

“Mày, thối tha, nó phá của mày cái gì, nó tiêu của mày xu nào chưa?” Ông Dương Quang giận đến mức lại định nhảy dựng lên, bị ông Phùng dùng sức kéo lại.

“Cháu nói sai sao? Giờ cháu bán nhà cho nó, còn trông mong nó có thể trả tiền lại cho cháu sao? Ông thử nói xem, nó lấy gì ra trả, trong vòng bao nhiêu năm thì trả hết?” Dương Quang càng nói càng tức giận, giọng nói không tự chủ cũng cất cao.

“Cháu yên tâm, thím cháu đã nhờ người tìm việc cho nó rồi, ở nhà máy Nhiệt điện, một tháng thu nhập không tệ, hơn nữa, bạn gái nó cũng có công ăn việc làm, hai người cùng nuôi một cái nhà, không thành vấn đề.” Ông Dương Quang hạ giọng an ủi Dương Quang.

“Hừ, công việc của nó? Nó tốt nghiệp cũng năm sáu năm rồi, đã làm bao nhiêu việc rồi? Đếm cũng không hết. Có việc nào là nó làm được quá nửa năm. Một năm thì có đến nửa năm rảnh rỗi, trông chờ nó kiếm tiền trả cháu, chẳng thà cháu sớm hết hy vọng, coi như tiền bị chó ăn rồi còn hơn.”

“Dương Quang, đừng nói lung tung.” Phùng Sở Sở có chút không nghe nổi nữa, kéo tay áo Dương Quang, ý bảo thái độ của anh nên kiềm chế hơn một chút.

Dương Quang lại đẩy tay Phùng Sở Sở ra, thở dài nói: “Sở Sở, nếu em biết thằng em họ kia của anh thì sẽ hiểu, nếu anh giao nhà cho nó thì mười mấy vạn tiền đặt cọc kia coi như là quẳng xuống nước, không lấy lại được nữa. Người khác không suy tính cho tương lai của chúng ta thì thôi, em thì không thể không suy tính được. Không có khoản tiền đặt cọc ấy, anh biết đi đâu để mua nhà đây?”

Dương Quang nói rất có đạo lý, Phùng Sở Sở nghe xong cũng im lặng không nói gì, tỏ vẻ đồng ý. Mặc dù cô còn chưa định ngày kết hôn với Dương Quang nhưng sớm muộn gì cũng phải lấy anh. Nếu giờ không có nhà, cuộc sống sau này sẽ ra sao, thực đúng là một chuyện nan giải.

“Cháu không giúp nó được một lần hay sao?” Trong lòng ông Dương Quang chỉ có đứa cháu tên A Huy kia, tiếp tục tận tình khuyên nhủ Dương Quang, “Nói sao thì nó cũng là em cháu, cháu không thể nhìn nó thuê nhà mà sống qua ngày được đúng không?”

“Cháu mà bán nhà cho nó thì sau này người phải thuê nhà mà sống chính là cháu và Sở Sở. Huống chi, cháu cũng không thể nhaoáng cái đã mua ngay được nhà mới, giá nhà bây giờ ông cũng biết rồi đấy, mỗi ngày lại tăng lên một ít, đợi đến khi cháu tích đủ tiền mua nhà, giá nhà chắc cũng đã tăng gấp đôi. Cùng là cháu trai, ông không muốn nó thuê nhà sống qua ngày nhưng lại có thể nhìn cháu thuê nhà cưới vợ được?”

“Không phải là cháu còn chưa định ngày kết hôn sao.” Ông Dương Quang có chút chột dạ, nhìn Sở Sở một chút, lại nhìn Dương Quang, vẻ mặt u sầu.

“Không được.” Dương Quang vẫn không chịu buông lỏng, “Chuyện này không thể thương lượng. Sau này ông cũng đừng tùy tiện chạy đến tìm Sở Sở gây phiền phức cho cô ấy nữa. A Huy kết hôn là chuyện tốt,

cháu nhất định sẽ giúp nó, có điều muốn cháu bán nhà cho nó thì không có khả năng.”

“Thằng thối tha này, mày thực sự tuyệt tình như vậy?” Ông Dương Quang đã tức đến mức gần như sắp khóc.

Dương Quang quay đầu nhìn chăm chăm vào mắt ông mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người tuyệt tình là ông, ông ạ, vì cháu nhỏ mà đi cướp nhà của cháu lớn. Ông thiên vị như vậy mà còn nói ra được sao?”

Ông Dương Quang bị nói đến mức nghẹn không nên lời, hai mắt trợn ngược, gần như sắp té xỉu. Ông Phùng lại vỗ vai rồi bưng trà cho ông ta, khuyên cái này rồi khuyên cái kia, vẫn không thể thuyết phục được hai người. Vở hài kịch này của hai ông cháu cuối cùng vẫn khép lại trong sự khó chịu. Ông cụ mắng Dương Quang, vỗ bàn, cuối cùng giận dữ phát tay áo bỏ đi. Dương Quang thì vẫn nghiêng răng không nhả miệng, chỉ một câu, không thể bán nhà.

Sau khi ông mình đi rồi, Dương Quang cũng tức đến mức không nói câu nào, quay người muốn đi. Bà Phùng lại kéo anh lại, nhất quyết muốn giữ Dương Quang ở lại ăn cơm tối. Dương Quang cảm thấy rất ngượng ngùng, lại không từ chối được, đành phải ở lại ăn cơm.

Ông Phùng lấy cớ đến nhà bếp giúp vợ nấu cơm, để cặp vợ chồng son lại trong phòng khách nói chuyện tử tế một phen.

Phùng Sở Sở kéo tay Dương Quang, ánh mắt dịu dàng nói: “Có phải anh đã sớm biết chuyện này rồi đúng không?”

Dương Quang gật đầu, vươn tay ôm lấy Phùng Sở Sở: “Anh chỉ cần em ủng hộ anh thôi là được rồi. Bên phía ông, anh sẽ đi bù đắp lại quan hệ, em không phải lo. Căn nhà kia là ngôi nhà tương lai của chúng ta, anh sẽ không bán nó đi.”

“Ông nhắc chuyện này với anh từ khi nào vậy?”

“Em có nhớ không? Cái hôm em với Tô Thiên Thanh ra ngoài ăn cơm, anh có gọi điện cho em, thực ra chính là vì ông đưa ra yêu cầu vô lý này. Lúc ấy tâm trạng của anh rất tệ nên mới định tìm em ra ngoài ăn cơm. Đáng tiếc là..”

Phùng Sở Sở bị anh nói đỏ cả mặt, dán vào trong ngực anh cười nói: “Cho nên sau đó anh mới đi uống rượu giải sầu một mình, rồi tự đứng lại gọi Trữ Khanh ra, còn nôn hết lên người cô ấy?”

Dương Quang nghe cô nhắc đến chuyện này, có vẻ không vui lắm: “Được rồi, chuyện đó không phải nhắc nữa, anh đã xin lỗi Trữ Khanh rồi, anh muốn đền cô ấy bộ đồ, có điều cô ấy không cần, cho qua đi. Cùng lắm thì sau này cô ấy kết hôn, anh sẽ mừng phong bì dày một chút là được chứ gì.”

“Trữ Khanh mà lấy Tô Thiên Thanh, cái phong bì dày của anh có dày hơn nữa, chỉ sợ người ta cũng chẳng bỏ vào mất đâu.” Phùng Sở Sở đùa cợt nói.

“Cô ấy thực sự sẽ lấy Tô Thiên Thanh à?” Dương Quang có chút lẩn tránh. Cuộc hôn nhân bắt đầu vì tiền, quả thực khiến cho người ta cảm thấy không an tâm.

“Ai mà biết được.” Phùng Sở Sở khoát khoát tay nói, “Chuyện của hai người bọn họ rốt cuộc thế nào, không ai nói rõ được. Quyền quyết định bây giờ không nằm trong tay Nguyễn Trữ Khanh mà là ở phía Tô Thiên Thanh kia. Có điều, em có thể nhìn ra, Tô Thiên Thanh cũng có chút ý tứ với Nguyễn Trữ Khanh.”

“Chẳng qua là anh ta nhìn trúng vẻ ngoài xinh đẹp của Nguyễn Trữ Khanh thôi.” Dương Quang khinh thường nói: “Nếu đáng đáp Nguyễn Trữ Khanh khó coi, chỉ sợ ngay vòng đầu tiên cũng chẳng qua nổi đã bị đá ra rồi.”

“Xinh đẹp cũng là một loại tài phú mà. Hơn nữa là do trời cho.” Phùng Sở Sở đẩy bàn tay đang véo má cô của Dương Quang ra, kháng nghị nói, “Đừng véo nữa, sắp thành mặt bánh nướng rồi.”

Hai người đùa giỡn một lát rồi vào ăn cơm. Không khí cuối cùng cũng hài hòa trở lại, mọi người đều rất thông minh, không nhắc đến chuyện của ông Dương Quang, điều này khiến cho Dương Quang cảm thấy rất vui vẻ. Ít nhất là vào giờ phút này, anh có thể đặt những chuyện phiền lòng này xuống.

Sau chuyện lần đó, Phùng Sở Sở cũng không hỏi thêm nữa, cô tin Dương Quang có khả năng xử lý tốt. Mà từ sau lần đó, ông của Dương Quang cũng không đến tìm cô nữa. Thực ra thì, cô và Dương Quang yêu đương được mấy năm rồi nhưng cũng chỉ gặp ông anh được đúng một lần, lần đó cũng là tình cờ gặp ở nhà anh. Lúc đó Phùng Sở Sở cũng đã cảm thấy ông ta cũng không nhiệt tình lắm với cô. Cô vốn cho là vì ông ấy không thích mình, giờ mới hiểu, thì ra người ông ta không thích là Dương Quang chứ không phải cô.

Rũ hết những chuyện phiền não này, Phùng Sở Sở lại đặt hết tâm tư vào công việc. Chuyện hẹn hò của Tô Thiên Thanh, quá trình tiến hành không tính là thuận lợi. May mà chuyện tai nạn xe cộ báo chí truyền thông coi như cũng ngay thẳng, không có gièm pha gì. Chẳng qua là kẻ gây họa kia vẫn chưa bắt được, chuyện này không khỏi khiến cho người ta lo lắng trong lòng.

Cho nên lần này, Phùng Sở Sở quyết định tự mình xuất mã, quan sát cuộc hẹn của bọn họ, bảo đảm không có gì bất ngờ xảy ra. Cô còn phải dựa vào chuyện hẹn hò của Tô Thiên Thanh mà viết bài nữa, nếu lại xảy ra phiền phức gì, chỉ sợ tiết mục này coi như hồng bét.

Bước đầu tiên của cuộc hẹn vẫn là ăn cơm. Thực ra thì Phùng Sở Sở đã sắp xếp rất nhiều tiết mục cho Tô Thiên Thanh, ví dụ như sau khi ăn cơm xong, nếu cảm thấy đối phương không tệ, có thể đi dạo, cũng có thể đi xem phim, thậm chí sắp xếp cả những hạng mục vui chơi khác nữa. Có điều, quan trọng nhất vẫn là ăn cơm. Đây là cửa ải tất cả các thí sinh đều phải tham gia, để cho công bằng, cũng là để hiểu biết lẫn nhau hơn.

Hai lần trước đã xảy ra không ít vấn đề. Cô gái đầu tiên quá cởi mở, dọa Tô Thiên Thanh chạy mất, Nguyễn Trữ Khanh lần thứ hai thì sao, mặc dù không tệ, nhưng một trận tai nạn xe cộ lại dọa cô nàng chạy mất. Cho dù Tô Thiên Thanh có muốn hẹn lại thì cũng phải suy tính chu toàn.

Có điều, tính đi tính lại, cuối cùng vẫn xảy ra vấn đề, sau khi chuyện xảy ra rồi, Phùng Sở Sở uất đến nỗi thiếu chút nữa muốn tự bóp chết mình.

31. Chương 31

Chương 31: Nhân vật chính biến thành người bị tình nghi

- Có lúc, một đồ vật nho nhỏ cũng có thể trở thành chứng cứ -

Vết thương ở chân Phùng Sở Sở đã khá hơn, sau khi bỏ thạch cao, cô đã linh hoạt hơn rất nhiều, tập thể dục cũng có thể đi được một chút. Cho nên, lần hẹn hò thứ ba của Tô Thiên Thanh, cô đã tự mình xuất mã, cùng với hai người Lưu Dục canh giữ trong nhà hàng, lấy tài liệu trực tiếp.

Đối tượng hẹn hò lần này tên là Nhan Cẩm Hi, là một cô gái vô cùng tao nhã. Con mắt chọn phụ nữ của Tô Thiên Thanh vẫn tương đối thống nhất, năm người còn sót lại cuối cùng, căn bản đều là mẫu người hiền thê lương mẫu.

Có điều, về hiền lương thực đức của bọn họ chỉ là ở bề ngoài, thực ra trong nội tâm, mỗi người đều có một cá tính độc lập khác nhau. Lần nào cũng khiến cho Tô Thiên Thanh cảm thấy vui mừng hoặc kinh sợ.

Nhan Cẩm Hi và Tô Thiên Thanh hẹn gặp ở một nhà hàng Âu, ăn mặc chỉn chu, cử chỉ cũng rất nhã nhặn, không có vẻ hám lợi như những cô gái bình thường, tỏ ra rất bình tĩnh.

Phùng Sở Sở thấy biểu hiện của cô ta, không khỏi toát mồ hôi thay cho Nguyễn Trữ Khanh. Cô gái này, vô luận là đáng vẻ hay tính tình đều không phân cao thấp với Nguyễn Trữ Khanh. Nên nhớ là, tính cách cừ non của Nguyễn Trữ Khanh là phân liệt, không phải có thể giữ vững được trước sau như một. Nhưng nếu Nhan Cẩm Hi này dịu dàng ngoan ngoãn giống như biểu hiện của cô ta, vậy thì cơ hội để Nguyễn Trữ Khanh bị knock out là tương đối lớn.

Về mặt của Tô Thiên Thanh gửi cho Phùng Sở Sở một tin tức, anh ta khá hài lòng với cô gái này, ít nhất là cho đến giờ, đây là lần hẹn hò thuận lợi nhất của anh ta.

Có điều, đến cuối cùng, vẫn xảy ra một phiền toái nho nhỏ. Nhan Cẩm Hi dường như là người có tửu lượng rất kém, mới uống chưa được mấy ly rượu vang đỏ mặt đã hồng hết cả lên. Đến lúc tính tiền đứng dậy đã ngã trái ngã phải, thậm chí đứng còn không vững.

Không còn cách nào khác, Tô Thiên Thanh vì lịch sự nên vẫn phải đưa cô ta về. May là trong tay Phùng Sở Sở có tài liệu về Nhan Cẩm Hi, biết được địa chỉ nhà cô ta.

Để ngừa vạn nhất lại xảy ra chuyện giống như Nguyễn Trữ Khanh lần trước, trên đường Tô Thiên Thanh đưa Nhan Cẩm Hi về nhà, Lưu Dục chở Phùng Sở Sở đi theo ở phía sau vẫn “Hộ giá hộ tống”, rất sợ lại xảy ra chuyện gì. Cũng may là dọc đường đi rất yên bình, không có bất kỳ chiếc xe hay nhân vật khả nghi nào xuất hiện.

Tô Thiên Thanh thuận lợi đưa đối tượng hẹn hò đến nhà, Phùng Sở Sở tìm thấy chìa khóa trên người Nhan Cẩm Hi, hai người đàn ông, hợp lực dìu cô ta, đặt lên giường xong mới rời đi.

Mặc dù xảy ra chút vấn đề nho nhỏ, có điều, tất cả cuối cùng cũng kết thúc thuận lợi. Bởi vì sắc trời đã tối nên Phùng Sở Sở cũng không kéo Tô Thiên Thanh hỏi lung tung này nọ nữa, nói tạm biệt xong liền ai đi đường ấy.

Ngày hôm sau đến tòa soạn, Phùng Sở Sở vừa chỉnh trang lại tài liệu trong tay, vừa tính toán xem nên gọi điện cho Tô Thiên Thanh vào lúc nào, tốt nhất là gặp mặt nói chuyện, dò xét suy nghĩ thực sự trong lòng anh ta. Rất nhiều người mua tạp chí của bọn họ đều là phái nữ chưa lập gia đình, hết sức coi trọng suy nghĩ của những anh chàng rùa vàng chưa kết hôn. Tốt nhất có thể moi móc sạch sẽ từng chi tiết về bọn họ, sau đó dựa theo sở thích của họ mà chỉnh trang bản thân, từ đó có thể câu được một đực lang quân như ý.

Vào thời điểm bận rộn như vậy, đột nhiên một tiếng gõ cửa lại vang lên, Phùng Sở Sở nói “Mời vào”, cửa liền mở ra. Người bước vào là Lưu Dục, Phùng Sở Sở cũng không thấy ngạc nhiên, cho là anh ta đến để mang ảnh chụp ngày hôm qua tới cho mình.

Nhưng khi nhìn tay Lưu Dục lại thấy trống trơn, lại nhìn sắc mặt của anh ta, cũng rất ngưng trọng. Điều này khiến cho Phùng Sở Sở có cảm giác rất xấu, dường như sắp có tai họa đến nơi.

Sau khi ngồi xuống, Lưu Dục trầm tư trong chốc lát mới từ từ nói: “Tôi vừa mới nhận được điện thoại, tối hôm qua, Nhan Cẩm Hi bị người ta cưỡng bức.”

Đầu của Phùng Sở Sở lập tức to ra, sau đó Lưu Dục nói những gì, cô căn bản không nghe lọt. Chuyện này không giống như những chuyện trước đó, những vụ như thế này, nếu làm lớn, đối với tòa soạn các cô mà nói, đơn giản chính là trăm hại mà không có lấy một lợi.

Cô nhìn cặp môi đang tung bay của Lưu Dục, chợt nắm lấy tay anh ta, ra lệnh: “Mau, đưa tôi đi gặp cô ta.”

Vội vàng chạy đến nhà Nhan Cẩm Hi, cô ta trở về sau khi báo án ở đồn cảnh sát. Cảnh sát cũng đã tới nhà cô ta, tìm kiếm chứng cứ ở hiện trường, hỏi thăm qua hàng xóm và nhân viên quản lý. Lúc Phùng Sở Sở chạy tới bọn họ đã đi rồi, trong nhà chỉ có Nhan Cẩm Hi và mẹ cô ta, hai người ngồi trong phòng khách, một thì không ngừng khóc, một thì thỉnh thoảng lại an ủi.

Bà Nhan vừa nhìn thấy người của tạp chí, đơn giản không kìm được cơn giận, bắt đầu mắng: “Mấy người các cô, làm ăn kiểu gì vậy, thậm chí cả an toàn của con gái tôi cũng không bảo vệ được? Tòa soạn các cô có phải trừ kiểm tiền ra thì không biết làm gì khác không hả?!”

Phùng Sở Sở mặc dù cảm thấy mình không làm gì sai, nhưng nghĩ đến những gì Nhan Cẩm Hi đã gặp phải liền không muốn so đo với mẹ của cô ta nữa, còn lên tiếng an ủi: “Thực xin lỗi, bác Nhan, chúng tôi cũng không ngờ tới mọi việc lại thành ra thế này.”

“Các người không ngờ tới?” Bà Nhan không chỉ không hết giận, còn tức đến hừ người, “Các người là lợn hết à? Một cô gái xinh đẹp như con gái tôi lại bị các cô làm hại. Các người chờ đấy, tôi nhất định sẽ kiện tòa soạn của các người, không kiện được các người tôi sẽ không bỏ qua!”

“Chuyện này, bác Nhan, thực ra chuyện này không như bác nghĩ đâu.” Phùng Sở Sở tập tễnh đứng, cảm thấy rất mệt mỏi. Nhưng nhìn khí thế của bà Nhan lại không dám ngồi xuống, chỉ có thể níu lấy Lưu Dục cố gắng đứng.

“Đừng có nói nữa, dù sao lần này, tôi nhất định phải đòi lại công bằng cho con gái tôi!”

“Nhan tiểu thư bị người ta thi bạo tại nhà, không liên quan gì đến tòa soạn hết.” Lưu Dục đột nhiên sừng mặt lên nói từng câu từng chữ.

“Cậu nói cái gì?” Bà Nhan nghe vậy, không nhịn được lại tiếp tục mắng, “Nó đi tham gia cuộc tranh tài do các người tổ chức, khi về thì bị người ta khinh bạc, các người còn muốn chối bỏ trách nhiệm?”

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ bà đã nhầm rồi, chúng tôi không phải là muốn trốn tránh trách nhiệm, mà chúng tôi căn bản không có trách nhiệm gì cả.” Lưu Dục vẫn mặt không đổi sắc, trấn định nói. “Vừa rồi bà cũng đã nói, Nhan tiểu thư hẹn hò xong rồi, về đến nhà mới bị người ta khinh bạc trong nhà mình. Chuyện này không hề liên quan một chút nào đến tòa soạn cả, ai mà biết được là kẻ nào lén lén vào, thừa dịp Nhan tiểu thư ngủ rồi hành hung. Nếu như chuyện gì cũng muốn đẩy lên đầu tòa soạn, vậy chúng tôi cũng sẽ theo đến cùng.”

Phùng Sở Sở kéo kéo tay áo Lưu Dục, ý bảo anh ta đừng nói quá đáng quá. Mặc dù chuyện này thực sự không liên quan đến bọn họ, nhưng hôm qua Nhan Cẩm Hi uống rượu xong mới xảy ra chuyện, trong lòng cô ít nhiều cũng có chút băn khoăn. Nếu lúc đó cô ta không say rượu, có lẽ có thể thoát khỏi tràng bị kịch này.

Vốn tưởng bà Nhan nghe Lưu Dục nói vậy rồi, tâm trạng sẽ ổn định hơn một chút, nhưng bà ta chẳng những không tỉnh táo lại, còn càng thêm tức giận, cả người giống như một con rồng khổng lồ đang phun lửa. Bà ta vọt đến trước mặt Phùng Sở Sở, túm lấy cổ áo cô, khóc mắng, “Ai nói là không liên quan, chính là cái tên có tiền chết tiệt mà tòa soạn các cô tìm đến đã sàm sỡ Hi Hi nhà chúng tôi.”

Tô Thiên Thanh? Phùng Sở Sở và Lưu Dục cùng ngây người. Chuyện này lại phát triển đến bước này, thực sự là ngoài dự liệu của bọn họ rất nhiều.

Phùng Sở Sở đẩy bà Nhan ra, tập tễnh đi đến trước sofa, ngồi xuống, nhẹ giọng nói với Nhan Cẩm Hi: “Có thể nói với tôi tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không?”

Nhan Cẩm Hi ngẩng đầu lên, gương mặt đầy nước mắt nhìn Phùng Sở Sở, trong ánh mắt tràn ngập sự bất lực và kinh hoàng. Dáng vẻ kia, nhìn mà khiến Phùng Sở Sở đau lòng. Cô cũng là phụ nữ, đương nhiên hiểu, xảy ra chuyện như vậy đối với một người con gái mà nói có nghĩa là như thế nào. Chuyện đó sẽ hủy hoại cả cuộc đời của cô ấy, cũng có thể khiến cho cô ấy bị sốc, từ nay về sau không thể gượng dậy nổi.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không thiên vị bất cứ ai, tôi nhất định sẽ giúp cô.”

Nhan Cẩm Hi gạt đầu một cái, không để ý đến sự phản đối của mẹ mình, thuật lại những chuyện đã xảy ra với Phùng Sở Sở.

“Tối hôm qua, tôi uống một ít rượu. Sau đó được người ta đưa về nhà, đặt lên giường, sau đó, tôi liền thiếp đi.”

“Ừm, chuyện này tôi biết. Lúc ấy cô đúng là say, thậm chí đúng còn không vững, cho nên, Tô tiên sinh đã lái xe đưa cô về.”

“Cô xem, tôi đã nói rồi, là Tô Thiên Thanh đó làm chuyện tốt mà, các người lại còn muốn che chở cho hắn.” Bà Nhan nổi giận đùng đùng chen miệng nói.

Phùng Sở Sở vẫn không tức giận, chỉ nhàn nhạt giải thích: “Bác Nhan, thực ra thì chuyện này tôi cũng tận mắt nhìn thấy. Bởi vì lúc đó tôi và anh Lưu đây cũng lái xe đi theo sau xe Tô tiên sinh. Đến dưới lầu, là tôi tìm chìa khóa từ trong túi xách của cô Nhan, sau đó Tô tiên sinh và Lưu tiên sinh cùng dìu cô ấy vào trong nhà. Xong rồi thì cả hai người bọn họ đều cùng đi xuống lầu, là chính tôi thấy Tô tiên sinh rời đi. Cho nên tôi mới nói là người gây án khẳng định không phải Tô tiên sinh.”

“Chẳng lẽ hắn đi rồi thì không thể quay lại được sao?” Bà Nhan vẫn một mực chần chẫn, Tô Thiên Thanh chính là hung thủ.

“Tôi vừa mới nhìn cửa, dường như không có dấu vết bị nạy, nếu Tô tiên sinh đã đi rồi mà còn quay trở lại thì chắc cũng không vào được chứ.” Lưu Dục xoay người, chỉ chỉ cửa, đưa ra ý kiến của mình.

“Nhưng chìa khóa của Hi Hi nhà tôi cũng không thấy đâu. Ai mà bảo đảm được họ Tô kia đưa con gái tôi về xong không lên giữ chìa khóa lại để quay về mở cửa làm chuyện xấu chứ?”

Lưu Dục bị bà ta hỏi như vậy, có chút cứng họng. Tình huống lúc đó có chút loạn, chìa khóa đúng là ở trong tay Tô Thiên Thanh, sau khi bọn họ thả người lại trên giường liền đi ra cửa luôn, nhưng Tô Thiên Thanh có giữ chìa khóa lại hay không thì quả thực anh ta không để ý. Đối với chuyện mình không xác định, anh ta chưa từng nói ra miệng.

Bà Nhan thấy Lưu Dục không nói lời nào, đặc ý liếc Phùng Sở Sở một cái, giống như kẻ thắng cuộc vậy, vẻ u sầu trên mặt cũng vơi đi không ít.

Phùng Sở Sở không để ý đến ánh mắt của bà ta, tiếp tục hỏi Nhan Cẩm Hi: “Hôm qua cô say thành như vậy, có thể khẳng định người đã khinh bạc cô chính là Tô Thiên Thanh không? Cô có thấy rõ mặt của anh ta không?”

Nhan Cẩm Hi lắc đầu một cái, nói: “Không, thực ra thì tối qua xảy ra chuyện gì tôi căn bản không biết. Là sáng hôm nay, sau khi rời giường, tôi mới phát hiện, mình bị người ta, bị người ta khinh bạc...” Nói đến đây, Nhan Cẩm Hi lại không nhịn được bật khóc.

“Nếu vậy, cô Nhan, tốt nhất cô nên đến bệnh viện một chuyến. Tôi nghĩ trong người cô vẫn còn lại dấu vết của kẻ kia, sẽ có ích cho vụ án.” Lưu Dục đứng bên cạnh nghiêm túc nói, không hề cố kỵ đến cảm nhận của ba vị phái nữ ở đây.

“Chúng tôi đã đến bệnh viện rồi.” Bà Nhan thấy con gái vẫn khóc không ngừng, đành tự mình mở miệng giải thích, “Bác sĩ nói, trong cơ thể con bé không tìm được những thứ đó, nói là tên kia, có thể là mang bao.”

“Nếu như đã nói vậy thì sao cô Nhan lại có thể khẳng định mình bị người ta khinh bạc?” Lưu Dục đặt ra một câu hỏi rất mấu chốt. Theo như lời Nhan Cẩm Hi nói, cô ta căn bản không nhớ gì về chuyện lúc tối, vậy thì sao cô ta có thể cho ra kết luận mình bị sàm sỡ?

“Bởi vì,” Giọng nói của Nhan Cẩm Hi rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có Phùng Sở Sở mới có thể nghe rõ, “Buổi sáng, tôi phát hiện trên ga giường... có máu.”

Phùng Sở Sở và Lưu Dục liếc mắt nhìn nhau, vấn đề nan giải rồi. Không ngờ tới Nhan tiểu thư vẫn là hoàng hoa khuê nữ, chẳng trách bà Nhan lại tức giận như vậy. Chuyện thế này, đối với phụ nữ mà nói, thực sự là không thể bất hạnh hơn.

Phùng Sở Sở ôm lấy Nhan Cẩm Hi đã khóc đến nhũn người, không biết nói gì cho phải. Lưu Dục thì trái lại, đầu óc coi như vẫn tỉnh táo. Anh ta bước tới trước mặt Nhan Cẩm Hi, ngồi xổm xuống, hạ thấp giọng hỏi: “Cô Nhan, tôi có một câu hỏi, trừ những chuyện cô và mẹ cô nói trước đó ra, cô có còn chứng cứ nào khác chứng minh là Tô Thiên Thanh làm không?”

“Đương nhiên là có.” Bà Nhan đứng bên cạnh kêu lên, “Chúng tôi tìm thấy được một chiếc đồng hồ đeo tay trong nhà, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, giờ đã giao cho cảnh sát rồi. Tôi dám khẳng định, cái đồng hồ đó chính là của Tô Thiên Thanh kia.”

Mất thấy bà Nhan lại bắt đầu kích động, Phùng Sở Sở và Lưu Dục vội vàng cáo từ, chạy biến. Việc họ phải làm bây giờ chính là đi tìm Tô Thiên Thanh hỏi cho rõ ràng.

Lúc chạy đến công ty của Tô Thiên Thanh, thư ký nói anh ta đang họp, bảo bọn họ chờ một lúc. Nhưng Phùng Sở Sở đã lo đến mức chờ không nổi, vậy nên cô vọt vào phòng họp, kéo Tô Thiên Thanh ra ngoài, chẳng quan tâm đến những người khác ở trong phòng họp.

Tô Thiên Thanh mặt đầy vẻ mất hứng, gạt tay Phùng Sở Sở ra, hỏi: “Chuyện gì vậy, sao lại gấp đến thế?”

Phùng Sở Sở bị anh ta gạt ra, trọng tâm không vững, Lưu Dục vội vàng đỡ lấy cô từ phía sau, nhúu mày nói với Tô Thiên Thanh: “Cô gái hẹn hò với anh tối hôm qua, Nhan Cẩm Hi, sáng hôm nay đã đi báo án, nói cô ta bị người ta cưỡng bức.”

“Chuyện này có liên quan gì đến tôi sao?”

“Có.” Lưu Dục nói tiếp, “Giờ cô ta một mực chắc chắn, người cưỡng bức cô ta chính là anh. Bởi vì ở nhà cô ta tìm thấy một chiếc đồng hồ cao cấp, nhận định là của anh. Tô tiên sinh, tốt nhất anh nên kiểm tra xem, mình thực sự có đánh mất cái đồng hồ đeo tay nào không.”

“Không phải kiểm tra.” Tô Thiên Thanh khoát tay, mặt không thay đổi nói, “Tôi hôm qua, quả thực tôi đã đánh mất một cái đồng hồ đeo tay.”

32. Chương 32

Chương 32: Chân tướng rõ ràng

- Phá án, thực ra thì không phức tạp như tưởng tượng -

Tô Thiên Thanh hẹn hò với người khác, lại không được bị kéo vào án cưỡng bức. Điều này khiến cho cả tòa soạn Định nghĩa phụ nữ như sắp gặp đại địch. Tổng biên tập đỉnh Quang Minh đã bị hù cho sợ đến mức gần như muốn nhổ sạch vài cọng tóc không được nhiều lắm còn sót lại trên đầu mình. Những người khác cũng đều như con nhặng mất đầu, tùm tùm một chỗ thảo luận không ngừng, nhưng cũng chẳng thảo luận ra được gì thực tế.

Trong mọi người, chỉ có Phùng Sở Sở và Lưu Dục coi như tỉnh táo, không bị choáng váng. Hai người vui trong phòng làm việc, tỉ mỉ ngẫm lại chuyện hôm đó.

“Anh nhớ kỹ lại xem, hôm đó Tô Thiên Thanh rốt cuộc có để chìa khóa lại trong nhà chưa?” Phùng Sở Sở nhìn Lưu Dục, trên mặt có vẻ hơi lo lắng.

Lưu Dục suy nghĩ một chút, thành thực lắc đầu một cái, nói: “Chuyện này, tôi quả thực không thể chắc chắn mà trả lời cô được. Nhưng có một chuyện tôi rất khẳng định, đó là, chuyện kiểu này không thể liên quan đến Tô Thiên Thanh được.”

“Tại sao anh lại khẳng định như vậy?”

“Tô Thiên Thanh thiếu đàn bà sao?” Lưu Dục không đáp mà hỏi ngược lại.

“Không, chắc từ xưa tới nay chỉ có phụ nữ dính lấy anh ta thôi.”

“Đúng vậy, vì thế, anh ta căn bản không cần phải xông vào nhà người ta, làm chuyện đó. Anh ta có tiền, bộ dạng lại đẹp trai, có cả tá phụ nữ đồng ý lên giường với anh ta. Huống chi, bản thân Nhan Cẩm Hi chính là một trong số những người đang chủ động theo đuổi anh ta, nếu anh ta muốn phát triển với cô ta, có thể chọn cô ta vô địch, quang minh chính đại yêu đương. Cần gì phải làm chuyện hạ lưu như vậy?”

“Anh nói không sai. Những chuyện này tôi cũng đã tính qua, nhưng mà...” Phùng Sở Sở cảm thấy thực hao tâm tổn trí, ôm đầu kêu lên, “Đồng hồ đeo tay của anh ta bị rơi trong nhà Nhan Cẩm Hi, đây là chuyện rất phiền phức. Nếu ra tòa, đối với anh ta mà nói, đó là một chứng cứ bất lợi.”

“Nếu chúng ta có thể tìm được người chứng minh sau khi Tô Thiên Thanh đi từ nhà Nhan Cẩm Hi ra, vẫn luôn có người kia đi cùng, có lẽ có thể chứng minh anh ta trong sạch.”

Vừa nói đến đây, Phùng Sở Sở liền bốc hỏa, vỗ bàn một cái, mắng: “Nếu anh ta chịu nói đã tốt, anh xem, bây giờ lửa cháy đến móng rồi mà anh ta còn hỏi gì cũng không biết, cái gì cũng không chịu nói. Thật không biết trong lòng anh ta đang nghĩ cái gì.”

Nhớ đến tình cảnh ở văn phòng của Tô Thiên Thanh lúc sáng, Phùng Sở Sở lại thấy mình sắp tức điên lên. Cái tên kia, bày ra vẻ chuyện không liên quan đến tôi, giống như là chuyện người ta đang nôn nóng lo lắng chẳng hề liên quan đến anh ta vậy. Hỏi anh ta đêm đó đã làm những gì, lại cứng miệng nói là ngủ ở nhà.

Nhưng sau khi Phùng Sở Sở gọi điện về nhà anh ta, nghe quản gia Lý nói, đêm hôm đó anh ta căn bản không về nhà, mãi cho đến sáng hôm sau mới về.

Nói vậy, Tô Thiên Thanh thực sự rất khả nghi. Mặc dù anh ta không gây án thì cũng khẳng định là đã làm chuyện gì đó phải giấu diếm. Phùng Sở Sở đột nhiên có chút chán ghét với hình tượng của anh ta, vốn đang nghĩ là anh ta cũng là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa. Đặc biệt là qua cuộc đối thoại lần trước, biết được những gì bạn gái anh ta đã làm. Trong lòng Phùng Sở Sở đã dần dần thay đổi cái nhìn với anh ta.

Giờ xảy ra chuyện như vậy, anh ta lại tỏ ra thái độ kiêu đó, thật sự khiến cho người ta tức đến ngứa răng. Đặc biệt là cái mặt phớt lờ đó, chỉ bảo Chung Tiền danh gọi điện thoại cho luật sư của anh ta, ra vẻ là muốn đưa nhau lên tòa với người ta.

Phùng Sở Sở trở mặt ngay tại chỗ, cô vẫn muốn giúp anh ta áp chế chuyện này, nhưng khi thấy phản ứng của người trong cuộc, dường như cũng không thêm để ý nếu làm to chuyện. Thực ra thì anh ta cũng không sai, chuyện này nếu đối phương đã báo cảnh sát, sớm muộn gì cũng sẽ lớn chuyện, mà nếu anh ta thực sự không làm thì trái lại sẽ cho người ta ấn tượng về hình ảnh một người bị hãm hại oan uổng. Đối với anh ta, không nhất thiết là tất cả đều xấu.

Nhưng Phùng Sở Sở không nghĩ như vậy, đối với tòa soạn mà nói, chuyện này vô cùng trọng đại. Cho nên giờ cô cực kỳ chú ý đến nó, hy vọng có thể tận lực khống chế nó, không để cho truyền thông báo chí viết về chuyện này. Mà việc cô phải làm bây giờ, chính là nhanh chóng tìm ra đầu mối hữu dụng trước khi lớn chuyện, nếu có thể giúp cảnh sát bắt được tội phạm thực sự thì mới yên tâm được.

Để nhanh chóng tìm được đầu mối, Phùng Sở Sở tạm thời bỏ lại công việc trên tay, không làm biên tập mà chuyển qua làm thám tử. Cô nhìn khắp văn phòng, chỉ thấy có Đại Chí là rảnh rỗi nhất nên bảo anh ta đưa mình đến nhà của Nhan Cẩm Hi, định tìm cô ta hỏi vài chuyện nữa.

Lúc xe đỗ lại dưới lầu, Phùng Sở Sở vịn vào nạng, chậm rãi ra khỏi xe. Đại Chí chạy tới đỡ cô, lúc hai người chuẩn bị lên lầu, chợt thấy ở chiều nghỉ dưới lầu có một người đàn ông, lén lén lút lút ngó dáo dác. Thấy bọn họ nhìn qua, hắn vội vàng rút đầu lại, nhanh chóng chạy mất.

Phùng Sở Sở chỉ liếc người nọ một cái, lại cảm thấy có chút quen mắt. Nhất thời lại không nghĩ ra đó là ai, liền mặc kệ, để Đại Chí dìu lên lầu, ấn chuông cửa.

Chuông kêu một lúc lâu vẫn không có ai ra mở cửa. Đại Chí có chút nghi ngờ, lẩm bẩm: “Không có nhà, chẳng lẽ đi ra ngoài?”

Phùng Sở Sở nhìn anh ta một cái, lại bắt đầu gõ cửa, sau khi gõ chừng mười cái, cửa cuối cùng cũng mở ra. Nhan Cẩm Hi đứng trước cửa, sắc mặt tiêu tụy, đẩy về mất ngủ. Thấy Phùng Sở Sở, cô ta có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn lịch sự mời hai người vào trong nhà.

Phùng Sở Sở ngồi xuống xong, thấy Nhan Cẩm Hi vội vàng định châm trà tiếp đãi bọn họ liền gọi cô ta lại, bảo cô ta ngồi xuống bên cạnh mình, chậm rãi mở miệng nói: “Nhan tiểu thư, tôi biết bây giờ tâm trạng cô không tốt lắm, có điều, tôi vẫn muốn hỏi một chút, hai ngày nay cô có nhớ ra được gì nữa không?”

Nhan Cẩm Hi lắc đầu một cái, thân thể từ từ co lại, giống như một con thỏ bị khiếp sợ, trong mắt người khác, nhìn đau lòng vô cùng. Phùng Sở Sở không nhịn được vươn tay ôm lấy cô ta, mở miệng an ủi nói: “Cô yên tâm, cảnh sát nhất định sẽ tìm ra gã đó.”

“Có phải chị không tin là chuyện này do Tô Thiên Thanh làm đúng không?” Nhan Cẩm Hi chợt ngẩng đầu lên hỏi.

“Chuyện này, nói thực,” Phùng Sở Sở gật đầu nói, “Tôi quả thật không tin là Tô Thiên Thanh làm.”

“Thực ra, tôi cũng không tin là Tô tiên sinh làm.” Lời Nhan Cẩm Hi nói ra, vô cùng ngoài dự đoán của Phùng Sở Sở.

“Sao cô lại nói vậy?”

“Mặc dù tôi tiếp xúc với Tô tiên sinh không được nhiều, nhưng tôi cảm thấy, anh ta không phải loại đàn ông bỉ ổi như vậy. Hơn nữa, anh ta không có lý do gì để làm vậy, dù sao bây giờ cũng là tôi đang chủ động theo đuổi anh ta. Nếu anh ta làm vậy, thực sự là quá mạo hiểm.”

Nhan Cẩm Hi mặc dù đã chịu tổn thương rất lớn nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, những lời cô ta nói ra khiến cho Phùng Sở Sở hết sức bội phục. Xem ra, cô ta cũng không phải là người có đầu óc đơn giản, chỉ biết gào thét lung tung như phát cuồng.

“Nhan tiểu thư, cảm ơn cô đã tin tưởng Tô tiên sinh. Tôi nghĩ anh ta cũng sẽ giống tôi, rất cảm kích với sự tín nhiệm của cô.” Phùng Sở Sở không biết Tô Thiên Thanh có cảm kích trong lòng hay không, có điều, anh ta hẳn cũng không phải là người không biết điều. Nếu Nhan Cẩm Hi có thể giữ thái độ tín nhiệm với Tô Thiên Thanh, trái lại lại là chuyện vô cùng có lợi.

Trong đầu Phùng Sở Sở bỗng nhiên lại thoáng qua gương mặt của người đàn ông lúc nãy, mặc dù không rõ người nọ là ai, nhưng cô vẫn cảm thấy cần phải nhắc nhở Nhan Cẩm Hi một chút.

“Phải rồi, vừa nãy ở dưới lầu tôi thấy một người đàn ông, lén lén lút lút, không biết muốn làm gì. Có thể là ăn trộm chẳng, bình thường cô ở nhà một mình cũng phải cẩn thận.”

“Đàn ông, trông như thế nào?” Nhan Cẩm Hi trở nên rất căng thẳng, kéo tay Phùng Sở Sở hỏi dồn.

Phùng Sở Sở thấy cô ta căng thẳng, biết là vì chuyện xảy ra gần đây, trong lòng cô ta hẳn rất sợ hãi, vậy nên cô hạ giọng, dịu dàng nói: “Cô đừng lo, nếu cô cảm thấy sợ thì tìm một người bạn đến nhà ở cùng. Bình thường đừng dễ dàng mở cửa cho người lạ, tôi nghĩ sẽ không có gì xảy ra đâu.”

“Không phải không phải, tôi không có ý đó, chị mau nói cho tôi biết, người đàn ông kia trông thế nào?” Tâm trạng của Nhan Cẩm Hi có chút kích động, gương mặt dần dần đỏ lên.

“Cô đừng gấp, nghe tôi nói từ từ.” Phùng Sở Sở cẩn thận nhớ lại, nói, “Người đàn ông kia dáng người hạng trung, thấp hơn so với anh đồng nghiệp này của tôi khoảng năm cm. Hơi gầy, mắt hơi nhỏ nhưng rất có thần, lúc nhìn người khác, ánh mắt rất hung hãn. À đúng rồi, trên tay anh ta hình như còn xách theo một cái túi mua hàng màu xanh, cứ nhìn quanh quất dưới lầu nhà cô, vừa thấy đã biết không phải người tốt.”

Sắc mặt Nhan Cẩm Hi vừa đỏ vừa trắng, không ngừng biến đổi màu sắc, cuối cùng trên trán lại rịn ra từng giọt mồ hôi, môi cũng không ngừng run rẩy. Phùng Sở Sở thấy cô ta như vậy, cảm thấy có chút không ổn, mới vừa mở miệng bảo Đại Chí đi lấy cốc nước đã thấy Nhan Cẩm Hi vọt đứng dậy từ trên ghế, vọt vào trong phòng.

Phùng Sở Sở và Đại Chí liếc mắt nhìn nhau, đều không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mấy phút sau, Nhan Cẩm Hi lại chạy ra từ trong phòng, tay cầm một khung ảnh, giơ ra trước mặt Phùng Sở Sở.

“Người chị nhìn thấy, có phải anh ta không?”

“A, lại là anh ta?!” Phùng Sở Sở kích động kêu lên, lắc chiếc khung ảnh trên tay, hỏi dồn, “Anh ta là ai vậy?”

“Sao vậy, cô biết anh ta à?” Đại Chí ghé qua, liếc mắt nhìn người trong ảnh, hình như hơi giống người dưới lầu lúc nãy. Nhưng nghe giọng điệu của Phùng Sở Sở, hình như không chỉ đơn giản như vậy.

“Trước kia tôi đã từng gặp người này.”

“Chị biết anh ta?”

Phùng Sở Sở gật đầu một cái nói: “Khoảng mấy tháng trước, chính là lúc cuộc thi Bạn gái cuối cùng của triệu phú vừa mới bắt đầu ghi danh. Có một buổi tối, tôi tan làm muộn, bị người này theo dõi. Anh ta túm tóc tôi ngay ở cửa công ty, còn tạt axit đầy mặt tôi nữa.”

“Axit?!!!!” Nhan Cẩm Hi và Đại Chí đồng thời kêu lên. Nhìn hai má nhẵn mịn của Phùng Sở Sở, nào có dấu vết giống như từng bị tạt axit?

“Thực ra thì chỉ là nước thôi.” Phùng Sở Sở vội vàng thêm thêm một câu, không muốn để cho mọi người hiểu lầm hơn.

“Thì ra là anh ta đã đi tìm chị. Thực ngại quá.” Nhan Cẩm Hi yếu ớt nói, mặt đầy vẻ xin lỗi, “Tôi cứ tưởng là, sau khi tôi chia tay với anh ta, anh ta sẽ lý trí hơn một chút. Không ngờ tới anh ta lại vọng động như vậy, rất may là chẳng qua chỉ là nước, nếu không, tôi thực sự không thể nào tha thứ cho bản thân mình.”

Phùng Sở Sở đã hiểu chuyện gì xảy ra, chẳng qua là không ngờ tới, Nhan Cẩm Hi chính là người bạn gái trong miệng gã kia. Cô vốn tưởng là, cô gái kia nhất định là loại chê nghèo kén giàu, thích vịn cành cao. Nhưng giờ nhìn lại Nhan Cẩm Hi, lại thấy cô ta và tưởng tượng của mình hoàn toàn khác nhau. Quả nhiên trên thế giới này, có nhiều chuyện nếu như dùng ánh mắt quá chủ quan để nhìn nhận thì sẽ thấy chênh lệch rất nhiều.

Chuyện cần hỏi cũng đã hỏi được kha khá, Phùng Sở Sở đứng dậy muốn cáo từ. Trước lúc ra khỏi cửa, cô đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Cô nhặt được chiếc đồng hồ đeo tay kia ở chỗ nào?”

“À, là trên ghế salon ở trong phòng khách.” Nhan Cẩm Hi quay đầu lại chỉ chỉ ghế salon, giải thích.

Phùng Sở Sở không nói gì thêm, xoay người bỏ đi. Trên đường về, cô đã nghĩ ra được đại khái. Đồng hồ của Tô Thiên Thanh, hẳn là bị cô ta không cẩn thận kéo rớt lúc đỡ Nhan Cẩm Hi. Lưu Dục cũng đã nói, lúc bọn họ đỡ Nhan Cẩm Hi vào nhà đã đặt cô ta trên sofa trước, sau đó mới tìm được phòng cô ta, đỡ cô ta qua. Cho nên, đồng hồ đeo tay mới rơi trong phòng khách chứ không phải là căn phòng mà mọi người tưởng tượng.

Mặc dù Tô Thiên Thanh không chịu nói một đêm kia anh ta đi đâu, nhưng Phùng Sở Sở vẫn tin anh ta sẽ không, cũng không cần phải làm một chuyện như vậy. Trái lại, gã đàn ông dưới lầu kia, bạn trai cũ của Nhan Cẩm Hi lại có vẻ rất khả nghi.

Chuyện sau đó, phát triển cũng rất thuận lợi, thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người. Nhan Cẩm Hi báo chuyện bạn trai cũ loanh quanh dưới nhà cô ta và tập kích Phùng Sở Sở cho cảnh sát đang điều tra vụ án của cô ta. Những cảnh sát kia đã xử lý qua bao nhiêu vụ án như vậy, kinh nghiệm rất phong phú, tùy tiện suy nghĩ cũng luận ra đạo lý trong đó.

Vậy nên lập tức bắt người lại, cả đêm tra hỏi. Gã kia cũng chỉ là dân thường, nhìn dáng vẻ thối nát phạm nhân của cảnh sát, chối mấy lần rồi cũng nhận hết.

Thì ra, gã vì chuyện Nhan Cẩm Hi chia tay với mình mà vẫn ghi hận trong lòng. Đầu tiên là dùng nước giả làm axit đi tạt Phùng Sở Sở, sau này lại biết được bạn gái đã vào tận chung kết, càng không nín được cơn giận. Vậy nên cả ngày nấp dưới lầu nhà cô ta, định gây phiền phức cho cô ta.

Buổi tối hôm đó, gã thấy hai người đàn ông đưa Nhan Cẩm Hi về, cơn giận tích lũy lâu ngày đã lên đến cực điểm. Nhưng vì sức vóc không đủ, không đánh lại nổi hai người nên đành đứng yên. Không ngờ, hai người kia đi lên không bao lâu đã xuống hết. Lúc này gã cảm thấy, đây là một cơ hội rất tốt.

Gã dùng chiếc chìa khóa nhà Nhan Cẩm Hi đã lén làm trước kia, chạy vào phòng. Thấy cô ta uống say, ngủ rất trầm. Vậy nên mới làm ra chuyện như vậy. Sau đó trước khi đi còn thuận tay cầm chìa khóa nhà cô ta theo, định đánh hết cả chùm, lần sau thừa dịp cô ta không ở nhà sẽ lén vào tìm chứng cứ giữa cô ta và gian phu.

Chuyện rốt cục cũng rõ ràng, Phùng Sở Sở nghe Lưu Dục thuật lại những gì nghe được, thở phào nhẹ nhõm một tiếng. Tổng biên tập đứng một bên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, không hành hạ vài cọng tóc ít ỏi trên đầu mình nữa.

“Có một chuyện, tôi hơi khó hiểu.” Tổng biên tập xoa đầu, mở miệng nói, “Tên này, đến nhà người ta làm chuyện xấu, lại còn mang theo bao trên người?”

“Theo như lời hần nói thì là như vậy.” Lưu Dục hắng giọng một tiếng, đáp, “Thực ra ngay từ đầu hần vẫn muốn lên giường với Nhan Cẩm Hi. Đáng tiếc ý chí của cô nương nhà người ta kiên định, không hề lung lay. Nhưng hần cũng là một kì nhân, không hề từ bỏ, kết quả, trên người lúc nào cũng dự phòng một hai cái, nghĩ rằng nhờ đâu có một ngày giai nhân động lòng, có thể lập tức nắm lấy cơ hội. Lâu dần hần cũng thành thói quen, mỗi lần đi gặp Nhan Cẩm Hi đều quen tay mà lấy hai cái bao bỏ vào túi.”

“Kì nhân...” Phùng Sở Sở lặp lại đánh giá này của Lưu Dục, đột nhiên nở nụ cười. Chuyện này, kết quả sau cùng, thực sự cũng chỉ có thể dùng chữ “Kì diệu” để hình dung.

33. Chương 33

Chương 33: Đàn ông chạy mất

- Đàn ông chạy mất, có khi, là do bạn gái vô ý thức, từng bước một đẩy ra ngoài -

Phùng Sở Sở gọi điện thoại cho Tô Thiên Thanh, báo cáo tình huống vụ án của Nhan Cẩm Hi cho anh ta. Tô Thiên Thanh lại chỉ nhàn nhạt buông một câu “Biết rồi” xong nói tạm biệt, cúp máy thẳng. Khiến cô giận đến mức hận không thể ném bay cái điện thoại trong tay.

Mấy ngày tiếp theo, cô cũng không liên lạc với Tô Thiên Thanh, dù sao hai đối tượng hẹn hò còn lại, thời gian ăn cơm đã được sắp xếp xong xuôi. Đến lúc đó xuất hiện đúng lúc là được rồi. Một ngày nay, vì chuyện của Nhan Cẩm Hi, cô vẫn bận bịu chạy đông chạy tây, cũng chẳng có thời gian mà chăm lo cho công việc của bản thân.

Giờ vất vả lắm tất cả mới quay lại quỹ đạo, cô lại lao vào làm việc, vội vàng viết bản thảo cho kỳ mới nhất. Trong lúc thuận tay lật giở mấy tờ báo khác để tìm cảm hứng, cô bỗng nhìn thấy một tấm ảnh, tấm ảnh này chụp lại cảnh Nguyễn Trữ Khanh và Tô Thiên Thanh đang ăn cơm. Có điều, bởi vì phóng viên không vào được trong nhà hàng, khoảng cách rất xa nên chỉ có thể chụp qua kính. Người trong hình cũng rất mờ, chỉ có thể mơ hồ nhận ra được là nam hay nữ.

Có điều, cái Phùng Sở Sở để ý không phải là Nguyễn Trữ Khanh hay Tô Thiên Thanh, thứ cô chú ý đến là một bóng người trong góc của tấm hình. Người này cũng không ở trong nhà hàng mà đứng trước tấm cửa kính sát đất của nhà hàng, quay đầu mặt nhìn vào bên trong. Có điều vì khoảng cách xa, hơn nữa mục tiêu của phóng viên không phải hẳn nên chụp cũng không được rõ ràng.

Phùng Sở Sở chỉ cảm thấy bóng lưng của người này có chút quen mắt, nhưng muốn cô nói ra người kia là ai thì lại không được. Cô cảm tờ báo âm thầm bật cười, xem ra bản thân làm thám tử đam mê nghiện rồi, tùy tiện thấy một người mà cũng cảm thấy khả nghi. Người này, có lẽ chỉ là một kẻ lang thang muốn ăn cơm mà không có tiền, hoặc cũng là một phóng viên, chẳng qua là bị đồng nghiệp chụp luôn vào. Nhưng không ngờ lại đăng lên báo, để cô nhìn thấy, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Bỏ qua những chuyện này, cô lại tiếp tục công việc. Dương Quang mấy ngày nay có chút kỳ quái, kể từ khi ông anh đến gặp cô, anh bắt đầu không thích đến tìm cô, có thể là sợ cô hỏi sự việc tiến triển thế nào. Thực ra thì anh quá lo lắng, Phùng Sở Sở bản thân không hề nghĩ đến chuyện nhà cửa kia. Cô thậm chí còn có chút sợ Dương Quang sẽ nhắc lại chuyện đó với mình, bởi vì hiện giờ, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị xong tinh thần để kết hôn. Mặc dù tuổi của cô đã sớm rành rành ra đó, người xung quanh cũng đang thúc giục, nhưng cô vẫn không hạ quyết tâm nổi.

Cô bỗng nhớ tới, trước đây rất lâu, Nguyễn Trữ Khanh đã từng nói với cô một câu: “Nếu như khi cậu và một người đàn ông, đã hội đủ tất cả những điều kiện để kết hôn rồi mà vẫn không có nổi kích động muốn kết hôn thì cậu nên suy tính lại xem người đàn ông đó có hợp với cậu hay không.”

Đối với chuyện trong đầu đột nhiên bật ra những lời này, cô không khỏi cảm thấy hoảng hốt trong lòng, không hiểu tại sao, lúc ấy khi nghe câu này, cô cũng không suy nghĩ gì. Nhưng giờ phút này nghĩ đến, nó lại giống như một cái gai, găm sâu vào tim, không sao nhổ ra được, cũng khiến cho cô cảm thấy có chút đau đớn.

Mà đồng thời lại có một chuyện khác khiến cho cô càng thêm nhức đầu hơn. Đó chính là buổi hẹn phỏng vấn của đài truyền hình từ thuở xa lắc xa lơ kia. Mặc dù chỉ là tiết mục ghi hình, không có cảm giác áp lực như truyền hình trực tiếp nhưng đối với Phùng Sở Sở lần đầu tiên lên ti vi mà nói, vẫn căng thẳng đến mức cả đêm mất ngủ.

Quá trình ghi hình thực ra cô đã sớm rõ ràng, cũng đã đến hiện trường quan sát, cảm nhận không khí một lượt. Nhìn dáng vẻ chạy ngược chạy xuôi bận bịu của nhân viên hậu cần, cô cảm thấy nếu như mình ngồi ở chính giữa, khi bị ánh đèn rọi vào mặt, có lẽ tất cả những gì đã suy nghĩ đêm qua sẽ quên sạch sành sanh mất.

Có điều cô vẫn rất nghiêm túc tiến hành chuẩn bị. Đầu tiên là để Nguyễn Trữ Khanh đi theo mình mua một bộ đồ phù hợp với chương trình, công việc hóa trang linh tinh, đương nhiên là có nhân viên trang điểm của chương trình lo liệu, cô không cần lo. Mà việc cô cần làm nhất chính là xem cho kỹ kịch bản của tổ chương trình đưa tới. Đối chiếu các vấn đề mà nghĩ ra đáp án hoàn hảo trước. Dù đến lúc chính thức ghi hình cũng không thể chuẩn bị xong tất cả những câu hỏi, nhưng cô vẫn hy vọng mà suy nghĩ lâu hơn một chút, cô không muốn bị người ta hỏi đến mức trợn mắt há mồm trước ống kính.

Buổi ghi hình chính thức được sắp xếp vào nửa tháng sau, Tô Thiên Thanh đã hoàn thành vòng tiếp xúc đầu tiên với năm ứng cử viên, trong lòng đã có đánh giá. Nhưng hiện giờ, tất cả đọc giả lại hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng anh ta. Mọi người ngày ngày chạy theo đủ loại tin đồn, tìm kiếm tin tức mà mình cảm thấy hứng thú từ trong lượng báo viết khổng lồ mà phân tích xem năm vị mỹ nữ cuối cùng, ai mới có khả năng là người chiến thắng phút chót.

Chương trình mà Phùng Sở Sở xuất hiện lần này, thực ra cũng là để góp thêm một viên gạch cho hoạt động này. Tất cả mọi người đều trông chờ có thể moi ra được tin tức nặng ký nào đó từ miệng của cô. Mặc dù những vị khách khờ khạo chỉ xem thôi cũng đã hiểu, chưa đến giờ phút cuối cùng, không ai biết ai chết vào tay ai. Nhưng lòng hiếu kỳ của con người vốn là như vậy, chỉ sợ dù biết rõ không thể lấy được tin gì hữu dụng nhưng vẫn ôm hy vọng, muốn xem cho rõ ràng.

Đến ngày thu hình, chân của Phùng Sở Sở trên căn bản đã khởi hân, trừ chạy nhanh hay nhảy nhót ra thì những động tác cơ bản xem như không có vấn đề gì. Cho nên cô cũng không gọi Dương Quang đưa mình đến Đài truyền hình mà bắt taxi qua đó.

Tất cả đều tiến hành thuận lợi, nhân viên hiện trường của chương trình đều là những người làm việc chuyên nghiệp, biết Phùng Sở Sở lần đầu tiên lên hình nhất định có nhiều điểm không thích ứng cho nên đã cung cấp cho cô rất nhiều ý kiến mang tính chuyên nghiệp, khiến cô thấy an tâm hơn không ít. Mà khi cô nhìn thấy Yến Tử và Lưu Dục chân trước chân sau đi tới, trong lòng lại càng thấy bình ổn.

Hai người bọn họ là do tổng biên tập cố ý phái tới để chăm sóc cho cô, Yến Tử được sung làm trợ lý của nhân vật, còn Lưu Dục thì vẫn hành nghề cũ, phụ trách công việc chụp ảnh.

Hóa trang xong, luyện tập với dẫn chương trình một lúc, Phùng Sở Sở ngồi giữa sân khấu, cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Khi nhạc dạo của chương trình vang lên, cô thậm chí còn cảm thấy mình đã tràn đầy tự tin, có thể đối phó với bất kỳ câu hỏi xảo trá tai quái nào.

Nhưng khi người dẫn chương trình nói xong lời dạo đầu, lịch sự chào hỏi với cô xong, ngay câu hỏi đầu tiên đã khiến cho cô cảm thấy có chút giật mình.

“Chào Phùng tiểu thư, trong tay tôi có một báo cáo thăm dò qua internet, trên đó thể hiện, ước chừng có khoảng bảy mươi phần trăm bạn đọc trên mạng tin rằng, cuộc tranh tài lần này thực ra đã sớm định sẵn người chiến thắng. Đối với sự phản hồi như vậy, cô có suy nghĩ gì?”

Phùng Sở Sở hiển nhiên có chút phát mộng, bình thường cô xem ti vi, câu hỏi đầu tiên đều là những thứ không liên quan, cái kiểu cho dù trả lời thế nào cũng không bị sai. Nhưng tình hình trước mắt cô có chút ngượng ngập, một vấn đề lắt léo như vậy bày ra trước mắt, khiến cho cô cảm thấy khó mà đón đầu được.

Có điều, cô chỉ trầm tư chừng năm giây đã bắt đầu trả lời: “Tôi nghĩ là bất cứ một cuộc tranh tài nào, trước khi có được kết quả, tất cả mọi người đều sẽ có những suy đoán khác nhau. Có điều tôi nghĩ chắc trong con mắt của mỗi người đều sẽ có một người chiến thắng cuối cùng. Vậy tại sao chúng ta không kiên nhẫn một chút, cho Tô Thiên Thanh tiên sinh một chút thời gian, để anh ấy chọn lựa người mà anh ấy thấy hài lòng nhất trong đồng đảo các vị mỹ nữ.”

Câu trả lời của Phùng Sở Sở thực ra chẳng hề liên quan mấy đến câu hỏi, có điều, trong khoảng thời gian ngắn, cô thực sự không biết nên nói gì.

Nữ dẫn chương trình chỉ cười nhạt, hiển nhiên cũng không có ý định bỏ qua cho Phùng Sở Sở, tiếp tục theo sát không rời nói: “Nói vậy có nghĩa là cuộc thi này tuyệt đối công bằng, không hề có hiện tượng sắp đặt kết quả?”

“Không có.” Phùng Sở Sở ngừng một lúc, cuối cùng cũng trả lời thẳng vào vấn đề. “Tôi nghĩ cuộc thi này

hoàn toàn là lấy ý kiến của bản thân Tô tiên sinh làm nguyên tắc, cho nên dù chúng tôi có muốn để một ứng viên nào dễ dàng qua cửa thì cũng hoàn toàn không thể. Bởi vì bản thân Tô tiên sinh có quyền phủ quyết.”

“Vậy nếu chính Tô tiên sinh chỉ định muốn sắp đặt kết quả thì sao?”

“Anh ấy hoàn toàn không phải làm như vậy, nếu như anh ấy thực sự thích một cô gái, vậy anh ấy có quyền giữ cô ấy lại cuối cùng, như vậy không thể nói là sắp đặt kết quả được, bởi vì cưới vợ thực ra là lấy suy nghĩ của anh ấy làm chủ. Tất cả mọi ứng viên, không phải là đang tranh tài chạy bộ, không có trọng tài, cũng không có máy tính giờ. Việc duy nhất các cô gái đó phải làm là thể hiện ra mặt chân thật nhất của bản thân, để Tô tiên sinh hiểu rõ bọn họ hơn. Cho nên cuộc thi này không có thắng bại, chỉ có thích hợp hay không mà thôi.”

Phùng Sở Sở nói một lèo xong những lời này, chỉ cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, lại nhìn xuống dưới sân khấu một cái, Yến Tử và Lưu Dục đều đang mỉm cười nhìn mình, vậy nên, trong lòng càng thêm vững tâm.

Nữ dẫn chương trình không hỏi thêm gì về vấn đề này nữa mà bắt đầu hỏi vài tin tức chi tiết phía sau hậu trường theo kịch bản, dần dần khiến cho Phùng Sở Sở tỉnh táo lại, trở nên hoạt ngôn và tự nhiên hơn.

Đến khi Phùng Sở Sở cảm thấy tất cả đều tiến vào quỹ đạo như dự định, có thể nhẹ nhàng ứng phó, nữ dẫn chương trình giao hoạt lại một lần nữa ném ra một vấn đề mà cô không thích.

Đúng vào lúc xem qua giới thiệu ngắn gọn về năm ứng cử viên xong, nữ dẫn chương trình đột nhiên chỉ vào một tấm ảnh trên màn hình, cười nói với Phùng Sở Sở: “Phùng tiểu thư, theo như tôi được biết, người trên màn hình chính là cô Nguyễn Trữ Khanh, thực tế thì về mặt riêng tư, cô ấy chính là bạn của cô?”

Tấm ảnh này rất có cảm giác gây cười, đó là cảnh khi Phùng Sở Sở bị thương ở chân nằm trong viện, Nguyễn Trữ Khanh đang ngồi trước giường bệnh thăm cô. Mặc dù cô biết, chuyện mình và Nguyễn Trữ Khanh là bạn sớm muộn gì cũng có thể bị truyền ra. Nhưng cô tuyệt đối không ngờ tới, cái tiết mục vốn cùng chung một nhà với tòa soạn của bọn họ nhưng thực chất là tiết mục của người mình lại công khai nêu ra vấn đề này với cô. Một vấn đề dễ dàng gây tranh cãi như vậy, không phải bọn họ nên tận lực né tránh, càng ít hỏi càng tốt hay sao?

Hơn nữa, bọn họ chọn tấm ảnh kiểu gì thế này? Phùng Sở Sở mặc dù không tức giận vì chuyện bọn họ để lộ ra chuyện này thì cũng bị tấm ảnh này làm cho tức chết. Cô ở trong ảnh, chân bó thạch cao, bị treo ngược lên cao. Đầu bù tóc rối, mặt mộc không trang điểm, thực sự là muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu khó coi, không chút tương xứng với vẻ đẹp chính tề ngày hôm nay của cô. Như vậy chẳng khác nào tuyên bố trước mặt mọi người, Phùng Sở Sở cô, thực ra cũng chỉ có cái mặt tròn như mặt trăng mà thôi, trừ chuyện đó ra, tất cả đều là nhờ sự thần kỳ của trang điểm.

Dẫn chương trình thấy Phùng Sở Sở suy tư không nói lời nào, để tránh cho không khí tế nhị, chỉ có thể tự mình nêu thêm chút lời giải thích bộc bạch, thuận tiện đặt câu hỏi lần nữa, nhắc Phùng Sở Sở trả lời.

Phùng Sở Sở mặc dù rất khó chịu trong lòng nhưng trên mặt vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đáp: “Thật ra thì tôi và Nguyễn tiểu thư là bạn học thời đại học, cho nên nói chúng tôi là bạn bè, không hề sai một chút nào.”

“Vậy quay lại vấn đề lúc đầu, các bạn trên mạng thực sự cũng rất muốn biết, Nguyễn tiểu thư có thể đi đến bước này, có phải là vì có cô Phùng hay không? Dù sao, ở vòng tranh tài lần trước, Nguyễn tiểu thư đã xảy ra sai lầm không nhỏ mà vẫn có thể đứng trong top năm, quả thực ngoài dự đoán của mọi người.”

“Kỳ thực chuyện là thế này, vấn đề lúc đó của Nguyễn tiểu thư, sau đó đã được chúng tôi điều tra, là bởi vì đường chỉ ở khóa kéo bị đứt, hơn nữa lúc chụp ảnh lại bị ứng viên bên cạnh không cẩn thận giẫm vào nên mới đột nhiên rơi xuống. Tôi nghĩ Nguyễn tiểu thư thực chất cũng chỉ là người bị hại, không đáng phải chịu quá nhiều lời trách móc nặng nề. Về phần chuyện cô ấy tiến vào vòng chung kết cuối cùng thì không hề liên quan đến tôi. Trước đó tôi cũng đã nói rồi, cuộc thi này thực chất là lấy sở thích của Tô Thiên Thanh tiên sinh để quyết định, anh ấy cảm thấy biểu hiện về mọi mặt của Nguyễn tiểu thư đều rất tốt, sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó cũng tỏ ra rất trấn định mà không hề thất thố cho nên mới cho cô ấy một cơ hội, để cô ấy có nhiều thời gian để biểu hiện hơn.”

“Nếu vậy, cuộc thi này phải chẳng có chút quá mức chủ quan mà thiếu mất tiêu chuẩn đánh giá khách quan?”
Nữ dẫn chương trình không đợi Phùng Sở Sở nói cho hết lời đã chen miệng hỏi.

“Đây thực tế chỉ là một cuộc thi hẹn hò chứ không phải là một cuộc thi đấu thể thao. Lựa chọn bạn đời cho bản thân vốn đã là một chuyện vô cùng chủ quan, nếu như chúng ta dùng quá nhiều tiêu chuẩn để hạn chế người dự thi mà nói, sẽ không công bằng với họ, hơn nữa, như vậy đối với Tô thiên sinh cũng rất bất lợi, dù sao anh ấy cũng muốn chọn lựa ra một người vợ để chung sống lâu dài chứ không phải chỉ đơn giản như là mua một chiếc tủ lạnh.”

Phùng Sở Sở nói xong câu cuối cùng, giọng nói đã không còn mềm nhẹ như lúc đầu, trở nên có chút cứng rắn, nụ cười trên mặt cũng ngày càng cứng nhắc.

Nữ dẫn chương trình dù sao cũng đã trải qua sóng to gió lớn, từng phỏng vấn những người còn khó trị hơn Phùng Sở Sở, đối với cô ta, chút bức tức nho nhỏ này căn bản không đáng đặt trong lòng. Vẫn mang trên mặt nụ cười, giọng nói ngọt ngào, chỉ vào một tấm ảnh khác vừa xuất hiện trên màn hình lớn, cười nói: “Có điều, chúng tôi ở đây lại có một tấm ảnh do một người bạn trên mạng cung cấp. Nữ chính trên đó, là tiểu thư Nguyễn Trữ Khanh. Có điều, người đàn ông đang ôm cô ấy lại không phải tiên sinh Tô Thiên Thanh. Người bạn trên mạng này tiết lộ cho chúng tôi biết, tấm ảnh này đại khái được chụp vào khoảng mười ngày trước. Xin hỏi cô Phùng, các cô cho phép phái nữ chưa lập gia đình nhưng có bạn trai rồi đăng ký tham gia cuộc thi ư?”

Phùng Sở Sở nhìn chằm chằm tấm ảnh kia, miệng hơi hé ra, đã chấn kinh đến nỗi không thốt nên lời. Trong hình, có thể nhìn thấy rõ ràng, Nguyễn Trữ Khanh đang ôm ôm ấp ấp với một người đàn ông, đứng trước cửa rạp chiếu phim. Có thể thấy là tình nhân hẹn hò, đang chuẩn bị đi mua vé xem phim.

Nhìn hai người kia thân mật dựa vào nhau, khó mà chia lìa, Phùng Sở Sở chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân trong nháy mắt kết thành khối băng, lại từ từ nứt ra, cả người giống như một căn nhà cũ nát bị buộc phải dỡ bỏ, trong khoảng khắc ảm ảm sụp đổ.

Bất chấp vẫn còn đang ghi hình, Phùng Sở Sở thực sự đã quên mất sự tồn tại của người dẫn chương trình. Cô vụt đứng dậy từ trên ghế, chạy đến trước màn hình lớn, cẩn thận nhìn một lượt. Tiếp đó, cô cũng sờ đứng tại chỗ.

Người đàn ông kia, cho dù chỉ có một bóng lưng, nhưng cô vẫn liếc một cái là nhận ra được, người đó, là Dương Quang.

*** Tuần này tớ sẽ chốt bộ này nhé, mỗi ngày 1 chương *vỗ tay* he he ***

34. Chương 34

Chương 34: Ngã rạn xương quai xanh

- Khi tổn thương xuất hiện trên thân thể và tâm hồn cùng một lúc, cái nào đau hơn? -

Tối nay tiết trời đặc biệt lạnh. Dù mới chỉ bước vào tháng mười một nhưng gió đêm thổi vào đã lạnh đến thấu xương. Tô Thiên Thanh lo liệu xong những việc cần làm, đang lái xe về nhà.

Người trên đường đi tới đi lui, dưới ánh đèn nê ông chiếu rọi, dường như có thể nhìn thấy thế giới nội tâm muôn màu muôn vẻ của bọn họ. Tô Thiên Thanh vừa lái xe, vừa quét mắt qua đám đông. Chợt, anh phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

Đó là một cô gái, trong tay cầm một chai rượu, đi đường ngã trái ngã phải, thỉnh thoảng lại va phải những người đi đường khác. Tô Thiên Thanh đỗ xe ở lề đường, từ từ bước tới.

Anh biết, cô đã say, có điều là không rõ ràng cho lắm, rốt cuộc là cô đã say đến mức nào, cùng với tại sao lại say thành cái dạng này. Trong ấn tượng của anh, Phùng Sở Sở lúc nào cũng nghiêm trang, hoặc là dùng mắt trừng anh, hoặc là căn bản không thèm liếc đến anh, lúc nói chuyện, chưa từng giở giọng tốt đẹp. Cho dù là cái hôm bữa tối lãng mạn kia, anh còn như anh hùng ôm cô vào tận nhà hàng, vậy mà mấy lời phun từ miệng cô nàng ra vẫn tràn ngập bất mãn và căm tức.

Nhưng mà hôm nay, Phùng Sở Sở hôm nay rất khác, cô vậy mà lại lộ ra một nụ cười cực kỳ rạng rỡ với anh, thậm chí còn dang hai tay, cả người đổ thẳng vào ngực anh.

Mùi rượu rất nồng. Tô Thiên Thanh quả nhiên không đoán sai, cái cô nàng này ngày hôm nay lại ra ngoài mua say. Như vậy cũng không giống với phong cách của cô, một Phùng Sở Sở lúc nào cũng giống một con gà mái cao ngạo kia, đáng vẻ hiện giờ, lạc lõng đến mức khiến cho người ta không thốt nên lời.

Tô Thiên Thanh đỡ Phùng Sở Sở, thấy cô nhìn mình cười khúc khích liên hồi, trong lòng bỗng cảm thấy rờn rợn. Anh vừa dìu cô, vừa gọi: “Này, Phùng Sở Sở, cô làm sao vậy?”

“Uống rượu, cùng nhau uống rượu đi!” Phùng Sở Sở giơ chai rượu trên tay lên, nhiệt tình chào hỏi.

Tô Thiên Thanh vươn tay đoạt lấy chai rượu, khẽ nhún mày, kéo tay Phùng Sở Sở, mắng: “Cô đang làm gì thế hả? Không biết uống thì đừng có uống bữa, đi ra đường cho mất mặt ra!”

“Ai cần anh lo chứ?” Phùng Sở Sở thu hồi nụ cười khi nãy, dùng sức đẩy Tô Thiên Thanh ra, lớn tiếng nói, “Anh là gì của tôi, ai khiến anh đến quản tôi?”

Tô Thiên Thanh thấy cô đứng không vững, đáng vẻ như sắp ngã tới nơi, vội vàng vươn tay kéo cô lại, ôm vào trong ngực mình. Không biết có phải là do đêm xuống quá lạnh hay không, tay của Phùng Sở Sở, lạnh đến mức khiến cho Tô Thiên Thanh không nhịn được mà run lên một cái. Cô nàng này, sao chỉ mặc có tí như vậy mà đã ra khỏi nhà? Trong lòng Tô Thiên Thanh mắng thầm, định cởi áo mình ra khoác thêm cho cô.

Nhưng Phùng Sở Sở trong ngực lại vô cùng không phối hợp, liều mạng vùng vẫy, muốn đẩy anh ra. Cơn tức của Tô Thiên Thanh lập tức vọt lên não, dùng sức lắc lắc Phùng Sở Sở, muốn cho cô tỉnh táo hơn một chút.

“Cô đứng yên cho tôi, say rượu phát điên trên đường cái gì hả?!”

“Tôi thích thế đấy liên quan gì đến anh?!” Phùng Sở Sở giơ tay, tát Tô Thiên Thanh một cái, mặc dù không dùng nhiều sức nhưng vẫn khiến cho Tô Thiên Thanh sững người.

Anh cuối cùng cũng dùng hết sức, một tay túm chặt lấy hai tay của Phùng Sở Sở, một tay khác bóp lấy mặt cô, gằn nhẹ nói: “Được lắm, cô nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng có khiến bản thân trông như là oán phụ kiểu đó!”

“Oán phụ?” Phùng Sở Sở lắc lắc đầu, hét to, “Ai bảo tôi là oán phụ. Đôi cậu nam nữ kia, là bọn họ có lỗi với tôi, là bọn họ phản bội tôi! Tôi không làm gì sai, tôi có gì mà phải oán trách!”

Tô Thiên Thanh sững sốt một chút, nhưng vẫn không buông tay Phùng Sở Sở ra. Mặc dù anh rất muốn biết rõ tình hình cụ thể, nhưng nhìn bộ dạng của cô nàng này bây giờ, vẫn là đưa cô lên xe trước thì tốt hơn.

Phùng Sở Sở bị gió đêm thổi vào, người cũng có chút tỉnh táo lại. Sau đó còn phun hết oán hận trong lòng với Tô Thiên Thanh, tâm trạng lập tức trở nên yếu ớt, không còn giãy dụa nữa, cả người lại từ từ mềm nhũn ra, cuối cùng lại trượt khỏi tay của Tô Thiên Thanh, ngồi xồm bên lề đường, khóc rưng rức.

Tô Thiên Thanh nhìn bộ dạng của cô tựa như một con mèo nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, vừa đáng thương vừa đáng yêu. Không kìm được bước tới, vỗ vỗ lưng cô an ủi: “Được rồi, khóc xong rồi sẽ thoải mái, đừng uống rượu nữa, tôi với cô đi ăn chút gì nhé?”

Phùng Sở Sở ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn anh, trên mặt đầy nước mắt, dùng giọng nói như của một đứa trẻ, yếu ớt nói: “Tôi, tôi khó chịu lắm, tôi...”

“Cô làm sao hả?” Tô Thiên Thanh ngồi xổm xuống, vừa vỗ lưng cô, vừa ghé qua hỏi.

Phùng Sở Sở chỉ chỉ cổ họng của mình, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ, nắm lấy hai tay Tô Thiên Thanh, cả người lại nhào tới một lần nữa. Có điều lần này, cô không nở nụ cười với anh, mà là tương cả một bụng đầy mật xanh mật vàng ói hết lên người anh.

“Á, cô làm gì thế hả?!!!” Tô Thiên Thanh sợ hãi kêu lên, bản năng vươn tay muốn đẩy Phùng Sở Sở ra. Nhưng Phùng Sở Sở lại giống hệt như một con ba ba, cắn chặt không buông, vừa ói vừa sáp lại gần Tô Thiên Thanh. Không biết là cô cố ý hay vô tình nữa.

Tô Thiên Thanh ngửi mùi rượu xen lẫn vị chua kia, bản thân cũng không nhịn được mà muốn ói ra ngoài. Lại nhìn trên người đã bị Phùng Sở Sở nôn cho rối tinh rối mù. Lập tức có chút mất hứng, dùng sức hất bàn tay đang túm lấy mình của cô ra, định kéo cô đứng lên.

Ai ngờ lại dùng sức hơi nhiều, Phùng Sở Sở vốn không ngồi vững, cả người liền đổ về phía sau. Cái chân bị thương kia của cô không giữ được sức nặng của cơ thể, cả người nghiêng ngả té lăn ra đất.

“A!” Phùng Sở Sở hét lên một tiếng, ngã ra đất, đau đến mức không thốt ra lời.

“Sao rồi?” Tô Thiên Thanh thấy vậy, có chút cuống quýt, chạy nhanh qua đỡ cô dậy.

Sắc mặt của Phùng Sở Sở có chút biến đổi so với lúc này. Gương mặt vốn vì uống nhiều mà trở nên phiếm hồng giờ đã trở nên hơi tái, một tay đặt lên vai phải của mình, rên lên đau đớn.

Tô Thiên Thanh cũng mặc kệ bãi nôn bắn thủi trên người, luôn miệng hỏi cô bị làm sao. Phùng Sở Sở lại chỉ biết kêu đau, ngay cả nói một câu cũng không rõ ràng.

Tô Thiên Thanh chẳng còn cách nào khác, đành ôm lấy cô, quay lại xe, đi về phía bệnh viện.

Giường co cả một đêm, cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi. Tình hình của Phùng Sở Sở không được tốt, chân vừa mới khôi phục, xương quai xanh lại bị Tô Thiên Thanh đẩy một cái, đụng vào bậc thang trên đường, nứt ra một vết.

Vậy nên, vừa mới đỡ được thạch cao dưới chân, Phùng Sở Sở đáng thương lại phải công thạch cao trên bả vai sống qua ngày.

Tin tức này nhanh chóng đến tai những người khác, cho nên ngày hôm sau khi Phùng Sở Sở tỉnh lại trên giường bệnh, đã thấy Dương Quang và Nguyễn Trữ Khanh đứng trước giường, mặt đầy lo lắng nhìn cô.

Trong khoảnh khắc đó, Phùng Sở Sở thậm chí còn cảm thấy có chút mê man, không rõ là thực hay mơ. Tất cả những chuyện này dường như đều rất hợp lý, cô bị thương, bạn trai và bạn tốt của cô đến bệnh viện thăm cô. Dường như giống hệt lần trước, quan hệ giữa mọi người không có gì thay đổi.

Nhưng khi cô giãy dụa ngồi dậy từ trên giường, nhìn cánh tay phải đang bị treo ngược của mình, cùng với gương mặt của Dương Quang, cô mới phát hiện ra, mình thực sự xong đời rồi. Lại nằm viện thêm lần nữa, còn để cho hai người này nhìn thấy vẻ quần bách của mình. Phùng Sở Sở hiện giờ chỉ hận trên tay không có một con dao, đâm cho mỗi người một nhát.

Dương Quang hiển nhiên còn không biết, Phùng Sở Sở đã biết chuyện của anh ta và Nguyễn Trữ Khanh, trước sau vẫn bày ra dáng vẻ của bạn trai, quan tâm tiến lên, mỉm cười nói: “Đúng là làm anh sợ muốn chết. Năm nay là năm hạn của em phải không, sao suốt ngày nằm viện thế. Em mà thế này thêm mấy lần nữa, chắc anh cũng phát bệnh tim vì em quá.”

Phùng Sở Sở nhìn dáng vẻ của anh ta, cảm thấy buồn nôn từ tận đáy lòng. Cô không đáp lại lời của Dương Quang mà lạnh lùng quét qua Nguyễn Trữ Khanh một cái. Ánh mắt kia, rất phức tạp, nhìn mà khiến cho Nguyễn Trữ Khanh cả kinh trong lòng, nhিপ tim như chững lại.

Dương Quang thấy Phùng Sở Sở không lên tiếng, cho là vết thương của cô vẫn còn đau, liền cúi người xuống nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi, có muốn ăn gì không?”

Phùng Sở Sở vẫn không liếc anh ta lấy một cái, chỉ bình tĩnh nói: “Anh đi về đi.”

“Hả?” Dương Quang nhất thời không kịp phản ứng lại, sững sờ đứng tại chỗ.

“Mau đi đi!” Phùng Sở Sở nhắc lại lần nữa.

“Sở Sở, cậu làm sao vậy?” Nguyễn Trữ Khanh bước lên trước, vươn tay đặt lên bả vai kia của cô, hỏi.

“Tôi bảo các người rút đi!” Phùng Sở Sở đột nhiên mất khống chế tâm trạng, cầm chiếc cốc thủy tinh ở tủ đầu giường lên, mạnh mẽ quăng ra. Chiếc cốc đập phải khung cửa, vỡ thành mấy mảnh, rớt xuống đất.

Biến cố bất thành linh khiến cho tất cả mọi người đều kinh sợ. Dương Quang cuối cùng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, căng thẳng đến mức toàn thân phát run. Người làm chuyện xấu, sau khi bị phát hiện thì sẽ có cảm thụ thế nào, giờ anh ta đã hiểu rõ.

Nguyễn Trữ Khanh bị dọa đến mức chân như nhũn ra, gần như không đứng thẳng nổi. Cô nhìn Dương Quang, muốn đọc ra chút tin tức từ trên mặt anh ta. Nhưng gương mặt Dương Quang chỉ đầy vẻ kinh sợ, điều này khiến cô hiểu ra, Dương Quang cũng giống cô, đến giờ mới biết là chuyện tốt mình làm đã bị vạch trần.

Dương Quang sững sốt chốc lát mới nhớ ra phải nói gì đó, anh ta há miệng, có chút lắp bắp nói: “Sở Sở, Sở Sở, nếu em khó chịu... anh, anh sẽ đi về trước. Tối anh sẽ quay lại thăm em...”

“Không cần, sau này anh không cần quay lại nữa.” Phùng Sở Sở chỉ Nguyễn Trữ Khanh, lại nói, “Nhớ, đưa cả bạn gái anh về theo đi.”

“Sở Sở, mình, sao cậu lại nói vậy?” Nguyễn Trữ Khanh có chút cuống quýt, vội vàng giải thích.

“Cậu hy vọng tôi nói gì đây?” Phùng Sở Sở nhìn cô ta, khẽ mỉm cười, trấn định nói, “Hy vọng tôi chúc phúc cho các người, hay là giả bộ như không biết, tiếp tục làm một kẻ ngốc?”

“Sở Sở, có phải em nghe được mấy lời bóng gió gì không? Em nghe anh giải thích, chuyện không như em nghĩ đâu.” Chuyện đến nước này, Dương Quang vẫn còn muốn lấp liếm, cực lực giải thích.

“Tôi không nghe được gì cả, tất cả những chuyện này, đều do chính mắt tôi nhìn thấy.” Phùng Sở Sở cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn Dương Quang một cái, “Sau này mà có yêu đương vụng trộm nữa, nhớ tìm chỗ nào ít người, tốt nhất là đến hoang đảo, như thế mới không bị người ta chụp được.”

“Sở Sở, thực ra mình và Dương Quang không có gì cả, cậu đừng hiểu lầm. Anh ấy và mình ra ngoài, không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Vậy thì là thế nào?” Ánh mắt của Phùng Sở Sở quét tới quét lui giữa hai người, cuối cùng rơi vào người Dương Quang, “Nếu không phải, vậy anh giải thích đi, anh và cô ta đến rạp chiếu phim làm gì? Anh khoác tay lên hông cô ta là vì cái gì?!”

“Chuyện này, chuyện này...” Dương Quang rốt cục không thể biện bạch nổi nữa, hoàn toàn ngốc trệ.

“Còn không mau rút đi!” Phùng Sở Sở lại cầm một cái cốc khác lên, ném ra ngoài, cô cảm thấy, bây giờ nếu mình mà không ném đồ đạc, ngọn lửa trong lòng kia sẽ giống như núi lửa phun trào, thiêu rụi khắp nơi.

“Sao thế, cái cốc nó chọc cô mất hứng à?” Tô Thiên Thanh từ ngoài cửa bước vào, cười cười nhìn về phía Phùng Sở Sở. Nhân lúc rảnh, anh tranh thủ về nhà đổi bộ quần áo rồi mới chạy tới lần nữa.

“Không có gì, chẳng qua là có con ruồi khiến cho người ta phát ngán mà thôi.” Phùng Sở Sở khoát khoát tay, dáng vẻ như đang đuổi ruồi.

Tô Thiên Thanh bước lên trước, đứng trước mặt Dương Quang, cười như không cười nói: “Đi đi, đừng dây dưa mãi ở đây nữa.”

“Chuyện này không liên quan đến anh!” Dương Quang đang giận mà không có chỗ phát tác, câu này của Tô Thiên Thanh rốt cục cũng động đến dây thần kinh của anh ta, không nhịn được rống lên.

Tô Thiên Thanh vung tay lên cho anh ta một cú đấm, đánh thẳng vào bên miệng. Dương Quang hoàn toàn không ngờ anh lại động thủ, bị đánh mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ tức giận trên mặt chuyển thành khiếp sợ.

“Sau này ăn vụng xong, nhớ chùi mép cho sạch.” Tô Thiên Thanh chỉ chỉ vết máu trên khóe miệng Dương Quang, thuận tay rút một tờ khăn giấy, đắp lên ngực anh ta.

Dương Quang không đưa tay ra, khăn giấy rơi xuống đất. Anh ta đương nhiên nghe rõ ý tứ của Tô Thiên Thanh, giữa đàn ông với nhau, có lúc chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu được ý tứ của đối phương.

Rất hiển nhiên, Tô Thiên Thanh cũng biết chuyện giữa anh ta và Nguyễn Trữ Khanh. Điều này làm cho Dương Quang có chút căm tức, giống như bị người ta lột sạch triền lông trước mặt mọi người vậy. Con người, vốn là một sinh vật kỳ quái như vậy đấy, rõ ràng là bản thân mình làm sai, tất cả hậu quả đều do chính mình gây ra. Nhưng khi anh ta cảm thấy bị tổn thương thì lại có thể đương nhiên mà đẩy trách nhiệm lên đầu người khác, đem mình đặt ở vị trí người bị hại, ngược lại còn đi chỉ trích người khác.

“Sở Sở, đây là chuyện giữa chúng ta, đừng để người ngoài nhúng tay vào được không? Chúng ta từ từ giải quyết đi.”

“Giải quyết, muốn giải quyết thế nào đây?” Phùng Sở Sở khinh thường hỏi ngược lại, “Anh có biện pháp giải quyết sao? Anh còn muốn Nga Hoàng Nữ Anh* nữa hay sao, hay là bội tình bạc nghĩa? Dương Quang, chuyện này, không cần thiết phải giải quyết, bởi vì, anh không có tư cách để giải quyết.”

* Trong truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, vua Nghiêu có hai người con gái. Đầu xưng là “Hoàng Anh”, cả là Nga Hoàng, thứ là “Nữ Anh”, hai chị em cùng gả cho vua Thuấn. Hai người sống hòa hợp với nhau, phò giúp vua Thuấn kế thừa ngôi vị của vua Nghiêu, sau khi vua Thuấn đến phương Nam tuần sát, chết bởi Thương Ngô, hai phi đau buồn chết giữa dòng Giang Tương.

“Sở Sở, mình sẽ rút khỏi cuộc thi, kết hôn với Dương Quang.” Lúc này, biểu hiện của Nguyễn Trữ Khanh không còn giống một cô gái mềm yếu nữa, trái lại còn dũng cảm và quyết đoán hơn một người đàn ông như Dương Quang.

“Được, vậy tôi chúc mừng cậu trước, dù không gả được vào nhà giàu có nhưng cuối cùng cũng tìm được một người không tệ.” Phùng Sở Sở nhẹ nhàng vỗ tay hai cái, cười nói.

“Sở Sở, em đừng như vậy, em nghe anh giải thích.” Dương Quang vẫn còn muốn văn hồi.

“Nếu anh còn là đàn ông thì tốt nhất là đi ngay lập tức đi.” Tô Thiên Thanh nhoáng cái đã túm lấy cổ áo Dương Quang, không hề khách khí nói, “Ngay cả một người phụ nữ còn quyết đoán hơn anh, anh có ở lại nữa, cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.”

“Anh là cái thá gì, ai cần anh quản!” Dương Quang túm lấy tay của Tô Thiên Thanh, định giật nó khỏi áo mình. Nhưng sức lực của anh ta kém xa Tô Thiên Thanh, kéo cả nửa ngày mà vẫn không thành công. Anh ta thẹn quá thành giận, gơ một cánh tay khác lên định đánh vào mặt Tô Thiên Thanh.

Tô Thiên Thanh nhanh chóng túm lấy tay anh ta, vặn nó ra đằng sau, từ từ ghé sát lại mặt anh ta, nói từng chữ từng chữ: “Nếu anh còn không rút, tôi sẽ khiến anh biến mất khỏi thế giới này.”

35. Chương 35

Chương 35: Đùa giỡn lưu manh

- Cũ không đi, mới không đến. Cũ còn chưa đi, mới đã tới rồi. -

Dương Quang cuối cùng vẫn phải đi, dưới sự giễu cợt của Phùng Sở Sở, bị Nguyễn Trữ Khanh kéo ra khỏi phòng bệnh. Hai người vừa đi khỏi, gương mặt vẫn căng cứng của Phùng Sở Sở cuối cùng cũng dịu xuống. Thì ra là giận dữ khiến cho người ta mệt mỏi như vậy, xem ra bản thân trước kia vẫn thiếu hụt rèn luyện. Thực ra thì nghiêm túc ngẫm lại, cô và Dương Quang yêu đương bao nhiêu năm như vậy, số lần thực sự xảy ra tranh chấp thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mặc dù ý kiến không hợp cũng chưa từng cãi cọ bao giờ.

Hai người bọn họ đều là người rất lý trí, âm ỉ cãi cọ lên cũng chẳng có nhạc thú, không dậy nổi bao nhiêu sóng gió, tựa như lúc này, cơn tức của cô đã bốc lên tận óc nhà nhưng Dương Quang ngay cả nói cũng chưa được mấy câu. Còn chẳng tức tới đầy mình như Tô Thiên Thanh.

Nghĩ đến Tô Thiên Thanh, Phùng Sở Sở không khỏi ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, thấy trên mặt anh ta vẫn còn vẻ tức giận, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, chuyện này, không hề liên quan đến anh ta, tại sao trông anh ta còn có vẻ tức giận hơn cả cô?

“Này, sao anh lại ở đây vậy?”

Tô Thiên Thanh chỉ chỉ quần áo trên người, oán giận nói: “Tôi về nhà thay bộ quần áo, vừa mới chạy về đây đã xem được một màn kịch hay, không ngờ đây, cô lên cơn tức lại bốc hỏa lớn như vậy.”

“Lớn lắm sao?” Phùng Sở Sở nhìn những mảnh vụn thủy tinh của chiếc cốc đầy trên đất, bĩu môi, “Tôi đang hỏi, tại sao anh lại ở đây, và tại sao tôi lại ở đây?”

“Cô không nhớ?” Tô Thiên Thanh vươn tay sờ sờ trán cô, vẻ mặt hiểu rõ, “Xem ra tối qua cô thực sự uống không ít, không chỉ nôn ra khắp người tôi bốc mùi, ngay cả chuyện bản thân ngã rạn xương quai xanh thế nào cũng không nhớ.”

“Ngã rạn xương quai xanh?” Phùng Sở Sở hét lên một tiếng, bấy giờ mới nhận ra, bả vai phải của mình bó đầy thạch cao, tay cũng bị treo ngược lên. Mới vừa này chỉ lo phát giận, không phát hiện ra vết thương trên người, giờ tỉnh táo lại mới nhận ra thân thể mình có chỗ kỳ quái, trong lòng không khỏi kêu rên một tiếng. Thạch cao dưới chân mới gỡ ra chưa được mấy ngày, giờ lại đến phiên xương quai xanh, xem ra năm nay đúng là năm hạn của cô rồi, nhất định phải sống mấy ngày trong bệnh viện mới được.

“Hôm qua có một cô nàng, uống rượu say phát điên trên đường cái, vừa khóc vừa âm ỉ, nôn không ngừng, còn không cẩn thận ngã va phải bậc thang bên lề đường, rạn mất xương quai xanh. Tiếp đó liền la to, khóc kêu đau. Tôi không có cách nào khác, đành phải đưa cô nàng ấy đến bệnh viện, cô ta lại ngủ một mạch cho đến sáng, chẳng nhớ cái gì hết.”

“Anh!” Phùng Sở Sở đã hiểu ra, anh ta đang nói mình, mặt lập tức đỏ bừng, giận dữ phản bác, “Tôi uống say, còn khiến anh lo sao? Tự mình chạy đến cửa để tôi nôn, nói anh đáng đời cũng không có sai.”

“Cô quả nhiên vẫn cái tính này.” Tô Thiên Thanh trợn mắt mắng, “Hôm qua cô cũng nói y như vậy. Có điều, lúc ấy có người, nói nhiều hơn bây giờ nhiều, còn nói vài câu không nên nói.”

“Cái gì, nói cái gì hả?” Phùng Sở Sở không khỏi căng thẳng, cảnh giác nhìn Tô Thiên Thanh, xem anh ta định giở trò gì.

“Ví dụ như, mấy câu như là một đôi gian phu dâm phụ này, cái gì mà hồng hạnh ra tường, phản bội linh tinh, mắng đến là lòng đầy căm phẫn, đơn giản là muốn róc da mười tám đời tổ tông nhà người ta ra. Tôi nghĩ hôm qua mấy người đi ngang qua con đường đó chắc đều nghe thấy hết.”

Phùng Sở Sở cắn môi, vừa thẹn vừa giận, nhìn vẻ mặt đắc ý kia của Tô Thiên Thanh, thực sự muốn nhào tới sống chết với anh ta một trận. Đáng tiếc hiện giờ cô chỉ còn lại có một cánh tay, cho dù có lao cả người tới cũng chỉ mất công giúp anh ta chiếm lợi mà thôi.

Tô Thiên Thanh thấy cô xanh mặt không đáp lời, biết Phùng Sở Sở hẹp hòi nhất định là vì mấy câu vừa mới nói kia mà đang ở đó hờn dỗi. Thấy cô bị mình trêu cả nửa ngày, vừa này lại lên cơn tức, trái tim Tô Thiên Thanh chợt mềm nhũn, định rút cho cô cốc nước. Nhưng cốc đặt trên tủ đầu giường đã bị Phùng Sở Sở ném đi hết. Anh đành phải mở ngăn tủ ra, tìm đồng tìm tây.

Phùng Sở Sở không hiểu được tâm ý của anh, nghiêng đầu qua, tức giận nói: “Anh tìm gì thế?”

Tô Thiên Thanh thở dài, quay đầu lại nhìn mảnh vụn đầy đất, bất đắc dĩ nói: “Định tìm xem còn cái cốc nào may mắn sống sót không, có điều xem ra là không có rồi. Thật không ngờ tới, lửa giận của cô lớn đến vậy, có phải thực sự muốn đẩy Dương Quang vào chỗ chết như vậy không?”

“Đừng có nhắc đến người đó nữa, từ nay về sau, anh ta và tôi không liên quan gì hết.” Vừa nhắc đến Dương Quang, sắc mặt của Phùng Sở Sở liền trở nên rất khó coi, giọng điệu cũng cứng rắn lên không ít.

“Được rồi, không nhắc thì không nhắc.” Tô Thiên Thanh ngồi xuống, cầm lấy một trái táo trong giỏ hoa quả bên cạnh, đưa tới trước mặt Phùng Sở Sở, nói, “Này, ăn quả táo đi. Ấm ỉ nửa ngày trời, cũng khát nước rồi chứ.”

Phùng Sở Sở nhìn quả táo kia một cái, chán ghét nói: “Vỏ còn chưa gọt, ai thêm ăn.”

“Chẳng lẽ cô còn muốn tôi gọt hộ cô mới được?” Tính khí thiếu gia của Tô Thiên Thanh dù sao cũng vẫn còn một chút, cho dù muốn đối xử tốt với Phùng Sở Sở nhưng vẫn không nhịn được mà ra vẻ.

“Ai muốn ăn chứ, anh sao vẫn còn ở đây hả!” Phùng Sở Sở rút cuộc không nhịn được lên cơn, nghe giọng điệu của Tô Thiên Thanh thì chuyện của Dương Quang và Nguyễn Trữ Khanh, anh ta khẳng định là đã biết. Chẳng lẽ anh ta không biết thức thời một chút, nhanh chóng chạy lấy người đi, nên nhớ là, cô càng đối mặt lâu với anh ta thì càng thấy xấu hổ không ngớt.

Tô Thiên Thanh lại giống như không biết xấu hổ là cái gì, không hề có chút phật lòng với biểu hiện của Phùng Sở Sở, trái lại còn từ từ ghé sát người đến trước mặt cô, nhẹ giọng nói: “Xương quai xanh của cô, nói thế nào thì cũng là bị tôi làm cho rạn, tôi sao có thể vô tình vô nghĩa bỏ cô mà đi như thế được?”

Phùng Sở Sở bị giọng nói mập mờ của anh khiến cho rất mất tự nhiên, từ từ lùi về phía mép giường bên kia, càng lùi về sau, càng ngày càng gần mép giường, cuối cùng lại không cẩn thận tụt xuống dưới giường.

Phùng Sở Sở kêu thảm một tiếng, người bên trái nặng nề văng xuống đất. May mà cô coi như cơ trí, không để bả vai bó thạch cao bên phải chạm đất, cho nên cũng không bị tổn thương đến xương quai xanh. Có điều, cú ngã lần này vẫn khiến xương cốt toàn thân cô rưng rờ, ngã xuống đất kêu liên tục, bò cũng không bò dậy nổi.

Tô Thiên Thanh vội vàng tiến lên, đưa tay muốn đỡ cô dậy. Phùng Sở Sở lại đánh rớt tay anh, nổi giận nói: “Không cần anh quan tâm, anh đi nhanh đi!”

Tô Thiên Thanh không để ý đến tính tình trẻ con của cô, nhoáng cái ôm lấy hai vai cô, vừa đỡ cô đến bên giường ngồi xuống, vừa cười nói: “Tôi cũng đâu phải người như vậy, tôi mà đi thật, cô thực sự có chết ở đây cũng không ai quan tâm đâu đấy. Dương Quang kia của cô, giờ đã là người của người khác rồi, sẽ không quay lại lo cho cô nữa đâu.”

Tô Thiên Thanh vốn cho là, mình nói vậy xong, ống thuốc nổ của Phùng Sở Sở nhất định sẽ nổ tanh bành. Ai ngờ, nửa ngày trời không thấy cô lên tiếng, thậm chí ngay cả cửa quạt cũng không nhúc nhích lấy một cái. Tô Thiên Thanh thấy kỳ quái, cúi đầu nhìn cô một cái, lại bị cô làm cho sợ hết hồn.

Phùng Sở Sở ngơ ngác ngồi bên giường, đầu hơi rũ xuống, lệ trong mắt lăn từng giọt xuống, rớt lên tay cô. Tô Thiên Thanh chưa từng thấy một Phùng Sở Sở lúc nào cũng giống đàn ông lại khóc thành như vậy. Lập tức có chút luống cuống, vội vàng lấy tay lau nước mắt cô đi. Nhưng Phùng Sở Sở lại càng khóc càng lợi hại, không hề có ý ngừng lại, không sao lau sạch được.

Tô Thiên Thanh chẳng còn cách nào khác, đành phải kéo cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa, thiếu mất gã Dương Quang kia thì vẫn còn một người đàn ông độc thân hoàng kim tôi đây còn gì, cô lời to rồi, phải vui mới đúng chứ.”

Phùng Sở Sở còn đang khổ sở vì chuyện bị Dương Quang phản bội, nghe ra trong lời nói của Tô Thiên Thanh có ý gì đó, giống như đang chiếm tiện nghi của mình, vội vàng vùng ra từ trong ngực anh, đẩy Tô Thiên Thanh ra, tự mình lau sạch hết nước mắt trên mặt, thở phì phì nói: “Anh đừng tưởng là anh biết được bí mật của tôi thì có thể không chút kiêng dè mà cười nhạo tôi, đem tôi ra trêu chọc. Đừng tưởng là tôi sẽ không đánh anh!”

Tô Thiên Thanh nghe đến cuối, rốt cục cũng bật cười: “Được rồi, cuối cùng cũng trở lại bình thường. Phùng Sở Sở mà tôi biết lúc nào cũng chanh chua, không bao giờ dễ dàng bỏ qua cho người khác. Vừa rồi cô khóc hệt như là mít ướt, thật sự là không hề tương xứng với dáng vẻ lúc bình thường của cô.”

Phùng Sở Sở tức không chịu được, nhắc chân đá vào bắp chân Tô Thiên Thanh, đập cho anh hú lên một tiếng quái dị, liên tiếp nhảy ra, bấy giờ mới nín khóc, mỉm cười nói: “Được rồi, anh mau về đi. Mặc dù bây giờ Nguyễn Trữ Khanh không tham gia tranh tài nữa nhưng đừng quên còn có bốn người nữa để anh lựa

chọn, bắt kể cuối cùng ra sao, anh cũng phải chọn ra một người. Nên về trước chuẩn bị sẵn sàng mọi việc đi.”

Sắc mặt Tô Thiên Thanh sầm xuống, nghiêm túc hỏi: “Cô thực sự mong tôi sẽ chọn ra một người cuối cùng, làm bạn gái?”

“Chẳng lẽ anh không muốn sao?” Phùng Sở Sở hỏi ngược lại, “So tài lâu như vậy, chẳng phải vì kết quả này hay sao, đến cuối, anh không chọn được ai cả thì chẳng phải sẽ khiến người ta nghĩ là anh và tòa soạn chúng tôi liên thủ, đùa giỡn người ta cho vui sao.”

“Nhưng, nếu tôi không chọn được thì sao?”

“Không chọn được cũng phải chọn, đã đến bước này rồi, chẳng lẽ anh còn muốn chạy trốn chắc?” Phùng Sở Sở rất khinh bỉ trước phản ứng của anh, mắng: “Mới đầu là anh tự nguyện tổ chức cuộc thi, đừng nói là đến cuối, anh chẳng qua là chỉ chơi đùa một chút thôi đấy!”

Tô Thiên Thanh cũng ngồi xuống, mặt đối mặt nhìn nhau với Phùng Sở Sở, chợt, anh nghiêng đầu ghé sát vào, gần kề bên môi cô, đến lúc như sắp hôn lên, đột nhiên ngừng lại. Dùng một giọng nói thoang thoảng như có như không, chậm rãi nói: “Nếu cô thật lòng hy vọng tôi có thể chọn lựa ra một nửa kia của cuộc đời, vậy tôi sẽ làm theo ý cô, cuối cùng, nhất định sẽ khiến cô hài lòng.”

Trong khoảnh khắc gương mặt anh ghé sát lại gần, Phùng Sở Sở đã hoàn toàn ngây dại. Mãi cho đến khi Tô Thiên Thanh nói xong câu kia, cô mới phục hồi lại tinh thần, giơ một tay lên, dùng hết sức lực toàn thân, đẩy anh ra, mắng to: “Còn không mau đi ra ngoài, đồ lưu manh nhà anh!”

Tô Thiên Thanh đứng đó cười lên ha hả, đang định nói gì đó, y tá kiểm tra các phòng chú ý đến động tĩnh ở trong này, ghé đầu vào, nói: “Xin yên lặng một chút, đừng làm ồn đến các bệnh nhân khác.” Vừa dứt lời, đã thấy những mảnh thủy tinh vỡ đầy đất, không khỏi hoảng hốt la lên: “Thế này là xảy ra chuyện gì? Hai người mau dọn sạch đi, nếu bị găm vào chân thì phiền to đấy.”

“Được, cảm ơn cô.” Tô Thiên Thanh đứng dậy, cười một tiếng quân tử với tiểu thư y tá, cơn tức của đôi phương lập tức giải tán, cười lên như một đóa hoa, lưu luyến rời khỏi phòng bệnh.

Tô Thiên Thanh dõi mắt nhìn y tá bỏ đi, tiến lên đóng cửa lại, xoay người lại nhìn Phùng Sở Sở, cười đến là xấu xa.

Phùng Sở Sở bị nụ cười của anh làm cho sợ hãi trong lòng, run giọng kêu lên: “Nhìn cái gì hả, không cần anh dọn, mau đi đi.”

“Thế cũng được.” Tô Thiên Thanh không ngờ lại tán thành rất thoải mái, “Tự cô dọn đi nhé, nhớ gọi điện thoại tìm người đến giúp cô làm thủ tục xuất viện.” Tô Thiên Thanh nói xong, vươn tay định kéo cửa.

Phùng Sở Sở lại cuống quýt, lập tức nhảy xuống từ trên giường, túm lấy ống tay áo của anh, nói: “Đừng đi vội, anh giúp tôi làm thủ tục xuất viện trước đã rồi nói.”

Tô Thiên Thanh nhìn cô để chân trần, đứng trên mặt đất, bên cạnh chính là mảnh thủy tinh, tự dưng thấy sốt ruột trong lòng, vươn tay bế bổng cô lên, ném lại lên trên giường. Phùng Sở Sở vùng vằng muốn ngồi dậy, lại bị Tô Thiên Thanh vươn tay ấn ngã xuống giường.

“Tốt nhất là cô ngoan ngoãn nằm trên giường đi, đừng đi đâu cả. Nếu không, tôi sẽ cho cô ở đây một tháng luôn.” Tô Thiên Thanh cười xấu xa uy hiếp nói.

Phùng Sở Sở biết, tên này, nói được làm được, ý mình có tiền có thế, chuyện thương thiên hại lý gì cũng dám làm. Vậy nên đành ngoan ngoãn câm miệng, chờ Tô Thiên Thanh ra ngoài làm thủ tục. Trong thời gian đó, không biết anh ta lừa đâu ra được một bác gái quét dọn, nhanh chóng dọn sạch sẽ mấy mảnh vỡ trên đất.

Từ vẻ mặt hớn hử của bác gái kia, Phùng Sở Sở biết, nhất định là lấy được không ít lợi lộc của Tô Thiên Thanh. Quả nhiên, trong tay có tiền thì chính là chuyện tốt, ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không cần mình phải mớ tay vào.

Làm xong thủ tục, thay bộ quần áo mới không biết Tô Thiên Thanh mua được ở chỗ nào, dưới sự hộ tống của anh, Phùng Sở Sở quay về nhà. Ông bà Phùng đối với chuyện một lần nữa nhìn thấy Tô Thiên Thanh cảm thấy rất bất ngờ. Còn đối với chuyện con gái bị thương bó thạch cao lần nữa lại càng không thể lý giải hơn. Ông bà vẫn chưa biết gì về chuyện Dương Quang phản bội. Nhưng ông bà lại ngửi thấy một mùi vị không bình thường trên người chàng trai tên Tô Thiên Thanh này.

Cho nên, sau khi Tô Thiên Thanh đi rồi, bà Phùng liền bắt đầu bóng gió trò chuyện với Phùng Sở Sở một lần, bảo cô phải toàn tâm toàn ý, không thể làm chuyện có lỗi với Dương Quang. Mặc dù Tô Thiên Thanh giàu đến mức có thể hù chết người, nhưng bà không thể để cho con gái mình thành kẻ quan hệ lãng nhăng bừa bãi, tham mộ hư vinh được.

Phùng Sở Sở vừa ngáp dài vừa nghe mẹ mình nói, trong lòng vẫn cười lạnh. Không biết nếu mẹ biết được chuyện tốt mà Dương Quang đã làm thì sẽ có phản ứng thế nào. Có điều, cô còn chưa tính sẽ nói chuyện này cho ba mẹ biết, cô cần yên tĩnh một chút, cẩn thận suy ngẫm cho rõ ràng tất cả. Mà bây giờ, chuyện cô muốn làm nhất, chính là ngủ một giấc thật tử tế.

Đuối được mẹ đi rồi, Phùng Sở Sở thoải mái nằm xuống, bắt đầu ngủ. Đầu óc vẫn có chút loạn, qua một lúc lâu mới có chút buồn ngủ. Đúng vào lúc cô đang ngủ đến nửa mê nửa tỉnh, cửa phòng chợt mở ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy mẹ lại tiến vào, không nhìn được than thở một tiếng, vừa định oán trách mấy câu, lại nghe thấy mẹ mình đứng đó nhỏ giọng nói: “Con gái, mau dậy đi, Dương Quang tới.”

36. Chương 36

Chương 36: Người phụ nữ đằng sau

- Nếu như bạn cảm thấy có người đi theo sau mình, xin hãy tin tưởng trực giác của phụ nữ. -

Lúc Dương Quang bước vào, Phùng Sở Sở vẫn chưa đứng dậy, chỉ nửa nằm trên giường, lạnh lùng nhìn anh ta. Dương Quang bị ánh mắt của cô khiến cho có chút mất tự nhiên, không dám tiếp xúc với tầm mắt của cô, đành phải giả bộ nhìn qua chỗ khác, từ từ di chuyển đến cạnh giường, tìm chiếc ghế ngồi xuống.

Bà Phùng dường như cũng cảm thấy giữa hai người có gì đó không ổn, không muốn nhiều lời, chỉ bỏ lại một câu “Hai đứa cứ từ từ nói chuyện” rồi ra ngoài đóng cửa lại.

Không khí vẫn căng co như vậy, cả hai đều không nói chuyện. Cho đến khi Dương Quang cảm thấy còn như vậy nữa, mình sẽ hít thở không thông mà chết mới chủ động mở miệng nói: “Anh, anh nghe nói em ra viện rồi, cho nên, đến nhìn em một chút.”

“Không cần, tôi trông thế nào không phải là anh không biết, chẳng có gì để mà nhìn hết. Dù sao, tôi cũng không chết được.”

Dương Quang bị những lời của cô làm cho quần bách, do dự nửa ngày mới ngập ngừng nói: “Sở Sở, em đừng như vậy, anh thật lòng đến thăm em mà.”

“Thăm tôi?” Phùng Sở Sở ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn anh ta từ dưới lên trên một lượt, châm chọc nói, “Xin hỏi Dương tiên sinh đây lấy thân phận gì để đến thăm tôi vậy? Lấy thân phận bạn trai cũ của tôi, hay là bạn trai đương nhiệm của bạn thân tôi xuất hiện đây?”

“Sở Sở, em hãy nghe anh nói.” Dương Quang đột nhiên bỏ nhào qua, bắt lấy tay Phùng Sở Sở, cầu khẩn, “Em đừng đối xử với anh như vậy, thực ra anh vẫn còn yêu em.”

Phùng Sở Sở trợn trừng hai mắt, gạt phăng tay của Dương Quang ra, cao giọng quát lên: “Anh nằm mơ gì vậy? Còn chưa tỉnh ngủ đúng không. Anh đừng quên, chúng ta đã kết thúc, bạn gái hiện giờ của anh là Nguyễn Trữ Khanh, là bạn tốt của tôi. Anh đã phản bội tôi một lần, chẳng lẽ còn muốn diễn lại trò mèo này với người khác nữa?”

“Anh không có, anh thực sự không có. Anh và Nguyễn Trữ Khanh, bọn anh chẳng qua là thấy có cảm tình với nhau mà thôi, còn chưa phát triển đến mức đó. Em có thể tha thứ cho anh một lần được không, chỉ lần này thôi, anh sai rồi, anh nhất định sẽ sửa.” Dương Quang càng nói càng kích động, đến cuối cùng, chỉ thiếu nước quỳ xuống với Phùng Sở Sở.

Nhưng Phùng Sở Sở lại không hề bị anh ta đả động, trái lại nghe mà còn cười ra tiếng: “Tha thứ? Anh chạy đến đây xin tôi tha thứ, Nguyễn Trữ Khanh có biết không? Nếu tôi tha thứ cho anh, vậy thì chẳng phải là anh còn phải quay về chỗ cô ta, lại diễn một màn như vậy nữa, cầu cô ta tha thứ cho anh? Tha thứ cho sự bội tình bạc nghĩa của anh, tha thứ cho thói câu ba đáp bốn của anh, tha thứ cho sự không biết xấu hổ của anh!”

Dương Quang chán nản ngồi sụp xuống ghế, mặt xám như tro, lầm bầm nói: “Thật ra anh thực sự rất muốn kết hôn với em. Anh vốn cho là, anh mua căn nhà kia rồi, cầu hôn với em, em nhất định sẽ đồng ý. Nhưng em vẫn không hề động lòng. Anh thật không hiểu, tại sao chúng ta không hề thiếu gì cả mà em vẫn không chịu lấy anh, tại sao, Sở Sở, có phải thực ra em chưa bao giờ yêu anh đúng không?”

Phùng Sở Sở chăm chú nghe anh ta nói, bản thân cũng có chút mê man, kinh ngạc nhìn anh ta, thất thần nói: “Có lẽ hai chúng ta, không thiếu bất cứ thứ gì cả, duy chỉ thiếu duyên phận làm vợ chồng. Nếu như không phải vậy, có lẽ chúng ta sớm đã có thể kết hôn rồi.”

“Không không, Sở Sở, em đừng nói vậy.” Trong ánh mắt của Dương Quang tràn ngập vẻ khẩn cầu, “Tất cả đều là lỗi của anh, anh nhất định sẽ sửa mà.”

“Thôi đi, Dương Quang. Cứ tiếp tục thế này, ba người chúng ta đều sẽ không được vui vẻ. Anh định ăn nói thế nào với Nguyễn Trữ Khanh? Tôi nhìn ra được, cô ấy đối với anh là nghiêm túc, vì anh mà cô ấy có thể buông tha cho gốc cây đại thụ che trời như Tô Thiên Thanh. Vậy đủ để chứng minh, cô ấy đã ôm lòng muốn kết hôn với anh. Anh không thể bỏ rơi cô ấy như thế được. Căn nhà đó của anh, chỉ có thể cất chứa một vị nữ chủ nhân, không phải sao?”

Chuyện đến nước này, Phùng Sở Sở lại thấy bình thường, nếu cô đã không thể ở cùng với Dương Quang, vậy sao không thành toàn cho anh và Nguyễn Trữ Khanh, cũng coi như làm chuyện tốt.

Dương Quang cuối cùng cũng không nhận được mà rơi lệ, anh ta ôm chặt lấy Phùng Sở Sở, nức nở nói: “Sở Sở, chỉ cần em nói, chỉ cần em mở miệng bảo anh đừng kết hôn với cô ấy. Anh nhất định sẽ nghe lời em, anh vẫn sẽ chọn em, từ đầu đến cuối, người anh thích nhất, vẫn là em.”

Phùng Sở Sở nhẹ nhàng vỗ lên lưng Dương Quang, tựa như đang dỗ dành một đứa trẻ, nhẹ giọng nói: “Dương Quang, duyên phận giữa hai chúng ta đã hết rồi. Cho dù miễn cưỡng ở cùng nhau, cũng sẽ không có hạnh phúc.”

“Tại sao?”

“Chuyện giữa anh và Nguyễn Trữ Khanh, sẽ trở thành một cái gai trong lòng em, vĩnh viễn đứng đó, nhắc nhở em, rằng anh đã từng phản bội em. Ôm oán hận như vậy mà kết hôn, hai chúng ta chắc chắn sẽ không hạnh phúc. Có lẽ bây giờ anh còn cảm thấy thẹn trong lòng, chấp nhận tất cả mọi chuyện đều nhường nhịn em. Nhưng mười năm sau, hai mươi năm sau thì sao đây? Anh định nhẫn nhục cả cuộc đời hay sao?”

“Anh có thể, anh có thể!” Dương Quang vẫn chưa chết lòng, liều mạng muốn dùng hứa hẹn để vấn hồi Phùng Sở Sở.

“Anh có thể, nhưng, em thì không.” Phùng Sở Sở tránh ra khỏi vòng ôm của Dương Quang, ánh mắt kiên định nói, “Em không muốn mang theo cái gai đó mà sống cả đời với anh.”

Dương Quang nhìn sắc mặt của Phùng Sở Sở, rốt cục cũng tuyệt vọng cúi đầu. Anh ta vô lực đứng dậy, cả người giống như trôi nổi giữa không trung, đứng cũng không vững. Cuối cùng, anh ta chỉ phun ra được một câu: “Được rồi, em nghỉ ngơi trước đi.” Sau đó, tựa như một bóng ma bay ra khỏi căn phòng, ngay cả cửa cũng quên khép lại.

Dương Quang vừa đi, bà Phùng đã thò đầu vào trong phòng, quan tâm hỏi: “Sao thế, hai đứa cãi nhau à?”

“Không sao, bọn con không sao cả.” Phùng Sở Sở lại nằm lại trên giường, nói với mẹ mình, “Mẹ, con còn chưa ngủ đủ, mẹ ra ngoài trước đi, lúc nào ăn cơm thì gọi con dậy nhé.”

Bà Phùng không hỏi thêm được gì, lại thấy con gái đang bị thương nên cũng không nói gì thêm nữa, giúp cô đóng cửa, đi làm việc của mình.

Đánh một giấc thẳng đến bữa tối. Phùng Sở Sở bị một tràng tiếng điện thoại đánh thức, cầm di động lên, vừa nhìn, đã thấy là Tô Thiên Thanh gọi tới. Vậy nên cô lười biếng tiếp điện thoại.

“Sao thế, còn chưa tỉnh ngủ à?” Tiếng cười nhạo của Tô Thiên Thanh vọng tới từ đầu bên kia.

“Chưa tỉnh, cho nên tôi cúp đây!” Phùng Sở Sở vừa nói vừa định cúp máy.

“Đừng cúp vội!” Tô Thiên Thanh vội vàng ngăn cô lại, “Mai cô có đi làm không?”

“Xương quai xanh nứt cả ra rồi, còn đi làm cái gì! Anh sợ tôi chưa đủ mất mặt à?!” Phùng Sở Sở đột nhiên phiền muộn từ tận đáy lòng, gào lên với điện thoại, khiến cho ông Phùng đang ở bên ngoài chờ ăn cơm tối cũng phải chạy lại.

Phùng Sở Sở thấy ba mình chạy vào phòng, mặt đầy nghi hoặc nhìn mình, vội vàng hạ thấp âm lượng, ý bảo tất cả đều ổn, bây giờ mới khiến ông Phùng an tâm đi ra ngoài.

“Này, tôi bảo này, anh tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì hả?” Phùng Sở Sở lấy tay che miệng, cẩn thận hỏi.

Giọng nói của Tô Thiên Thanh còn lười nhác hơn cả cô, cười ha ha nói: “Không có gì, chỉ hỏi thăm cô chút thôi, xem ra thương thế của cô đã ổn lắm rồi, không có gì đáng ngại. Giọng khỏe đến mức thừa sức đi thi hát được rồi.”

“Tôi bảo này Tô Thiên Thanh, có phải anh rảnh lắm không hả? Cái thể loại cả ngày không làm việc như anh, không sợ không có cơm mà ăn sao?”

Tô Thiên Thanh chỉ cười khẽ mấy tiếng, trả lời: “Không sao, con người tôi chỉ tốn thời gian với những thứ mình thích mà thôi, cho nên cô không phải lo tôi không kiếm được tiền đâu.”

“Ai thèm quan tâm anh có tiền hay không có tiền!” Phùng Sở Sở thăm rửa mấy tiếng, lập tức cúp điện thoại.

Những chuyện xảy ra gần đây, thực sự là vừa hỗn loạn lại vừa phiền phức, Phùng Sở Sở cảm thấy hình như mình bị sao chổi quất vào rồi. Hai ba lượt bị thương, bạn trai bỏ đi với người khác. Giờ lại chọc phải một gã thích chơi trò mập mờ như vậy, cố tình lại còn là đồng bọn hợp tác trong công việc, muốn dứt ra cũng không được, khiến cho cô buồn bực đến mức một cái đầu to bằng hai.

Tổng biên tập đỉnh Quang Minh cũng rất phiền não, Phùng Sở Sở ngã rạn xương quai xanh, xin nghỉ ở nhà, chuyện ở tòa soạn, rất nhiều việc đều phải do ông tự mình sắp xếp. Mấy đứa cấp dưới giờ nhìn mới thấy, thật chẳng được mấy người hữu dụng. Làm sao mà Phùng Sở Sở vừa đi, tất cả mọi người lại giống như không biết làm việc cả vậy? Thế nên ông ta chỉ có thể vừa làm vừa mắng, lại vừa cầu nguyện cho tiểu Phùng nhanh chóng khỏe lại, sớm quay lại làm việc.

Phùng Sở Sở lại không nghĩ như vậy, trái tim bị tổn thương của cô mặc dù đang dần dần phục hồi. Nhưng muốn hoàn toàn coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì còn cần một khoảng thời gian nữa. Thừa dịp bị thương, cô hy vọng có thể nghỉ phép mấy ngày, nghỉ ngơi cho tử tế một chút. Cho dù chỉ vài ngày thôi cũng được.

Ba mẹ hiển nhiên đã nhận thấy, giữa cô và Dương Quang đã xảy ra chút vấn đề. Chỉ có điều bọn họ không ngờ tới, vấn đề lần này lại không đơn giản là cãi vã, lại càng không ngờ tới, hai người trẻ tuổi mất thấy sắp bước vào hôn nhân đã lặng lẽ chia tay.

Phùng Sở Sở cả ngày ở nhà với mẹ, cứ cảm thấy ánh mắt của bà lúc nhìn mình khiến cho cô rất mất tự nhiên. Vậy nên tìm đại cái cớ, đi ra ngoài đến siêu thị dạo một vòng.

Xương quai xanh của cô thực ra cũng không bị rạn hoàn toàn, chỉ nứt ra cái lỗ mà thôi. Giờ đã bó thạch cao cố định, trừ việc một tay không thể sử dụng ra thì cũng chẳng có gì khác. Chỉ làm khó cho cô tìm nữa ngày mới tìm thấy một cái áo rộng thùng thình, khoác lên người, che được phần bả vai bị độn thạch cao kia.

Xế chiều, người trong siêu thị cũng không nhiều lắm, không có cảm giác chật chội. Phùng Sở Sở đẩy xe mua đồ, đi thật chậm. Cô cũng chưa nghĩ ra sẽ mua thứ gì, ra ngoài đi dạo một chút, hoàn toàn là để tránh né ánh mắt của mẹ, còn nữa là cho mình một không gian để thả lỏng, tránh phải suy nghĩ đến những chuyện mà Dương Quang đã làm khiến cô tức giận.

Lúc dạo đến khu đồ ăn vặt, mặt của Phùng Sở Sở không tự chủ mà lộ ra một nụ cười. Cô đột nhiên cảm thấy, trên thế giới này, chỉ có thức ăn mới là đáng tin cậy nhất, vĩnh viễn sẽ không phản bội cô. Vậy nên cô vươn tay, cầm lấy hai túi khoai tây chiên, ném vào xe mua đồ.

Cứ mua thẳng một đường như vậy, Phùng Sở Sở đột nhiên cảm thấy có một cảm giác chẳng lành, chậm rãi từ đằng sau thăm lại đây. Cô chợt dạ lùi về phía sau nhìn nhìn, chỉ thấy lác đác những người đang mua đồ, không có gì khác thường.

Cô quay đầu lại, lắc lắc đầu, lại thả lực chú ý đến sô cô la. Nhưng chưa được mấy giây, cảm giác quái dị đó lại xông lên tim, giống như có một con mèo đang không ngừng cào cào lên trái tim cô vậy.

Phùng Sở Sở cảm thấy có chút bất an, từ từ rút tay lại, đứng thẳng người, dừng lại mấy giây rồi quay ngoắt người lại, nhìn về phía sau. Nhưng vẫn không thấy kẻ nào kỳ quái. Tất cả đều rất bình thường, mọi cảm giác, đều giống như do chính cô ảo tưởng ra vậy.

Mặc dù tất cả vẫn bình thường, Phùng Sở Sở vẫn cảm thấy rất bất an. Cô không dám ở lại khu đồ ăn vặt nữa, một tay đẩy xe mua đồ, khó khăn chạy ra.

Rời khỏi khu mua sắm, Phùng Sở Sở cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô đẩy xe từ từ tiến về phía trước, trái tim cũng đã bị xáo trộn, chẳng còn tâm trạng mà nhìn ngắm những thứ đầy màu sắc rực rỡ kia nữa. Cảm xúc mua sắm đã mất sạch, cô muốn về nhà, nhưng cô lại không dám rời khỏi siêu thị. Trong này ít nhất còn có nhiều người ở xung quanh, chứ nếu trên đường về nhà, đi đến nơi nào vắng người, cô rất sợ mình sẽ không đối phó được tình huống đột nhiên phát sinh.

Đến lúc này, cô mới đột nhiên nhận ra, bên cạnh một người phụ nữ vẫn cần phải có một người đàn ông. Nếu hôm nay, cô đi mua đồ cùng với Dương Quang, chắc cô sẽ không cảm thấy hoảng hốt đến vậy.

Đúng vào lúc cô đang ở trong tình thế khó xử, do dự xem nên đi hay ở, cảm giác bị người ta dòm ngó kia lại dâng lên. Lần này, Phùng Sở Sở thật sự hoảng sợ. Cô thậm chí ngay cả dừng khí quay đầu lại cũng không có, xe mua đồ cũng bị ném qua một bên, cất bước, nhanh chóng đi về phía trước. Nhưng phải đi đâu bây giờ, cô không hề có khái niệm, chỉ có thể giống như một con nhặng mất đầu, đảo quanh khu siêu thị lớn như vậy.

Đột nhiên, cô không cẩn thận, va phải một người phụ nữ. Phùng Sở Sở vội vàng ngẩng đầu, nói xin lỗi với người kia. Trong khoảnh khắc nhìn thấy người phụ nữ kia, cô có chút ngẩn người.

Người này, cô không quen. Nhưng từ nét mặt của cô ta lại thấy, dường như cô ta biết cô. Cô gái kia mặc một bộ đồ không hợp thời, đầu tóc giống như rất lâu rồi không chăm chút, rồi thành một đồng. Cô ta cứ đứng sừng sững trước mặt Phùng Sở Sở như vậy, trên mặt dần dần lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Nụ cười của cô ta, giống như có một loại ma lực, khiến cho người ta không tự chủ mà toàn thân rét run, không kìm được mà run rẩy. Phùng Sở Sở hiểu ra, cảm giác bất an khi nãy của mình hẳn là bắt nguồn từ người phụ nữ này. Cô ta không phải là vô ý bị cô đụng vào, mà là cố ý đứng ở trước mặt cô, để cô đụng phải.

Phùng Sở Sở muốn xoay người bỏ đi, nhưng trong lòng lại rõ ràng, người này tổn hết tâm tư theo sát cô như vậy thì cũng sẽ không dễ dàng thả mình đi. Vậy nên, cô trấn định đứng lại, nhìn người phụ nữ kia, cười nói: “Tiểu thư, có phải cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Cảm giác bên cạnh có người đi qua đi lại khiến cho Phùng Sở Sở cảm thấy tương đối an tâm, mặc dù người phụ nữ trước mặt thoát nhìn hết sức quỷ dị.

Cô gái đó lại có vẻ rất tao nhã lễ độ, chủ động chìa tay ra, lịch sự nói: “Chào cô, tên tôi là Tôn Chanh.”

“Tôn tiểu thư, chúng ta đã từng gặp nhau trước kia sao?” Phùng Sở Sở có chút do dự. Thực ra thì cô làm nghề này, bình thường quen biết cũng không ít người, có lẽ người này đã từng gặp cô từ lúc nào đó chưa

biết chừng. Có điều giờ phút này, cô thực sự không nhớ ra nổi.

Tôn Chanh bắt tay với Phùng Sở Sở, lại nhanh chóng rút lại, nụ cười trên mặt biến mất từng chút từng chút, cho đến khi cả gương mặt chỉ còn lại vẻ nghiêm túc, bấy giờ mới mở miệng nói: “Thực ra, tôi đến đây là vì Tô Thiên Thanh.”

37. Chương 37

Chương 37: Tình cũ nếu có thể vẫn hồi

- Tôi có thể vì anh ấy mà giết người khác, cũng có thể vì anh ấy, mà giết cô. -

Trong một quán cà phê nhỏ bên cạnh siêu thị, Phùng Sở Sở và Tôn Chanh, mặt đối mặt. Đồ uống để trước mặt chẳng ai động vào, bọn họ đến đây là để nói chuyện, nội dung nói chuyện, là xoay quanh một người đàn ông tên Tô Thiên Thanh.

Phùng Sở Sở nhìn Tôn Chanh, không biết nên nói gì. Trên thực tế, tại sao cô lại đi cùng cô ta đến tận đây, cô cũng cảm thấy kỳ quái. Nhưng khi cô ta nói muốn hàn huyên với cô đôi chút về Tô Thiên Thanh, Phùng Sở Sở cứ hăm hăm dở dở như vậy mà nghe theo cô ta.

Tôn Chanh vừa khuấy cà phê trong tay, vừa nói: “Phùng tiểu thư, tôi hy vọng, cô có thể trả Tô Thiên Thanh lại cho tôi.”

“Cái gì?” Phùng Sở Sở nhất thời không phản ứng kịp, “Tôn tiểu thư, cô nói vậy là có ý gì?”

“Thực ra, tôi là bạn gái của Tô Thiên Thanh.” Những gì Tôn Chanh nói, kết hợp với trang phục kỳ quái của cô ta, có vẻ rất không có sức thuyết phục. Phùng Sở Sở đơn giản cảm thấy mình giống như đang nói chuyện với một kẻ điên.

“Tô tiên sinh chưa từng nói rằng anh ta có bạn gái. Nếu như anh ta không phải đang độc thân, chúng tôi cũng không có khả năng hợp tác với anh ta mà tiến hành cuộc thi này.”

“Ý của tôi không phải như vậy.” Tôn Chanh không đợi Phùng Sở Sở nói hết, liền mở miệng ngắt lời cô. “Tôi là mong, cô có thể trả Tô Thiên Thanh lại cho tôi.” Tôn Chanh nói, nhấn mạnh ở chữ “cô” kia, nghe mà khiến cho Phùng Sở Sở càng thêm khó hiểu.

Tôn Chanh nhìn phản ứng của cô, đành phải tiếp tục giải thích: “Thực ra thì tôi là bạn gái cũ của Tô Thiên Thanh, trước kia là tôi đã lựa chọn rồi bỏ anh ấy. Nhưng sau này tôi mới phát hiện ra, người tôi yêu nhất vẫn là anh ấy. Cho nên tôi hy vọng có thể nói lại với anh ấy. Nhưng giờ tôi lại phát hiện ra, trong lòng anh ấy đã có người phụ nữ khác, mà người đó, chính là cô.”

Phùng Sở Sở cả kinh thiếu chút nữa đánh đổ cốc nước trái cây trong tay, mặc dù cô có phát hiện ra, thái độ của Tô Thiên Thanh gần đây với cô có chút khác biệt so với trước kia. Nhưng muốn cô tin là Tô Thiên Thanh đã yêu cô, chuyện đó hết sức khó khăn.

“Chẳng lẽ cô không nhận ra sao?” Lần này đến phiên Tôn Chanh giật mình. Một người đàn ông giống như Tô Thiên Thanh, phàm là tỏ ra có chút hứng thú với một người phụ nữ nào đó, đối phương đều sẽ nhảy nhót hoan hô, chủ động dâng hiến mới đúng. Tại sao cô gái trước mặt này, nhìn qua bộ dạng trông rất ngu dốt, với một chuyện thế này mà một chút phản ứng cũng không có.

“Tôn tiểu thư, tôi nghĩ chắc cô đã nhầm rồi.” Phùng Sở Sở cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, nuốt nước miếng, khó khăn nói, “Tôi và Tô tiên sinh chẳng qua chỉ là bạn hợp tác làm ăn. Không, phải nói là anh ta và tòa soạn chúng tôi có quan hệ hợp tác mới đúng. Mà tôi chỉ là một nhân viên làm công thôi, giữa chúng tôi, ngay cả bạn bè cũng chưa tính chứ đừng nói đến những thứ khác, càng không có khả năng.”

“Cô nói bậy!” Tôn Chanh đột nhiên trở nên rất kích động, cả gương mặt đều trở nên vặn vẹo. Cô ta nhào tới, cách một cái bàn, túm lấy tay Phùng Sở Sở, lớn tiếng nói, “Chẳng lẽ cô không phát hiện ra, lúc anh ấy gọi điện thoại cho cô, trên mặt lúc nào cũng tràn ngập ý cười sao?”

“Ý cười?” Phùng Sở Sở mặt đầy khó hiểu, “Lúc gọi điện thoại thì tôi làm sao nhìn thấy vẻ mặt của anh ta được?”

“Cô vô cảm à? Trái tim cô làm từ đá sao? Chẳng lẽ người khác có tình cảm với cô, cô chưa từng cảm nhận được hay sao?”

Những lời Tôn Chanh nói dường như đâm trúng vào chỗ yếu của Phùng Sở Sở. Cô thừa nhận, đối với những chuyện như vậy, quả thực cô tương đối mơ hồ. Nếu không phải thế, cô cũng sẽ chẳng đến lúc ghi hình chương trình mới phát hiện ra chuyện của Dương Quang và Nguyễn Trữ Khanh qua một tấm ảnh của người khác. Nhưng, Tô Thiên Thanh thực sự có ý với cô sao?

Hồi tưởng lại những hành vi gần đây của anh, ở trong bệnh viện, anh còn tức giận chuyện Dương Quang ngoại tình hơn cả cô. Anh nói những câu chẳng đâu vào đâu kia, anh chẳng có lý do gì mà gọi điện thoại đến tìm cô. Thậm chí cả trước đó nữa, cảnh anh ôm cô lúc cô cử động không tiện, bước vào nhà hàng cao cấp.

Tất cả những điều này, đều khiến cho Phùng Sở Sở có chút hỗn loạn, một người lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ với chuyện nam nữ như cô đã hoàn toàn bị Tôn Chanh làm cho rối loạn.

Tôn Chanh cũng bị thái độ của Phùng Sở Sở khiến cho mất hứng, không nhận được nói: “Dù sao không cần biết cô có tin hay không, với sự hiểu biết của tôi với Thiên Thanh, anh ấy nhất định đã yêu cô.”

“Chỉ bằng một cú điện thoại?” Phùng Sở Sở vẫn có chút nghi ngờ, “Lại nói, chúng tôi gọi điện thoại, cô làm sao mà thấy được?”

“Bởi vì lúc đó, tôi vừa vặn đến nhà anh ấy tìm anh ấy. Anh ấy thậm chí còn nói chuyện về cô với tôi, tôi có thể đọc ra rất nhiều thứ từ vẻ mặt của anh ấy. Những thứ này, lấy đầu óc của cô, vĩnh viễn cũng không hiểu được.”

Tôn Chanh trong lời có ý, còn không quên châm chọc Phùng Sở Sở một câu để trả thù. Nhưng Phùng Sở Sở giống như nghe cũng không hiểu vậy, căn bản không để ý đến lời cô ta nói, chỉ do dự hỏi: “Nếu Tô Thiên Thanh thực sự thích tôi, tại sao cô lại cảm thấy tôi có thể tặng anh ấy lại cho cô? Hơn nữa, cho dù tôi có làm vậy thật, anh ấy cũng chưa chắc đã yêu cô lần nữa.”

Tôn Chanh cảm xúc cà phê đã sớm lạnh như băng lên, uống một hớp, gương mặt hiện lên vẻ quỷ dị, từ từ ghé sát vào Phùng Sở Sở, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Bởi vì, tôi đã vì anh ấy mà... giết người.”

Tay của Phùng Sở Sở cuối cùng cũng run lên, nước trái cây bên trong cốc đổ hết ra ngoài. Nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy lại dọn dẹp. Phùng Sở Sở có chút thất thần, nhìn đăm đăm vào Tôn Chanh. Cô không biết Tôn Chanh nói thật hay nói dối. Nhìn dáng vẻ của cô ta, dường như đầu óc không được bình thường cho lắm, những gì cô ta nói ra cũng không phải đặt trong lòng làm gì. Nhưng nhìn sắc thái trong mắt cô ta, Phùng Sở Sở lại có chút hoảng hốt, trong tiềm thức, cô hơi tin vào những gì cô ta nói.

“Phùng tiểu thư, cô làm sao vậy? Sợ à?” Tôn Chanh chợt cười phá lên, cười cho đến khi nước mắt tràn quanh khóe mắt mới nói tiếp, “Cô không phải sợ, tôi sẽ không giết cô. Cô là người mà Thiên Thanh thích, tôi sao lại giết cô được. Tôi sẽ không làm những chuyện khiến Thiên Thanh phải đau khổ. Tôi chỉ giết những kẻ làm Thiên Thanh tổn thương thôi.”

Nụ cười của Tôn Chanh khiến cho người ta thấy tê dại trong lòng, mà giọng nói của cô ta lại càng khiến cho thân thể Phùng Sở Sở phát run, rất muốn lập tức bỏ chạy khỏi chỗ này. Nhưng cô không dám cử động, cô sợ Tôn Chanh cứ thế mà đi theo mình thẳng một đường. Bây giờ cô chỉ có một cái tay, căn bản không thể đối phó được với người phụ nữ nhìn có vẻ điên điên khùng khùng này.

Một cánh tay đột nhiên xuất hiện trước mặt, kịp thời giải cứu Phùng Sở Sở khỏi nguy hiểm. Tô Thiên Thanh tựa như thiên thần, đột nhiên đáp xuống quán cà phê, túm lấy tay Tôn Chanh, quát lên: “Cô chạy đến đây làm gì?”

Tôn Chanh quay đầu lại, vừa thấy là Tô Thiên Thanh, sắc mặt lập tức biến đổi, sợ đến mức toàn thân đều co lại, hoàn toàn không còn chút khí thế nào như lúc này. Giọng bé như muỗi kêu, vừa run rẩy, vừa khóc rờn nói: “Thiên Thanh, em, em chỉ đi ra ngoài có một chút. Anh, anh đừng tức giận.”

Biến cố đột nhiên này khiến cho Phùng Sở Sở nhìn mà trợn mắt há mồm. Dù cô cũng biết Tô Thiên Thanh trời sinh đã có khí thế dọa người, nhưng Tôn Chanh nhaoáng cái đã sợ thành như vậy, vẫn khiến cho cô không tiếp thu nổi. Người phụ nữ này, vừa nãy còn mặt đầy vẻ thần bí, giống như có nhiều khả năng lắm vậy. Làm sao mới chớp mắt đã biến thành con mèo mướp, khóc đến là khiến người ta thấy phiền.

Tô Thiên Thanh cũng là người có tâm địa sắt đá, căn bản không hề lung lay, kéo Tôn Chanh định đi ra ngoài. Tôn Chanh không dám phản kháng, đành phải vừa khóc vừa đi theo sau anh. Mấy khách hàng kia nhìn cảnh kịch tình này, không nhin được đứng đó mà chỉ trỏ bàn luận âm ỉ. Tô Thiên Thanh lại giống như chẳng hề nghe thấy, thậm chí còn chẳng chào hỏi với Phùng Sở Sở, đi thẳng ra khỏi cửa.

Phùng Sở Sở chẳng còn cách nào khác, đành phải tự thanh toán, dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, bước ra khỏi quán cà phê.

Về đến nhà, qua khoảng một tiếng, Tô Thiên Thanh gọi điện tới, giọng nói có chút lạnh: “Giờ cô đang ở đâu, tôi đến tìm cô.”

“Tôi đang ở nhà, anh có chuyện gì không?”

“Cô cứ ở nguyên trong nhà, một chốc nữa tôi tới.” Tô Thiên Thanh không nói có chuyện gì, cúp máy thẳng. Chỉ để lại Phùng Sở Sở ngây ngốc cầm di động, vẻ mặt mờ mịt.

Qua chừng nửa tiếng, Tô Thiên Thanh đã đến dưới nhà Phùng Sở Sở, gọi điện thoại kêu cô xuống, kéo cô lên xe, sau đó lái ra ngoài khu nhà.

Xe vẫn chạy trên đường, không biết là muốn đi đâu. Phùng Sở Sở nhìn Tô Thiên Thanh cả nửa ngày, cuối cùng không nhin được nói: “Cô ta nói, cô ta là bạn gái anh.”

“Phải, cô ta từng là bạn gái của tôi. Sau đó, lại làm tình nhân của ba tôi.” Lúc Tô Thiên Thanh nói những lời này, biểu cảm trên gương mặt rất bình tĩnh, cùng với lần trước khi nhắc đến chuyện này, cảm giác có chút khác biệt.

“Không phải cô ta có vấn đề đấy chứ? Tôi cảm thấy sắc mặt của cô ta không ổn lắm, nói năng cũng hơi kỳ quái.”

“Cô ta nói với cô những gì?”

“Cô ta nói, ” Phùng Sở Sở do dự một chút, vẫn mở miệng nói, “Cô ta nói cô ta đã vì anh... mà giết người.”

Tô Thiên Thanh dẫm lên thắng xe, chiếc xe nhanh chóng dừng gấp lại đỗ ở ven đường. Anh quay đầu lại, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Cô ta thực sự nói vậy với cô?”

Phùng Sở Sở gạt đầu một cái, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, cô ta đúng là đã nói như vậy. Tôi cảm thấy cô ta có thể có chút vấn đề về mặt tinh thần, tự mình ảo tưởng ra một số chuyện, anh đã đưa cô ta đến bệnh viện kiểm tra chưa?”

Tô Thiên Thanh đột nhiên móc thuốc lá ra, chậm rãi châm một điếu, lặng lẽ hút. Mãi cho đến khi Phùng Sở Sở không chịu nổi mùi thuốc lá, mở cửa sổ xe ra, anh mới như phục hồi lại tinh thần, dập thuốc đi, nói: “Tôi thực sự không ngờ tới, trước kia là chính cô ta chọn rời khỏi tôi. Chỉ mới mấy năm mà thôi, cô ta lại biến thành như vậy. Cô còn nhớ cái đêm Nhan Cẩm Hi bị người ta cưỡng bức chứ, cô đã từng hỏi tôi, lúc ấy tôi đang làm gì?”

“Ừ, đúng là có chuyện đó, lúc ấy tại sao anh không chịu nói, tình nguyện bị người ta hoài nghi là tội phạm. Thực ra đêm đó, có phải anh đang ở cùng với Tôn Chanh đúng không?”

“Phải, chúng tôi ở cùng nhau.” Tô Thiên Thanh thừa nhận rất sáng khoái, “Cả đêm hôm đó, tôi đều ở trong đồn công an, bận rộn nộp tiền bảo lãnh đưa cô ta ra ngoài.”

“Sao cơ? Chẳng lẽ cô ta đã giết người thật?” Phùng Sở Sở vốn cho là, cùng nhau mà Tô Thiên Thanh nói là chuyện nam nữ, không ngờ tới, đáp án lại như vậy.

Tô Thiên Thanh cười khổ nói: “Chưa, cô ta chỉ đánh nhau với người khác thôi, ầm ỉ đến đồn công an, trên người không có tiền, lại chẳng có nơi nương tựa mới nhớ đến tôi. Tôi nộp tiền bảo lãnh đưa cô ta ra ngoài xong thì sắp xếp cho cô ta ở một căn nhà riêng, bình thường cũng có một bác gái đến chăm sóc cho cô ta. Không ngờ hôm nay bác ấy vừa mới lờ là một chút, không để ý đến cô ta, cô ta đã chạy ra ngoài rồi.”

“Nhưng tại sao cô ta lại cảm thấy cô ta đã giết người cho anh? Hơn nữa cô ta còn nói, người cô ta giết là người đã từng khiến anh tổn thương?”

“Thực ra thì người cô ta đánh hôm đó, không phải ai khác mà là Tịch Mộc. Cũng chính là vợ hai của ba tôi. Sau khi Tôn Chanh rời khỏi tôi, vẫn cho là có thể gả vào nhà chúng tôi, ai ngờ lại bị Tịch Mộc đoạt mất. Cho nên cô ta vẫn cảm thấy Tịch Mộc là kẻ thù của cô ta, là người có lỗi nhất với cô ta trên thế giới này.”

“Thực ra tôi cảm thấy cô ta đang tự trừng phạt bản thân. Giờ cô ta đã biến thành như vậy rồi, còn cả ngày ảo tưởng muốn thay anh diệt trừ những kẻ thù kia. Thực ra trong lòng cô ta hẳn cũng cảm thấy mình mới là kẻ phản bội thực sự, là người thực sự đã khiến anh tổn thương.” Phùng Sở Sở nhớ đến dáng vẻ của Tôn Chanh, bỗng nhiên có chút đồng cảm với cô ta. “Anh vẫn nên đưa cô ta đến bệnh viện đi, cứ như vậy mãi, tình trạng của cô ta chắc chỉ ngày càng nghiêm trọng hơn mà thôi.”

“Cô ta có nói gì khác với cô không?” Tô Thiên Thanh không tiếp lời Phùng Sở Sở mà chuyển đề tài.

Mặt của Phùng Sở Sở lập tức đỏ bừng lên. Tôn Chanh quả thực còn nói với cô những chuyện khác nữa, nhưng mà, những lời đó, cô sao có thể nói với Tô Thiên Thanh được.

Tô Thiên Thanh lại như đoán được cái gì, từ từ ghé đầu qua, đến lúc gần như sắp hôn lên mặt Phùng Sở Sở mới đột nhiên dừng lại, nửa đùa nửa thật nói: “Nói đi, rốt cuộc là cô ta còn nói những chuyện gì?”

Phùng Sở Sở nhìn dáng vẻ kia của Tô Thiên Thanh, đột nhiên cảm thấy anh ta rất đáng giận, lập tức đẩy anh ra, hét lớn: “Cô ta nói, anh thích tôi! Có phải buồn cười lắm đúng không?”

“Em cảm thấy, được tôi thích, là chuyện rất buồn cười hay sao?” Tô Thiên Thanh vươn tay ôm lấy Phùng Sở Sở, giữ cô thật chặt trong lòng ngực, thở dài nói, “Có lẽ, lúc cô ta nói những lời này là đang tỉnh táo, cô ta đã thấy rất rõ ràng.”

“Tô Thiên Thanh, anh buông tôi ra đi.” Phùng Sở Sở vừa giãy giụa vừa kêu lên, “Đầu óc anh tỉnh táo một chút có được không. Tôi không phải là mấy cô nàng hẹn hò với anh, chăm chăm theo đuổi anh. Dù bạn tốt của tôi đã đoạt mất bạn trai tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ tùy tiện tiếp nhận một người đàn ông khác ngay lập tức.”

“Tiếp nhận tình yêu của tôi, thực sự là việc tùy tiện như vậy sao?” Tô Thiên Thanh đột nhiên giữ lấy cằm của Phùng Sở Sở, không hề báo động trước mà nhắm vào môi cô, hôn xuống.

Nụ hôn này, thực sự là kinh thiên động địa, gần như hôn đến nửa thế kỷ. Mãi cho đến khi cả người của Phùng Sở Sở sắp bị thiêu cháy, không khí nghẹn trong yết hầu, vào không được ra không xong, Tô Thiên Thanh mới tính buông cô ra.

Nhìn Phùng Sở Sở ngồi tại chỗ run đến lợi hại, Tô Thiên Thanh đột nhiên cười lên xấu xa. Còn chưa bật cười thành tiếng, trên mặt đã bị ăn một cái tát vang dội. Chỉ thấy Phùng Sở Sở giận đến mức mắt đỏ ngầu, khó khăn dùng tay trái mở cửa xe, nhảy xuống, định bỏ đi.

Tô Thiên Thanh bất chấp cảm giác đau rát trên mặt, bỏ nhào qua nắm lấy tay cô, nói: “Sao vậy, giận rồi?”

Phùng Sở Sở hất tay anh ta, lạnh lùng nói: “Không hề, sau này đừng có đùa kiểu ấy nữa. Còn nữa, ngày kia sẽ phải công bố tên người chiến thắng, anh nghiêm túc một chút, suy nghĩ cho kỹ, đừng có làm chậm trễ đời con gái nhà người ta. Hôm họp báo tôi sẽ không đến đâu, chúc anh may mắn.”

38. Chương 38+ 39 End

Chương 38: Hãy để thuốc nổ tới cho mãnh liệt hơn đi

- Đừng trông mong mấy kẻ bị thần kinh có thể lập tức khôi phục lại như cũ, chuyện đó không thực tế chút nào. -

Tựa như một vở hài kịch, cuộc thi “Bạn gái cuối cùng của triệu phú”, lần đầu tiên diễn ra, cứ thế mà đi đến hồi kết. Mười giờ sáng, người đàn ông độc thân hoàng kim đầu tiên tham gia vào chương trình — Tô Thiên Thanh, sẽ mở một buổi họp báo công bố tin tức trong một nhà hàng năm sao, tuyên bố thí sinh mà anh ta yêu trước mặt mọi người.

Người khởi xướng cho hoạt động này, biên tập của tạp chí Định nghĩa phụ nữ Phùng Sở Sở lại bởi vì ngại rạn xương quai xanh, ốm bệnh ở nhà nên không thể đến tham gia buổi họp báo được.

Dĩ nhiên, đó chỉ là những điều tuyên bố với bên ngoài mà thôi. Nguyên nhân chính là Phùng Sở Sở không muốn đi, dù sao trên người cũng đang bị thương, cứ vui vẻ ở nhà nghỉ xả hơi đã.

Ước chừng khoảng chín giờ sáng, Phùng Sở Sở đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, là Chung Tiền Danh gọi tới, nói đang chờ cô ở dưới lầu, bắt cô kiểu gì cũng phải đi xuống một chuyến.

Phùng Sở Sở không có mấy hảo cảm với Chung Tiền Danh, có điều cũng không có ác cảm. Nghe thấy anh ta nhờ cậy mình như vậy, cũng không tiện cự tuyệt, dù sao anh ta cũng không làm gì có lỗi với mình. Vậy nên cô dọn dẹp chỉnh trang, thay quần áo, cầm điện thoại đi xuống dưới nhà.

Xuống nhà, đã thấy Chung Tiền Danh đứng trước một chiếc xe hơi màu đen, đang nhìn cô mỉm cười. Phùng Sở Sở cảm thấy cái xe này nhìn hơi quen mắt, hình như rất giống cái xe dài dài lần trước Tô Thiên Thanh đưa cô đi ăn.

Trong đầu Phùng Sở Sở lướt qua một ý nghĩ không mấy tốt đẹp, vừa định xoay người chạy trốn, đã bị người từ phía sau nhào tới. Chưa đợi cô kịp làm rõ chuyện ra làm sao, một miếng khăn đã bịt miệng cô lại. Phùng Sở Sở yếu ớt giãy dụa mấy cái liền tê liệt ngã xuống không động đậy, mặc cho người khác đỡ cô lên xe, nhanh chóng chạy đi.

Bên kia, trong gian phòng đa công năng của nhà hàng, đám truyền thông sớm đã kéo đến ùn ùn, cầm hết súng dài pháo ngắn theo, nắm bắt mỗi tin tức. Mà tin Nguyễn Trữ Khanh rút lui khỏi cuộc tranh tài đến giờ phút này mọi người cũng mới được biết.

Vốn là điểm nóng, vậy mà lại rút lui khỏi cuộc thi, đám phóng viên đều giống như gà bị cắt tiết, hưng phấn đỏ bừng cả mặt. Thỉnh thoảng lại gọi điện thoại báo cáo tình hình, trao đổi tin tức với người khác, hy vọng có thể đào bới ra chút tin tức hữu ích. Mà vụ án Nhan Cẩm Hi bị cưỡng bức, bởi vì người trong cuộc không chính miệng thừa nhận, tất cả mọi người không dám công khai viết báo, chỉ có thể nói bóng nói gió.

Nhưng thấy hôm nay Nhan Cẩm Hi vẫn ăn mặc tề chỉnh xuất hiện, không hề bị ảnh hưởng, điều này cũng khiến cho mọi người bắt đầu nửa tin nửa ngờ. Đặc tính của phóng viên chính là hóng hớt, nhưng nếu đề tài hóng hớt này có quá nhiều nhân tố không xác định, bọn họ cũng sẽ nghi ngờ quá đáng, trái lại còn bắt đầu quay ra nghi ngờ đối thủ đã lấy được tin tức.

Đám đông trong đại sảnh bắt đầu khởi động, phi thường náo nhiệt, đủ loại tin tức thật giả đều tụ hội, tất cả mọi người đều cố gắng vì cái tít của trang đầu ngày hôm sau. Trái lại, nhân vật chính duy nhất, Tô Thiên Thanh lại ngồi rất nhàn nhả ở hậu đài, không nhận phỏng vấn, cũng không nói chuyện với người khác, chỉ nhìn chiếc di động trong tay, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Cuối cùng, một tin nhắn được gửi tới, anh mở ra nhìn, hài lòng đứng dậy, nhìn đồng hồ, cũng không xê xích là bao, liền bước ra khỏi hậu đài, trực tiếp đi ra ngoài, đứng giữa sân khấu, hướng về micro, nhìn mọi người ưu nhã cười một tiếng.

Trong thời gian nụ cười này xuất hiện, đã có vô số những ánh đèn lia lịa chớp lên, tốc độ chụp của các phóng viên cũng nhanh chóng tăng lên. Không ai chú ý tới, cửa đại sảnh được mở ra, Phùng Sở Sở ngồi trên xe lăn, được người ta từ từ đẩy vào.

Phùng Sở Sở giờ phút này đã hơi có chút ý thức, mặc dù mí mắt còn hơi nặng, cổ cũng không ngo ngoáy được nhiều nhưng lỗ tai lại rất nhạy bén, lập tức nghe thấy giọng của Tô Thiên Thanh.

Ánh mắt cô nửa khép nửa mở, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ. Tô Thiên Thanh đứng ở trên sân khấu, giờ phút này đang nói chuyện, mà mấy cái đầu người kề sát nhau ở dưới đài, cô căn bản không phân biệt nổi ai là ai.

Đột nhiên trước mắt Phùng Sở Sở thoáng qua một bóng người. Người kia, đứng cách cô chừng mười mấy mét, không thấy rõ mặt, cúi đầu, từ từ đi qua dưới sân khấu. Nhưng Phùng Sở Sở có thể khẳng định, cô biết người kia, hơn nữa, không phải là bạn bè bình thường. Bởi vì từ dáng đi của anh ta, cô cảm thấy rất quen mắt, điểm này nói lên, người này cô đã biết từ rất lâu rồi.

Ánh mắt của Phùng Sở Sở vẫn đặt trên người người nọ, theo sự di chuyển của anh ta mà chuyển tầm mắt. Tô Thiên Thanh nói gì cô lại nghe không rõ. Cho đến cuối cùng, cô mới đột nhiên nghe thấy, Tô Thiên Thanh lớn tiếng nói: “Tiểu thư Phùng Sở Sở.”

Những câu này, cô chỉ vô ý thức mà nghe được, trước đó nói những gì, cô hoàn toàn không biết. Nhưng toàn bộ phóng viên đều đột nhiên phát ra những tiếng hít khí giống như bị kinh sợ lắm vậy. Mà đúng vào lúc này, một luồng ánh sáng rọi thẳng vào người Phùng Sở Sở, chói đến mức cô không mở mắt ra nổi. Đám phóng viên kia vẫn nắm chặt lấy cơ hội, nhắm vào Phùng Sở Sở chụp lia lịa. Không ngờ tới lại có một tin tức bất ngờ này, rất ngoài dự liệu của mọi người.

Phùng Sở Sở chỉ lo ngăn chặn luồng ánh sáng kia, không hề lưu ý đến tình huống bên cạnh. Mà bóng dáng của người đàn ông khi nãy lại càng trở nên rõ ràng hơn trong đầu cô. Người đó, lại chính là Khương Nghị đã lâu không gặp.

Khương Nghị đến đây làm gì? Đầu óc của Phùng Sở Sở nhanh chóng vận hành, trong đầu cô lại xuất hiện một cảnh tượng khác. Bên ngoài nhà hàng cao cấp, bên cửa sổ thủy tinh sát đất, một bóng người mơ hồ, giống như đang dòm ngó điều gì bên trong. Người kia, lúc ấy khi xem báo chỉ thấy quen mắt, giờ phút này nhìn thấy bóng lưng của Khương Nghị, Phùng Sở Sở mới nhớ ra, người bị phóng viên không cẩn thận chụp phải kia, hẳn là Khương Nghị.

Mà đêm đó, chính là buổi tối Nguyễn Trữ Khanh và Tô Thiên Thanh ăn cơm hẹn hò với nhau. Cũng chính vào đêm đó, chiếc xe thể thao của bọn họ bị một chiếc SUV màu đen đi từ con đường tối bên cạnh lao ra đụng phải lề đường, xảy ra tai nạn xe cộ.

Tất cả những chuyện này, không khỏi quá mức trùng hợp. Ngày Khương Nghị nhảy lầu hụt đã nói với Phùng Sở Sở, anh ta tin chắc Nguyễn Trữ Khanh cuối cùng vẫn sẽ về bên cạnh mình. Nhưng nếu anh ta phát hiện Nguyễn Trữ Khanh căn bản đã vĩnh viễn bỏ đi thì anh ta sẽ có cảm tưởng thế nào? Và nếu anh ta biết người đã cướp Nguyễn Trữ Khanh khỏi anh ta, chính là Tô Thiên Thanh, người lúc trước đã khuyên anh ta không nên nhảy lầu, cứu anh ta một mạng, thì sẽ có phản ứng ra sao?

Phùng Sở Sở không dám nghĩ thêm nữa, vốn là thân thể mềm nhũn vô lực, không biết từ đâu bỗng dưng lên một luồng sức mạnh. Cô lập tức bật lên từ trên xe lăn. Không quan tâm đám ký giả đang lao tới muốn hỏi cô chuyện gì, đẩy hết những người trước mặt ra, chạy về phía sân khấu.

Mà trên sân khấu, Khương Nghị đã đứng trước mặt Tô Thiên Thanh. Rất hiển nhiên, bọn họ đều nhận ra đối phương, mặc dù Tô Thiên Thanh không biết Khương Nghị đến đây để làm gì nhưng vẫn điều bảo vệ đi, để cho anh ta lên trên sân khấu. Từ trong ánh mắt của anh ta, Tô Thiên Thanh có thể nhận thấy, Khương Nghị có lời muốn nói với anh.

Khương Nghị nhìn Tô Thiên Thanh, trên gương mặt lộ ra một tia cười quỷ dị, tay phải từ từ rút vào trong túi, giống như muốn lấy thứ gì đó ra. Đúng lúc này, Tô Thiên Thanh chỉ cảm thấy đằng trước có người nhào tới, lập tức va vào người anh, cả hai cùng nhau men theo mép sân khấu lăn xuống dưới.

Lực chú ý của các phóng viên lập tức bị thu hút, đồng loạt nhìn bọn họ, muốn xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tô Thiên Thanh cũng có chút khó hiểu, nhìn người trong ngực, lại thấy là Phùng Sở Sở, nửa vui mừng nửa kinh ngạc nói: “Sở Sở, sao vậy?”

Phùng Sở Sở không nói gì, nhanh chóng bò dậy, nhìn Tô Thiên Thanh đang phủ bụi trên người mà nói: “Anh phải cẩn thận, người kia muốn giết anh!”

“Tại sao?” Tô Thiên Thanh nhìn Khương Nghị còn đang đứng trên sân khấu, khó hiểu nói, “Tôi đã từng cứu anh ta một mạng, em không nhớ sao?”

“Nhưng anh lại đoạt mất Nguyễn Trữ Khanh, cho nên anh ta sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Phùng Sở Sở giờ phút này mặc dù rất căng thẳng nhưng vẫn cố gắng trấn định, tận lực đè nén tâm trạng của mình.

“Tô Thiên Thanh, anh tưởng là, tôi sẽ cảm kích anh đã cứu tôi một mạng sao?” Khương Nghị đứng trên sân khấu, đột nhiên hét lớn một tiếng, kéo áo khoác ra, lộ ra một hàng thuốc nổ đang buộc trên người. Mà trên tay anh ta giờ phút này đang cầm một chiếc bật lửa, bộ dạng kia, làm cho người ta có một loại ảo giác không chân thực, giống như đang tiến vào rạp chiếu phim, đang xem một bộ phim dở òm khoa trương mà đầy giả tạo.

Nhưng đời thật, có đôi lúc còn khoa trương mà giả tạo hơn phim ảnh nhiều, trước mặt Phùng Sở Sở giờ đang trình diễn một màn như thế. Khương Nghị vừa khóc vừa rống to uy hiếp nói: “Gọi Trữ Khanh đến đây, tôi muốn gọi Trữ Khanh đến, nếu không, tôi sẽ đồng quy vu tận với các người!!!”

“Có phải lần trước lúc anh ta nhảy lầu, bị va vào đầu nên hỏng đầu rồi?” Tô Thiên Thanh ghé lại bên tai Phùng Sở Sở, nghiêm trang nói.

Phùng Sở Sở đẩy đầu anh ra, không nhin được nói: “Lần trước anh ta có thể vì chút chuyện cón con như vậy mà nhảy lầu, đầu óc còn tốt đi đâu được nữa.”

“Nói cũng phải.”

“Làm sao bây giờ? Mặc anh ta nổi điên sao?”

“Còn làm sao được? Em cho là Nguyễn Trữ Khanh sẽ tới hay sao?” Tô Thiên Thanh nhún nhún vai, bắt đầu sơ mũi của Phùng Sở Sở, miệng không ngoan ngoãn tiến đến gần mặt cô, len lén hôn một cái.

Cử động này bị Khương Nghị thu hết vào trong mắt, tựa như đổ dầu vào lửa vậy, lập tức bùng nổ: “Tô Thiên Thanh, đồ đàn ông xấu xa, lừa gạt Trữ Khanh, bây giờ lại ở bên Sở Sở. Anh không phải là người!”

“Anh mới không phải người, cả nhà các anh đều không phải người!” Chung Tiễn Danh không biết chui ra từ đâu, nhại theo giọng điệu của Khương Nghị, chọc anh ta chơi.

Phùng Sở Sở nhìn mấy người đứng ở hiện trường, đầu to ra gấp đôi, bọn họ hình như không biết Khương Nghị thực sự muốn làm thật thì phải. Nếu anh ta thực sự cho nổ tung đồng thuốc nổ trên người, vậy thì mọi người sẽ đi gặp Diêm Vương hết.

Khương Nghị bị Chung Tiễn Danh làm cho ghen uất nói không ra lời, quệt nước mắt, nén hết khí lực toàn thân, điên cuồng hét lên nói: “Hôm nay tôi liều mạng với các người!!”

“Anh gây rối đủ chưa?!” Giọng nói của Nguyễn Trữ Khanh đột nhiên như vọng từ trên trời xuống, vang lên trong đại sảnh. Mọi người quay đầu qua nhìn, quả nhiên thấy cô đứng ở cửa, bên cạnh còn có một người phụ nữ khắp người tỏa ra khí chất uy nghiêm.

Phùng Sở Sở có thể nhận ra, người phụ nữ kia, chính là chị của Khương Nghị, Khương Hinh.

Khương Hinh xem ra còn giận hơn cả Nguyễn Trữ Khanh, ba bước gộp thành hai xông lên sân khấu, vươn tay đoạt lấy chiếc bật lửa trong tay Khương Nghị, bổ nhào vào trên người anh ta mà đánh, vừa đánh vừa mắng: “Đồ không có tiền đồ, vì một người đàn bà, có đáng để em phải như vậy không? Giờ ngay cả mạng em cũng không cần, đúng không, em mà cũng tính là đàn ông à?!!”

Khương Nghị trong khoảnh khắc nhìn thấy chị gái mình đã ngăn hết cả người, lại bị ăn một trận đòn đau xong, khóc càng thêm thương tâm, ngã vào lòng chị gái, nức nở nói: “Trữ Khanh cô ấy, cô ấy không cần em nữa, cô ấy nói em không thể rời khỏi chị, cho nên cô ấy không cần em nữa.”

Khương Hinh cũng bị cảm xúc của em trai lây lan, ôm lấy anh ta an ủi: “Không sao, cho dù cô ta không cần em, chị cũng vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi em.”

Nguyễn Trữ Khanh đứng dưới sân khấu, nhìn chị em bọn họ biểu hiện như vậy, cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Tô Thiên Thanh và Phùng Sở Sở cũng đang ôm nhau bên cạnh, tiến lên trước, khách khí nói: “Sở Sở, chúc mừng cậu.”

“Chúc mừng tôi?” Phùng Sở Sở khó hiểu, “Chúc mừng cái gì? Chúc mừng tôi thành công bị Dương Quang bắt cả hai tay?”

Nguyễn Trữ Khanh ngượng ngập cười một tiếng, chỉ vào Tô Thiên Thanh nói: “Chúc mừng cậu, trở thành người chiến thắng cuối cùng của cuộc thi này.” Nói xong, Nguyễn Trữ Khanh xoay người, rời khỏi đại sảnh.

Phùng Sở Sở nhìn bóng lưng của cô ta, càng thêm khó hiểu, xoay người nhìn Tô Thiên Thanh hỏi: “Vừa rồi cô ta nói vậy là có ý gì?”

Tô Thiên Thanh cười lên xấu xa, ôm chặt lấy cô, quay về phía đám phóng viên đã phục hồi lại tinh thần mà chộp miệng, cười nói: “Ngày mai nhớ xem báo nhé, trên đó đều là ảnh của em hết đấy.”

“Tại sao?” Phùng Sở Sở giống như đột nhiên ngớ ngẩn vậy, đầu óc không vận hành nổi.

“Bởi vì anh vừa mới tuyên bố, anh chọn em làm bạn gái của anh.”

“Anh đánh...” Chữ “rắc” của Phùng Sở Sở còn chưa kịp ra khỏi miệng, đám phóng viên đã ủa tới, điên cuồng chụp hai người bọn họ, liên tiếp đưa ra các loại vấn đề yêu cầu cao độ.

Tô Thiên Thanh thực ra có chút bất mãn nhỏ nhoi trong lòng, mấy tên đáng chết kia, vừa thấy thuốc nổ tới, chạy còn nhanh hơn chó, trừ có vài vị thực sự quá mức nhiệt tình yêu thương công việc này, tranh trang đầu đã thành thói quen, không sợ chết ở lại cùng bọn họ ra. Kết quả bây giờ nguy cơ vừa mới qua, cảnh sát còn chưa có tới, bọn họ đã không chờ được mà vọt vào, cả một lũ mặt dày vẻ giả nhân giả nghĩa tươi cười, bắt đầu lấy danh nghĩa công việc, quấy rầy anh và Phùng Sở Sở.

Phùng Sở Sở nào có gặp phải trận thế như thế này bao giờ, trước chỉ có cô đi phỏng vấn người khác, lần đầu tiên bị nhiều người chú ý như vậy, cô vô cùng không quen. Nghiêng đầu qua chỗ khác, thấy Tô Thiên Thanh đang nhìn mình mỉm cười, vừa mới nghiêng rằng định nói gì đó, lại nghe thấy giọng nói của anh vang lên bên tai: “Cười đi, cười đẹp một chút, sẽ lên báo và ti vi đấy.”

Phùng Sở Sở bị những gì anh nói làm cho sợ hết hồn, vội vàng nặn ra một nụ cười, trong lòng vẫn chửi rủa cho đến khi tất cả đám phóng viên đi hết mới thôi.

Cuối cùng tất cả mọi người đều giải tán, chỉ còn lại đồng nghiệp ở tòa soạn và Tô Thiên Thanh cùng với Chung Tiễn Danh, Phùng Sở Sở vừa định lên cơn bốc hỏa, chất vấn xem chuyện gì đang xảy ra, lại thấy cửa đại sảnh mở ra, La Giai Cầm đã lâu không gặp đang e dè bước vào.

“Giai Cầm, sao cậu lại đến đây? Đến tìm mình sao?” Phùng Sở Sở rất nhiệt tình bước lên, kéo tay cô ấy hỏi.

La Giai Cầm có chút ngượng ngùng, khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải, mình tới tìm anh Lưu Dục, bọn mình đã hẹn trước sẽ cùng nhau ăn cơm.”

“Lưu Dục?!” Phùng Sở Sở quay đầu, nhìn Lưu Dục đang sải bước như sao chổi tới, trên mặt lộ ra vẻ khó mà tin nổi. Ngày hôm nay, cô quả thực đã bị kinh sợ rất nhiều.

Chương 39: Đoạn kết

- Mọi người đều ổn mới là tốt nhất -

Sinh nhật của Phùng Sở Sở, cô mời La Giai Cầm và Lưu Dục đến nhà “của cô”, tỉ mỉ hỏi thăm quá trình yêu đương của bọn họ.

“Nói, chuyện gì đã xảy ra? Hai người thông đồng với nhau thế nào hả?” Phùng Sở Sở bày ra phong phạm của hiệp nữ, đã làm xong công tác chuẩn bị dựng hình bức cung.

“Cô nhả nhận một chút đi.” Lưu Dục bất mãn vỗ cô một cái, “Sao cô chẳng thay đổi gì vậy, đi theo Tô Thiên Thanh mà không học được tí phong phạm của thực nữ nào.”

“Anh ấy cũng đâu phải là thực nữ.” Phùng Sở Sở đường đường chính chính kêu lên, suy tư hồi lâu lại bật cười một mình, “Chẳng lẽ anh cảm thấy, anh ấy rất nữ tính sao?”

La Giai Cầm kéo tay Lưu Dục, nhỏ giọng nói: “Anh đừng để ý đến cô ấy.”

Lưu Dục gật đầu nói: “Ừ, em nói không sai, anh thấy cô này... có chút không bình thường rồi, chắc là bị Dương Quang đá xong, chịu đả kích quá lớn.”

Phùng Sở Sở vỗ bàn một cái, quát lên: “Hai người ấy, nói gì đấy hả! Đừng tưởng tôi không nghe thấy, Dương Quang thì làm sao? Anh ta chẳng phải sắp kết hôn với Nguyễn Trữ Khanh rồi sao?”

La Giai Cầm có chút giật mình nhìn Phùng Sở Sở, nhẹ giọng nói: “A, cậu cũng biết?”

Phùng Sở Sở tỏ vẻ không sao cả, bình tĩnh nói: “Mình cũng nhận được thiệp mời mà, mình còn đang chuẩn bị đi uống rượu mừng đây.”

“Quả nhiên, đầu óc có vấn đề rồi.” Lưu Dục bất đắc dĩ lắc đầu, dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn Phùng Sở Sở.

“Ai bảo đầu óc tôi có vấn đề!” Phùng Sở Sở kể từ khi đi theo Tô Thiên Thanh, trở nên càng ngày càng ngây thơ, che miệng cười to nói, “Nếu mà nhắc đến ấu trĩ, có ai so được với Khương Nghị cơ chứ, nhìn trò hay mà anh ta diễn hôm đó đi, các đài truyền hình đều tranh nhau truyền tin, còn được hoan nghênh hơn cả màn Tô Thiên Thanh cầu hôn tôi.”

“Chuyện đó, anh ta không sao cả chứ?” La Giai Cầm mặc dù không quen Khương Nghị, nhưng cô có trái tim của Thánh mẫu, cho nên mới quan tâm hỏi vậy.

“Không sao, Tô Thiên Thanh không kiện anh ta. Chị anh ta lại giàu có như vậy, giải quyết chút chuyện này không thành vấn đề.”

Đột nhiên, trong phòng khách vang lên tiếng còi báo động bén nhọn, hệ thống tự động dập lửa trong nháy mắt mở ra, nước từ khắp nơi trên trần nhà đồng loạt phun ra ngoài, khiến cho người người đứng ở đó đều ướt sũng.

“Phùng Sở Sở!!!” Giọng nói tức giận của Tô Thiên Thanh truyền đến từ một nơi không xa, trong nháy mắt đã đến trước mặt, “Em, em thiêu cháy cả nhà bếp rồi!”

“Làm sao có thể?” Phùng Sở Sở gãi đầu, đột nhiên hét lớn, “Nguy rồi, em đang chiên cánh gà, quên chưa tắt bếp!”

Mấy người còn lại còn chưa loạn, chỉ có mình Phùng Sở Sở giống như một con nhặng mất đầu bay loạn khắp phòng, miệng không ngừng kêu lên: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, mau gọi điện thoại cho cứu hỏa đi.”

“Không cần, lửa dập rồi.” Tô Thiên Thanh tỉnh táo nói.

Phùng Sở Sở bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, muốn nói mấy câu ông trời phù hộ linh tinh, lại nghe thấy giọng nói âm lãnh của Tô Thiên Thanh vang lên: “Có điều, nhà bếp hỏng rồi, phải sửa mới. Anh tính sơ ra, cũng khoảng hai mươi vạn.”

“Hai mươi vạn?!!!” Phùng Sở Sở lại thét lên lần nữa, “Em lấy đâu ra tiền như vậy chứ?”

“Không sao, em ký vào tờ hợp đồng này, bán mình cho anh, từ từ trả là được.” Tô Thiên Thanh móc ra một tờ giấy nhiều nếp gấp, giơ ra trước mặt Phùng Sở Sở.

“Gì đây?” Phùng Sở Sở cầm lấy nhìn, giận đến mức vút ngay lại lên mặt Tô Thiên Thanh, mắng to, “Anh nằm mơ đấy à, hai mươi vạn đã muốn mua cả đời của bà đây!”

“Không ký anh sẽ làm thịt em!” Tô Thiên Thanh căn bản không hề phân rõ phải trái, cầm lấy tay Phùng Sở Sở, cắn một phát lên ngón tay cái của cô, máu lập tức rịn ra. Anh cũng chẳng buồn đau lòng, ấn ngón tay cái rịn máu của Phùng Sở Sở lên bản “Khế ước bán thân”, tiếp đó vút tay cô ra, giơ tờ giấy kia lên, đắc ý nở nụ cười.

“Dao ở đâu hả?!!!!” Đây là câu cuối cùng Phùng Sở Sở thốt ra được, bởi vì sau một phút, Tô Thiên Thanh đã ở ngay trước mặt La Giai Cầm và Lưu Dục, hung hăng che miệng cô lại.

- Kết thúc -

*** Ai da, thế là cuối cùng cũng hết truyện rồi. Khi làm đến chương này, suy nghĩ đầu tiên của mình là: tác giả nhất định sẽ bị hỏi thăm, suy nghĩ thứ hai là: đứ tiếp theo chắc chắn là mình))) . Cơ bản lúc chọn làm bộ này mình cũng hơi xốc nổi, cứ tưởng nó ngắn mà hóa ra là nó khá là dài, nên nội dung đôi chỗ chưa tương xứng với dung lượng. Điểm trừ của truyện thì rõ ràng rành ròi, JQ quá ít, cái kết có vẻ hơi chóng vánh quá, giống kiểu mấy bộ phim truyền hình dài tập lê thê đến mấy tập cuối thì vội vàng kết thúc do thiếu kinh phí ấy . Nhưng mà quan trọng là tác giả viết thế, mình cũng không thay đổi được. Bỏ qua những nhược điểm đó thì mình vẫn thích cách đặt tình huống và xây dựng nhân vật của Tô Lưu . Tóm lại là câu truyện được mở đầu với bối cảnh kinh dị, diễn biến lại nghiêng theo xu hướng chính kịch, còn kết thúc lại là hài kịch))) . Những bạn nào yêu thích và chịu đựng được kiểu viết lủng lạo của tác giả này thì có thể tìm đọc hai bộ Luận tiểu tam thành công và thất bại (bộ này ngược tra nam đều cắng và con tiểu tam tới bởi khói lửa, nam chính biến thái cực kỳ) và Thời đại của gái ế (bộ này có nói về cô bạn Từ Tịch Tịch của Sở Sở, người có bộ mặt tiểu tam, dáng người của hồ ly tinh). Vậy nha, bạn hoàn thành sứ mệnh rồi, ebook sẽ đến tay các bạn trẻ trong thời gian sớm nhất có thể. Tiện đây, ai hay đọc convert, thấy bộ nào có các điều kiện sau: 1. Dài từ 80c đổ xuống (mỗi chương tầm 2000 chữ) 2. Có yếu tố hài hoặc trinh thám 3. Có nhân vật phụ thú vị 4. Nam nữ chính yêu đương dứt khoát, không đứng núi này trông núi nọ dây dưa lằng nhằng 5. Thệt thà vừa phải ==>>>> Vui lòng giới thiệu cho mình Thanh kiu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-cuoi-cung-cua-trieu-phu>